



Thierry MEYSSAN

**GÖZLERİMİZİN  
ÖNÜNDE**

**11 EYLÜL'DEN DONALD TRUMP'A**

**R**

Collection  
**RÉSISTANCES**

**Gözlerimizin önünde**  
« Arap Baharları » Dehşetengiz Hilesi

**11 Eylül'den Donald Trump'a**

**Thierry Meyssan**

Çeviri Murat Özdemir

Voltaire İletişim Ağı  
[www.voltairenet.org/tr](http://www.voltairenet.org/tr)

## Yazarın diğer yapıtları:

- *La Protection des homosexuels dans le droit europ en* (Avrupa hukukunda eşcinsellerin korunması), Thierry Montch atre ve Antoine Ulma ile birlikte, Projet Ornicar (Paris), 1993 (ISBN 2-910209-00-8)
- *L'Int egration des transsexuels* (Transeks uellerin entegrasyonu) (2 cilt), Thierry Montch atre ve Antoine Ulma ile birlikte, Projet Ornicar (Paris), 1993 (ISBN 2-910209-01-6)
- *Terrorisme en soutane: Jean-Paul II contre l'IVG* (C ubbeli ter rizm: IVG'ye karşı II. Jean Paul) İfade  zg rl g  i in Voltaire İletişim Ağı, L'Esprit frappeur (Paris), 2000 (ISBN 2844051413)
- *11 Eyl l 2001 Dehşetengiz Hile*, Med Cezir (Istanbul), 2002 (ISBN 9758730002)
- *Le Pentagate* (Pentagate), Carnot (Paris), 2002 (ISBN 2912362776)62
- *Os Senhores da Guerra* (Savaş seny rleri), Frenesi (Lizbon), 2002 (ISBN 972-8351-67-4)
- James Hatfield'in *Cartel Bush* (Bush karteli) kitabının  ns z , Timeli (Cenevre), 2004 (ISBN 2-940342-05-9)
- *Politicamente Incorrecto* (Siyaseten doğru), Collectif, Fidel Castro'nun son s z , Ciencias sociales (Havana), 2004 (ISBN 959-06-0640-7)
- *El Neron del siglo XXI* (21nci Y zyılın Neron'u) kitabının  ns z  (Jos  Saramago ile birlikte), Apostrofe (Madrid), 2004 (ISBN 844550258-1)
- *L'Effroyable imposture 1 et Le Pentagate* (Dehşetengiz Hile ve Pentagate), a ıklamalı yeni basım,  ditions Demi-Lune, 2007 (ISBN 978-2-952557-16-0)
- *Resistere alla menzogna in Zero, Perch  la versione ufficiale sull'11/9   un falso* (Sıfır nokta yalanına direnmek, 11/9'un resmi yorumu neden bir d zmededir) (Giulietto Chiesa ile birlikte), Piemme (Milan), 2007 (ISBN 978-88-384-6838-4)
- *L'Effroyable Imposture 2. Manipulations et d sinformation* (Dehşetengiz Hile 2. Manip lasyon ve dezenformasyon), Alph e-Jean-Paul Bertrand yayınları 1 (Paris), 2007 (ISBN 9782753802391)
- İsabel Pisano'nun *Yasser Arafat, intime* (Yaser Arafat, y rekte) sons z ve ekleri (Tarık Ramazan ile birlikte), Demi-lune yayınları, 2009 (ISBN 9782917112069)

## Belgesel:

- *Syrie, 10 ans de R sistance* (Suriye, 10 yıl s ren direniş) (6 yayın), Suriye Ulusal Televizyonu, 2014 .

<b>Yazarın önsözü</b>	<b>7</b>
<b>Birinci Bölüm</b>	<b>9</b>
<b>Paris'in gözüyle « Arap Baharı »</b>	<b>9</b>
« Arap » Jacques Chirac	9
Amerikalı Nicolas Sarkozy	12
Libya ve Suriye işgallerinin hazırlığı	15
Libya'ya karşı savaşın başlangıcı	18
Suriye'ye karşı savaşın başlangıcı	20
Libya ve Suriye'deki operasyonların ortak noktaları	22
Libya Arap Cemahiriyesinin düşmesi	24
Libyalı savaşçıların Suriye'ye nakli	31
Suriye: 4ncü nesil savaş	32
François Hollande ve sömürgeci partinin geri dönüşü	37
Suriye'ye karşı ikinci savaş	40
« Kırmızı çizgi »	44
Kararsızlık	47
Söz Suriye halkının	51
IŞİD ve Halifelik	52
Rusya'nın müdahalesi	57
Geçici bilanço	58
<b>İkinci Bölüm</b>	<b>60</b>
<b>Müslüman Kardeşler'in yaşadığı « Arap Baharı »</b>	<b>60</b>
Mısırlı Müslüman Kardeşler	60
Anglosaksonlar tarafından yeniden kurulan Cemaat ve İsrail ile özel barış	62
Cemaat, Carter-Brzeziński stratejisinin hizmetinde	67
Bir uluslararası cihadın oluşturulmasına doğru	69
Pentagon'un yönetimini ele geçirdiği İslamcılar	71
İki « Gladio »'nun birleşmesi ve IŞİD'in hazırlıkları	75
Tunus'ta « Arap Baharının » başlangıcı	78
Mısır'daki « Arap Baharı »	79
Bahreyn ve Yemen'de devrimin ayak sesleri	80
Libya'daki « Arap Baharı »	81
Suriye'deki « Arap Baharı »	84
Mısır'da « Arap Baharının » sonu	87
Suriye'ye karşı savaş	88
IŞİD ve Halifelik	90

<b>Üçüncü Bölüm</b>	<b>96</b>
<b>Washington'dan örgütlenen « Arap Baharı »</b>	<b>96</b>
ABD üstünlükçülüğü	96
11 Eylül'ün yön değiştirmesi	98
ABD'yi kim yönetiyor?	100
Washington'un stratejisi	101
Afganistan ve Irak'a karşı yürütülen savaşlar	102
Teo-politika	105
Savaşın yayılması	106
Hedef « Arap Baharları »!	109
Lübnan'a karşı savaş	113
Baker-Hamilton Komisyonu	114
Şiilere karşı savaş Lübnan'da gerçekleşmeyecek	115
İran'a karşı başarısız savaş girişimi	117
Devlet terörü	118
Obama'nın Başkanlığı	120
İran'da renkli devrim	121
« Geriden liderlik »	123
MI6'nın rolü	126
Suriye Devleti ve Beşar Esad	129
Washington-Tahran yakınlaşması	131
İsrail-Suudi ikilisi	134
Katar'ın fırsatçılığı	138
Türkiye ve Ukrayna'nın istikrarsızlığı	140
Savaş silahı olarak örgütlenen göçler	147
ABD derin devletinin Suriye'ye karşı planı	149
Uluslararası adalet efsanesi	154
Feltman Planının uygulanması	157
Cihatçılar'ın güçlü Kara Kuvveti	159
Rusya'nın müdahalesi	160
Çin'in müdahalesi	162
Şam ruhu	165
<b>Sonsöz</b>	<b>168</b>

*« Hiçbir Devlet, bir başka Devletin rejimini şiddet kullanarak devirmeye yönelik yıkıcı, terörist ya da silahlı etkinlikleri örgütlemeyecek, kışkırtmayacak, teşvik etmeyecek ya da bunlara yardımda bulunmayacak, mali destek sağlamayacak, hoşgörü göstermeyecek veya bir başka Devletin içerisindeki sivil mücadeleye müdahale etmeyecektir »*

Birleşmiş Milletler Genel Kurulunun 24 Ekim 1970 tarih ve 2625 sayılı kararı.

# Yazarın önsözü

Hiçbir bilgi kesin değildir. Tarih, diğer tüm bilimler gibi, doğruluğu kesin olanın ve ortaya çıkan yeni unsurlar karşısında değişenin, hatta çürütülenin yeniden sorgulanmasıdır.

Bir tarafta « Akıl çemberi » ve « üstün düşünce » ve diğer tarafta duygular ve « gerçek ötesi » arasında bize önerilen seçimi kabul etmiyorum. Kendimi bir başka düzlemde konumlandırıyorum: görünür olguları, iletişimin gerçekliğini ayırt ediyorum. Özellikle de, insanlar diğer insanları sömürmeye devam etmeye çalıştıkları sürece, uluslararası ilişkilerin tamamen demokratikleşeceğine ve dolayısıyla da şeffaf olacağına inanmıyorum. Bu yüzden, kurnazlıkların ötesinde, doğal olarak uluslararası olayları gerçekleştikleri anda kesin olarak yorumlamak olanaksızdır. Gerçek ancak zamanla ortaya çıkacaktır. Anı değerlendirirken hata yapabileceğimi kabul ediyorum ama izlenimlerimi yeniden sorgulamaktan ve anlamaktan hiçbir zaman vazgeçmiyorum. Dünya bizi beklemeden tavır almaya zorlayan savaşlardan muzdarip iken bunu uygulamak daha da zorlaşıyor.

Kendi adıma, kentlerine tanımadığı insanların girdiğini ve onlara kendi yasalarını dayattığını gören, kendilerini idare edenlerin zalim olduğu ve artık meydanı Batılılara bırakmaları gerektiği mantrasını yineleyip duran uluslararası televizyon kanallarını dinleyen, isyan ettiklerinde NATO bombalarıyla ezilen masumların tarafında olduğumu söyleyebilirim. Hem nesneliği gözlemlemeyi deneyen bir analist, hem de acı çeken insanlara elinden geldiğince yardım etmeye çalışan bir adam olma iddiasındayım.

Bu kitabı yazarken, güncel belgelerin ve doğrudan tanıklıkların çok ötesine geçme iddiasındayım. Bununla beraber, benden önceki yazarlardan farklı olarak, ülkemin izlediği siyasetin haklılığını ortaya koyma kaygısı içerisinde olmak yerine, aynı zamanda hem nesnesi hem de öznesi olduğum olaylar arasındaki bağlantıyı anlama çabası içerisindeyim.

Bazıları görüşümü açıklamadığımı, tersine gerçekte yaptıklarımı haklı göstermeye çalıştığımı ve bilerek ya da bilmeyerek, açıkça taraf tuttuğumu ortaya koyduğumu ileri süreceklerdir. Onların gerçeğin ortaya çıkarılması sürecine katılmalarını ve dikkate almadığım belgeleri yayınlayacaklarını ümit ediyorum.

Bu olaylar içerisinde oynadığım rol sayesinde, özellikle geniş halk kesimlerinin ve çoğu zaman başka birçok aktörün de bilmediği, çok sayıdaki unsuru öğrenme ve inceleme imkanı buldum. Bu bilgileri sadece ampirik yollarla elde ettim. Ancak daha sonra, gün geçtikçe yaşanan olayların mantığını daha iyi anlamaya başladım.

Okuyucuya kullandığım düşünsel yolu izleme imkanı vermek için, *Arap Baharının Genel Tarihi*'ni değil, ama üç farklı bakış açısıyla üç kısmi tarih yazdım: Art arda gelen Fransız hükümetlerinin, Müslüman Kardeşler'in ve ABD yetkililerinin tarihi.

Sadece kendi çıkarlarının peşinden koşan Fransız yöneticiler, ne Müslüman Kardeşler'in, ne de ABD'li efendilerinin mantığını anlama çabası içerisinde olmadılar. Tek kaygıları sömürgeciliğin sağladığı faydalara yeniden kavuşmak ve bu yolla ceplerini doldurmaktı. Müslüman Kardeşler iktidara gelebilmek, halklara egemen olmak için yürüttükleri mücadeleye Fransa'yı nasıl dahil edebileceği üzerine kafa yorarken, Birleşik Krallık ve Amerika Birleşik Devletlerinin hizmetine girdi.

Ne olup bittiği ve neyin hazırlıklarını yaptıklarına ilişkin bilgilere sadece Washington ve Londra sahipti.

Dolayısıyla ortaya çıkan sonuç Rus Matruşka bebeklerine benziyor: kendiliğinden gelişmiş gibi görünen olayların örgütlenmesini, bazı kararların en ince ayrıntı ve ilintileri sonucunda oluştuğunu ancak zamanla anlayabiliyoruz.

Tanık olduklarım, aynı konu hakkında okuyucularımın bugüne kadar duyabildiklerinden öylesine farklı ki, kimileri yazdıklarımın doğrulayabileceği sonuçlardan ötürü korkuya kapılacaktır. Bazıları ise aksine bu devasa yönlendirme ve buna son verme yöntemi üzerine kafa yoracaktır.

Yüzlerce gerçeği ortaya koyan bu kitabın, daha sonra düzeltmemin isteneceği bazı yanlışları içermesi de olasıdır. Bu durum gün ışığına çıkardığım bağıntılardan bir iki tanesi için söz konusu olsa da, bunların ezici toplamının rastlantısal olması kesinlikle mümkün değildir.

Hiç şüphe yok ki emperyalizm taraftarları, fetiş deyimleriyle beni « komploculukla » suçlama fırsatını kaçırmayacaklardır. Bu, on beş yıldır yineledikleri ucuz bir hakarettir. 11 Eylül 2001 saldırılarının resmi anlatımına karşı çıktığım günden beri bunu fazlasıyla kullandılar. Yalanlarında ısrar ediyorlar ve ABD'de, Fransa'da, Belçika'da, v.b. katliam gerçekleştirmekle suçladıkları El-Kaide'yi Libya ve Suriye'de açıkça destekleyerek kendilerini ele veriyorlar.

Sonuç olarak samimi olan herkesin, küçük hatalar düzeltildikten sonra ortaya çıkan gerçekler toplamına mantıklı ve uyumlu bir açıklama önererek yanıt vermesi gerekecektir.



## Birinci Bölüm

### Paris'in gözüyle « Arap Baharı »

---

*Eskiden Charles De Gaulle'ün stratejik vizyonu ile yönlendirilen Fransız dış politikası giderek yerini, kimileri için bir kolay para arayışına bırakır. Jacques Chirac ABD emperyalizmine direndikten sonra, mücadeleden çekilip devlet işleriyle kendi özel işlerini birbirine karıştırır. Nicolas Sarkozy, arada bu fırsatla kendisi için koparabileceklerinin pazarlığını yaparak ABD çıkarlarına hizmet eder. François Hollande daha da ileriye gidip Cumhuriyeti sömürgeciliğin yeni partisini oluşturan bazı özel çıkarların hizmetine sunar. Her zaman daha çok para arayışında olan Fransız yöneticiler, ülkelerini ard arda Türkiye, Katar, sonra da Suudi Arabistan'ın hizmetine sunarlar.*

#### « Arap » Jacques Chirac

Jacques Chirac, Hafız Esad'a büyük değer verirdi. Onun, ülkesi ve bölgesi için ileri görüşlü, çok özel bir şahsiyet olduğuna inanıyordu.

Fransa, Lübnan iç savaşının kimi aşamalarında onunla savaşmıştı. Hafız Esad'ı, Beyrut Büyükelçisi Louis Delamare'in öldürülmesinden (1981) sorumlu tutuyordu. Bu saldırıya, Cumhurbaşkanı François Mitterrand'ın emriyle Şam'da askerlik şubesine karşı düzenlenen ve 175 kişinin ölümüne yol açan terörist saldırıyla hemen karşılık verildi.

1967'de Suriye'nin İsrail karşısında bozguna uğramasından sonra, Hafız Esad BAAS taraftarlarının ve aralarında öz kardeşi Rıfat'ın da bulunduğu maceracıların ortak desteğiyle iktidarı ele geçirmişti. Rıfat Esad, François Mitterrand'ın düzenli golf arkadaşı ve gelecekteki Suudi Arabistan Kralı Abdullah'ın dostu oldu. 1982 yılında, Fransa ve Suriye arasında yaşarken, Paris'te Rue Marbeuf'te bulunan ve onu eleştiren *El-Vatan El-Arabi* dergisine karşı bir saldırı örgütledi. Cumhurbaşkanı Mitterrand ile olan dostluğu sayesinde polis soruşturması yön değiştirdi. Saldırıyla ilgili olarak kendisi yerine ülkesi suçlandı ve Fransa, aralarında istihbarat sorumlusu Mişel Kassua'nın da bulunduğu iki Suriyeli diplomatı sınır dışı etti. Sonuç olarak yaşanan olay iki Devlet arasındaki ilişkileri etkilemedi.

Jacques Chirac, Hafız Esad'ın cenaze törenine (2000) katılan tek yabancı devlet başkanı oldu. Ülke merkezden taşraya yayılan olaylarla sarsılırken, Fransa, Beşar Esad'ın babasının yerini almak üzere BAAS partisi tarafından atanmasını tanıdı.

Akıl hocası rolüne soyunan –bölgedeki devlet başkanları üzerindeki nüfuzu çok olduğu için « Arap » lakabı verilen- Jacques Chirac, Beşar'ı uluslararası sahneye dahil etme girişiminde bulunur. Ancak genç lider nasıl davranması gerektiğinin kendisine dikte edilmesine izin verme niyetinde değildir. Chirac, Total'in Suriye'deki birçok petrol sahasını işletmesi için yeni Cumhurbaşkanı ile pazarlık yapar. Resmi ihale sırasında, Total'in teklifinin son derece yetersiz olduğu ortaya çıkar. Oysa teklif, aralarında kısa süre sonra Suriye-İngiltere girişimi Petrofac'ın patronu Ayman Asfari'nin ve Total'in hesabına çalıştığı ve ikili oynadığı ortaya çıkan, Cumhurbaşkanı'nın ekonomik danışmanı Nibras el-Fadıl da dahil olmak üzere, Suriyeli üst düzey yetkiler tarafından desteklenmektedir. Bu yolsuzluğu öğrenen Esad, Total'i ihale dışında bırakarak cezalandırınca, Chirac'ın öfkelenmesine yol açar.

Jacques Chirac benzer bir düş kırıklığını Lübnan'da yaşar. Fransa adına, yakın dostu Başbakan Refik Hariri ile Lübnan karasularında petrol arama hakkını elde etmek için pazarlık yapar. Petrol araması için donanmaya ait bir gemi gönderir ama Lübnan Cumhurbaşkanı Emil Lahud bunun haberini alır. Lahud Fransız Büyükelçisini çağırır. Ona Hariri'nin kişisel uzlaşmalarının ülkesini bağlamayacağını söyler ve dolayısıyla da Fransız savaş gemisinin karasularını terk etmesini ister.

Bu uyarılara tepki gösteren Chirac, Suriye ve Lübnan Cumhurbaşkanı'na yönelik konuşmaktan kaçınır.

11 Eylül 2001 saldırıları karşısında ABD'yi destekleyen Jacques Chirac, yazdığım *Dehşetengiz Hile* kitabımı okuduktan sonra, aldatılmış olmaktan kaygılanır. DGSE'den (Fransa'nın dış istihbarat örgütü, Dış Güvenlik Genel Müdürlüğü-ç.n.) kitapta öne sürülen tezi araştırmasını ister. İstihbarat örgütü, yüzlerce memur ve birçok büyükelçiliği bunun için seferber ettikten sonra, onlardan kitabı doğrulama durumunda olmadıkları, ama incelenebilen tüm unsurların –bir alıntı hariç- doğru olduğu yanıtını alır. Saddam Hüseyin'i yakından tanıyan Chirac, buradan Ortadoğu'ya yönelik Anglosakson saldırısını Fransa'nın desteklememesinin daha doğru olacağı sonucunu çıkarır.

Fransız Dışişleri Bakanı Dominique de Villepin, ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell'e kafa tutar. DGSE'nin kendisi için hazırladığı dosyayı Paris'teki ofisinde unutarak, acilen New York'a gider. Ne olursa olsun, 14 Şubat 2003'te yaptığı doğaçlama konuşma, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi üyeleri tarafından daha önce benzeri görülmemiş oranda alkış alır ve Washington'un öfkelenmesine neden olur. De Villepin, Powell'in büyük yalanlarını –Devlet Başkanı Saddam Hüseyin'in El-Kaide'ye verdiği destekten, kitlesel imha silahları programına kadar- eleştirmekten kaçınır ama bu savaşı hiçbir şeyin meşrulaştırmadığının altını çizer.

Devlet Başkanı George W.Bush, Evian'daki G8 zirvesini varlığıyla ancak birkaç saat onurlandırır. ABD'de bir « French Bashing » kampanyası gelişirken, 11 Eylül saldırısına ilham veren Pentagon danışmanı Edward Luttwak, 9 Aralık'ta France2 kanalındaki haber bülteninde Cumhurbaşkanı Chirac'ı herkesin gözü önünde tehdit eder. Lafı dolandırmadan şu açıklamayı yapar: « Chirac'ın Washington'a ödeyeceği bir hesabı var! Washington'a çok yüklü bir hesap ödemesi gerekiyor. Ve tabii ki Washington, ona bu hesabı ödetmekte kararlı. Chirac, diplomatik sahnede ABD'nin sırtından, kendi adına yemek ve tıkmak istedi ve tabii ki bunun hesabını vermek durumunda ».

Panikleyen Jacques Chirac fikir değiştirir ve ABD'nin tüm girişimlerinin arkasında saf tutar. Hatta o kadar ileriye gider ki, Tiflis'teki büyükelçisi Salome Zurabişvili'yi « Gül Devrimi » (Aralık 2003) sırasında Gürcistan Dışişleri Bakanı olarak atar ya da Haiti Cumhurbaşkanı Jean-Bertrand Aristide'i Orta Afrika Cumhuriyetinde alıkoyarak onun kaçırılması sürecine katılır (Mart 2004).

Aynı çizgide ilerleyen Jacques Chirac ve milyarlar dostu Refik Hariri, Suriye Barış Gücünün Lübnan'dan çekilmesini ve Hizbullah ve Filistinli gruplar dahil, Lübnan'daki tüm milislerin silahsızlandırılmasını şart koşan 1559 sayılı Güvenlik Konseyi kararını hazırlarlar. Bir feodal reisin hizmetinde olan ya da bir yabancı devletten para desteği alan diğer milislerden farklı olarak, Hizbullah, İran Devrimi'nden ilham alan ve o dönem Suriye tarafından silahlandırılan, İsrail sömürgeciliğine karşı oluşturulmuş bir direniş örgütüdür. Bu kararın, Lübnan'ı İsrail Ordusuna ikram etmeyi istemek dışında uygulanabilirliği yoktur. Öte yandan, Cumhurbaşkanı Chirac, Frankofoni zirvesine dahi davet edilmeyen Lübnanlı mevkidaşı Emil Lahud'u boykot etmeye karar verir.

Refik Hariri –artık Başbakanlık görevinde olmayan- 14 Şubat'ta, sözümona patlayıcı madde yüklü bir kamyonetle öldürülür.

Jacques Chirac, cenaze törenine katılmak ya da resmi görüşmelerde bulunmak için değil ama gün boyu merhumun hukukçularıyla özel ticari belgeler imzalamak üzere apar topar Beyrut'a gider. Ardından, Gene Sharp'ın adamları, Washington'a bağlı Sırp kışkırtıcıların gizli gözetiminde Lübnan'da « Sedir Devrimi » doruk noktasındayken Paris'e geri döner.

Kolay etki altında kalan Chirac, özel dostu ve iş ortağı Refik Hariri'nin öldürülmesini Beşar Esad ve Emil Lahud'un birlikte planladıklarına inanır. Dolayısıyla, bu suçu Lübnan adaleti yerine soruşturmakla görevlendirilen Birleşmiş Milletler komisyonunu destekler. Ardından, yıllar boyunca BM tarafından isnat edilen suçlamalar, dünyanın Beşar Esad'ı iktidardan uzaklaştırılmaya yönelik kararı ve Devlet Başkanı Esad'ın en yakınındaki dört generalin tutuklanması birbirini izler. BM Genel Sekreteri Ban Ki-Mun'un himayesinde, « katil » iki Cumhurbaşkanı'yı yargılamak üzere, Lübnan Parlamentosundan onay alınmaksızın bir uluslararası « Mahkeme » kurulur.

Jacques Chirac'ın saplantıları Fransa-Suriye işbirliğini zedelemeyiz. 2003 yılından 2012'de diplomatik ilişkilerin askıya alınmasına kadar, Suriye istihbarat servisleri, Irak'a gitmek isteyen ya da burada işgalci ABD'ye karşı savaşıyan genç Fransızlar konusunda mevkidaşlarını bilgilendirir. Macera için dahi olsa Suriye'ye geçenler yakalanır ve askeri uçakla gizlice Fransa'ya geri gönderilir. Bu işbirliği Fransa'ya kamu düzenini sağlama ve topraklarındaki birçok saldırıyı önleme imkanı verir. Suriye'nin sınırdışı ettiği teröristler arasında Ebubekir el-Hakim (Tunuslu lider Şükrü Belayid'in katili) ya da Sabri Essid (IŞİD'in kasaplarından biri haline gelecek olan Muhammed Merah'ın kardeşi) de yer almaktadır. Bu arada Fransa « Arap Baharı » süresince bu ilişkiyi bozmakla kalmaz, Müslüman Kardeşler ile yaptığı ittifak gereği bu şüphelileri serbest de bırakır.

Jacques Chirac 2 Eylül 2005'ten itibaren yönetimi bırakır. Ciddi bir felç geçirdikten sonra görünüşte göreve devam ediyor olsa da, artık hiçbir zaman görevini sürdürecektir durumda olamayacaktır. Hükümeti, iki yıl süresince Başbakan Dominique de Villepin çevresindeki de Gaulle taraftarları ve İçişleri Bakanı çevresindeki Atlantikçiler arasında ikiye bölünür.

İsrail'in 2006 yazında Lübnan'a yönelik saldırısı sırasında, Villepin, Chirac'ın silahsızlandırılmasını istediği Hizbullah'ı destekler. Görev süresi tamamlandığında Chirac yolsuzluklarını gizlemez ve Hariri Ailesinin emekliliği için kendisine tahsis ettiği lüks daireye yerleşir. Bayan Chirac'tan destek alan Sarkozy onun yerine geçer.

## **Amerikalı Nicolas Sarkozy**

Nicolas Sarkozy, Mayıs 2007'de, programı nedeniyle değil ama niyetinden dolayı Fransız Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı seçilir. Fransızlar onu uyuyan ve felç olmuş bir ülkeyi yeniden canlandırabilecek kişi olarak görmektedirler. Ancak Sarkozy'nin ergenliğinde babasının üçüncü eşi tarafından New York'ta yetiştirildiğinden habersizdirler. Oysa Christine de Ganay, CIA/NATO'nun gizli teşkilatı Gladio'nun kurucusunun oğlu Frank Wisner Jr. ile yeniden evlenmişti. Sarkozy bu bağlantı aracılığıyla, o dönemden itibaren Fransız Cumhuriyetinin Cumhurbaşkanı olması için Washington tarafından evlat edinildi.

Gerçekçi bir çıkarıcıya dönüşmeden önce, 2003'te cesur bir de Gaulle'cü olarak kendini gösteren Jacques Chirac'tan farklı olarak, Nicolas Sarkozy, Washington için bir ajandan ibarettir. Göreve gelir gelmez ABD projelerine ortak edilir.

Nicolas Sarkozy, daha henüz İçişleri Bakanı iken Libya iç istihbarat örgütü başkanı ve Muammer Kaddafi'nin üvey kardeşi Abdullah Senusi ile temas kurmaya başlar. Senusi, Çad Savaşı sırasında, 772UTA sefer sayılı yolcu uçağına karşı düzenlenen ve 170 kişinin ölümüne neden olan saldırıda oynadığı rol nedeniyle gıyaben yargılanır ve mahkum edilir. Libya, af sözü verilmesi ya da takipsizlik kararı karşılığında Sarkozy'nin seçim kampanyasını finanse etmeyi önerir. Sarkozy'nin görevli bakanı ve güvenilir adamı Brice Hortefeux, Albay Kaddafi ile söz konusu tutarın pazarlığını

yapar. Sonuç olarak, alışverişi denetleyen Libyalı üst düzey yetkiliye göre, Fransız-Lübnan asıllı işadamı Ziad Takiyeddin 57 milyon Euro'yu Paris'e taşır.

Libya, seçim kampanyası süresince sosyalist aday Ségolène Royal'in de kazanma olasılığının ortaya çıktığını gözlemler. Böyle olunca Senusi eski sosyalist Dışişleri Bakanı Roland Dumas ile temas kurar ve Dumas –yine aynı kaynağa göre- rakiplerine armağan edilenin yarısına yakın bir tutar olan 25 milyon Euro'yu almak üzere Trablus'a gelir.

Fransız yasaları seçim kampanyalarının yabancı devletler tarafından finanse edilmesini yasaklamaktadır. Normal şartlarda seçim kampanyalarının bedelinin bu tutarlara ulaşması imkansızdır. Sarkozy ve Royal, yargıya ve onun bağımsızlığına zarar vermeden bir takipsizlik kararının çıkarılmasının mümkün olmadığını bilincindedirler. Buna karşın bir af çıkartabilirler ama şahsi çıkarları uğruna bunun pazarlığını yapamazlar. Seçimlerin sağlıklı bir şekilde gerçekleştirilmesini gözetmekle görevli Anayasal Konseyin Başkanı olan (1995-2000) Roland Dumas bunu gayet iyi bilmektedir. Kendisi de yolsuzluğa bulaşmış olan Fransız Adaleti, Sarkozy'nin suçlarını araştırarak ama Royal'inkilerle ilgilenmeyecektir.

Kaddafi ve Sarkozy'ler arasındaki iş ilişkileri Élysée Sarayına gelişinden sonra da devam eder. « First Lady » Cécilia Sarkozy, sekiz yıldır tutuklu olan beş Bulgar hemşire ve bir Filistinli doktorun davasını sonuçlandırmakla görevlendirilir. 1999 yılında, Bingazi Hastanesinde 400'den fazla çocuğa AIDS virüsü bulaşır. İslamcılar Muammer Kaddafi'yi Bingazi kentini ihmal etmek ve çocuklarını öldürmek amacıyla komplo düzenlemekle suçlarlar. Yerel savcı, Kaddafi'yi aklamak için yabancı sağlık personelini suçlamayı tercih eder. Zorla itiraflar elde etmek için onlara ağır işkenceler uygulatır.

Bu arada Avrupa Birliğine yeni üye olan Bulgaristan, vatandaşlarının serbest bırakılması için Trablus ile pazarlık yapması için Brüksel'deki Komisyondan talepte bulunur. Libya, 1988 yılında İskoçya'nın Lockerbie Kasabası üzerinde havaya uçan ve 270 kişinin ölümüyle sonuçlanan 103PanAm sefer sayılı yolcu uçağına yönelik saldırıyla ilgili kendisini suçlayan aynı görevlilerle karşı karşıyadır. Her ne kadar Muammer Kaddafi bu saldırıyla bir ilgisinin bulunduğunu inkar etse de, Libya, Batılılarla arasındaki son uzlaşmazlığı temizlemek için, kurbanların ailelerine 2,7 milyar dolarlık tazminat ödemeyi kabul eder. İslamcıların kafasıyla uyuşması gerektiğinin bilincinde olan Rehber, Lockerbie için haksız olarak ödemek zorunda bırakıldığı parayı geri almak için bu hastane enfeksiyonundan yararlanmaya karar verir. Dolayısıyla, bazı Afrika ülkelerinden geri çekilmesi ve hemşireler ve doktorun özgürlüğü karşılığında bu paranın kendisine geri iadesini talep eder. Sonuç olarak, ABD parayı Katar'a, Katar da Avrupa Birliğinin denetiminde Libya'ya öder. Trablus İstinat Mahkemesi Başkanı iken işkenceleri örtbas eden Müslüman Kardeş Adalet Bakanı Mustafa Abdülcelil, bu şekilde Cumhurbaşkanı Sarkozy'nin günahlarına aracı olanlarla tanışır. Yine aynı üst düzey Libyalı yetkiliye göre Cécilia, Libya'dan orantılı avantajını (2,7 milyon dolar) alır. Boşanmak üzere olan Sarkozy, bu tutarı ona armağan eder. Yeni eşiyile birlikte Katar'da bir halkla ilişkiler bürosu açabilecektir.

Bulgaristan vatandaşlarının serbest bırakılması karşısında, mutabakatın sağlanma tarzına kaşlarını çatarak, çok sevinir.

Artık görüşülmesinde sakınca olmayan Muammer Kaddafi, beş günü Fransa'da olmak üzere bir Avrupa turnesine çıkar. Devletin resmi konuklarının konutu olan Hotel Marigny'nin bahçesine çadır kurarak bir skandala yol açar. Üstelik France24 televizyon kanalına Libya'nın Fransa'dan daha demokratik olduğunu beyan eder. Bu provokasyon, anlatacağımız öykü boyunca da göreceğimiz gibi izleyicilerin düşündüğü kadar mantıksız değildir. Aslında özellikle dış politika ve savunma alanlarında alınan birçok kararda gerçekte ne halka, ne de temsilcilerine danışılmadığı için Fransa demokrasiyle yönetilmemektedir. Buna karşın bu ülke Jacques Chirac'ın görev süresinin sona ermesine kadar bir Cumhuriyetti, çünkü iktidar kararlarını sadece kamu yararı algısına göre alıyordu. Bunun artık uzun süre öyle olmayacağını ileride göreceğiz. Libya'ya gelince, burada XIXncü yüzyıl Fransız ütopyacılarının deneyimlerinden esinlenen bir doğrudan demokrasi söz konusudur. Bu arada bu sistem de aynı şekilde bir aldatmacadır. Libya toplumu aşiret aidiyeti üzerine kuruludur, yani kişisel görüşlerin çok az değeri vardır. Zaten Kaddafi'ye, resmi olarak var olmamasına karşın Devlet Başkanlığı görevini yürütmesine imkan veren bu toplumsal gerçeklik olmuştur. İki ülke arasındaki büyük fark başka yerdedir: Libya, ABD ile müzakere ederek, komşu ülkelere yönelik her türlü müdahaleye son verirken, Fransa, başta Afrika ve yakın zamanda Levant Bölgesinde olmak üzere Birleşmiş Milletler Sözleşmesini güle oynaya ihlal etmektedir. Özellikle de Fransa, 1848'den beri kendi topraklarında uygulamamasına rağmen, Suudi Arabistan ve Katar gibi köleliğin uygulandığı devletlerle ittifak yapmakta sakınca duymazken, Kaddafi tüm insanları özgürleştirdiğini ilan etti ve köleliğe son verdi.

Cumhurbaşkanı Sarkozy'nin Suriye'ye yönelik ilk hamlesi, Mart 2008'de, Hariri olayının bir numaralı yalancı tanığı olan Muhammet Zuhair es-Sıddık'ın, sağladığı sahte Çek Cumhuriyeti pasaportuyla kaçışını örgütlemek oldu. Gerçi Emil Lahud ve Beşar Esad'a karşı yapılan cinayet suçlaması çöker, ama bu maskaralığı kimin düzenlediği konusu gizemini korumaktadır. Sarkozy hiçbir şey olmamış gibi, iki ülke arasındaki ilişkileri yeniden canlandırmak ve Suriye'nin Lübnan'ın siyasal yaşamına artık müdahalede bulunmayacağından emin olmak için Şam'a bir resmi ziyaret gerçekleştirir.

Mayıs ayında, Lübnan Başbakanı –ve Ürdün gizli servislerinin ajanı- Fuat Sinyora, Hizbullah ile çatışmaları başlatır. ABD ve Suudi Arabistan'ın ülkenin denetimini ele geçirmeleri ve Suriye'ye saldırımları için, İran ve Direniş arasındaki hava köprüsünü ve iç haberleşme sistemini etkisiz hale getirmeye çalışır. Ancak Hizbullah hemen taarruza geçer. Birkaç saat içerisinde, Sinyora'nın güvenlik sistemi çöker ve geri çekilmek zorunda kalır.

Doha'da barış görüşmeleri yürütülür. Katar ve Fransa, Emil Lahud'un normal görev süresini altı ay önce tamamlanmasından beri boş olan Cumhurbaşkanlığı koltuğuna, Paris'in seçtiği, kolay yönlendirilebilir biri olan Genelkurmay Başkanı General Mişel Süleyman'ı dayatırlar. Süleyman, kendisi ve Ailesi için Fransız çifte vatandaşlığını elde etmek için sahte belgeler sunmuştu. Adaletle intikal eden olayın duruşmaları

devam etmektedir. Süleyman'ın Lübnan'ın Cumhurbaşkanı olarak atanması, bu konuyu başının üzerinde Demokles'in kılıcı gibi askıda bırakır. Suriye'nin tepkisinin ne olacağı konusunda kaygılanan Katar, hiçbir talepte bulunmamış olan Devlet Başkanı Esad'a bir uçak ve makam arabaları armağan eder.

Katar Emiri Hamid bin Halife El Tani, törene davet bile edilmeyen önceli Emil Lahud adına « Cumhurbaşkanı » Süleyman'ı tahta oturtmaya gelir. Tören sırasında, Fransız Dışişleri Bakanı Bernard Kouchner, parklardaki banklarda değil ama Lübnan Millet Meclisinde, Lübnan Hükümetinin sıralarında oturmaktadır. Eski Meclis Başkanı, Anayasanın 49ncu maddesinin görevinden ayrıldıktan sonraki iki yıl boyunca bir genelkurmay başkanının Cumhurbaşkanı olmasını yasakladığına dikkat çekince öfkelenir. Dolayısıyla metni değiştirmek için zaman kaybedilmez ve milletvekilleri Anayasayı ihlal ederek Mişel Süleyman'ı Cumhurbaşkanı seçerler.

Temmuz 2008'de, aynı zamanda Avrupalı ortaklarıyla rekabet etmeyi ve İsrail'i yeniden bölge ülkeleri arasına sokmayı hedefleyen geniş kapsamlı bir operasyon olan Akdeniz için Birlik projesini ortaya atar. Sarkozy, Beşar Esad'ı ve mevkidaşı Şimon Peres'i 14 Temmuz'da Champs-Élysées'deki resmigeçidi izlemeye çağırırken, bu fırsatla Lübnan ve Suriye nihayet yeniden aralarındaki diplomatik ilişkileri tesis ederler (iki devletin Fransızlar eliyle 1943'te ayrılmasından beri ilişkiler tamamen kesiktir). Birinci davetli, ikinci davetliyle karşılaşmaktan özenle kaçınır.

Akdeniz için Birlik (Fransızca kısaltmasıyla UMP) Avrupa Birliği tarafından başlatılan Barselona Süreciyle aynı nedenlerden ötürü başarısız olur: İsrail anlaşmazlığı sorunu çözümlenmeden bölgedeki tüm aktörleri bir araya getirmek imkansızdır.

Sarkozy, Ocak 2009'da Suriye'ye ikinci bir resmi ziyaret gerçekleştirir. Obama yönetiminin temas kurduğu Fransız Cumhurbaşkanı herhangi bir konuda karar almaktan kaçınır. Bu sadece bir keşif gezisidir.

## **Libya ve Suriye işgallerinin hazırlığı**

Daha henüz Senato tarafından onaylanmadan önce, geleceğin Dışişleri Bakanı Hillary Clinton, « genişletilmiş Ortadoğu »'da çifte askeri hareket yürütmek üzere Londra ve Paris'le temasa geçer. Washington, Irak fiyaskosundan sonra bu tür maceralarda kendi birliklerini kullanmanın imkansız olduğunu düşünmektedir. ABD'nin bakış açısıyla, bölgeye yeniden şekil vermenin yani sınırları 1916'da İngiliz, Fransız ve Rus İmparatorlukları (« Üçlü İtilaf ») tarafından belirlenen devletlerin sınırlarının yeniden çizilmesi ve ABD çıkarlarına hizmet eden çizgilerin dayatılmasının zamanı gelmiştir. Bu anlaşma İngiliz ve Fransız temsilcileri Sykes ve Picot'nun (Büyükelçi Sazonov'un adı Rus Devrimi nedeniyle unutulmuştur) adıyla anılır. Peki, bölgeyi yeni sömürge haline getirmelerine izin verileceği sözü olmaksızın, Londra ve Paris miraslarını yemeğe nasıl ikna edilebilirdi? « Geriden Yönetme » (Leading from behind) Doktrini bu şekilde ortaya çıkmıştır. Bu strateji, 2009 yılında, Fransız muhalefetinin yeni bir sömürgeci tasarımı destekleyip desteklemeyeceğini öğrenmek

üzere İngiliz ve ABD'lilerin kendisiyle temas kurduğunu televizyonda açıklayan, Mitterrand'ın eski Dışişleri Bakanı Roland Dumas tarafından doğrulanmıştır.

Kasım 2010'da, yani sözde « Arap Baharı »nın başlangıcından önce, David Cameron ve Nicolas Sarkozy Londra'da Lancaster House Anlaşmalarını imzalarlar. Resmi olarak, nükleer de dahil ölçek ekonomileri gerçekleştirecek şekilde bazı savunma unsurlarının ortaklaştırılması söz konusudur. Her ne kadar iki ülkenin çıkarlarının farklı oluşu dikkate alındığında saçma bir düşünce gibi görünse de, kamuoyu ne dolaplar çevrildiğini anlamaz. Anlaşmalardan biri her iki milletin « izdüşümü güçlerini » (sömürgeci güçleri olarak anlayınız) birleştirmektedir.

Bu anlaşmaların eklerinden birinde Fransız-İngiliz sefer gücünün, 21 ila 25 Mart 2011 tarihleri arasında « *Southern Mistral* » adı altında, iki ülke tarihinin en büyük ortak askeri tatbikatının gerçekleştirileceği vurgulanır. Savunma Bakanlığının internet sitesinde, bu savaş oyununun senaryosunun, çok uzak mesafeden yapılacak bir bombardımanla « Akdeniz'deki iki diktatörlük » tarafından tehdit edilen halkların yardımına koşulması olacağını altı çiziliyor.

US AfriCom ve US CentCom'un –ABD güçlerinin bölgesel komutanlıkları-, Fransa ve Birleşik Krallığın aynı zamanda hem Libya, hem de Suriye'ye saldırması için seçtiği tarih de tam olarak 21 Mart'tır. Ne güzel rastlantıdır ki, Fransız-İngiliz güçleri göreve hazırdır. Tabii işler hiçbir zaman öngörüldüğü gibi gerçekleşmediğinden, Suriye'ye karşı savaş biraz daha sonraya ertelenir ve ilk darbeyi vurmak isteyen Nicolas Sarkozy, « Harmattan » (*Southern Mistral*'in Fransızca çevirisi) harekatiyle ordusuna 19 Mart'tan itibaren Libya'yı tek başına vurma emrini verir.

Fransa elinde çok önemli bir koz olduğunu düşünmektedir: Libya'nın protokol şefi Nuri Mesut el-Mesmari yönetimle bağını koparmış ve Paris'ten iltica talebinde bulunmuştur. Sarkozy onun Albay Kaddafi'nin güvenilir adamı olduğuna ve ona ihanet edebilecek isimlerin belirlenmesinde kendisine yardımcı olabileceğine inanır. Ancak ne yazık ki bu ağzı bol laf yapan şahıs Rehber'in ajandasını tutuyor ama toplantılara bizzat katılmıyordu.

Lancaster House Anlaşmalarının imzalanmasından birkaç gün sonra, bir Fransız ticaret heyeti, Tarım Bakanlığı yetkilileri, France Export Céréales ve France Agrimer'in yöneticileri, Soufflet, Louis Dreyfus, Glencore, Cani Céréales, Cargill ve Conagra müdürleri ile birlikte Bingazi Fuarına katılır. Burada bakana eşlik eden DGSE ajanları, bir askeri darbe hazırlamak üzere askerlerle gizlice görüşürler.

ABD'nin verdiği bilgi üzerine harekete geçen Trablus, 22 Ocak 2011'de hainleri yakalar. Libyalılar Washington ile yaptıkları yeni ittifakın kendilerini koruduğunu düşünürler, oysa onlara felaket getirmeye hazırlanmaktadırlar. Fransızlara gelince, yeniden ağabeyleri ABD'nin gölgesine sığınmalıdırlar.

Fransızlar Libya'yı işgali hazırlıklarıyla meşgulken, ABD'liler hareketlerini başlatırlar. Harekat, ajanların Sarkozy'ye söylediklerinden çok daha geniş kapsamlıdır. Onu inandırmaya çalıştıkları gibi sadece Muammer Kaddafi ve Beşar Esad'ın değil ama tüm laik hükümetlerin devrilmesi ve yerlerine Müslüman



Kardeşler'in iktidara getirilmesi söz konusudur, Dolayısıyla, düşman devletleri (Libya ve Suriye) İngiliz ve Fransızlara bırakarak, önce dost devletlerden (Tunus ve Mısır) işe başlarlar.

İlk darbe Tunus'a indirilir. 17 Aralık 2010'da Muhammed el-Buzazi adlı bir seyyar satıcının intihar girişimine yanıt olarak, önce polisin aşırı şiddetine, sonra da hükümete karşı üst üste gösteriler düzenlenir. Olayların kendiliğinden geliştiğine inanan Fransa, Tunus polisini isyan bastırma malzemeleriyle donatma konusunda yardım önerisinde bulunur.

Nicolas Sarkozy ve İçişleri Bakanı Michèle Alliot-Marie'nin, kişisel « işler » yürüttükleri Ben Ali'ye güvenleri tamdır. Bir Airbus A330 uçağını kendilerine özel olarak ürettirip bir süper başkanlık uçağı olarak donattıktan sonra, resmi seyahatler için kullandıkları eski uçakları satarlar. A319CJ uçaklarından biri gizlice demirbaştan çıkarılmış ve Aziz Miled ve Belhassen Trabelsi'ye (Bayan Ben Ali'nin kardeşi) ait Tunuslu Karthago Airlines şirketine satılmıştır. Bu satış işleminden çıkar sağlayan şanslı kişinin kim olduğunu hiç kimse bilmemektedir. Cumhurbaşkanı Ben Ali'nin yurtdışına kaçmasından sonra uçak geri alınmış ve Singapur'da bulunan bir bahis şirketine, sonra da Türkiye'ye satılmıştır.

Sırdaşlarını koruma kaygısı içerisinde olan Nicolas Sarkozy ve Michèle Alliot-Marie, Cumhurbaşkanı Ali Paris'e inme ve sığınma talebinde bulununca şaşkına dönerler. Élysée, gümrük işlemlerinin yavaşlığı nedeniyle apronda bekleyen ve isyan bastırma malzemeleri taşıyan kargo uçağının gönderimini iptal etme ve devrik Cumhurbaşkanı'nın uçağını hava sahasının dışına geri göndermeye son anda imkan bulur.

Bu sırada Mısır'da bilgisayar mühendisi Ahmet Mahir ve İslamcı blog yazarı İsmail Abdülfettah, 25 Ocak 2011'de Cumhurbaşkanı Hüsnü Mübarek'e karşı gösteri yapılması çağrısında bulunurlar. Katar'ın El Cezire televizyon kanalı ve Müslüman Kardeşler'den anında destek gören göstericiler, CIA'ya bağlı « STK »ların yardımıyla rejimi istikrarsızlaştırırlar. « Renkli devrimlerin » yapımcısı Gene Sharp'ın Sırplarının yönlendirmesiyle gerçekleştirilen gösteriler, 28 Ocak'tan itibaren her Cuma namazı çıkışlarında tekrarlanır. Sonuçta Nicolas Sarkozy 11 Şubat'ta, kendisini telefonla arayan üvey babası ABD Büyükelçisi Frank Wisner'in, Beyaz Saray'ın talimatı üzerine, General Mübarek'i geri çekilmeye ikna ettiğini öğrenir.

Böylece CIA, Cumhurbaşkanı Sarkozy'nin de, içinde yeni eşinin eski sevgilisi lobici Bernard-Henri Lévy'nin de yer aldığı bir heyet gönderdiği Kahire'de gizli bir toplantı düzenler. Oyuna girerken Libya Hükümetinin iki numarası olan Müslüman Kardeş Mahmut Cibril, oyundan çıkarken « zalime karşı muhalefetin » lideri haline dönüşür. Toplantıya katılan Suriyeliler arasında Malik el-Abdeh (CIA'nın ve Dışişleri Bakanlığının parasıyla BaradaTV'yi kuran eski bir BBC çalışanı) ve Ömer Kurabi (birçok İnsan Hakları örgütünün üyesi ve OrientTV'nin kurucusu) dikkat çekmektedir.

Libya ve Suriye'ye karşı savaşlar daha henüz yeni başlamıştır.

## Libya'ya karşı savaşın başlangıcı

Batı basını, 16 Şubat 2011'de Libya polisinin Bingazi'deki bir gösteriyi halkın üzerine ateş açarak dağıttığını aktarır. Devamında, bu haber üzerine ülkenin ayaklandığını ve yetkililerin hareket eden her şeyin üzerine ateş açtığını bildirir. Köleliğin geri dönebileceğini düşünen 200 000 yabancı göçmen işçi ülkeden kaçmaya çalışır ve televizyon kanalları bunları sınır kapılarına yığılmış beklerken gösterir. Muammer Kaddafi üç kez televizyon ekranında görünür. El Kaide tarafından yürütülen bir operasyonla karşı karşıya bulunduğunu ve şehit olmaya hazır olduğunu açıklar. Ardından, « kan ırmakları » akıtacağını, bu « fareleri » yok edeceğini ve ülkesini korumak üzere halka silah dağıtacağını duyurur. Rehberin bağlamlarından çıkarılan cümleleri, terörizme karşı mücadeleye değil ama hayali devrimin bastırılmasına yönelik bir çağrı olarak yorumlayan Batılı televizyon kanallarında yayınlanır.

25 Şubat'ta Cenevre'de, BM İnsan Hakları Konseyi, Libya İnsan Hakları Birliğinin tanıklıklarını dehşete kapılarak dinler. Diktatör delirmiştir ve « kendi ulusunu katletmektedir ». Pakistan Büyükelçisi aşırı güç kullanımını kınar. Birden Libya resmi heyeti salona girer, dinlenen tanıklıkları onaylar ve diktatöre karşı mücadele eden yurttaşlarıyla dayanışma içerisinde olduğunu duyurur. Bir karar tasarısı hazırlanır ve Güvenlik Konseyine sunulur. Güvenlik Konseyi, ilginç bir şekilde birkaç gündür hazır bekletilen –BM Sözleşmesinin güç kullanımına izin veren VII. Bölümüne dayanarak-1970 Sayılı Kararı hemen onaylar. Karar uyarınca Libya Uluslararası Ceza Mahkemesine sevk edilir ve ülkeye karşı ambargo uygulanır. Ambargo yaptırımını Avrupa Birliği tarafından anında ele alınıp daha da genişletilir. Diğer Batılılardan daha da ileriye giden Sarkozy şu açıklamayı yapar: « Kaddafi gitmelidir! ».

Trablus'u terk eden Adalet Bakanı Mustafa Abdülcélil bir geçici hükümet kurarken, 27 Şubat'ta Bingazili isyancılar Libya Ulusal Geçiş Konseyini (LUGK) kurarlar. Müslüman Kardeşler'in denetimi altında olan bu iki oluşum, bir ulusal birlik havası içerisinde birleşirler. Bingazi'de hiç vakit kaybetmeden eski Kral İdris'in bayrakları boy gösterir. Kralın oğlu S. A. Muhammed Senusi, yaşamını sürdürdüğü Londra'dan, ülkesini yönetmeye hazır olduğunu açıklar.

Batı'ya çağrı yapılması konusunda Libya Ulusal Geçiş Konseyinin tüm üyelerini ikna etmeyi başaramayan Abdülcélil, tam yetkiye sahip ve Kahire'den dönen, Kaddafi Hükümetinin eski iki numarası Mahmut Cibril başkanlığında bir Kriz Komitesini görevlendirir.

Paris'te, Washington'un olayları yönetme şekline hayran olunur. Oysa Bingazi ve Birleşmiş Milletlerden gelen haberlerin tersini söyleyen Trablus'taki diplomat ve gazeteciler, bir devrimi çağırıştıran hiçbir şey görmediklerini belirtmektedirler. Ama gerçeğin ne olduğu önemli değildir, yeter ki görüntü uygun olsun. « Felsefeci » Bernard-Henri Lévy, Libyalı « devrimciler » ile görüşükten sonra, Cumhurbaşkanı

özgürlük için girişimde bulunmaya bizzat kendisinin ikna ettiğini belirterek, Fransızları davanın meşruluğuna ikna eder.

Fransız Ordusu Mahmut Cibril'i alır ve Avrupa Parlamentosu önünde, Batının « insani » amaçlı müdahalesini savunmak üzere Strasbourg'a götürür. 10 Mart'ta Nicolas Sarkozy ve İngiltere Başbakanı David Cameron, « rejim » yerine Libya Ulusal Geçiş Konseyinin tanınması ve burada bir uçuşa yasak bölge oluşturulmasını talep etmek üzere Avrupa Birliği Başkanına mektup yazarlar. Tamamen eşgüdümlü bir şekilde, Fransız yeşiller milletvekili Daniel Cohn-Bendit (Mayıs 68'in etkin ajanı) ve Belçikalı Liberal Guy Verhofstadt, aynı gün Avrupa Parlamentosuna Kaddafi « rejimini » kınayan ve sivil halkı diktatörün zulmünden korumak için Libya hava sahasının denetimini ele almaya çağırarak bir Kararı onaylatırlar. Yine aynı gün, NATO Genel Sekreteri Anders Fogh Rasmussen, bu uçuşa yasak bölgeyi uygulamaya koymak için gerekli teknik imkanlar üzerinde çalıştığını duyurur.

12 Mart'ta, Arap Birliği, Cezayir ve Suriye'nin muhalefetine rağmen uçuşa yasak bölge ilanını onaylar.

Bu oybirliği konserindeki tek hatalı nota olan Bulgaristan, Abdülcelil'in Bulgar hemşirelere ve Filistinli doktorlara uygulanan işkencenin üzerini örttüğünü unutmadığı için, Libya Ulusal Geçiş Konseyini tanımayı kabul etmez. Öte yandan, Afrika Birliği her türlü yabancı müdahaleye şiddetle karşı çıkmaktadır.

Libya Arap Cemahiriyesi, Muammer Kaddafi'nin *Yeşil Kitabı*'na göre örgütlenmiştir. Kaddafi, XIXncü yüzyıl Fransız sosyalist anarşistleri Charles Fourier ve Pierre-Joseph Proudhon'un hayranlarından. Bunun etkisi altında kalarak emperyalist ordular karşısında halkını savunmaktan aciz bir minimal devlet tasarlamıştır. Bunun dışında, devlete bedevilerin isteklerine cevap verme misyonunu yüklemiştir: bedava ulaşım aracı, ev ve su. Dolayısıyla herkes araba sahibi olduğundan, toplu ulaşım *de facto* olarak sadece göçmenlere ayrılmıştır. Evlendiğinde herkese bir daire verilmekte, ama bazen evlenmek için üç yıl evin inşaatının bitmesini beklemek gerekebilmektedir. Çölün derinliklerindeki, binlerce yıllık yer altı kaynaklarından su çıkarabilmek için devasa çalışmalar gerçekleştirilir. Ülkeye refah gelir. Afrika kıtasının refahı en yüksek yaşam düzeyine ulaşılır. Ancak eğitim alanında fazla bir şey yapılmaz. Üniversitelerin ücretsiz olmasına karşın, gençlerin birçoğu eğitime çok erken yaşlarda son vermektedir. Muammer Kaddafi aşiret geleneklerinin önemini küçümsemiştir. 2 milyon Afrikalı ve Asyalı göçmen onlara hizmet ederken, 3 milyon Libyalı ülkede keyif sürmektedir.

19 Mart'ta, 18 devlet (Almanya, Belçika, Kanada, Danimarka, Birleşik Arap Emirlikleri, İspanya, ABD, Fransa, Yunanistan, İtalya, Irak, Ürdün, Fas, Norveç, Hollanda, Polonya, Katar ve Birleşik Krallık) ve 3 uluslararası örgüt (Arap Birliği, Avrupa Birliği ve Birleşmiş Milletler) gerçekleştirecekleri askeri müdahalenin eli kulağında olduğunu duyurmak üzere Paris'te bir araya gelirler. Birkaç saat sonra, Fransa ortaklarının sayısını iki katına çıkarır ve ilk saldırıyı başlatır.

Buna karşın Suriye’de işlerin netleşmesi biraz gecikir. Şam’da gösteri yapılması için 4, 11, 18 ve 25 Şubat’ta ve 4 ve 11 Mart’ta yapılan çağrılar sonuç vermez. Aksine Yemen’de ve Bahreyn’de halk davet edilmeden sokaklara çıkar.

Yemen’de, aralarında Nobel Barış Ödülüne layık görülen genç Tevekkül Karman’ın da bulunduğu Müslüman Kardeşler bir « devrim » başlatır. Ama Libya gibi bu ülke de aşiret düzeninde örgütlenmiştir ve bu yüzden olayların sadece siyasal olarak değerlendirilmesi mümkün değildir.

Suudi Arabistan, Bahreynli efendilerinin talebiyle, ABD’nin 5nci filosuna ev sahipliği yapan bu minicik krallıkta « düzeni sağlamaya » gelir. Birleşik Krallık, sömürgecilik döneminde (yani 1971’den önce) baskıyı yöneterek harikalar yaratan işkenceci Ian Anderson’u bölgeye gönderir. Bu arada Fransa polisin yeniden örgütlenmesi için, Cumhurbaşkanı Sarkozy’nin güvenlik danışmanı ve aynı zamanda ABD’de NSA eski sorumlusu ve Fransa Büyük Doğu Locasının eski Büyük Üstadı olan Alain Bauer’i gönderir.

Kargaşa bulaşma yoluyla yayılır, artık geriye bunun halk tarafından başlatıldığına ve demokrasi kurmayı hedeflediğine herkesin inandırılması kalır.

## **Suriye’ye karşı savaşın başlangıcı**

El Cezire, Tunus, Libya ve Mısır’dan yaptığı tüm röportajlarını olayların ne zaman Suriye’ye sıçrayacağı sorusuyla noktalarken, operasyonun başlangıcı için 18 Mart 2011’i beklemek gerekecektir: Deraa’da yapılan bir gösteri çığırından çıkar ve dört kişinin ölümüyle sonuçlanır. Kent askerler tarafından kontrol altına alınırken, protesto gösterileri birkaç gün içinde yayılır. Çatışmalarda yüzden fazla kişi ölür ve şehir merkezi harabeye dönüşür.

El Cezire’ye göre polis hükümet karşıtı sloganlar atan çocukları yakalamıştır. Çocuklara işkence yapmış, tırnaklarını sökmüştür.

Humus kenti de yine aynı şekilde kontrolden çıkan geniş bir gösteriye sahne olur. Bu kent de askerler tarafından kontrol altına alınır.

10 Mayıs’ta Almanya, Fransa, Hollanda ve İsveç, Avrupa Birliği’ne yaptırım uygulama kararı aldırır: polisin kullanımına yönelik malzemelere ihracatı yasağı ve aralarında Mahir Esad’ın (Cumhurbaşkanlığı Muhafız Komutanı ve Başkanın küçük kardeşi) da yer aldığı on üç yetkili isme yaptırım uygulanır.

25 Mayıs’ta, Almanya, Fransa, Portekiz ve Birleşik Krallık Güvenlik Konseyinden Suriye’yi Libya ile aynı konuma sokan bir karar tasarısını geçirmeyi denerler. Ama başarısız olurlar. Güney Afrika, Brezilya, Çin Halk Cumhuriyeti, Hindistan ve Rusya Federasyonu, uluslararası toplum adını verdikleri şeyin Suriye Arap Cumhuriyetine nasıl davranması gerektiğini dikte etmesine karşı çıkarlar.

Tam da bu sıralarda BaradaTV, 13 yaşındaki erkek çocuğu Hamza Ali el-Katip’in cesedinin fotoğraflarını yayınladı. Hava Kuvvetlerinin istihbarat servisi tarafından

işkence gördüğü ve hadım edildiği söylenir. El Cezire'ye göre rejim çocuklara işkence yapmakta ve onları öldürmektedir.

31 Mayıs ve 16 Temmuz 2011'de, Fransa, Katar ve Türkiye, siyasi muhalefetin biri Antalya'da, ikincisi İstanbul'da olmak üzere iki konferansının organizasyonunu himaye ederler. Son toplantıya, 2007 yılında Müslüman Kardeşler tarafından kurulan « Ulusal Selamet Cephesi »ne göndermeyle « Ulusal Selamet Konferansı » adı verilir.

Eylül ayındaki İstanbul Konferansı, Batıların Libya Arap Cemahiriyesine güvenli seçenek olarak sunduğu Libya Ulusal Geçiş Konseyi örnek alınarak Suriye Ulusal Konseyinin doğmasına olanak verir. Libya ve Suriyeli her iki örgüt de, CIA'nın önceki yıllarda seçtiği kişiler kullanılarak Fransa tarafından oluşturulmuştur. Libyalı üyeler gibi, Suriyeli üyeler de hemen maaşa bağlanırlar. Katılımcıların çoğunluğu Müslüman Kardeşler üyesidir, ama her iki örgüt de kamuoyuna laik olarak sunulduğu için toplantılar sırasında hiçbir zaman bu etiketi kullanmazlar. Suriyeli konseye, Paris Panthéon-Sorbonne Üniversitesi Sosyoloji Profesörü ve National Endowment for Democracy'nin (NED) işbirlikçisi Burhan Galyum başkanlık yapmaktadır. Basın bu « büyük laik » adamın aslında Cezayirli İslami Selamet Cephesi (FİS) Başkanı Abassi Madani'nin eski danışmanı olduğunu herkese duyurmaktan kaçınır.

7 Haziran'da, Dışişleri Bakanlığına bağlı olarak çalışan France24 televizyon kanalı, Fransa'daki Suriye Büyükelçisi Lamia Şakkur ile gerçekleştirilen çok acıklı bir telefon görüşmesini yayınlar. Büyükelçi ülkesindeki katliamları protesto etmek için istifa ettiğini duyurur. France24'ün yardımcı yayın yönetmeni Renée Kaplan, yayındaki sesin, çok iyi tanıdığı Büyükelçiye ait olduğuna yemin etse de, aslında kanala ait başka bir stüdyodan konuşan gazeteci Fahd Alargha-Almasri'nin eşidir. France24 ile koordineli bir şekilde, Fransız Dışişleri Bakanı dünyadaki bütün Suriyeli büyükelçileri arayarak meslektaşları Lamia Şakkur'un canlı yayındaki « istifasını » duyurur ve onları da aynı şekilde istifaya zorlayarak aksi taktirde Uluslararası Ceza Mahkemesinde yargılanacakları tehdidinde bulunur. Asıl büyükelçi hemen yapılanlara karşı çıkar ve France24'ten düzeltme talebinde bulunur. Ama tabi ki talebi reddedilir. BFM TV ona söz hakkı tanıyınca, zehirlemenin etkisi büyük olur ve baskılar karşısında hiçbir Suriye Büyükelçisi çözülmez. Üç Cumhurbaşkanı, Ulusal Meclis ve Senato tarafından atanan Fransız Radyo Televizyon Yüksek Konseyi, bu olay hakkında hiçbir zaman soruşturma açmayacaktır.

4 Temmuz'da lobici Bernard-Henry Lévy, Suriye demokratik muhalefetini ve zalim Beşar Esad'ın devrilmesini desteklemek için Saint Germain-des-Près Sinemasında bir toplantı düzenler. Sarkozy yanlısı eski Dışişleri Bakanı Bernard Kouchner ve gelecekteki mevkidaşı Hollande yanlısı Laurent Fabius ile birlikte toplantıya başkanlık yapar. Üç adam, sağ ve sol kesimin yönetici sınıfını girişimlerine katılmaya davet eder. Sağ, sol ve yeşiller arasından önemli şahsiyetler gönüllü olarak imza verirler. Kimse salonda bulunan İsrailileri ve Müslüman Kardeşler yöneticilerini fark etmez. Talepte bulunulan herkes hayırlı bir şey yaptığını düşünmektedir ve aralarından hiçbiri imza attıkları metnin yaratacağı sonuçları düşünmez.

8 Temmuz'da, ABD ve Fransa'nın Şam büyükelçileri Robert Ford ve Éric Chevallier, Hama'da düzenlenen bir gösteriye katılırlar. Suriye Hükümeti muhalefeti desteklemek ve ülkede karışıklığı yaymakla suçladığı büyükelçileri bakanlığa davet eder. Ülkedeki Cumhuriyet taraftarları, ABD ve Fransız büyükelçilikleri önünde gösteri düzenlerler. Robert Ford alay geçer gibi, Hama'da muhalefetin şiddete başvurmadığını iddia eder ve BAAS taraftarlarının diplomatik temsilciliğe saldırdığı suçlamasında bulunur. Dışişleri Bakanı Hillary Clinton, Esad'ın « vazgeçilmez olmadığını » belirtir. Güvenlik Konseyi yaptığı başkanlık açıklamasında, elçiliklere yapılan saldırıyı kınar.

29 Temmuz'da, Albay Riyad Esad, ordudan ayrıldığını ve Özgür Suriye Ordusu'nu (ÖSO) kurduğunu duyurur. Diğer askerleri kendisine katılmaya ve « rejimi » düşürmeye davet eder. Operasyon DGSE tarafından yürütülür. Albay Esad, Devlet Başkanı Beşar Esad ile olan isim benzerliği nedeniyle özellikle seçilmiştir. Ama ne yazık ki, soyadları Latin alfabesinde benzer olsa da Arap alfabesinde farklı yazılmaktadır. ÖSO « bağımsızlık bayrağını » kullanır. Gerçekte söz konusu bayrak, bağımsızlık sırasında kullanılmaya devam eden Fransız sömürgeciliğinin bayrağıdır. Pan Arabizm'in dört rengini içermektedir: Muhammed'in kırmızısı, Abbasilerin siyahı, Fatimilerin yeşili ve Emevilerin beyazı.

Bayrakta bulunan üç yıldız, Şam, Halep Hükümetlerini ve Nusayri topraklarını simgelemektedir. Bu bayrak Suriyelilere hiç de yabancı değildir çünkü 2006 yılından beri en ünlü yerli dizi olan ve Fransız işgali altındaki bir köyün öyküsü anlatan *Babel-Hara*'da sık sık görülmektedir. Zavallı jandarma komutanı masasını bir tarafta Fransız işgalcinin, diğer tarafta ise ÖSO'nun gelecekteki bayrağıyla süslemektedir.

Ortadoğu'nun « demokratikleştirilmesi » süreci yürürlüktedir. En azından görüntü böyledir. Olan biteni çok iyi anlamamakla birlikte, zaten Tunus'ta gülünç duruma düşen « İnsan Haklarının anayurdu » Fransa, mutlaka harekete katılması gerektiğini zanneder.

## **Libya ve Suriye'deki operasyonların ortak noktaları**

ÖSO'ya Fransız mandasının ve Libya Ulusal Geçiş Konseyi'ne ise Kral İdris'in bayrağının verilmiş olması, görev bölümünü ortaya koymaktadır. Libya bir kez daha İngiltere'nin, Suriye ise Fransa'nın etkisi altına girmeye adaydır.

Başlangıçta Batı propagandası Fransa tarafından sağlandı. 5 Temmuz'da, Fransız Dışişleri Bakanlığının televizyon kanalı France24, uygun bir yönetime sahip olmamasını telafi etmesi için Libya Ulusal Geçiş Konseyi tarafından görevlendirilir. Anlaşma Fransa'nın Yurtdışı Radyo Televizyon Kurumu (AEF)'nin yönetim kurulu başkanı sıfatıyla Alain Duplessis de Pouzilhac ve Libya Ulusal Geçiş Konseyi Enformasyon Bakanı Mahmut Şammam arasında imzalanır. Fransız gazeteci sendikaları, meslek etiğine aykırı olan bu resmi taraf tutma tavrını kınarlar. Oysa anlaşmanın kapsamı Ekim ayında, -daha da gizli bir şekilde- Suriye Ulusal Konseyi ile daha da genişletilir.

Mart 2011 sonunda, Fransız Bakanın « Haçlı Seferine » benzettiği Libya'ya karşı savaşın niteliği hakkında ortaya çıkan bir söz dalaşı, Fransız İçişleri Bakanı Claude Guéant ile Türk Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan'ı karşı karşıya getirir. Bu, Fransa Dışişleri Bakanı Alain Juppé'ye, Türk mevkidaşı Ahmet Davutoğlu ile yakınlaşmayı müzakere etme fırsatı verir.

I. Fransua'dan beri, Fransa ve Osmanlılar arasında uzun ve utanç dolu bir ittifak geleneği söz konusudur. XVIncı yüzyılda Paris, dinsel farklılığı göz ardı ederek, Müslüman olan Muhteşem Süleyman'ın « armağanlarıyla » baştan çıkarılmasına izin verir. Kendi arzusuyla yoldan çıkan I. Fransua, Kutsal Habsburg Alman İmparatorluğuna karşı « babasıyla » ittifak yapmayı kabul eder. Sultan Süleyman yazışmalarında ona « Fransa Valisi » diyerek hakaret eder. Osmanlı orduları Fransa'nın Midi bölgesine yerleşir ve I. Fransua onları ağırlamak için Tulon katedralini camiye dönüştürür.

Fransız Hukuku, Birinci Dünya Savaşının sona ermesinden beri gizli diplomasiyi yasaklasa da, Juppé-Davutoğlu anlaşması gizli kalır. Dolayısıyla hiçbir zaman parlamentoda onaylanmaz ve hiçbir hukuksal değeri yoktur.

Nicolas Sarkozy ve Alain Juppé, birincisi için Yüce Divan, ikincisi ise Cumhuriyet Adalet Divanına anında çıkarılma tehlikesini göze almadan, bu belgeyi yayınlamayazlar. Plan, Türkiye'nin Libya'da henüz yeni başlayan, Suriye'de ise daha başlamamış olan savaşlara katılmasını öngörüyor. Türkiye, Koalisyonun Libya Arap Cemahiriyesini devirmesine yardım etmek için Mısırata sakinlerini –çoğunluğu Osmanlı İmparatorluğundaki Yahudi askerlerin torunları olan Adgamlardan ve Jön Türklere destek vermiş olan göçebe siyahi köle tüccarları Müntasırlardan oluşan- harekete geçirmeyi taahhüt eder. Türkiye aynı zamanda, Suriye Arap Cumhuriyetini devirmek üzere Suriye'nin kuzeyindeki Türkmen halklarını da seferber edecektir. Bunun karşılığında Fransa, her ne kadar Sarkozy seçim kampanyasında seçmenlerine tam tersini söz vermişse de, Avrupa Birliğine girmesi konusunda Ankara'ya yardımcı olma sözünü verir. Özellikle de iki ülke Kürt sorununu Türkiye'nin toprak bütünlüğünü bozmadan çözecektir. Başka bir deyişle, Suriye'de « Kürdistan » adı verilecek bir bağımsız devlet kurulacak, ardından da Türkiye'deki Kürtlerin bir bölümü buraya sürülecektir. Bu proje akla aykırıdır zira Kürdistan tarihsel olarak sadece Türkiye topraklarında yer almaktadır. Ne bir eksik, ne bir fazla, söz konusu olan Libya'nın ve Suriye'nin fethi ve Türkiye'nin etnik temizliği planıdır.

Hatırlatmamız gerekirse, Alain Juppé kendisine yararlı olacağını gördüğünde, soykırım yapanlara yardım etmekten hiçbir zaman kaçınmadı. 1995 yılında, Ruanda katliamları sırasında François Mitterrand ile birlikte Türkuaz operasyonunu düzenledi. Gerçi tehlike içerisinde olan halk için bir « insani güvenli bölge » oluşturulması ama aynı zamanda ve özellikle el altından ordudan habersiz olarak, dostlarını yurtdışına kaçırmak için DGSE'nin kullanılması söz konusuydu.

Yararlı olanla hoş olanı bir araya getiren Erdoğan Hükümeti, Türk işverenlerine Alain Juppé'ye bir « armağan » verdirtir.

Türkiye ile varılan mutabakata paralel olarak, Alain Juppé de Gaulle'cü senatör Adrien Gouteyron'a, Doğu'daki Hıristiyan cemaatinin durumuyla ilgili bir görev yükler. Gouteyron, uzun süre Suriye'dekiler hariç Ortadoğu'daki cemaatleri ziyaret eder ve beklendiği üzere Hıristiyanların kendi ülkelerinde kalmaları için kendilerine yardımcı olunması gerektiği ve Fransa'ya göç ettiklerinde daha iyi ağırlanmaları gerektiği sonucuna varır. Parlamenter, farkında olmadan Marunilerin naklinin önünü açar.

Cumhurbaşkanı Sarkozy tüm görev süresi boyunca, Katarlıların çıkarlarıyla uyum içerisinde hareket etti. Katar Emiri dünyanın en çok nakit parasını yöneten kişidir. İnsan ve mevki satın alarak büyük güç statüsünü elde etmeyi dener. Bu yolla Sudan'da barışı sağlamayı ve Lübnan'da anayasaya aykırı bir « Cumhurbaşkanı » atamayı başarır. Fransız Cumhurbaşkanının kendisine sunulan değerli armağanları devlete aktarma zorunluluğunu göz önünde bulunduran Emir, lüks seyahatler ve özel uçaklarından birinin sürekli kullanımı gibi her türlü kişisel avantajı Sarkozy çiftinin kullanımına sunar. Nicolas Sarkozy, Fransa ve Katar arasındaki mali konvansiyonu, elçiliğin yararlandığı vergi muafiyetini Emir ve ailesinin tüm yatırımlarına uygulanacak şekilde değiştirir. El Tani'ler birkaç yıl içerisinde 5 milyar Euro değerinde taşınmaz edinirler. Büyük oteller ve kumarhaneler satın alırlar. Total, EADS ya da Areva gibi prestijli şirketlerin sermayesine dahil olurlar. Bir futbol kulübünü, Paris-Saint-Germain'i satın alırlar ve spor televizyon kanalları kurarlar. Emir'in çıkara dayalı cömertliği Fransız toplumundaki tüm sektörlerle uzanır. Tüm siyasi partilere mensup elliye yakın parlamentere rüşvet verir ve Müslüman banliyölerini denetimi altına alma girişiminde bulunur ama başarısız olur. Sonuç olarak, adım adım, küçük Emirliğin Güvenlik Konseyinde kendi Fransız sözcüsüne sahip olmasını ve arzusuna göre Fransız Ordusuna el koymasını sağlayacak şekilde ülkedeki siyasi ve ekonomik liderlerin çoğunu satın alır.

## **Libya Arap Cemahiriyesinin düşmesi**

Savaşa geri dönelim. Libya'ya karşı yürütülen askeri hareketlerin ABD kendi başına beşte birini ve Birleşik Krallık onda birini yaparken, Fransa bunların toplamda üçte birini gerçekleştirerek, savaşa en çok bulaşan ülkedir.

Başlangıçta müttefik orduları arasında basit bir eşgüdüm vardır. 31 Mart 2011'den itibaren Washington, emir komutanın tamamıyla NATO'da olması şartını dayatır. Fransız Ordusu, ABD'li Amiral James G. Stavridis ve yardımcıları Kanadalı General Charles Bouchard, ABD'li General Ralph J. Jodice II ve İtalyan Tümamiral Rinaldo Veri'nin emri altına girer. Yeni oluşturulan « alakart » Koalisyonunda İttifak üyesi olmayan başka ülkeler de yer alır.

Durum böyle olunca Fransız Genelkurmayı, savaşın genel stratejisinin ancak kendisinden yapılması istenen ve NATO'nun ona açıklamayı lütfettiği bölümünü bilecek durumdadır. Zaten, görevlendirilen Fransız kuvvetleri NATO'ya çok fazla bağımlı oldukları için eksik donanımlı ve uyumsuzdur.



Savaşın başında Fransa, Bingazi yakınlarında bir araya gelen Libya Ordusuna bağlı 40 000 askerin, muhtemelen halka yönelik katliam hazırlıkları yaptıkları düşünülerek öldürülmeleri sürecine katılır. Fransa sonraki beş ay boyunca, sadece kendisine gösterilen hedefleri bombalamakla yetinir. Bu arada sahada isyancılarla eşgüdüm sağlamakla görevli bazı kara birliklerine de sahiptir. Dolayısıyla Fransa gerçeği kabul etmeli ve komuta konusunda başlangıçta yaşanan karışıklığa yol açan gerçek nedenleri kabul etmelidir: silahlı isyancılar sayıca azdır ve çoğu Libya İslami Mücadele Grubu (GICL), yani El Kaide üyesidir.

Savunma Bakanı Gérard Longuet, özellikle Trablus ve Fizan'da Muammer Kaddafi tarafından örgütlenen gösteriler konusunda bilgilendirilir. Hemen Cumhurbaşkanı Sarkozy'ye bu savaşa şahsen karşı olduğunu söyler. Ona, kendisinden daha çok bilgiye sahip İçişleri Bakanı ve Élysée'nin eski genel sekreteri Claude Guéant da katılır. Bir üçüncü adam, İç Güvenlik Merkez Müdürü Bernard Squarcini de onlara destek verir.

29 Mart'da Birleşik Krallık ve Fransa önde gelen müttefikleriyle birlikte Londra'da bir toplantı düzenler. Libya Ulusal Geçiş Konseyi üyelerine ödenen maaşların, dondurulan Libya fonları kullanılarak *Libyan Information Exchange Mechanism* (LIEM) aracılığıyla ödenmesi kararlaştırılır. Bu karar iki yönüyle uluslararası hukuka aykırıdır. Uluslararası hukuka göre bir ulusal anlaşmazlığa, muhalifleri maaşa bağlayarak –bunlar casus olarak kabul edilmelidir- müdahil olmak yasaktır ve tabii ki dondurulan fonları kendi yararına aşırarak da yasaktır.

Nicolas Sarkozy, Libya'nın sahip olduğu hazineden ancak bu dönemde haberdar olur: 150 milyar dolar, 143 ton altın ve hemen hemen bir o kadar da gümüş. Claude Guéant'a, hazinenin bir bölümü karşılığında, Kaddafi ile Fransa'nın geri çekilmesini müzakere etmek üzere eski Emniyet Genel Müdürü Vali Édouard Lacroix'yı gönderme izni verilir.

14 Mayıs'ta Uluslararası Para Fonu Başkanı Fransız Dominique Strauss-Kahn'ın tutuklanmasıyla işler karışır. Sosyalist rakibinin etkisiz hale getirilmesi Nicolas Sarkozy için iyi haber olsa da, bu fırsatla öğrendikleri, Libya'ya karşı savaştan olabildiğince daha fazla yararlanma iradesini güçlendirir. Strauss-Kahn, Angela Merkel'in bir işbirlikçisiyle birlikte Muammer Kaddafi'yle görüşmesi beklenirken, Berlin üzerinden Trablus'a giderken yakalanır. Görüşmenin konusunun Libya'nın parasal deneyimleri olması bekleniyordu (ABD Dolarından ve CFA Frangından nasıl vazgeçebiliriz?). Görüşmenin sonucu, birkaç gün sonra, Deauville'de toplanacak olan G8'de rapor edilecekti. Şurası gerçek ki Strauss-Kahn, evveliyatını iyi bilen kişilerin kurduğu bir tuzağa düşürülmüştür. Avukatları yardım umuduyla Tel-Aviv'e gider ama başarılı olamazlar. Askeri-sinai kompleksin taraftarları, vatansız para taraftarları karşısında bir kez daha galip gelmişlerdir.

Fransa-Libya gizli müzakereleri ilerlerken, Dışişleri Müsteşarı Jeffrey Feltman Washington'dan duruma müdahale eder ve Paris'e müzakereleri hemen kesmesini emreder.

Nicolas Sarkozy, David Cameron ve Emir El Tani yeni bir Libya Merkez Bankası ve Total ve BP ile birlikte çalışacak yeni bir petrol şirketi kurarlar. Libya Ulusal Geçiş Konseyi'ne uluslararası pazarda Libya petrolünü bizzat satma ve bunun sonucunda oluşacak karı elinde bulundurma izni verilir. Kazancın çekiciliği dayanılmazdır ve kimse anlaşmazlığın sona ermesini beklemeyi beceremez. Libya Ulusal Geçiş Konseyi, Emir'e yazdığı bir mektupta, brüt petrolün %35'ini Fransa'ya tahsis edeceğini teyit eder. Bu oran, Fransızların bombardıman sayısının Koalisyonun gerçekleştirdiği bombardımanların toplamına oranına karşılık gelmektedir. Sirenayka Libya'nın geri kalanından bir kez ayrılıp, petrolü yeniden çıkarılmaya başlayınca, savaş alanında olan bitenin hiçbir anlamı kalmaz. Bingazi sakinleri bağımsızlıklarına yeniden kavuşunca, kendilerini Trablus ve Fizan bölgesinin geleceğiyle ilgili görmezler.

İzleyen beş ay boyunca, Fransa'dan birçok önemli şahsiyet Libya'ya yolculuk yapar. Özellikle de avukat Roland Dumas ve Jacques Vergès. İki adam Libyalılara çıkarlarını savunmayı ve Fransa'da dondurulan 400 milyon Euro'luk alacaklarını çözmeyi önerirler. Dava için kendilerine söz konusu tutarın belli bir oranında ödeme yapılmasını şart koşarlar ve Trablus'tan 4 milyon Euro nakit avans olarak ayrılırlar. Ardından Alain Juppé'ye, paranın hangi gerekçeyle dondurulduğunu soran elle yazılmış bir faks mesajı gönderirler. Cemahiriye Ağustos ayında yıkıldığı için, ücretini cömertçe aldıkları işi hiçbir zaman tamamlamazlar.

Bir başka avukat, Marcel Ceccaldi, babası üzerinde baskı kurmak için karısı ve çocukları NATO tarafından hedef alınan ve öldürülen Kaddafi'nin silah arkadaşının oğlu Halit Hamedi'nin savunmasını üstlenmeyi kabul eder. Sonrasında BM önünde elverişli bir içtihadı sahip olmak için, Afrika'daki uluslararası mahkemelerde birçok girişimde bulunur. Bozgundan sonra, Rehberin özel kalem müdürünün danışmanı olur ve müzakereler ve Nicolas Sarkozy'nin seçim kampanyasına yönelik ödeme sırasında Ziyad Takiyeddin ile yapılan görüşme kayıtlarının yayınlanmaması karşılığında kendisine yönelik kovuşturmalara son verilmesi pazarlığını yapar. Her ne kadar Ceccaldi bir maceracı olsa da, Cemahiriyenin düşmesinden sonra bile verdiği sözleri titizlikle yerine getirir.

Eski Başbakan Dominique de Villepin, Cerba'ya (Tunus) gelir ve Trablus'tan görüşme talebinde bulunur. Yeniden avukatlık yapmakta ve Katar Emirini temsil etmektedir. Yanında, Libya ile daha önce arabuluculuk yapma görevini üstlenmiş olan Cumhurbaşkanı Sarkozy'nin dostu Alexandre Djouhri bulunmaktadır. Kendisi ve ailesi için verilecek geçiş izni belgesi karşılığında Kaddafi'nin teslim olması önerisini taşımaktadır. Yolculuklarının ne anlama geldiği konusunda bilgi edinmeye çalışan araçlarla görüşmeler de, sonuç olarak Libya'ya girmelerine izin verilmez.

Kendi adıma, Rehberin kızı Ayşe Kaddafi'nin davetlisi olarak, neler olup bittiğini yerinde öğrenmek üzere bu ülkeye gittim. Fidel Kastro'nun Muammer Kaddafi'den bana hayranlıkla söz etmesine kadar bu konuda manipüle edildiğimi düşünüyordum. « Commandante » rastgele konuşmaz. Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Konseyinin Libya Hava Kuvvetleri tarafından yerle bir edildiğini duyurduğu Trablus'taki mahallelerin hiçbir zaman bombalanmadığını yerinde tespit ettim. Uluslararası

hukukun Cemahiriyeden yana olduğunu gözlemledim ve gerçeği ortaya koymak ve diplomatik alanda ülkeyi kurtarmak için bir plan hazırladım. Bu arada gizli servis başkanı Abdullah Senusi benim bir ajan olduğuma inanmaktadır. Dolayısıyla, özgeçmişimin incelenmesi için zaman kazanmak üzere, bir süre beklemeye alındım. Bu arada Fransa, hepsi istihbarattan maaşlı « militanlardan » oluşan bir sözde destek heyetini Libya'ya gönderir. Libya ve Bush yönetimi arasında varılan mutabakata karşı çıktığımı kanıtlayan, hiçbir zaman gizlemediğim ve Ayşe Kaddafi'yi gerçekleri bizzat yerinde görmek üzere beni çağırmaya iten sert açıklamalardan oluşan bir dosyayı yetkililere sunarlar. Bu girişim beklenilenin tersi bir sonuca yol açar: Dışişleri Bakanı Musa Kusa görevini terk edip İngilizlere katılınca, Muammer Kaddafi beni hükümetine dahil eder ve bana çeşitli ittifakların müzakeresini yürütmek, Eylül ayında New York'taki BM Genel Kurulu hazırlıklarını yapmakla görevlendirir. Bir siyasal eylem karşılığında ücret almayı tercih etmediğim için, BM'de NATO'nun müdahalesinin hukuka aykırı olduğunun ilan edilmesini sağlamam karşılığında, Halit Bazelya başkanlığında, Malta'da stüdyolarının satın alındığı bir İngilizce televizyon kanalının genel yayın yönetmenliği üstlenmem konusunda anlaştık. Muammer Kaddafi, bir başka kanal üzerinden İsrail, Fransa ve ABD ile müzakere etmeyi sürdüreceği için, sadece görece bir yetkiye sahip olacaktım.

Hükümet üyelerinin büyük bir bölümü görevini terk eder. İkiisi beceriksiz olmak üzere sadece altı bakan görevdedir. Bu arada görünüşe rağmen, bunların kişisel görüşleri hala belirsizdir. Petrol Bakanı Şükrü Ganem gibi bazı bakanlar, Avrupa'da dolaşım hakkını geri kazanmak ve Libya'nın dondurulan fonlarını çözmek için kaçtıklarını iddia etmektedirler. Herkes herkesten şüphe etmektedir. Düşman saflarına geçmiş olmakla suçlanan Bakan Abdül Ati el-Obeydi, Abdullah Senusi tarafından tutuklatılır ve bir gün boyunca işkence görür. Bu bir yanılgıdır. Hala halkını kurtarabileceğinin bilincinde olan Bakan kahramanlık gösterip, hiçbir şey demeden topallayarak görevini sürdürür.

Rehberi gibi, Libya Arap Cemahiriyesinin de ittifak siyaseti yoktur. Savaş başladığında, aralarında Güney Afrika'nın da yer aldığı bazı Afrika ülkeleri ve ayrıca Küba, Suriye ve Venezüella gibi sadece birkaç dost ülkeye sahiptir. Dimitri Medvedev'in Rusya'sı, görevden alınmış Büyükelçi Vladimir Şamov'un ve zamanını bekleyen Başbakan Vladimir Putin'in büyük tepkisine yol açarak, ona ihanet etmiştir. Afrika Boynuzunda ciddi bir ihtilaf yaşadığı Çin, tavır almaktan kaçınır. Daha da kötüsü, esen rüzgara kapılan bazı eski müttefikleri ona sırtını döner. Bu özellikle Senegal Cumhurbaşkanı Abdulaye Wade için söz konusudur. Uzun bir süre özel olarak Kaddafi'nin üstüne titrediği Wade, onu ilk mahkum eden ve bunu ilk ilan edenlerdendir.

1978 yılında Libya ya da İtalya'da ortadan kaybolan İmam Musa Sadr olayının Şiiilerle yakınlaşmayı zorlaştırmasından kaygılanıyorum. Ama öyle olmuyor. Sanırım, Lübnanlı yöneticilerin kamuoyuna yaptıkları açıklamalara karşın, Sadr'ın gerçek kişiliği üzerinde şüpheler yoğunlaşıyor. Yoksulların hareketi Emel'i (bugün milyarder Nebih Berri tarafından yönetilen) kurdu ve Lübnan'daki Şiiileri içerisinde buldukları toplumsal durumdan çekip çıkarmayı başardı. Ama bazılarının göre

Şah'ın ajanıydı ve bu durum partisinin Hizbullah ile yollarının ayrılmasında rol oynadı.

Üst düzey yetkililerden oluşan bir heyetle görüşmeyi kabul eden İran ve Lübnan Direnişi ile ilişkilerin yeniden kurulmasına büyük önem veriyorum. Trablus'taki gazetecilerin arasında, Refik Hariri cinayetinde Mossad adına oynadığı rolü iyi bildiğim ABD'li bayan fotoğrafçı Tara Todras-Whitehill'i görüyorum. Dolayısıyla onun Trablus'ta yakalanmasını, Lübnan'ın bilgilendirilmesini ve bir iyi niyet göstergesi olarak bu ülkeye iadesine yönelik hazırlıkların yapılmasını öneriyorum. Hata yapıyorum: Muammer Kaddafi İsrail ile temaslarını sürdürür ve çocuklarından birini müzakerelerde bulunmak üzere Tel Aviv'e gönderir. Abdullah Senusi bir kez daha beni yakalatmak konusunda tereddüt eder. Todras-Whitehill yeniden karşılaştığımızda bana meydan okur.

Rehber akıldışına gömülür. Transa giren bir bedevi kadını barındırmaktadır. Melekler onun sesiyle konuşur. Kadın, onu her şeyin biteceğine inandırır. An gelecek ABD, anlaşmazlığı başlattığı gibi geri çekilecektir. Açıklama yapmaksızın. Bu kadın ve ailesi, ağır bir karanlıkçılık havası yayarlar. Hiçbir tartışma ortamı yoktur. Safça sorular sorduğumda, babası « kafirle konuşmayı kabul ettiğini » ama bunun kendisini « rahatsız etmediğini » söyler.

27 Haziran'da, tam da ünlü gazeteci ve eski El Kaide üyesi Yusuf Şakir bana söz verdiği anda Fransız Ordusu, Libya televizyonunun verici antenini bombalar.

Kamuoyunu tanık olarak gösterebileceğine inanan Cemahiriye, yabancı basının anlaşmazlığı gizlemesine izin verir. Dünyanın dört bir yanından yüzlerce gazeteci, NATO bombardımanının izlerini görmek üzere ülkeye üşüşür. Uçakların bazı binaları ıskaladığı, bir binanın vurulduğu diğerinin vurulmadığı olur. Bu durumda, gazetecilerin geçişinden hemen sonra bir ikinci saldırının gerçekleştiği görülür. Hangisinin NATO ile irtibat halinde olduğunu belirleyemeyen Muammer Kaddafi, bütün gazetecileri Rixos Otelde toplama ve buradan ancak polis eşliğinde çıkmalarına izin verme kararı alır. Otele Hükümet Sözcüsü Musa İbrahim'in ofisi de taşınır. Ekibi yoğun bir şekilde çalışırken, bütün bilgisayarlar birden korsanlığa uğrar. Veriler ekranda son hızla akar ve klavyeler kilitlenir. Korsanlığa son vermek için güç kaynağını kesmekten başka çare yoktur. Burada da, hangi « gazetecilerin » bu operasyonu düzenlediğini bilmenin imkanı olmaz. Durum böyle olunca Abdullah Senusi, bir Fransız şirketinden satın aldığı bilgisayar programını kullanmaya karar verir. Program, onları stoklayan sunucunun belleğine girerek, açıldığı andan itibaren bir hesaptaki bütün elektronik postaların ele geçirilmesini sağlar. Ortaya çıkan sonuç şaşırtıcıdır. Ruslar, Güney Amerikalılar ve AFP muhabiri hariç, orada bulunan gazetecilerin Fransızlar da dahil hemen hemen tümü, özellikle CIA ve MI6 hesabına çalışan casuslardır. Libya'ya gelmeden önce ve yanlarında getirmedikleri bilgisayarları kullanarak, merkezleriyle ya kayıt dosyaları ya da görev emirlerini içeren elektronik posta yazışmaları yapmışlardır.

Genelde televizyon ekipleri üç ya da dört kişiden oluşur. Ekranda gördüğümüz savaş muhabiri, hareket sahneleri hakkında kendisine istihbarat sağlayan merkezin

temsilcisidir. Bunların birçoğu –görünenin aksine sayıca azdırlar-, Libya'ya gelmeden önce Afganistan ve Irak savaşlarında görev yapmışlardır. İki teknisyen görüntü ve ses kaydını sağlarlar. Bunlar genellikle gizli Özel Kuvvetler üyesidirler. Son olarak ABD'li ekiplerde ayrıca aslında görevli bir operasyon ajanı olan bir yapımcı da yer almaktadır.

Genelde fazlasıyla hedef gözetilerek gerçekleştirilen günlük bombardımanlar, kazara « müttefik kurbanların » da yaralanması ya ölmesine neden olur. Bunun dışında, hedeflerin bazıları, fidyecilerin yaptığı gibi ruhları etkilemek ve teslimiyete zorlamak için özellikle acımasızca seçilir.

Siyaset üç otelde yaşanmaktadır: Rehber hariç bütün siyasi yöneticiler, güvenlikleri için Radisson Blue Otelinde bir araya getirilirken; davetliler, daha sonra geçici hükümete ev sahipliği yapacak olan Corinthia Otelde ağırlanırlar; gazeteciler ise kısmen yıkılacak olan Rixos Otelde gözetim altında tutulurlar.

NATO, Napoli'deki *Joint Force Command*'ta bir gizli toplantı düzenler. Toplantıda Fransa'yı, savaşa karşı çıkan Savunma Bakanı Gérard Longuet değil, Dışişleri Bakanı Alain Juppé temsil eder. 2004 yılında eski Başbakan Juppé, yasadışı yollardan çıkar sağladığı için, Nanterre İstinaf Mahkemesi tarafından tecilli 14 ay hapis ve 1 yıl seçilme hakkından men cezasına çarptırılmıştır. Fazlasıyla yumuşak olan bu karar – Asliye Mahkemesinde 10 yıl seçilme hakkından men cezası almıştı- onu Fransa'dan ayrılmaya ve Québec'te yaşamaya zorlamıştı. Aslında haftalarca Washington'da kalıyordu ve büyük bir hevesle yeni muhafazakar olmuştu. Napoli'deki toplantıya katılımı konusunda yöneltilen bir soruya Alain Juppé'nin ekibi, bakanın bu tarihte tatilde olmasından dolayı toplantıya katılmadığı yanıtını verir.

Fransa, Ulusal Kurtuluş Ordusunu kurmak için Abdülfettah Yunes ve Halife Haftar adlı generalleri seçer. Yunes, Şubat ayına kadar Kaddafi'nin yol arkadaşlarından biriydi. DGSE'nin onu karar değiştirmeye nasıl ikna ettiğini bilmiyoruz. Bu arada, Seyfülislam Kaddafi ile ilişkisini sürdürür. Haftar ise Çad Savaşı sırasında ülkesine ihanet etmiştir. Kaçmaya zorlanıp CIA merkezinin yakınlarında, Langley'e (ABD) yerleşmeden önce, Fransa ve ABD adına faaliyet yürütür. Bu arada Yunes yakalanır, işkence görür, sakatlanır ve Temmuz ayı sonunda öldürülür. Vücudunun bir bölümü kızartılmış ve yenilmiştir. Herkes ne olduğunu bilmiyormuş gibi yapsa da, -Mustafa Abdülcélil'in kendisine kurduğu bir tuzak sonucunda- 17 Şubat Tugayı içerisinde bir araya gelen Abdülhakim Belhac'ın (El Kaide) adamları tarafından infaz edilmiştir.

Napoli toplantısı başlamadan hemen önce, Nicolas Sarkozy tarafından gönderilen bir müzakereci, Trablus'u bir kıçtan takma motor ile terk eder. Artık bu işi bitirme kararı verilmiştir. Tuzak kapanır. Bundan böyle Trablus'a, hava, kara ya da deniz yoluyla girip çıkmak imkansız hale gelecektir. Bu arada Fransız Parlamentosu Libya'ya saldırma izni verir. Kulislerinde ne dolaplar çevrildiğini bilmediğimiz Millet Meclisinde, Sarkozy'cilerin grup başkanı Christian Jacob, ikiyüzlü bir şekilde görevde olan askerleri saygıyla anmaktan utanmaz. « Çoğu henüz çok genç olan bu askerler, ülkemizi ve değerlerimizi korumak için yaşamlarını tehlikeye atarak orada görev yapmaktadırlar. Onlara ne kadar borçlu olduğumuzun bilincindeyiz ve bütün

Fransa yaptıkları fedakarlığın değerinin farkındadır ». Askerleri Cumhuriyetçi değerlerin çok uzağında, sadece bir sömürgeci fetih savaşı kapsamında gönderdiklerini ifşa ederek, meslektaşlarının alkışları karşısında « Bingazi’de Fransız bayrağı dalgalanıyor ve bu bizim için çok büyük bir kıvanç kaynağıdır » diye haykırır.

Atlantik Konseyinin NATO’ya BM Güvenlik Konseyinin himayesinin dışına çıkma ve Trablus’u bombalama iznini hiçbir zaman vermeyeceğini arkadaşlarıma anlatırken, Washington İttifakın tüzüğünü ayaklar altına alır. Bir fesad oluşturarak, Napoli’de gizli bir « Savunma Komitesi » toplantısı düzenler. Toplantıya sadece en yakın ülkeler (Fransa, İtalya, Birleşik Krallık, Türkiye) ve bölgedeki bazı dostlar (Suudi Arabistan, İsrail, Katar) davet edilir. Birlikte NATO’nun imkanlarını nasıl kullanacaklarını ve Atlantik Konseyini nasıl oldu bittiye getireceklerini belirlerler.

Bu toplantıda alınan kararların dökümü, her birimin hedeflerini belirler. Bunlar arasında, Fransız özel kuvvetlerine beni ortadan kaldırma görevi verilmiştir. Zaten iktidardan düşmesinin hemen ertesi günü, Trablus’ta aranan kişilere –on beş Libyalı ve ben- ilişkin afişler asılır. Yol arkadaşlarımla birlikte, yeni gelen Fransız ve Rus televizyon ekipleri dahil, devletler ve kişiler –aralarında eski ABD Kongre üyesi ve Martin Luther King Jr.’ın eski asistanı Walter E. Fauntroy’un da bulunduğu- sayesinde ağın deliklerinden kurtuluyorum. Fauntroy ülkesine döndüğünde, Fransız ve Danimarka Ordusuna bağlı askerlerin El Kaide’nin yanında Libyalıların başlarını kestiğine bizzat tanık olduğunu anlatacaktır.

Trablus, üç gün süren bir ateş tufanı sonucunda düşer. İtalyan birliklerinin 1911’deki katliamı yeniden canlandırılarak, sivil mi yoksa asker mi olduğu dahi tanımlanamayan yaklaşık 40 000 kişi öldürülmüştür. Kentin kilit kavşak noktalarında bulunan arama noktaları bombalanmış, ardından alçaktan uçan İngiliz helikopterleri sokaklarda bulunan herkesi ayırım gözetmeden taramıştır. Kent gerektiği gibi savunulamamıştır çünkü askeri valisi NATO’dan rüşvet almış ve saldırıdan hemen önce askerlerini evlerine göndermiştir.

Savaş boyunca Muammer Kaddafi, daha önceden yabancı « gazetecilerin » bir araya getirildiği Rixos Otelinin altında yer alan bir sığınağa gizlenir. Gazetecilerin varlığı Koalisyonun hava kuvvetleri silahını kullanmasına engel olur. Dolayısıyla da parkı, İrlandalı Mehdi el-Harati’nin –Türklerin Gazze için Özgürlük Filosu operasyonuna katılan CIA ajanı- komutasındaki ve Fransız özel kuvvetleri tarafından eğitilen El Kaide tugayı kuşatır.

Bozgun kesinleşince, Kaddafi’ler Sirte’ye kaçarlar. Kendi adıma ise, önce İran İslam Cumhuriyetinin beni kurtarmak için gönderdiği Devrim Muhafızlarıyla buluşacak, ardından Uluslararası Göç Örgütü için Çek Cumhuriyeti tarafından kiralanan küçük bir gemiyle Malta’ya kaçacaktım. Gitmeden önce, arkadaşlarım ve ben sırasıyla NATO, Senusi’ler, Müslüman Kardeşler ve El Kaide tarafından aranacaktık. Yolcuların isimleri, iki grup da savaş hatlarından geçişlerine izin versin diye NATO – ki bana ilişkin kanaatini değiştiren- ve Kaddaficiler arasında ortak mutabakatla belirlenmişti. Gemide kendimi Seyfülislam’ın eski metresinin yanı sıra, 16 Şubat

2011'de Bingazi'de, binaların çatısından gösterici ve polislerin üstüne ateş açarak savaşı kışkırtan İtalyan Özel Kuvvetleriyle de birlikte buldum.

Sonuç olarak Sirte'de Rehber, İsraililerle Çad'a gidişinin pazarlığını yapar. Bu bir tuzaktır. Fransız birlikleri ve El Kaide tarafından yakalanır, işkence ve tecavüze uğrar ve 20 Ekim'de öldürülür.

Silahlarını kılıflarına sokmak niyetinde olmayan Libyalı « devrimcilerin », yani El Kaide'nin, Afganistan'da, ardından da Yugoslavya'da olduğu gibi işleri yeniden yolunda gider.

## **Libyalı savaşıların Suriye'ye nakli**

Henüz Trablus nihai olarak düşmemişken, ABD, Libya Ulusal Geçiş Konseyi ve El Kaide'nin komutanlığındaki memurlarını Corinthia Oteline yönlendirir. Kentte çatışmalar devam ederken ve bomboş sokaklar cesetlerle kaplıyken, otel İngiliz gizli servisinin koruması altına alınır. El Kaide'nin dünyadaki eski 3 numarası Abdülhakim Belhac, başkent'in askeri valisi ilan edilir.

Alain Juppé 26 Ağustos tarihli *Parisien*'e şu açıklamayı yapar: « Bana hareketin bedeli sorulduğunda –Savunma Bakanı günde 1 milyon Euro'dan söz ediyor- bunun aynı zamanda *geleceğe yatırım* olduğu konusuna dikkat çekiyorum. Altın stoklarını çoğaltan Kaddafi ülkenin kaynaklarına el koydu. Bu para Libya'nın kalkınmasına hizmet etmelidir; müreffeh bir Libya, bölge için denge unsurudur ».

1 Eylül'de, Paris'te düzenlenen bir yıldırım konferans « rejim değişikliğini » harekete geçirir. Bloke edilen 50 milyar doların ondan birinden azı serbest bırakılır. Kalan 100 milyara ise ne olduğu bilinmemektedir.

15 Eylül'de Nicolas Sarkozy, Alain Juppé ve Bernard-Henri Lévy, David Cameron ile birlikte, yüzlerce Fransız ve İngiliz polis ve asker eşliğinde Bingazi'ye giderler. Özenle seçilen 1 500 kişi tarafından görkemli bir şekilde alkışlarla karşılanırlar. Ele geçirdikleri petrolü teslim almaya gelmişlerdir. Cumhurbaşkanı Sarkozy verdiği kısa demeçte Fransa'nın sadece Libya'nın değil ama « liderlerinden kurtulmak isteyecek bütün Arap halklarının » yanında olduğunu duyurdu. Suriye'ye saldırmayı ve çok büyük gaz rezervlerine el koymayı daha şimdiden kafasına koymuştur.

Emir el Tani ellerini ovuşturabilir. Kendi ülkesinde köleliği (Kafala) uygulamasına rağmen, uluslararası basın onu demokrasi savunucusu olarak kutlar. Libya'nın fethi ona yalnızca 20 000 ton silah ve 400 milyon dolara mal olmuştur.

Trablus'ta Libya Arap Cemahiriyesinin devrilmesinden sonra, Bingazi sakinleri kaçamayan siyahileri yakalarlar. Kafeslere konulup hayvanlar gibi teşhir edilirler. Göçer bedevi halklarının, siyahi yerleşikler üzerindeki antik dönem köleci geleneği yeniden canlanır.

Kasım 2011'de, Ban Ki-Mun'un özel temsilcisi ve Uluslararası Af Örgütü'nün eski genel sekreteri Ian Martin, El Kaide'ye bağlı 1 500 cihatçının gemiyle Türkiye'ye

naklini örgütler. Bekar ve silahlı olan bu adamlar, resmi olarak « sığınmacı »dırlar. Trablus'taki görevini bırakmamış olan Abdülhakim Belhac ve Mehdi el-Harati'nin emri altına alınırlar. Türkiye'de gemiden indikten sonra MİT tarafından kiralanan otobüslerle Suriye'deki Cebel el-Zuiya'ya götürülürler. Fransız komutası altında Özgür Suriye Ordusunun ilk birliğini oluştururlar. Belhac, ABC'de çalışan bir İspanyol gazeteci tarafından Suriye'de kimliği ortaya çıkarılınca, Noel'de Libya'ya geri döner. Bunun üzerine Mehdi el-Harati, Suriyeli savaşçıları eğitmek amacıyla Liva el-Umma (İslam Devleti Tugayı) adlı bir başka grup oluşturur. Eylül 2012'de bu grup yeniden Özgür Suriye Ordusu'na katılacaktır.

## Suriye: 4ncü nesil savaş

5 Eylül 2011'de Cumhurbaşkanı Sarkozy, Maruni Patriği S.B. Béchara Raï'yi Élysée Sarayı'nda kabul eder. Üst düzey papaza, Müttefiklerin Şam'da Müslüman Kardeşler'i iktidara getireceğini açıkça anlatır. Suriye Katolikleri ve Marunileri ve muhtemelen de yakında Lübnan'dakiler de, Fransa'da misafir edileceklerdir. Senatör Adrien Gouteyron halen bunların kabul koşulları üzerinde çalışmaktadır. Ortodokslar katledilecektir. Patrik Hazretleri, kaderine razı olup kabullenmeden önce buna sert bir şekilde karşı çıkar.

ABD, Suriye'de yeni bir stratejiyi test eder. Rollerini ters yüz edecek ve Direnişçilerin genelde İmparatorluğa karşı kullandıkları yöntemleri kullanacaklardır, ama başat bir kozu elden bırakmazlar: medyanın gücü. Bu, « dördüncü nesil savaş » (4GW) ilkesidir: çok az müdahalede bulunulmasına rağmen, her yerde mevcut olduğu izlenimini vermektir önemli olan.

Bu koşullar altında Müttefikler, çok hareketli ve zihinleri bulandırmak için Suriyelilerle birlikte hareket edecek olan sadece bazı Özel Kuvvet güçlerine başvuracaktır. Üç tür hareket yürütülecektir:

- Örneğin bugünkü Devlet Başkanının Babası ve modern Suriye'nin kurucusu Hafız Esad'ın heykelleri gibi devletin simgelerine karşı eylemler;
- Trenlerin raydan çıkarılması ya da elektrik santrallerinin tahrip edilmesi gibi sabotaj eylemleri;
- Çatışmanın genele yayıldığı izlenimini verecek şekilde rastgele işlenen cinayetler.

Fransız Ordusu bu yöntemler konusunda « çekinceli » olduğundan, Cumhurbaşkanı Sarkozy, hareketlerin yönetimini şahsi genelkurmay başkanı General Benoit Puga'ya emanet eder. Puga, sırasıyla Özel Harekat (COS) ve askeri istihbarat komutanlığı görevlerini üstlenmiştir. Aşırı sağcı bir asker ailesinden (Babası Cezayir'daki darbeye katılmıştır) gelen general, sömürgecilik taraftarı Lefebvre'ci (Monsenyör Lefebvre Dakar Piskoposuydu) bir Katoliktir. Paraşütçü subayı olarak, Afrika ve Lübnan'da birçok sömürgeci harekate katılmıştır. Kosova'yı yönetmekle görevlendirildiğinde ve Bosna-Hersek'in yöneticisi iken eski İsveç Başbakanı Carl Bildt'in askeri danışmanı olmuştur. Puga, İsrail ve Mısır arasındaki duvarın ek inşaatının denetimini



üstlenmiştir. Yadsınamaz cesareti sayesinde hizmet ettiği siyasi yetkililer üzerindeki etkisi artar. Yabancı Lejyonu ve COS'tan askerler devşirir ve kendi komutası altında sahaya gönderir.

Savaş sırasında Fransız güçlerinin konumunu belirlemek imkansızdır. Buna karşın, Nicolas Sarkozy'nin görev süresi boyunca 19 Fransız askerinin Suriye Arap Ordusu tarafından esir alındıklarını ve en azından bir o kadarının da öldüğünü biliyoruz. Aileleri, eğer varsa tabii, hangi ülkede olduğu belirtilmeden, ne de daha çok ayrıntı verilmeksizin « görev başında öldükleri » konusunda bilgilendirilecektir.

Rusya ve Çin, Batının güvenlik konseyine sunduğu askeri müdahale tasarısını veto ederler. Moskova ve Pekin'e şükranlarını sunmak ve Beşar Esad'a destek vermek üzere büyük bir kalabalık, yaklaşık bir milyon yurttaş Şam sokaklarına çıkar. Katar'ın başkanlık ettiği Arap Birliği, Batı basının raporlarının tutarsızlığını tespit eden ve Suriye Arap Cumhuriyetine hak veren bir gözlem heyetini görevlendirir. Dolayısıyla Libya'daki gibi ne bir bölgesel destek, ne de müdahalenin meşruluğu söz konusudur.

Bu koşullar altında, Batılılar ya hep ya hiç demeyi denerler. Washington, « Suriye'nin Dostları » adını vereceği bir ittifak oluşturmak için altmışa yakın devleti bir araya getirir. Davet edilen Rusya ve Çin, gündemin kendilerini ifade etmelerine izin vermeyeceğini anlarlar. Katılımcıların ancak orada keşfedecekleri bir belgeyi onaylamaları gerekecektir. Moskova ve Pekin toplantıyı boykot eder. Toplantı Tunus'ta, halkın kendisine karşı düzenlediği gösteriler nedeniyle Cumhurbaşkanı Munsif Marzuki tarafından gecikmeyle açılır. Marzuki her ne kadar sol laik bir siyasi şahsiyet gibi görünse de, uzun süreden beri örtülü olarak Müslüman Kardeşler'e hizmet etmektedir. Dolayısıyla da konuşmasında, cemaatin iktidara yerleşebilmesi için Devlet Başkanı Esad'ı ülkesinden kaçmaya ve Rusya'yı kendisine siyasi iltica hakkı vermeye davet eder. Alain Juppé « Nusayri Diktatörlüğü »'ne karşı yaptırım uygulanması çağrısında bulunurken, Hillary Clinton, Batılıların Şam'daki büyükelçiliklerini kapatacağını duyurur.

Ortaya konulan bu şov, bir dizi yanılgıyı gözler önüne sermektedir:

- Öncelikle Batılılar Rusya'nın neden Suriye'yi desteklediğini hala anlamamışlardır. Onların gözünde bu, Sovyet dönemindeki eski bir müttefike sadakat sorunudur. Dolayısıyla da « Tarihin iyi tarafından » kendilerini izlemesi için Moskova'yı « ikna » etme umutlarını hiç kaybetmeyeceklerdir.

- Sonra, kendi propagandalarının kurbanı olarak, Suriye'nin bir diktatörlük olduğunu ve Nusayri tarikatının elinde olduğunu söylemekte ısrar etmektedirler. Oysa Devlet Başkanı Esad'ın otoritesi ordu üzerinde güçlü olsa da, birçok sivil üst düzey memur kafalarına eseni yapmakta ve ona itaat etmemektedirler. Ayrıca inancı temel alan değil laik bir Cumhuriyet söz konusudur. Uzun süre bütün çarklarını denetimi altında tutmuş olan BAAS partisi tarafından kurulmuştur. Bu siyasal oluşum Fransız Devrimi ilkeleri adına Arap halkının birliği için mücadele etmektedir. Ayrıca 1948'den beri yayılmacı komşusu İsrail ile savaş halindedir, militaristleşmiş ve büyük ölçüde laik BAAS'ın denetiminde olan bir rejime sahiptir.

- Son olarak, Hillary Clinton'un başlattığı hareketin izinden gelen « Suriye'nin Dostları », haberleri doğrulamaları için meşru imkanlardan kendilerini yoksun bırakacaklardır. Bundan böyle sadece ABD ve Birleşik Krallık, doğruyla yanlış birbirinden ayırmalarına olanak veren, geniş çaplı bir ortak uydu haber alma sistemine (« Beş Göz ») sahip olacaklardır.

Fransız yetkililerin işlevi sınırlı kalacaktır. Bu durum, Humus'ta Ömer el-Faruk Tugayının eğitilmesinde ve ilk tarihi Hıristiyan yerleşimi olan Malula saldırısı sırasında kanıtlanır.

France2'nin gazetecisi Gilles Jacquier –Münih Sözleşmesine aykırı bir şekilde aynı zamanda DGSE ve MOSSAD adına da çalışan- Humus'ta 11 Ocak 2012'de havan atışı sonucunda ölür. Normalde Ömer el-Faruk Tugayıyla temas kurması bekleniyordu. Başlangıçta Suriye Arap Ordusu'na girmek ve böylece Batılı gizli servislerin istihbarat toplamaya çalıştığı General Mahir Esad ve General Vecih Mahmut'u takip etmek istemiştir. Şam'a geldiğinde, güvenlik kuvvetleri tarafından Müslüman Kardeşler ve Batılı destekçilerinin buluşma noktası olarak bilinen ünlü bir otele kendini atar. Şehit aileleri ve ülke içi muhalefetin liderlerini görüşmeye davet edilen Jacquier, onları « rejim propagandası yapmakla » suçlar. Hükümetin eskortunu reddeden Jacquier, « devrimcilerden » korkacak hiçbir şey olmadığına kanaat getirerek Humus'a tek başına gider. Bu arada, o saatte cihatçıların bombaladığı bir Nusayri Mahallesinde her gün yaşandığı, Suriyelilerin başına geldiği gibi öldürülür.

DGSE, Jacquier'nin ölümünü « rejimin komplosu » üzerine yıkmak ister. Alain Juppé, Güvenlik Konseyinde « görevini başında ölen Fransız gazeteci Gilles Jacquier'nin anısı önünde saygıyla eğilmek » üzere New York'a gider; bu üzücü bir dil sürçmesidir çünkü « görevi başında öldü » ifadesi, kamu hizmeti yürüten gazeteciler için değil ama genelde görev yürüten memurlar için kullanılır.

Fransızlar aynı zamanda Türkiye ile birlikte, Hıristiyanlığın ilk yıllarının simgesi olan küçük yerleşim Malula'ya iki kez saldıran cihatçıların eğitimi sürecine de katılır. Cihatçılar kente tepeden bakan Meryemana heykelini yıkarlar ve « on üçüncü havari » Aziz Takla'nın kutsal kalıntılarını olduğu gibi, Katolik Kilisesi tarafından ermiş ilan edilen tek çift olan Aziz Sergius ve Aziz Bacchus manastırlarını da talan ederler. Komşu Sanayi Köyünde birçok Fransız askeri de ölecektir.

Ömer el-Faruk Tugayı, Humus vilayetinde kendi yasalarını uygular. Nicolas Sarkozy'nin Maruni Patriğine daha önce duyurduğu gibi, vaizler hoparlörlerden Hıristiyanların imansızlara ait vergiyi kendilerine ödemeleri gerektiğini ilan ederler, ardından da ya gitmeleri ya da ölmeleri için onlara birkaç gün zaman tanırırlar. Fransa ile Türkiye (o zamanlar Osmanlı) arasındaki 1848 tarihli Beaudecourt Planından beri, Katolik ve Maruni Hıristiyanları (tümü Roma'ya sadık olan) topraklarından etmek ve Ortodoksları yok etmek süregelen bir siyasettir.

Fransız Özel Kuvvetleri sonuç olarak, Müslüman Kardeşler'in bir kolu olan ve Humus'un küçük bir mahallesi Baba Amr'a geri çekilen tekfircileri eğitir. Tekfirciler burada bir İslam Emirliği ilan ederler. Onlara göre cemaatin doktrinine bağlı

kalmayan Müslümanlar din dışına çıkarılıp ölüme mahkum edilerek halkın önünde infaz edilmelidir. Irak savaşı boyunca Tekfirci vaizler Suriye kırsalını dolaşmış ve yandaş kazanmayı başarmışlardır. Bazı bölgelerde kırsal yerleşim köyler şeklinde değil ama tecrit olmuş çiftlikler, mezralar şeklinde düzenlendiği için, kimse tam olarak sayılarının farkında değildir. Toplam olarak yaklaşık 2 000 kişidirler. Paranın cazibesi karşısında maceralarına ortak olan kanun kaçaklarıyla birlikte sayıları yaklaşık bin kişi kadar artmıştır. Bu Emirliği ülkenin fethi yolunda bir çıkış noktası haline getirmeyi düşünüyorlardır. İşte bu bağlam içerisinde Rusya ve Çin, NATO'nun askeri müdahale tasarısını Güvenlik Konseyinde ikinci kez veto ederler.

Baba Amr'daki İslam Emirliği hareketsizdir çünkü toprakları olarak kullandığı mahalleyi Suriye Arap Ordusu kuşatmaktan öteye gidemez. Bir markete sığınan 70 askerden oluşan bir birlik mahallenin içerisinde sıkışıp kalmıştır. Dolayısıyla kendi askerlerini öldürme riskini göze almaksızın cihatçıları bombalamak imkansızdır. Aynı şekilde Baba Amr'a girmek de mümkün değildir çünkü tüm giriş noktaları, Fransız Özel Kuvvetlerinin yerleştirdiği Milan tanksavar (maliyeti batarya başına 100 000 Euro, füze başına 12 000 Euro) ve Sovyet malı 9K115-2 Metis-M bataryalarıyla korunmaktadır. Bunun ötesinde, yollar kullanılmadan ancak ev ev ilerleme yöntemi denenebilir. Küçük İslam Emirliği, savaşın hazırlanması sürecinde kanalizasyon mazgallarından hareketle hazırlanmış olan geniş bir tünel şebekesi aracılığıyla gıda ve cephane tedarikini sağlamaktadır.

Baba Amr'da France24 ve El Cezire'nin genç Ebu Salih gibi maaşlı muhabirleri bulunmaktadır. Ebu Salih bütün dünyaya günlük olarak bombardımanları rapor etmektedir. Kurbanları gösterir, hatta kendisi bile yaralanmıştır. Boş yere Batı'yı yardıma çağırır durur. Ama işin aslı tamamen farklıdır. Patlama sesleri, Hıristiyanların ve rejim taraftarlarının tahrip edilen evlerinden gelmektedir. Siyah dumanlar, çatılarda yakılan lastiklerden çıkmaktadır. Yaralılar figüranlardır. Şov o kadar başarılıdır ve Batılıların isteklerine o kadar uygundur ki, bir İngiliz gazeteci Ebu Salih'i bizzat mizansenini yönetirken görüntüleyinceye kadar herkes bunun gerçek olduğuna inanır.

Suriye Arap Cumhuriyeti, Müslüman Kardeşler'in 1982'deki darbesi sırasında olduğu gibi Baba Amr kuşatmasının da kanla sonuçlanmasından çekinmektedir. General Asif Şevkat, Libya'dakine olduğu kadar bu savaşa da karşı olan Fransız İçişleri Bakanı Claude Guéant ile temas kurar. İki adam bir « yiğitler barışı » yapılması konusunda mutabık kalırlar. Sahada bulunan Fransız subaylar serbestçe tahliye edilebileceklerdir ancak Suriyeli Tekfirciler teslim olacaklardır. Guéant sahaya, eskiden Fransız Büyükelçiliğinde ataşelik yapmış ve o dönem Ürdün'de kalan ve 1982'de Fransa'da haksız bir şekilde istenmeyen adam ilan edilen Mişel Kasua tarafından bizzat karşılanan başarılı bir DCRI (Fransa'nın iç güvenlikten sorumlu istihbarat örgütü, İç Güvenlik Genel Müdürlüğü – ç.n.) subayını gönderir.

İki taraf, benim aralarındaki « güvenilir üçüncü şahıs » olmam konusunda anlaşılır. Élysée'nin hem DGSE'ye beni « etkisiz hale getirmeyi » emredip, hem de benden hizmet talep etmesi durumuyla ilk kez karşılaşmıyoruz. Daha önce de, Quai d'Orsay (Fransız Dışişleri Bakanlığı – ç.n.) kanalını kullanmadan ve ABD'den gizli hareket

etmek üzere, Cumhurbaşkanı Hugo Chávez ile yürütülen bir gizli müzakerede benim aracılık yapmam istenmişti. Tabii ki iki ülkenin çıkarlarına uygun şekilde hareket ettim.

Moskova'nın Paris adına araya girmesi için müzakerelere birkaç günlüğüne ara verildi. Sonuç olarak mutabakat uygulamaya sokuldu. Fransızlar, « gazeteciler » ile birlikte tahliye edildi. Savaş sırasında esir alınan diğer 19 subay da bu arada aynı şekilde serbest bırakıldı. Fransa'nın Beyrut Büyükelçisi Denis Piéton ve Genelkurmay Başkanı Amiral Édouard Guillaud, iki grubu Lübnan sınırında teslim almaya gelirler. Resmi olarak bu Fransızlar, Yabancı Lejyonu « firarileri » dirler. Oysa aralarından bazılarının üzerinde NATO'nun kriptolu iletişim sisteminin bulunduğu küçük çantalar taşıdıkları görülür ve bunlar bizzat Genelkurmay Başkanı tarafından karşılanırlar.

Fransa savaştan çekilir. Böyle olunca, Şam ve Beyrut'taki İngiliz Büyükelçiliklerinden operasyonları yöneten MI6 ajanı Angus McKee ve Suriye'ye 100 000 askeriyle saldırmayı öngören İngiliz Genelkurmay Başkanı Lord David Richards'ın planı bozulur.

Washington paniğe kapılır. NSA, Fransa'nın yüz seksen derecelik dönüşünün nedenini anlamak için Élysée'nin bilgisayarlarını hack'leme emri alır. Emir yerine getirilir.

Fransız esirler sorunu Batı basını dışında, özellikle Russia Today tarafından ele alınır. Ama Élysée, Fransa'daki ana akım medyalara müdahale eder ve hiç kimse haberi iletmez.

Paris'te hesaplaşma vaktidir. Binası kapatılan ve personeli yurda geri dönen Fransa'nın Şam Büyükelçisi Éric Chevalier gazetecileri kabul eder. Sömürgeci hayalleriyle uygun hale getirmek için Bakanın gönderdiği raporları tahrif ettiğini « off the record » ifşa eder. Alain Juppé, tırnakları söküldüğü iddia edilen çocuklar ve demokrasi adına yapılan gösteriler konusundaki France24'ün suçlamalarını doğrulaması için zorlamada bulunurken, daha savaşın başından beri iki adamın sözleri birbirini tutmamaktadır. Büyükelçi ilk haberi teyit etme imkanı bulamadığını ve yapılan gösterilerin iddia edildiği kadar yaygın olmadığı ve demokrasi lehinde hiçbir slogan atılmadığı konusundaki görüşlerinde ısrar eder.

1 Nisan tarihinde Alain Juppé, İstanbul'da ikincisi düzenlenen « Suriye'nin Dostları » toplantısına katılır. Toplantıda 83 devlet ve uluslararası örgüt hazır bulunur. Katılım Tunus'a göre daha geniştir. Ancak Fransa'nın bunda hiçbir etkisi yoktur. Konferans, Suriye'de başlangıçtaki planı uygulamanın ve bu konuyu Libya'da olduğu gibi Rusya ve Çin ile doğrudan ihtilafa girmeden ele almanın mümkün olamayacağını kabul eder. Bununla birlikte belki daha önce Kosova'da Yugoslavya'ya (bugünkü Sırbistan) karşı yapıldığı gibi, Güvenlik Konseyinden izni alınmaksızın saldırma imkanı olabilecektir. Bu amaçla, ABD Büyükelçisi Stephen Rapp, Lahey merkezli bir « STK » olan Syria Justice and Accountability Centre'i kurmakla görevlendirilir. Bu kuruluş, Devlet Başkanı Esad'ın bir uluslararası mahkeme önünde suçlanması imkanı verecek

suçlama dosyasını oluşturmak için olabildiğince tanıklık toplayacaktır. Nicolas Sarkozy'ye gelince, artık yeniden seçilmesi konusunda ilgilenmemektedir.

## **François Hollande ve sömürgeci partinin geri dönüşü**

Sürpriz: Sarkozy Cumhurbaşkanlığı seçimlerini kaybeder. Nicolas Sarkozy Élysée Sarayını terk ettiğinde 3 milyon Euro yıllık maaşla Katar'ın memuru haline gelir ve Columbia Investments'in başına geçer.

Her ne kadar Sosyalist Partinin bayrağı altında seçimleri kazanmış olsa da, François Hollande « Sömürgeciliğin Partisi » adına yönetmektedir. Göreve geldikten bir buçuk yıl sonra seçmenlerine bir sosyalist değil ama daha çok sosyal demokrat olduğunu açıklar. Aslında göreve geldiği günden beri çok açık davranmıştır. Öncelleri gibi, berat törenini bir tarihsel kişiliğin himayesi üzerine oturtur: Jules Ferry'yi (1832-1893) seçer. Gerçi Ferry ilköğretimi ücretsiz hale getirmişti ama o dönemlerde hiç popüler değildi ve « Tonkinli » lakabıyla anılıyordu. Gerçekten de, Fransa'yı ırkçı ve sömürgeci maceralara sürükleyerek, Tunus, Tonkin ve Kongo'da büyük sanayi şirketlerinin çıkarlarını koruyan biri olmuştu. Ve genel olarak kabul edilen aksine, ilköğretime karşı gösterdiği ilgi çocukların eğitimine değil ama onların sömürgeciliğin hizmetindeki askerler olarak hazırlanmalarına yönelikti. Bu nedenle öğretmenleri, « kara süvariler » olarak tanımlıyordu.

Bu deyim o kadar zamanı geçmiştir ki, François Hollande ile ilgili « Fransız sömürgeciliğinden » söz etmek biraz garip gelebilir. Hatalı bir şekilde nüfusun köleleştirilmesiyle bağdaştırıldığı için bu deyim çoğunlukla yanlış anlaşılmaktadır, oysa ki her şeyden önce ekonomik bir kavram söz konusudur. XIXncü yüzyılda, köylü ve işçiler kendilerini pervasızca sömüren patronlarına karşı ölümlü göze alarak direnirken, patronlardan bazıları daha az örgütlü olan halkların aleyhine, kendi çıkarlarını koruma düşüncesi içerisinde olmuştur. Projelerini gerçekleştirebilmek, halkı kiliselerin etkisinden koparmak için devletin laik örgütlenmesine ilişkin milli efsaneyi değiştirirler.

François Hollande, Élysée Sarayına geldiğinde Başbakan olarak Jean-Marc Ayrault'u seçer. Ayrault makul biri olarak bilinir, ama Filistin'in sömürgeleştirilmesini desteklemiştir. Bu sayede Dominique Strauss-Kahn tarafından Sosyalist Parti içindeki Siyonistleri bir araya getirmek için kurulan bir dernek olan Léon Blum Kulübünün onursal başkanı olmuştur.

Hollande, Laurent Fabius'u Dışişleri Bakanı olarak atar. İki siyasetçi bir zamanlar rakiptirler ama Fabius, Katar Emiri ve özellikle de İsrail ile seçim kampanyası boyunca destek vermeleri için pazarlık yapar. Önemli konularda kendi çıkarına uygun şekilde birçok kez fikir değiştirmiş olan inançtan yoksun biridir. 1984'te, Başbakan iken, AIDS testi henüz hazır olmayan Pastör Enstitüsünün çıkarlarını koruyarak 2 000 hemofili hastasının virüs kapmasına ve ölmesine neden olmuştur. Prosedür kurallarını değiştiren François Mitterrand sayesinde, Cumhuriyet Adalet Mahkemesi tarafından «

sorumlu ama suçlu değil » ilkesine göre serbest bırakılmıştır. Kabinesinin Sağlık Bakanı Edmond Hervé onun yerine mahkum edilecektir.

Hollande, Savunma Bakanı olarak yakın dostu Jean-Yves Le Drian'ı seçer. İki siyasetçi, Sosyalist Parti içerisinde Avrupa Komisyonu Başkanı Jacques Delors'un arkasında birlikte mücadele etmişlerdir. Le Drian seçim kampanyası sırasında Hollande adına Washington'a gitmiş ve ABD imparatorluğuna bağlılığını göstermiştir.

Bunun dışında Cumhurbaşkanı Hollande, daha önce benzeri görülmemiş bir kararla öncelinin özel genelkurmay başkanı General Benoît Puga'yı görevinde bırakır. General ondan daha yaşlıdır ve Cumhurbaşkanı'nın babasının aşırı sağcı görüşlerini paylaşmaktadır. İsteddiği her an ofisine girebilme ayrıcalığına sahiptir ve onunla kısmen bir baba-oğul ilişkisi içerisindedir.

François Hollande, her şeyden önce Libya'nın yıkılmasının bilançosunu çıkarır. Cemahiriye en az 150 milyar dolar kadar olduğu tahmin edilen bir hazineye sahiptir. NATO resmi olarak bu tutarın yaklaşık üç birini bloke eder ya da ettirir. Peki, bunun geri kalanının başına ne gelmiştir? Kaddafiçiler bunu uzun vadede direnişi finanse etmek için kullanmayı düşünürler. Ama Nisan ayında, bu yatırımların bir bölümüne erişim imkanı bulan Vali Édouard Lacroix bir « yıldırım kanser » yüzünden bir gün içerisinde ölürken, eski Petrol Bakanı Şükrü Ganem, Viyana'da boğulmuş halde bulunur. Fransız Maliye Bakanı Pierre Moskovici, Élysée'nin ekonomik danışmanı Emmanuel Macron ve çeşitli ticari bankacıların pasif suç ortaklığıyla ABD hazinesi parsayı toplar. Asrın vurgunudur bu: tam 100 milyar dolar.

Haziran 2012 başından beri, Fransa ve Birleşik Krallık, Suriye'nin Dostları'nın Almanya'nın başkanlığında Birleşik Arap Emirlikleri'nde düzenlediği « Ekonomik Yeniden Yapılanma ve Kalkınma » çalışma grubu toplantılarına katılır. Üye devletlerin, ganimet taahhüdü karşılığında savaşa dahil edilmesi söz konusudur. Bundan birkaç yıl önce Norveçli Ansis ve Sagex şirketleri Suriye'de resmi olarak hidrokarbür arama faaliyetleri yürütmüşlerdir. 13 petrol ve gaz sahasını sadece iki boyutlu olarak bulduklarını açıklamış olmalarına karşın, gerçekte bu sahaları üç boyutlu olarak taramışlar ve dolayısıyla da bunların her birinin gerçek değerini biliyorlardır. Sagex, Veritas SSGT adlı Londra borsasında işlem gören bir Fransız-ABD şirketi tarafından satın alınınca, bu değerli bilgiler üç devletin eline geçmiş olur. Ama Suriye hala bu bilgilere sahip değildir ve ancak 2013'te bundan haberdar olacaktır. Söz konusu araştırmalara göre Suriye en az Katar kadar zengin bir yeraltı varlığına sahiptir. Birleşik Krallık, British Gas'ın elemanı olan Usame el-Kadı'nın Suriye Ulusal Kongresi'ne girmesini sağlar. Onun yardımıyla Paris ve Londra, katılımcılara henüz fethetmedikleri bir ülkenin gelecekte sömürülmesine ilişkin ödünler verirler.

Suudi Arabistan Şam üzerine bir ordu göndermeye hazırlanırken, Birleşik Krallık Suriye medyalarının denetimini ele geçirir. Güçler arasındaki eşgüdüm, ABD komutası altında Ürdün'de gerçekleştirilen *Eager Lion 2012* tatbikatı sırasında test edilir. Lübnanlı liderler *Baabda Beyannamesi*'ni imzalayarak tarafsız kalma

taahhüdünde bulunurlar. Suriye'nin kısa zamanda düşmesi gerekmektedir. Durum böyle olunca Rusya, biri Hazar Denizi kıyısından bir Topol ve diğeryse Akdeniz'de bulunan bir denizaltıdan bir Bulava olmak üzere iki kıtalararası füze fırlatır. Mesaj açıktır: eğer Batılılar Rusların ve Çinlilerin Güvenlik Konseyindeki iki vetosunu anlamayıp Suriye'ye saldırırlarsa kendilerini yeni bir dünya savaşına hazırlamalılardır. Kimin « tarihin iyi tarafında » olduğunu anlamak için Sergey Lavrov ile bir söz dalaşı başlar.

30 Haziran'da, aynı zamanda hem ardılı Ban Ki-Mun, hem de Arap Birliği Genel Sekreteri tarafından görevlendirilen eski BM Genel Sekreteri Kofi Annan, Cenevre'de Suriye Arap Cumhuriyeti'nin geleceğiyle ilgili olarak düzenlenen bir toplantıya başkanlık eder. Buraya hiçbir Suriyeli temsilci –ne hükümetten, ne de Suriye Ulusal Konseyinden- davet edilmemiştir. ABD ve Rusya, Ortadoğu'da kendi aralarında savaşmamaları konusunda mutabakata varırlar. Beşar Esad başkanlığında, Suriye Ulusal Konseyi'nin bazı unsurlarını da içine alan bir ulusal birlik hükümetinin kurulmasına karar verirler. Savaş resmi olarak sona ermiştir. Dünya, Soğuk Savaşta olduğu gibi yeniden iki kutuplu hale gelmiştir.

Bunun dışında Dışişleri Bakanı Hillary Clinton, ne tek kutuplu dünyanın sonunun geldiğini kabul etme, ne de attığı imzaya sahip çıkma niyetinde değildir –ona göre imzası tehdit altında zorla alınmıştır- ve Fransız ve İngiliz bakanlar sonuç bildirisinin yorumlanması hakkında çekincelerini iletirler.

Bu sırada DGSE, Devlet Başkanı Esad'ın çocukluk arkadaşı General Manaf Tlass'ın görevinden ayrılması ve Paris'e getirilmesi işini örgütlemeyi başarır. Onu birinci derecede önemli bir şahsiyet olarak sunarlar. Gerçekte Manaf, Babası eski Savunma Bakanı General Mustafa Tlass'ın izinden yürüyerek general olmuştur. Hiçbir zaman siyasete ilgi duymamış olan bir sanatçıdır. Savaşın başında, doğduğu kent Rastan'da barışı sağlamak için « devrimcilerle » uzlaşmayı müzakere etmiş ama varılan anlaşma Devlet Başkanı tarafından onaylanmamıştır. Bu olay karşısında büyük bir kırgınlık yaşar. Manaf dostum olduğundan, sadece para için yaşayan Fransız basını –siyaset sınıfı gibi- Voltaire İletişim Ağı'nı onun finanse ettiği sonucuna varır ki bu yanlıştır. Paris'te, 2004'te emekli olunca buraya yerleşen Babası; cihatçıların yeraltı şebekesinin inşaatını Katar'dan yöneten kardeşi Firas; ve önce Roland Dumas'ın, sonra da halen birlikte çalışmaya devam ettiği gazeteci Franz-Olivier Guisbert'in metresi olan kız kardeşi tarafından karşılanır.

Öte yandan Manaf, « Suriye'nin Dostları » konferansı tarafından sürgündeki Devlet Başkanı olarak takdis edilmek için artık çok geç kalmıştır.

Abu Dabi'de ortaya konulan savaş oyunu karlı görünür. 6 Temmuz 2012'de Paris'teki « Suriye'nin Dostları »nın üçüncü konferansı için acele edilir. Petrol ve gaz kokusuyla iştahı kabaran 130 devlet ve hükümetlerarası örgüt konferansa katılır. Bir hafta önce Hillary Clinton ve Sergey Lavrov törenle barış imzalamışken, kalabalık bir ABD heyeti savaşı yeniden başlatmak üzere konferansta hazır ve nazırdır.

François Hollande tribüne çıkar ve yanına Baba Amr'dan Fransızlarla birlikte kaçan France24'ün genç « gazetecisi » Ebu Salih'i oturtur. Toplantının sonunda Élysée'deki kameraların önünde uzun süre « devrimci »yi kutlar. Bu arada, Ebu Salih'in İslam Emirliğinin 150 Hıristiyan ve Nusayri'yi boğazlatan devrim mahkemesine katılmış bir insanlık düşmanı katil olduğunu hatırlattığımda, ona ait görüntüler resmi internet sitesinden kaldırılacaktır.

Cumhurbaşkanı Hollande'ın konuşması özel kalemi tarafından hazırlanmamış, ama Washington, New York ya da Tel-Aviv'de İngilizce olarak yazılmış ve sonradan Fransızcaya çevrilmiştir. Kofi Annan'ın çabalarını olumlu bir gelişme olarak selamladıktan sonra, « Beşar Esad gitmelidir, bir geçiş hükümeti oluşturulmalıdır! » diye haykırır. Zorunlu olarak, Cenevre Bildirisinde kargaşadan barışa geçiş sürecini tanımlayan geçiş sözcüğünün anlamını değiştirir. Bundan böyle Beşar Esad ve Fransız Devriminden esinlenen laik kurumların olduğu bir Suriye ile Müslüman Kardeşler'e emanet edilmiş bir başka Suriye arasındaki geçiş söz konusu olacaktır. « Siyasal geçiş » deyimi bundan böyle artık « rejim değişikliği » deyiminin yerini alacaktır. Suriye Ulusal Konseyinin etekleri zil çalarken, Hillary Clinton zevkten bayılır.

Gerçi « Suriye'nin Dostları »nın bu konudaki oybirliği hidrokarbür umudu temelindedir ama bunda akıldışı bir yön de vardır. Bunun insanlık tarihinin en geniş koalisyonu olduğunu ve antik dönemdeki Roma İmparatorluğu ve Suriyeli seyyar tüccar ağları arasındaki çatışmanın devamı olduğunu düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum. Bilge Cato'nun sloganı kulaklarıma yankılanıyor: « *Carthago delenda est* » (Kartaca'yı yıkmak gerek!).

İzleyen günlerde François Hollande, David Cameron ve Hillary Clinton, « Beşar gitmeli! »'yi bir mantra gibi sürekli olarak yinelerler. Bunu yaparak, renkli devrimlerin sloganlarını tekrarlamış olurlar (« Şevardnadze yeter! » ya da « Ben Ali defol! » gibi). Mevkidaşlarına kalabalığa seslenir gibi seslenirken, Devlet Başkanı Esad'ı artık sadece adıyla yani « Beşar » olarak adlandırırlar. Bu yöntem, çaresizliklerini ortaya koymanın dışında onlara hiçbir şey kazandırmaz.

12 Temmuz 2012'de, « Şam Volkanı ve Suriye depremi » operasyonu başlar. Bütün Arap ülkelerinden gelen, CIA tarafından Ürdün'de eğitilen ve Fransa ve Birleşik Krallık tarafından yönetici kadroları sağlanan ve Suudi Arabistan tarafından maaşa bağlanan 40 000'den fazla paralı asker sınırı aşar ve Şam'ın üzerine saldırır.

Baba Amr'ın kurtuluşu sırasında Fransızların geri çekilmesi ve iki hafta öncesinde Cenevre'de imzalanan barış anlaşması artık uzak bir hatıradan başka bir şey değildir. Suriye'ye karşı bu kez paralı askerlerden oluşan ordular üzerine kurulu olan yeni bir savaş başlar. Bu savaş öncekinden çok daha ölümcül olacaktır.

## **Suriye'ye karşı ikinci savaş**

18 Temmuz'da, Şam'da gerçekleşen ve Ulusal Güvenlik Konseyi merkez binasını harabeye çeviren patlama, General Davut Rajha (Savunma Bakanı), General Asaf



Şevkat (askeri istihbaratın başı, Devlet Başkanı Esad'ın kayınbiraderi) ve General Hasan Türkmani'nin (Konsey Başkanı) ölümüne neden olur. Ağır yaralanan General Hişam İhtiyar (kontrespiyonaj şefi) kısa süre sonra ölür. Bir hain tarafından tavan lambasına bomba yerleştirilmiş gibi görünse de, bir insansız hava aracından füze fırlatılmış olma olasılığı da söz konusudur. Ordular ve güvenlik birimleri başsız kalmıştır. Her yerde çatışma vardır. İnsanlar sokaklarda öldürülmektedir. Başkentte yaşayanların büyük bir bölümü kaçırmaktadır.

Ulusal Güvenlik Konseyi üyelerinin ölümüne neden olan saldırı konusunda açıklama yapan Batılı liderler terörizmi kınamaktan kaçınırlar. Ölenlerin bunu hak ettiklerini belirtirler.

Saldırganların ellerinde önceden belirlenmiş hedefler vardır. Bir birlik, kentin bir ucunda, yabancı incir ağacı tarlalarının uzandığı Mezze'deki evime saldırır. Ordu, yaklaşmalarını için çatıya bir havan topu yerleştirir. Üç gün sonra çatışmalar sona erdiğinde, bulunan cesetlerin Pakistanlı ve Somalililere ait olduğu görülür. Ama başkentten başka kesimlerinde Tunuslular, Afganlar ve daha başka milliyetlerden insanlar da vardır. Bu adamlar Ürdün'de kimi zaman bir hafta süren basit bir silah kullanma eğitimi almışlardır. Geldikleri ülkeye göre birlikler halinde örgütlenmişlerdir, ama kelimenin tam anlamıyla bir ordu oluşturmamaktadırlar çünkü hiyerarşik bir yapıları yoktur. Birçoğu Suriye hakkında hiçbir şey bilmemektedir, hatta bazıları İsrail'de Filistinlileri kurtardıklarını sanmaktadır.

Dama Rose Otelinin bodrum katına General Robert Mood ve Birleşmiş Milletler gözlemcilerinin keyfince istirahat ettiği bir daire kurulur. Bu kişilerin varlığı otelin güvenliğinin garantisidir. Merkez Bankası Başkanı Edip Mayaleh, Suriye Lirasının düştüğünü duyuran El Cezire ve El Arabiya'yı yalanlamak üzere televizyona çıkar. ArabSat ve Nilesad, hala buradan yayınını sürdürebilen Suriye kanallarının yayınını keser. Bu arada CIA, Suriye Arap Ordusunun çekildiğini ve rejimin düştüğünü duyurmak için El-Dünya TV'nin Twitter hesabını hack'leyerek ele geçirir. Suriye televizyon kanallarının sinyalleri ArabSat ve Nilesad'ta yeniden ortaya çıkar. Ancak sinyaller Suriye'den değil Avustralya'dan, US National Security Agency'nin bir üssünden gelmektedirler. Katar'da France24, NATO'nun propagandası için el konulan medya havuzunun toplantılarına katılmaktadır. Plana göre eşgüdümlü bir şekilde hep birlikte Devlet Başkanı Esad'ın kaçışını ve « Nusayri diktatörlüğünün » çöküşünü teyit eden, ya açık hava stüdyolarında çekilmiş ya da imge senteziyle oluşturulmuş röportajlar bütününün yayınlanması öngörülmektedir. Bu arada ülke direnir ve paralı askerler Şam'dan geri çekilir.

BM Güvenlik Konseyi'nde Rusya ve Çin, Batının askeri müdahalesine izin veren bir karar tasarısını üçüncü kez veto ederler. ABD geri adım atar. Devlet Başkanı Esad'ın kaçışını anlatan sahte Suriye televizyon programları yayınlanmayacaktır.

24 Temmuz'da Arabistan Kralı Abdullah, Prens Bender bin Sultan'ı Şam saldırısından dolayı ödüllendirerek onu Suudi gizli servisinin başına getirir. Öte yandan, dört gün sonra ofisi havaya uçurulur. Ağır yaralanır ve tarafından erken ölümü ilan edilir. Ama gerçekte ölen yardımcısı Mişal el-Kani'dir. O ise bir yıl

boyunca hastanede tedavi görecektir. Bir daha hiçbir zaman yetilerinin tümünü geri kazanmayı başaramayacaktır.

Basın, Başkan Obama'nın NATO tarafından koordine edilen bir gizli askeri müdahaleye izin veren talimata imza attığını ifşa eder.

Gösterdiği tüm çabaların kamuoyu önünde onay göreceğinin ve arkasından ise sabote edileceğinin farkında olan Kofi Annan 2 Ağustos'ta arabuluculuk görevinden istifa eder.

5 Ağustos'ta, « Başbakan » Riyad Hicab, DGSE'nin yardımıyla yurt dışına kaçır. Bu defa ganimetin değeri simgeseldir, ama yürütme düzeyinde hiçbir etkisi yoktur. Suriye dünyanın en eski devletidir. Bir geçiş noktası üzerinde bundan 6 000 yıl önce kurulan ülke, gizlice örgütlenerek ayakta kalmayı öğrenmiştir. Bugün sadece Yürütmenin başı olarak Devlet Başkanı Esad görünmektedir. Halkın önünde o sorumludur. İç içe geçmiş üç yönetsel daireye başkanlık etmektedir. Önce yürütmenin başı hükümet gelir. Dolayısıyla da bakanları bizdeki merkezi idare müdürleriyle eşdeğerdir. Sonra, Bakanlar üzerinde otoritesi olan Saray danışmanları. Son olarak da, birlikte karar aldığı özel danışmanları. Bir cumhuriyet rejimi söz konusudur çünkü Yürütme kamu yararına hareket etmektedir ve halk onu cezalandırabilir, ama demokratik değildir çünkü en önemli kararlar kamuoyu önünde tartışılmaz. Riyad Hicab'a gelince o hiçbir zaman « Başbakan » olamamış –bu makamın Anayasa'da yeri yoktur- ama Bakanlar Kurulu Sekreteri olmuştur ki bu da sistem içerisinde kesinlikle aynı anlama gelmemektedir. Görevi, Saray tarafından hazırlanan gündemi ve talimatları almak, bunları Bakanlara iletmek ve yaptıkları etkinliklerin raporunu almaktır. Ulusal Güvenlik Konseyi üyelerinin ölümünden farklı olarak, gidişinin hiçbir önemli etkisi olmamıştır.

Birkaç ay önce bir toplantı sırasında, General Hasan Türkmani bana önemli bir konu hakkındaki öngörülerimi sorduğunda yaşadığım şaşkınlığı hatırlıyorum. Verdiğim yanıtta laf arasında Hicab'ın da bundan haberdar edilmesi gerektiğini ima etmiştim. General gülerken şöyle yanıt vermişti: « Onu rahatsız etmemize değmeyecek kadar ciddi bir karar bu ».

Paris için bütün vuruşlar serbesttir. Devlet Başkanı Esad'ın bir danışmanı DGSE tarafından maaşa bağlanır, ama bu kaynağın devlet sırlarına erişimi yoktur. Sonra, Dışişleri Bakanı Laurent Fabius, 17 Ağustos 2012'de şu açıklamayı yapar: « Şu anda söylediğimin ne kadar önemli olduğunun farkındayım: Bay Beşar Esad bu dünyada yaşamayı hak etmiyor »; bu en azından ölüm cezasına karşı çıkan bir devletin diplomasisinden sorumlu biri için çarpıcı bir tavidir. Eylül ayında Hollande ve Fabius, mevkidaşları Suriye Dışişleri Bakanı Velid Muallim ve Devlet Başkanı Esad'a karşı bir « suikast » operasyonunu hazırlamak üzere New York'ta Recep Tayyip Erdoğan ile görüşürler. Vnci Cumhuriyet Fransa'sının bir yabancı devlet başkanını öldürmeye kalkışması ilk kez yaşanmamaktadır. Nicolas Sarkozy 2008 yılında, Cumhurbaşkanı Hugo Chavez'i öldürmek üzere « Frédéric Laurent Bouquet » yönetimindeki bir ekibi Caracas'a göndermişti. Bu kez de, öncekinden daha ileriye gidemeyen DGSE, yine başarısız olacaktır. Bu iş için kolayca kullanabileceğini

düşündüğü Bakanlığın ve sarayın temizlik işlerini yürüten Kürtlere güvenir. Ama komplo ortaya çıkarılır. Laurent Fabius 12 Aralık 2012'de, Marakeş'te dördüncüsü düzenlenen « Suriye'nin Dostları » toplantısına katıldığında, Beyaz Sarayın El Nusra Cephesini (El Kaide) terörist örgütler listesine ekleme kararı karşısında isyan eder. Kapanış basın toplantısında, ABD'nin tutumuna « bütün Arapların şiddetle karşı çıktığını », « çünkü sahada onlar (El-Kaide) iyi iş görmektedir » diye açıklamada bulunur. « Bu çok açıktır ve Koalisyonun başkanı da aynı çizgidedir ».

Dominique de Villepin'in konuşmasıyla Güvenlik Konseyinde alkış toplayan Fransa, 10 yıldan kısa bir süre içerisinde, siyasi cinayet –ya da benim özelimde girişimlerini-yöntemini kullanan ve laik bir devlete karşı İslamcı teröristleri destekleyen « haydut devletler » saflarına gerilemiştir. Daha da kötüsü, itiraf edilemez heveslerinin geri dönüşünü artık gizlememektedir: François Hollande 25 Eylül'de BM'de « kurtarılan bölgeleri korumak », yani 1923 ila 1944 arasındaki Milletler Cemiyeti tarafından verilen sömürgeci mandanın yavaş yavaş yeniden oluşturulması için izin ister.

Fransa, sonraki yıl süresince, savaşçıların ordudan firar eden Suriyeliler olduğu kurgusunu korur. Bu Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) efsanesidir. Demokrasi için savaştıkları söylenmektedir. Bu arada hiçbir şekilde, savaşın sürdüğü beş yıl boyunca demokrasi lehinde yapılan bir gösteriye ilişkin en küçük bir görüntü bile verilmez. Buna karşın « özgürlük » için atılan sloganlarla karşılaşabiliriz. Ama burada söz konusu olan Fransız devrimcilerinin özgürlüğü (BAAS'ın da talep ettiği) değildir. Bu göstericiler Şeriat'a ilişkin kendi yorumlarını « özgürce » uygulama hakkını talep etmektedirler. Zaten birçok skandal bu anlatımı sarsmaktadır. 13 Mayıs 2013'te, El Faruk Tugayı (Özgür Suriye Ordusu) komutanlarından biri, Suriye Arap Ordusu askerinin barsaklarını yerken çekilen video görüntüsünü yayınlamıştır. Komutan şöyle demektedir: « Beşar'ın askerleri, Allah'a yeminler olsun ki kalplerinizi ve ciğerlerinizi yiyeceğiz. Ey Baba Amr'ın kahramanları, Nusayrileri katledin ve yemek için kalplerini çıkarın ». Ya da yine aynı şekilde ÖSO, El Duvayir'deki Hıristiyanları katlettiğinde.

11 Ocak 2013'te Fransız dış politikasında, söylemle eylem arasında değil ama müttefikleri arasında yeni bir çelişki daha ortaya çıkar. « İnsanın yedikçe iştahı artar » der atasözü. François Hollande, Mali'ye bir askeri müdahalede bulunmaya karar verir. Bu Arap Baharının bir başka serüveni değil ama Muammer Kaddafi'nin İşbirliği Bakanı ve Libya devlet fonlarının yöneticisi Muhammet Siala'nın da duyurduğu gibi Libya Arap Cemahiriyesinin yok edilmesinin doğrudan sonucudur.

Tuareg'ler Orta Sahra ve Sahel sınırlarında, yani Libya, Cezayir, Mali ve Nijer arasında kalan geniş alanda yaşayan göçebe bir halktır. İlk iki devlet tarafından himaye görseler de, aksine son iki devlet tarafından kendi kaderlerine terk edilmişlerdir. Bunun sonucunda 60'lı yıllardan beri, sürekli olarak Mali ve Nijer'in kendi toprakları üzerindeki egemenliğini tartışılır hale getirmişlerdir. Doğal olarak bunların taleplerini Mali'de bir sonuca ulaştırmayı kararlaştırırlar. Azawad Ulusal Kurtuluş Hareketi (MNLA), Tuareglerin yaşadığı hemen hemen tüm Kuzey Mali'de iktidarı ele geçirir. Bu arada Suudi Arabistan tarafından eğitilen İslamcı Tuareglerden

oluşan küçük bir grup, AQMİ'ye bağlı (İslami Mağrip El Kaide'si) Ensareddin, bazı yerleşimlerde Şeriat ilan etmek için bundan yararlanır.

21 Mart 2012'de Mali'de ilginç bir darbe gerçekleşir. Gizemli « Demokrasinin Yeniden İnşası ve Devletin Restorasyonu Komitesi » (Fransızca kısaltmasıyla CNRDRE) Devlet Başkanı Amadou Toumani Touré'yi devirip, ülkenin kuzeyinde Mali'nin otoritesini yeniden sağlamak istediğini açıklar. Darbeciler giriştikleri eylemin mevcut duruma ne katkısı olabileceğini açıklayamadıkları için bir anlaşmazlık ortaya çıkar. Beş hafta sonra bir seçimin yapılacak olması ve devrik başkanın aday olmayacağı göz önünde bulundurulduğunda, Devlet Başkanının devrilmesi daha da garip bir hal almaktadır. ABD'de eğitim görmüş subaylardan oluşan CNRDRE seçimlerin yapılmasını engeller ve iktidarı adaylardan birine, Fransız dostu Dioncounda Traore'ye verir. Bu hokkabaz oyunu, bundan bir yıl önce Fildişi Sahili'nde Fransız Ordusu tarafından iktidara getirilen Alassane Ouattara'dan başkasının başkanlığını üstlenmediği CEDEAO tarafından meşrulaştırılır.

Gerçekleştirilen darbe ülkenin etnik bölünme sürecini hızlandırır. Tuaregli bir komutana sahip Mali Ordusunun seçkin birlikleri (ABD'de eğitilen) silah ve bagajlarıyla birlikte isyana katılır.

Ensareddin –başka İslamcı grupların desteğiyle birlikte- Konna kentine saldırır. Böylece İslam'ın yasasını Mali'nin güneyine yaymak için Tuareg topraklarını terk etmiş olur. Geçici Devlet Başkanı Dioncounda Traore olağanüstü hal ilan eder ve Fransa'yı yardıma çağırır. Paris, başkent Bamako'nun ele geçirilmesini engellemek için izleyen saatlerde müdahale eder. Öngörülü davranan Élysée, İnci Paraşütçü Deniz Piyade Alayı (« Sömürge Piyade Birliği ») ve 13ncü Paraşütçü Dragon (çok eskiden Fransa'da atlı piyadelere verilen ad, bugünün özel kuvvetleri-ç.n.) Alayı'na bağlı askerleri, COS'un (Kara Özel Kuvvet Komutanlığı-ç.n.) helikopterlerini, üç Mirage 2000D, iki Mirage F-1, üç C-135, bir C130 Hercule ve bir C-160 Transall'i önceden Mali'de konuşlandırmıştır.

Başarıyla yürütülen bu operasyon El Kaide'yi düşman olarak tanımlasa da gerçekte bağımsızlık yanlısı Tuareg'lere karşı mücadele edilmesi söz konusudur. Oysa aynı El Kaide, Suriye'de « iyi iş görmekte » ve Fransa tarafından desteklenen Özgür Suriye Ordusunu yapılandırmaktadır. Çılgına dönen Élysée, cihatçıların Katarlı askeri danışmanlarının geri çekilmesine imkan verebilmek için, Fransız Ordusuna Mali'deki ilerleyişine ara vermesini emreder. Katar hemen Fransa ile ayrıcalıklı ilişkilerini keserken, ÖSO sahada, « Fransızlar alçaktır. Zafer (İslami) ulusumuzundur » şarkılarının söylendiği gösteriler düzenler.

François Hollande hatasını düzeltmeyi ve velinimetini Emir el Tani ile barışmayı dener. Oyunun sonunda Doha'ya gider ve burada çok sıcak karşılanır. Bu arada doğa boşlukları hiç sevmez ve Suudi Arabistan ve Türkiye bu boşluğu doldurmak için zaman kaybetmezler.

**« Kırmızı çizgi »**

Mayıs 2013'te, NATO, halkın % 70'inin Devlet Başkanı Esad'ı desteklediğini gösteren bir raporu üyelerine dağıtır. % 20'si isyancıları desteklemektedir ve % 10'u ise kararsızdır. Paris ve Ankara, baştaki plana geri dönülemeyeceği ve Suriye bombalanmazsa zafere ulaşılmayacağı sonucuna varırlar. Washington üzerinde baskı uygulamak için bir şeyler yapmak gerekmektedir.

21 Ağustos'ta, Şam'ın banliyösünde, cihatçıların denetiminde bulunan Guta adlı bölgede Suriyeli sivillere yönelik bir kimyasal saldırı gerçekleştirilir. İzleyen saatlerde Suriye Arap Cumhuriyetini saldırının sorumlusu olarak göstermek için devasa bir iletişim makinesi harekete geçirilir. Saldırı, Başkan Obama'nın belirlediği « kırmızı çizginin » aşılması anlamına gelecektir. Batılılar başkenti bombalayarak « rejimi cezalandırmaya » hazırlanmaktadırlar.

Suriye hükümeti bütün suçlamaları reddeder ve 23 Mayıs'ta Türk Polisinin Adana'da büyük bir sarin gazı stokuna sahip 11 cihatçıyı yakaladığını hatırlatır. Grubun lideri Hitam Kassap Suriyeli olsa da, diğerleri Türk vatandaşıdır. Ayrıca bizzat Özgür Suriye Ordusu küçük bir kimyasal silah üretim laboratuvarının görüntülerini yayınlamış ve Nusayrileri gazla öldürmekle tehdit etmiştir.

Guta'daki olgular ihtiyatla yaklaşmayı gerektirmektedir: ABD gizli servisleri önceki dört gün süresince Suriye Arap Ordusunu gazı hazırlarken gözlemlediklerini – müdahale etmeksizin- söylerler... Muhalefet video görüntülerini yayınlar ancak aralarından birinin YouTube tarafından kaydedilen tarih ve saati (Kaliforniya saatiyle) Şam'da gün doğumundan öncesine denk gelmektedir oysa çekimler gün ışığında gerçekleştirilmiştir. ABD'nin tespit ettiği 1 429 kişi arasındaki kurbanlar ya çocuk –tümü aynı yaşta- ya da erkektirler, aralarında sadece iki kadın yer almaktadır. Ölü çocukların gerçekte bundan birkaç hafta önce cihatçılar tarafından kaçırılan Nusayri çocukları olduğu ortaya çıkar. Resmen sahada olmasalar da Fransa ve Birleşik Krallık olay yerinden numune aldıklarını ve bunları hemen analiz ettiklerini belirtirler. Ancak sorun şu ki bilinen tek analiz yönteminin uygulanabilmesi için en az on gün gerekmektedir.

Fransız ve İngiliz istihbarat servislerine göre, Suriye Ordusunun kimyasal silah kullandığı, subaylar arasındaki telefon dinleme kayıtları tarafından doğrulanmaktadır. Ama bu dinleme kayıtlarının İsraililerce gerçekleştirildiği ortaya çıkar. Çok hızlı bir şekilde, Fransız askeri istihbaratının ihtiyatlı davrandığı ortaya çıkar. Fransız Savunma Bakanlığı tarafından dağıtılan *Sentez Notu* onun tarafından yayınlanmamıştır. Notu yazan Bakanın İsrail-Fransız çifte vatandaşlığına sahip danışmanı Sacha Mandel'dir.

Temelde, kimyasal silah kullanımının neden bir « kırmızı çizgi » oluşturacağını anlayamıyoruz. Onu diğer « kitlesel imha silahlarından » ayıran nedir? Kimyasal Silahların Yasaklanması Anlaşması'na imza atan ABD, 2003 yılında Bağdat'ın hurma bahçelerinde bizzat kendi attığı imzayı ihlal ederken, bu anlaşmaya imza atmamış olan Suriye'yi bunu kullanmakla neden suçlamaktadır?

Birinci Dünya Savaşı sırasında kimyasal silahlar ortaya çıktığında, şaşkınlık yarattılar ve bu yüzden çok ölümcül olmuşlardır. Bu arada devletler kısa sürede buna karşı koymanın yolunu buldular ve bu nedenle İkinci Dünya Savaşı sırasında taraflardan hiçbiri bunları önemli oranda kullanmamıştır. Ortadoğu'da İsrail, kendisiyle birlikte Mısır ve Suriye'yi de sürükleyerek anlaşmayı imzalamamıştır. 1985 ila 1994 yılları arasında İsrail, Güney Afrika'da ırk özelliklerine göre seçici silahlar yaratmayı hedefleyen araştırmaları finanse eder. Sadece siyahileri ya da Arapları öldüren ama Yahudi halkına zarar vermeyen toksik etkenlerin belirlenmesi söz konusudur. Araştırmalar Devlet Başkanı Peter Botha'nın kardiyologu Albay Wounter Basson yönetiminde gerçekleştirilir. Bilimsel açıdan çok da olanaksızmış gibi görünen araştırmaların başarıyla sonuçlanıp sonuçlanmadıklarını bilmiyoruz. Deneyler sırasında kobay olarak kullanılan binlerce insan yaşamını kaybetmiştir.

İngiliz gizli servisleri vakit kaybetmeden daha üst düzey gözlemlerde bulunurlar ve Başbakan David Cameron'u bu sahte bayrak operasyonu konusunda uyarırlar. Suriye televizyonu cihazçılarının şoförüne ait görüntüler yayınlar. Türkiye'ye gittiğini ve bir Türk kışlasından zehir başlıklı havan topu mermilerini aldığını ve ardından bunları gizlice Şam'a naklettiğini doğrular.

Rus Basınının sorularını yanıtlayan Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad şu yanıtı verir: « ABD, Batı ve diğer ülke siyasetçilerinin yaptıkları açıklamalar en iyimser haliyle kendi kamuoylarına yönelik bir hakaret ve küçümseme ifadesidir. Bu bir saçmalaktır: önce suçluyorlar, sonra da kanıtları bir araya getiriyorlar (...) Bu tür suçlamalar tamamen siyasidir, hükümet güçlerinin teröristler karşısında kaydettiği zafer dizisine yanıt verme amaçlıdır ».

François Hollande'a gelince, yüksek ve güçlü bir sesle vicdanının ona Şam'ı « vurmaya » emrettiğini haykırmaktadır. Bunun için, Charles De Gaulle'un ve Georges Bidault'un geçici hükümeti süresince, Mayıs 1945 ve Kasım 1946'da kendi inisiyatifiyle Setif, Guelma ve Kerrata'yı (Cezayir), ardından Şam (Suriye) ve son olarak da Hay Fong'u (Hindi Çini/Vietnam) bombalayan Sömürge Partisinin yolundan ilerler. General Fernand Olive, bağımsızlıktan hemen sonra, askerlerini geri çekeceği sırada, sırf kızgınlığını göstermek için Şam'a saldırır. Bin yıllık kapalı çarşının (bugün Halep'te yapıldığı gibi) ve kabul etmediği yeni Cumhuriyetin simgesi Ulusal Meclis'in bir bölümünü harabeye çevirir.

Suriye kimyasal silah kullanmış olsa da, Güvenlik Konseyi kararı olmaksızın bombalanmasının uluslararası hukuka aykırı olacağı tespitinde bulunan ilk ülke Almanya olur. İngilizler ve ABD'liler bu olayın Fransa ve İsrail'in desteğiyle Türkiye tarafından kurgulandığı konusunda kesin olarak ikna olmuşlardır.

Londra'da Avam Kamarası, Beşar Esad hükümetinin sorumluluğu kesin olarak ortaya konulmadan Başbakanın Şam'a saldırmasını yasaklar. Birçoğu ülkelerinin Suriye'ye karşı ne kadar suça iştirak ettiğini iyi bilen milletvekilleri, 2003 yılında George Bush ve Tony Blair'in uydurma suçlamalarıyla Irak'a karşı yürüttüğü savaşta Krallığın yaşadığı pişmanlığı hatırlar. Washington'da Barack Obama, ne olursa olsun her türlü askeri maceraya karşı çıkan Kongreye teslim olur. Tabi ki burada savsaklayıcı bir

manevra söz konusudur çünkü 2003 tarihli *Syrian Accountability Act* ona Suriye'yi yok etmesi için her türlü yetkiyi vermektedir.

Çok yüksek perdeden ve çok hızlı konuşan François Hollande oyun alanında yalnız kalır. Uluslararası alanda Fransa'nın sözü güvenilirliğini yitirirken, güçsüz bir şekilde Élysée'ye kapanır. Kimse Türkiye'den hesap sormaz, hele hele hepsi Recep Tayyip Erdoğan adına Türk işverenlerinden « hediyeler » alan Anne Lauvergeon, Alexandre Adler, Joachim Bitterlich, Hélène Conway-Mouret, Jean-François Copé, Henri de Castries, Augustin de Romanet, Laurence Dumont, Claude Fischer, Stéphane Fouks, Bernard Guetta, Élisabeth Guigou, Hubert Haenel, Jean-Pierre Jouyet, Alain Juppé, Pierre Lellouche, Thierry Mariani, Gérard Mestrallet, Thierry de Montbrial, Pierre Moscovici, Philippe Petitcolin, Alain Richard, Michel Rocard, Daniel Rondeau, Bernard Soulage, Catherine Tasca, Denis Verret ve Wilfried Verstraete hiç sormaz.

Rusya, ABD'nin krizden başı dik bir şekilde çıkmasına yardımcı olur. Suriye'yi Kimyasal Silahların Yasaklanması Anlaşmasını imzalamaya davet ederler, Suriye de beklemeden bu isteği yerine getirir. Devlet Başkanı Beşar Esad, OIAC (Kimyasal Silahların Yasaklanması Örgütünün Fransızca kısaltması – ç.n.) ile var olan stokları yok etme yöntemi üzerinde anlaşır ama masrafları Washington üstlenecektir.

Ardından ABD'li gazeteci Seymour M.Hersh ülkesinin bu konuya ilişkin duyduğu şüpheleri ortaya koyar. Ardından Massachusetts Institute of Technology'nin profesörleri Richard Lloyd ve Theodore Postol, kimyasal başlıklı havan topu mermilerinin « isyancıların » bölgesinden ateşlendiğini ortaya koyarlar. Bu arada Fransa tek başına Suriye Arap Cumhuriyetini suçlamakta ısrar etmektedir. Fransa taşrasında buna « köpeğini suda boğmak isteyen, onu kuduz olmakla suçlar » derler.

## **Kararsızlık**

2012 yılında büyükelçiliğini kapatıp tüm personelini geri çağıran, 2013 yılında Mali'ye müdahalesi sonrasında Özel Kuvvetlerinin büyük bölümünü geri çeken ve Washington tarafından kabul görmeyen Paris'in sahada ne imkanı kalmıştır, ne de eylem planı.

Ne yapacağını şaşırان François Hollande yüzünü, kendisine daha önce Guta'daki sahte bayrak saldırısında Suriye'yi sorumlu göstermek üzere sahte bir kanıt sunan, her zamanki müttefiki Tel Aviv'e döner. Burada Hollande'ın Sosyalist Parti Genel Sekreteri iken Filistin'in sömürgeleştirilmesi için yürüttüğü faaliyetlere kısa bir geri dönüş yapmakta yarar var:

- 2000 yılında, Lübnan'ın güneyi işgal altındayken, daha sona Paris Belediye Başkanı olacak olan Bertrand Delanoë ile birlikte Başbakan Lionel Jospin'in Filistin gezisini hazırlar. Konuşmasında, terörizmle bağdaştırdığı işgale karşı Lübnan Direnişinin kınanması da yer alır.

- 2001 yılında, bir iç yazışma notunda partinin İsrail'e yönelik gözü kapalı desteğini kınayan jeo-politik uzmanı Pascal Boniface'ı Sosyalist Parti'den istifa etmeye zorlar.

- 2004 yılında, Hizbullah'ın televizyon kanalı El Manar'a ait verilerin yayınlanması izninin yeniden sorgulanması için Görsel-İşitsel Yüksek Konseyi'ne yazı gönderir. Baskılarına ancak Direnişin televizyon kanalı kapatıldığında son verecektir.

- 2005 yılında, Fransız Yahudi Kurumları Temsil Konseyi (CRIF) tarafından kapalı oturumda kabul edilir. Toplantı tutanağına göre, Ariel Şaron'u desteklemiş ve De Gaulle'cülerin Arap siyasetini şiddetle eleştirmiştir. Şu açıklamayı yaptığı belirtilir: « Fransa'nın Arap siyaseti adını verdiği çok eskiye uzanan bir eğilim var ve yönetimin bir ideolojisinin olması kabul edilemez bir durumdur. Quai d'Orsay ve ENA'da işe alma sürecinde sorun var ve bu işe alım sürecinin yeniden düzenlenmesi gerekir ». Böylece gerçeği ters yüz eder çünkü « Fransa'nın Arap siyaseti », İsraililere karşı Arapların lehine bir siyaset değil ama Arap dünyasında yürütülen bir siyasettir.

- 2006 yılında, aralarında inkarcıların da yer aldığı haham ve tarihçileri Tahran'a davet eden Cumhurbaşkanı Ahmedinejad'a karşı tavır alır. Avrupalıların Hıristiyan kültürleri yerine Holokost dinini ikame ettiklerini ortaya koymayı hedefleyen Kongre görüşünü bilmiyormuş gibi yapar. Ve aksine, İran Cumhurbaşkanı'nın İsraililerin var olma hakkını inkar etmek niyetinde olduğunu ve Holokost'u sürdürmeye hazırlandığını anlatır.

- Fransız çifte vatandaşlığına sahip olduğu gerekçesiyle, Hamas'ın esir aldığı İsraili asker Gilad Şalit'in serbest bırakılması için seferber olur. Genç adamın Filistin Yönetimine karşı savaştığı ve aynı zamanda Fransa'nın müttefiki olan bir işgal ordusuna hizmet ediyor olmasının onun için fazla bir önemi yoktur.

- 2010 yılında Bertrand Delanoë ve Bernard-Henri Lévy ile birlikte, *Le Monde* gazetesinde İsrail ürünlerinin boykot edilmesine karşı çıkmak için bir makale yayınlar. Ona göre boykot, Filistinlilerle ortak barış için çaba gösteren İsraililere de yönelik bir toplu cezalandırma anlamına gelecektir. Bu akıl yürütme, Güney Afrika'da Apartheid'e karşı yürütülen benzer bir kampanya'da işe yaramamıştır.

Tel Aviv havalimanına iner inmez şu açıklamayı yapar: « İbranice "Tamid ešaer raver şel İsrail", yani "sizin dostunuzum ve daima öyle kalacağım" ».

İsrail Başbakanı Binyamin Netanyahu, ABD ve Birleşik Krallık'ın hareket sahnesinden çekildiğini, ama bunun CIA ve MI6'nın gizli savaşı sürdürmesine engel olmadığını gözlemler. Dolayısıyla da Suriye Arap Cumhuriyeti'nin devrilmesine kadar açık savaşı yürütmek isteyenlerin eşgüdümünün oluşturulmasını önerir: Suudi Arabistan, Fransa, İsrail, Katar ve Türkiye. Lübnan ve Ürdün lojistik yardımlarını sürdürecekler ama operasyonların yönetimine müdahil olmayacaklardır. Washington artık ortada görünmek istemediğinden, ortaklık Jeffrey Feltman tarafından New York'tan BM'den yönetilecektir. Acele etmek gerekir. Gerçekten de Washington'da hava bozmuştur. Suriye saldırısının taraftarları görevden uzaklaştırılmışlardır. Hillary Clinton bir « kazaya » kurban olup bir ay süresince ortadan kaybolurken, 8 Kasım'da General David Petraeus CIA direktörlüğü görevinden istifa etmek zorunda bırakılır.

Jeffrey D. Feltman, « Arap Baharı »nın tek kişilik orkestrası ve aynı zamanda Netanyahu'nun yakın dostudur. Bir yıldan beri BM'in Siyasi İşler Direktörlüğü



görevini yürütmektedir. Avrupa'nın en güçlü düşünce kuruluşu Stiftung Wissenschaft und Politik (SWP) Müdürü Volker Perthes'e Suriye'nin kayıtsız şartsız topyekun teslimini öngören bir plan yazdırır. Perthes ayrıca Avrupa Birliği'nin Dış Eylem Servisinin Kuzey Afrika ve Ortadoğu Müdürlüğü görevini de yürütmüştür. Birliğin Yüksek Temsilcisi Catherine Ashton, onun papağanı haline gelmiştir. Feltman, Suudi Arabistan'a Ürdün'de 50 000 kişilik bir ordunun eğitimi görevini ikinci kez emanet eder. Buna paralel olarak cihatçı grupların yeniden örgütlenmesi sürecini başlatır. Son olarak, Beyaz Saray'ın talimatlarıyla « Cenevre 2 » müzakerelerini örgütler.

Binyamin Netanyahu üçlü bir ittifak hayali kurmaktadır: Fransa, devasa kontratlar, yatırımlar ve rüşvetler karşılığında uluslararası alanda İsrail ve Suudi Arabistan'ın çıkarlarını savunacaktır. Tel Aviv/Riyad ortak bölgesel idaresinin tekeline koruyacak şekilde, ABD-İran müzakerelerinin sabote edilmesi söz konusudur.

En önemli ajanlarından biri Macit el Macit Lübnan Ordusu tarafından tutuklanmış olan Arabistan Kralı, Lübnanlıların Macit'in itiraflarını kayıt altına almaması karşılığında 3 milyar dolar tutarındaki Fransız silahını armağan etmeyi kabul eder. Kral Lübnanlılara ve Fransızlara « hediyeler » dağıtırken (örnek olarak anayasal olmayan « Cumhurbaşkanı » Mişel Süleyman'a 100 milyon dolar) teröristlerin şefi tam da zamanında ölür. Aslında, kraliyet « armağanlarının » hak sahipleri bunları muhafaza etse de, silah siparişleri hiçbir zaman gerçekleşmeyecektir. Kişisel olarak kraliyet « armağanı » almayan tek Fransız lider olan Savunma Bakanı Jean-Yves Le Drian, seçim bölgesinde bulunan ve piyasaya 400 milyon Euro borcu olan tavuk üreticisi grubu Doux'nun kurtarılması için pazarlık yapar. Şirket Suudi el Müneccim tarafından kısmen satın alınacak ve desteklenecektir.

Kofi Annan'ın istifasından sonra, BM Genel Sekreteri, Cezayirli Lakhdar Brahimi'yi Suriye dosyasını izlemekle görevlendirir. Annan'dan farklı olarak « arabulucu » sıfatına sahip değildir, çünkü Ban Ki-Mun artık « Beşar gitmeli! » düşüncesindedir. Brahimi'nin görevi Suriye'yi « Suriye halkının meşru özlemlerine uygun olarak bir siyasal geçiş sürecine » yönlendirmektir. « Karar destek birimi »nin kuruluşunu Brahimi'ye borçluyuz. Genel Sekreterin kişisel gizli servisidir bu, çünkü artık BM bir barış forumu değildir ve Washington'un siyasetini yaşama geçirmek için bir gizli servise sahiptir. Fransız diplomasisi, Lübnan iç savaşının sonlanması, Cezayir'deki askeri darbe ve Afganistan'a yönelik Anglosakson saldırı sırasında üst üste üstlendiği rollerden ötürü onu iyi tanımaktadır.

22 Ocak 2014'teki Cenevre 2 bir tuzaktır. ABD ve Rusya'yı, Suriyeli olan herkes dışında en yakın ortaklarının huzurunda bir araya getiren Cenevre 1'den farklı olarak, bu ikinci round'a sadece Suriye ve « muhaliflerin temsilcileri » değil ama bu işe müdahil olan tüm ülkeler davet edilmiştir. Sadece davet edildikten sonra, güya Suudilerin talebi üzerine sonradan daveti iptal edilen İran bunun dışındadır. Ama Arabistan'ın BM üzerinde böylesi bir gücünün olabileceğine kim inanır? Gerçekte Jeffrey Feltman, bir yandan İran ile 5+1 müzakerelerini sürdürmektedir ve kendinden habersiz olarak ABD ve Avrupa'nın uyguladığı yaptırımların daha önce kaldırılmasını istememektedir. Muhaliflerin temsilcilerine gelince, bunlar sadece Arabistan tarafından silahlandırılanlar, yani Ahmet Carba'nın başkanlığındaki yeni Suriye

Muhalefet ve Devrimci Güçler Ulusal Koalisyonu olacaktır. Küçük bir uyuşturucu kaçakçısı olan Carba çok şanslıdır, çünkü Kral gibi Suudi ve Suriye kökenli Şamarlar aşiretinden gelmektedir.

Katar, konferansın başlamasından iki gün önce, Londralı Carter-Ruck hukuk bürosu aracılığıyla, « Sezar »'ın tanıklığı ve kendilerine teslim edilen kanıtlayıcı belgelere ilişkin üç eski uluslararası savcının hazırladığı raporun duyurusunu yayımlar. « Sezar », Suriye askeri inzibatında subay olarak görev yaptığını ve genellikle olay yeri fotoğraflarını çekmekle görevlendirildiğini açıklar. Çatışmalar süresince askeri hastane morglarında, rejim « kurbanlarının » fotoğraflarını çektiğini iddia eder. Yakın zamanda ordudan firar etmiştir. Bizzat kendisinin çektiğini beyan ettiği 11 000 kadavraya ait 55 000 fotoğraf teslim eder. Daha da çok kaygı uyandırması için, raporun açıklandığı basın bildirisinin her bir sayfasına çifte « Gizli » damgası vurulmuştur. Eski savcılar « rejimin », « hapse attığı (iddia edilen) » kişilere sistematik olarak işkence uyguladığı ve onlara yiyecek vermediği sonucuna varırlar. Gerçekte Suriye'de çekilen görüntülerde, Suriye Arap Ordusu tarafından savaş meydanından toplanan çeşitli milliyetlere mensup paralı askerlerin ve Suriye Arap Cumhuriyetini destekledikleri için cihatçıların işkencesi sonucu ölen sivil ve askeri personelin cesetleri görülmektedir.

Beşar Esad'ı yakından tanıyan yeni Dışişleri Bakanı John Kerry, tabi ki bütün bunların saf propaganda ürünü olduğunu iyi bilmektedir ama Carter-Ruck Hukuk Bürosunun basın açıklaması, 22 Ocak 2014'te Cenevre 2 konferansında yapacağı konuşma için ona bir kanıt daha sunmuş olur. Hillary Clinton ve taraftarlarının ayağının kaydırılmasından sonra ne olup bittiğini kimse tam olarak anlamadığı için, dünyanın bütün televizyon kanalları buradadırlar. Fransızların öldürmeye çalıştığı Suriye Dışişleri Bakanı Velid Muallim söz aldığı anda, dünyanın gözleri önünde Batının komplosunu canlı olarak teşhir etmek için kendisine sunulan tek fırsatı kaçırmak, Suriye kamuoyuna seslenmeyi tercih eder. Çok nadir görülen sadakate sahip bir diplomattır: Bir Arap Birliği toplantısı sırasında Katarlı mevkidaşı tarafından ülkesine ihanet etmesi için kendisine teklif edilen 100 milyon dolarlık rüşveti geri çevirmiştir. Yaptığı konuşmada « muhalefet heyeti » ve salondaki sponsorları tarafından terörizme verilen destek sorununu gündeme getirir.

Sonuç olarak, Cenevre 2'den bir şey çıkmaz, çünkü toplantı çağrısının yayınlanmasıyla toplantının gerçekleştirilmesi arasında geçen sürede, Washington yeni stratejisini uygulamaya başlamıştır. ABD tek kutuplu dünya düşünden vazgeçmek ve Rusya ile anlaşmak zorunda değildir. Hala oynayabilecekleri bir kart vardır: bu elbette ki terörizmden başka bir şey değildir.

Diplomatlar Cenevre 2'de ateşli nutuklar çekerken, Başkan Obama ülkesinin katılım koşullarını belirlemek için Ürdün Kralını kabul eder. Bu arada Ulusal Güvenlik Danışmanı Susan Rice Koalisyonun gizli servis başkanlarını ağırırlar.

Her yıl olduğu gibi Kongre, Pentagon'un « kara bütçelerini » oylamak için kapalı oturumda toplanır. Bu toplantının varlığı İngiliz haber ajansı Reuters'in bir son dakika haberiyle doğrulanır ama ABD basınında bundan hiç söz edilmeyecek ve

resmi kayıtlarda yer almayacaktır. Parlamenterler, Güvenlik Konseyinin 1267 ve 1373 sayılı kararlarını ihlal ederek, Suriye'deki silahlı grupların finansmanının ve silahlandırılmasının sürdürülmesine izin verirler. Farkında olmadan, cehennemin kapılarını açmış bulunmaktadırlar.

## **Söz Suriye halkının**

« Suriye muhalefetinin » sözcüsü Besma Kodmani, « rejimin bir başkanlık seçimi düzenlemekten aciz olduğunu (ve bunun da) onun bir diktatörlük olduğunu kanıtladığı » açıklamasını yapmışken, Batı standartlarına uygun yeni seçim yasası kabul edilir ve seçim tarihi belirlenir.

O güne kadar, Devlet Başkanı BAAS Partisi tarafından belirlenir ve ardından referandumla onaylanırdı. Başkan ilk kez evrensel doğrudan seçim yöntemiyle belirlenecektir. Adayların son on yıl içerisinde Suriye'de ikamet etmiş olması şartından dolayı değil ama silahlı grupların şiddetle demokrasiye karşı çıkmaları nedeniyle, Suriye Muhalefet ve Devrimci Güçler Ulusal Koalisyonu'nun bir aday ortaya çıkarması zayıf olasılıktır. Onlara göre ve Müslüman Kardeşler cemaatinin de ileri sürdüğü gibi, « Kuran anayasamızdır » ve tüm seçimler gayrimeşrudur. Dolayısıyla da rejimin adayının seçileceğine şüphe yoktur. Öte yandan onun olası meşruluğu ona verilen oyların yüzdesine değil ama bu oyların sayısına ve halkın geneline oranla temsil gücüne bağlıdır.

Fransa, 22 milyon Suriyeli içerisinde en az 2 milyon kişinin « kurtarılmış bölgelerde » yaşadığını ve dolayısıyla da seçimlere katılmayacaklarının bilincindedir. Bunların dışında 2 milyon Suriyeli de Ürdün, Lübnan, Türkiye ve Avrupa'ya sığınmış durumdadır. Dolayısıyla seçimi sabote etmek üzere, seçime katılmak isteyen Suriyelileri engellemek için elden gelen her şey yapılmalıdır. Fransa, 24 Nisan 1963 tarihli Viyana Sözleşmesini ihlal ederek, Suriye Konsolosluklarına oy sandıklarının konulmasını yasaklamaları için Avrupalı ortaklarını ikna etmeyi başarır. Sığınmacıların iktidarın suiistimal yaptığı yolundaki başvurusu üzerine idare mahkemesi yargıcı görevsizlik kararı verir. Bu arada « Suriye'nin Dostları », bunu « diktatörlüğün sürmesini » hedefleyen bir « demokrasi parodisi » olarak kınar.

Seçimde üç aday yarışır: Komünist Mahir el Haccar, Liberal Hasan el Nuri ve BAAS'çı Beşar el Esad. Devlet adaylara kampanyalarını yürütmeleri için imkanlar sunar ve güvenliklerini güvence altına alır. Medyalar onlara söz hakkı tanır. Somut olarak seçmenler çıkarlarına göre bazılarının önerilerini izlese de, Esad, 1945 yılında De Gaulle'ün içerisinde bulunduğu durumla karşılaştırılabilecek konumdadır. Suriye Arap Cumhuriyetinin ayakta kalması için onu desteklemek ya da oy kullanmamak ve cihatçıların saflarında yer almak arasında tercih yapılacaktır.

Suriye'de seçimler başlamadan önce, çok inanmasalar da yine de oy vermek isteyen sığınmacıların haklarını kullanmaları sağlanır. Batılıların propagandası Suriyelileri sığınmacıların tümünün « muhalif » olduğuna ikna etmiştir. Oysa bunların birçoğu kendilerine sorulduğunda « diktatörlük yüzünden » değil ama çatışmalar yüzünden

vatanlarını terk ettiklerini ifade etmektedirler. 28 ve 29 Mayıs 2014'te, Büyükelçilikte gerçekleştirilen Lübnan'daki oy verme işlemleri sırasında, Lübnan Genel Güvenliğinin sayılarına göre en az 100 000 kişi sandık başına gitmiş, bu da başkent genelinin kilitlenmesine neden olmuştur. Ordu toplanmayı dağıtmak için müdahalede bulunur, ama kalabalık ülkenin dört bir yanından gelmektedir. İşin içinden çıkamayan Büyükelçilik önce oy verme saatini ardından da gününü uzatmak zorunda kalmıştır. Bu aynı zamanda hem Suriye'deki Suriyeliler, hem de konsolosluklar için de bir şok etkisi yaratır.

Sonuç olarak, boykot çağrılarına rağmen, oy kullanma yaşına gelmiş Suriyelilerin % 73,42'si seçime katılır. Sahada bulunan 360 yabancı medya kuruluşu ve Şam'da açık olan tüm büyükelçilikler seçimlerin kurallara uygun olarak gerçekleştirildiğine tanıklık ederler. Beşar Esad 10 319 723 oy yani geçerli oyların % 88,7'sini ve oy kullanma çağrısındaki toplam nüfusun % 65'inin oyunu elde eder. Liberal aday Hasan el Nuri 500 279 ve komünist aday Mahir el Haccar 372 301 oy alır.

Seçim kampanyası süresince, Jeffrey Feltman tarafından telkin edilen Fransa ve müttefikleri, Güvenlik Konseyinin Uluslararası Ceza Mahkemesi'nin Suriye iç savaşında yetkili olması yönünde bir karar almasını sağlamayı denerler. Tabi ki karar tasarısı, Cumhuriyetin ve cihatçılar da dahil Suriye'deki tüm aktörlerin rollerini belirliyordu ama savcı Fatu Bensuda'nın selefi Luis Moreno Ocampo'nun Libya'da yaptığı gibi NATO'nun emirlerine itaat edeceğini önceden tahmin etmemizi sağlıyordu.

Bu karar tasarısı« Sezar » ve Carter-Ruck Hukuk Bürosunun raporlarındaki ve « Nusayri diktatörlüğünün » Sünni muhalif kadınlara sistematik olarak tecavüz ettiğine ilişkin *Le Monde* gazetesinde yer alan suçlamaların devamıdır. *Le Monde* gazetecisi Annick Cojean, bir kurbanın « “biz Nusayriler sizleri ezeceğiz” bağırışları eşliğinde bize her gün tecavüz ediyorlardı » tanıklığını yayımlar. Londra'daki Albert Ödülleri Komitesi Başkanı Cojean, Fransız-Amerikan Vakfı tarafından eğitilmiştir. Rehberin ölümünden uzun süre sonra, onu birçok çocuğa tecavüz etmekle suçlayan ve dolayısıyla da sonradan ve en küçük bir delil kııntısı olmadan Libya'nın yıkımını meşru gösteren, *Kurbanlar: Kaddafi'nin haremindedir* adı altında hayal ürünü kitabı yayımlayan kişidir.

Ama Beşar Esad'ın zaferiyle sonuçlanan demokratik seçimlerden sonra, caniliğe, herkese yapılan işkencelere ve « Nusayri diktatörlüğü » masalına artık hala kim inanabilir ki? Fransızların karar tasarısı dördüncü kez veto hakkını kullanan Rusya ve Çin tarafından reddedilir.

## **İŞİD ve Halifelik**

El Kaide içerisinde bir anlaşmazlık ortaya çıkar. Zafer Cephesi'ni (« El Nusra Cephesi» olarak anılan Arapça « Cebhe al Nusra ») eğiten Irak'taki İslam Devleti içerisindeki Suriyeliler, Emirlik içerisindeki Iraklılar da Suriye'ye geçince merkezle rekabete girerler. Anlaşmazlık mevzi savaşına dönüşünce, Fransa ve Türkiye,

Iraklılara karşı Suriyelileri destekler. İki ülke, içi boş Özgür Suriye Ordusu üzerinden El Nusra'ya cephane gönderir. İki örgüt arasındaki çatışmalar henüz genele yayılmamıştır. Örneğin Kalamun'da (yani Lübnan sınırında) aynı adamlar her iki örgütün bayrağını da birlikte taşımaktadırlar.

Türkiye, Mayıs 2014'te Suudi Arabistan, ABD, İsrail, Ürdün, Irak Bölgesel Kürt Yönetimi, Sünni aşiretler ve Iraklı Nakşibendiler ve Norveç ile birlikte Irak'ta IŞİD'e karşı geniş çaplı bir hareketin hazırlıklarına katılacağını duyurunca, iç savaşa ara verilir.

Fransa, Özel Kuvvetlerini ve çokuluslu Lafarge şirketini bunların hizmetine sunar. Burada kısa bir geriye dönüş yapmakta yarar var. NATO, Haziran 2008'de Chantilly'de (ABD), Hillary Clinton ve Barack Obama'nın kendilerini katılımcılara tanıttığı yıllık Bilderberg Grubu toplantısını düzenler. 120 katılımcının arasında Besma Kodmani (Suriye Ulusal Koalisyonunun gelecekteki sözcüsü) ve Volker Perthes (gelecekte BM'de Feltman'ın Suriye konusundaki yardımcısı) da bulunmaktadır. ABD dış politikasının sürekliliğine ilişkin bir tartışma sırasında, Müslüman Kardeşler'in önemi ve Arap dünyasının « demokratikleşmesinde » üstlenebilecekleri rolü belirtmek üzere söz alırlar. Toplantıda Jean-Pierre Louyet (Élysée'nin gelecekteki genel sekreteri), Manuel Valls (geleceğin Başbakanı) ve Bertrand Collomb (Lafarge'ın patronu), Henry R.Kravis'le (gelecekte IŞİD'in mali koordinatörlüğünü üstlenecek olan) birlikte hazır bulunurlar.

Öykümüze geri dönelim. Lafarge çimentocuların dünya lideridir. Daha önce 1991 yılında gizlice adına iş yaptığı NATO ona Suriye'deki cihatçıların sığınaklarının yapımını ve Irak'ın Sünni kesiminin yeniden inşası işini emanet eder. Buna karşılık olarak Lafarge, başta Celabiye'deki (Türkiye sınırında, Halep'in kuzeyinde) fabrika olmak üzere İttifakın her iki ülkedeki tesislerini yönetmesine izin verir.

Çokuluslu şirket iki yıl boyunca, cihatçılara Suriye Arap Ordusuna meydan okuma imkanı veren devasa tahkimatların yapımı için gerekli malzemeleri tedarik eder. Lafarge artık, Sawiris Kardeşler'in ve Firas Tlass'ın (Fransa'nın geleceğin Suriye Devlet Başkanı yapmayı hayal ettiği General Manas Tlass'ın kardeşi) fabrikalarını şirketin bünyesine katan ABD'li Eric Olsen tarafından yönetilmektedir. Lafarge ve Fransız Özel Kuvvetleri arasındaki bağlar, Bertrand Collomb (çokuluslu şirketin onursal başkanı) ve General Benoît Puga (bugün Cumhurbaşkanı François Hollande'ın genelkurmay başkanı) arasındaki dostluk sayesinde kolayca kurulur.

Çevrimiçi gazete *Zaman el Wasl*, Lafarge'ın IŞİD'e para ödediğine ilişkin belgeler yayınladığında, *Le Monde* gazetesi yardıma koşacaktır. Çokuluslu şirketin fabrikasını çalıştırmak için petrol satın aldığını belirterek olaylara ilişkin kendi yorumunu yayınlayacaktır. Bu doğru değildir çünkü bu tesis Türkiye'den tedarik edilmeye devam eden kömürle çalışmaktadır. Öte yandan *Le Monde*, yıllık 3 milyon tonluk çimento üretiminin « isyancı bölgelerine » yönelik olduğunu kabul ettiği andan itibaren, muhtemelen farkında olmadan, Lafarge'ın IŞİD'in tahkimatlarını inşa ettiğini kabul etmiş oluyordu.

Lafarge'ın IŞİD için ürettiği çimento miktarı –en az 6 milyon ton-, Alman Reich'inin 1916-1917 arasında Siegfried Hattını inşa etmek için kullandığı miktara yakındır. Dolayısıyla Temmuz 2012'den beri, devrim görüntüsü altında dördüncü nesil bir savaştan daha çok klasik bir mevzi savaşı söz konusudur. Bu üretim, söz konusu sığınakları yok etme yeteneğine sahip tek ülke olan Rus hava kuvvetlerinin oyuna müdahil olmasıyla birlikte son bulacaktır. Tam da bu sırada, Celabiye Fabrikası NATO'nun özel kuvvetlerinin (ABD, Fransa, Norveç, Birleşik Krallık) ana karargahına dönüştürülecektir.

7 Ocak 2015'te, El Kaide üyesi olduğunu söyleyen askeri kamuflaj giysili iki kişi Paris'te *Charlie Hebdo* mizah dergisi yazarları üyelerini öldürürken, IŞİD üyesi olduğunu söyleyen bir üçüncü saldırgan bir polis memurunu vurur ve koşer (Yahudilere göre helal – ç.n.) ürünler satılan bir marketin müşterilerini rehin alır. 11 Eylül'den beri alışlageldiği üzere, teröristler arkalarından kimliklerinin belirlenebilmesi için ipuçları, özellikle de kimlik belgelerini ortalığa saçarlar. Hükümet abartılı bir şekilde tepki gösterir ve ülke önce şaşkınlığa ardından da büyük bir korkuya kapılır. Cumhurbaşkanı Hollande ve devlet başkanları bir buçuk milyon kişiyle birlikte « Hepimiz Charlie'yiz » sloganlarıyla gösteri yapar. Onların arasında Suriye'ye karşı Fransa'nın en yakın müttefikleri, cihatçıları açıkça destekleyen Binyamin Netanyahu (İsrail) ve Ahmet Davutoğlu (Türkiye) da yer almaktadır. Bu mizansenin reddettiğim ve birçok kişi de « Charlie olmayı » reddettiği için, France2'nin Haber Müdürü Nathalie Saint-Criq televizyon haberlerinde yaptığı konuşmada komplocuları kınamak için, onları « tespit etmek, tedavi etmek ve ulusal toplumla bütünleştirmek ya da yeniden hakları iade etmek » gerektiğini söyler. Ardından, teröristlerin silahlarını polis adına çalışan bir eski paralı askerden satın aldıkları ortaya çıkacak ve soruşturma « Devlet Sırrı » gerekçesiyle yarıda bırakılacak, aralarından ikisinin bir DGSE ajanı tarafından eğitildiğini ve devlet başkanlarının fotoğrafçılara başka bir yerde poz verdiklerini ama hiçbir zaman Paris sokaklarında yürümediklerini öğrenecektik. Ne olursa olsun, hükümet olağanüstü hal ilan eder ve bunu Parlamentoda onaylatır. Olağanüstü hal sadece Fransa anakarasında değil ama aynı zamanda deniz aşırı eyaletler ve topraklarda da geçerlidir. Dört kez uzatılır ve hala da *USA Patriot Act* örnek alınarak uzatılmaktadır.

François Hollande, 2011 yılındaki Juppé-Davutoğlu gizli mutabakatına uygun olarak, tarihsel Kürt toprakları dışında bir « Kürdistan » kurulmasını öngörmektedir. Élysée Sarayında, 31 Ekim 2014 tarihinde, Türk mevkidaşı Recep Tayyip Erdoğan ve gelecekte kurulacak devletin Başkanlığını söz verdiği Suriyeli Kürtlerin Eşbaşkanı Salih Müslim ile birlikte bir gizli görüşme tertipler. Öte yandan, 2015 başında, Suriyeli Kürtlerin diğer Eşbaşkanı Asya Abdullah Kobane'de zafer kazanır ve ABD tarafından göklere çıkarılır. Hollande, 8 Şubat 2015'te Asya'yı yanında bir başka üniformalı kadın subayla birlikte resmen kabul eder.

Koşullarda yaşanan bu alt üst oluş, Paris'teki 13 Kasım saldırılarının emrini veren Erdoğan'ın hiddetlenmesine neden olur. Bataclan'ın ikinci katında rehin alınanlara işkence yapılır ve uzuvları kesilir, bazılarının ise başları kesilir. Mahçup François Hollande, parlamento komisyonu önünde polis memurları tarafından doğrulanan

bilgilerin yayınlanmasını yasaklar. Karşı casusluğun genel müdürü Patrick Calvar, parlamento komisyonu önünde kendisine bağlı birimlerin saldırı emrini veren devleti belirlediğini kanıtlayacaktır. Sorumluluklarından kaçan Cumhurbaşkanı ağlamaklı anma törenleri düzenler ve yurttaşlarını terörizmin önlemez bir felaket olduğuna ikna eder. « Terörizm kurbanlarına minnet » madalyasını kurumlaştırır ve «yakın ölüm kaygısı zararı » ve hatta « beklenti zararını » tazmin eder. Ancak Türkiye'ye karşı hiçbir eyleme girişmeyecektir. Türkiye beş ay sonra, Belçika'ya karşı Brüksel-Zaventem Havalimanında ve Avrupa Komisyonu merkezi önünde, tam da kısa süre önce PKK'nın gösteri düzenlediği yerde işlenecek bir başka suçun emrini verecektir.

Sorumluluğunu gizleme kaygısı içerisinde olmayan Recep Tayyip Erdoğan, Çanakkale Savaşının 101nci yıldönümü törenleri dolayısıyla, yani Belçika'ya karşı düzenlenen saldırılardan dört gün önce yankı uyandıran bir konuşma yapar. Avrupalıları PKK'yı desteklemekle suçlar ve yakında Brüksel'de olacakları haber verir. Saldırının ertesi günü, AKP basını (Star, Akit, İnternethaber) Avrupalıların bunu hak ettiklerini haykırır.

İŞİD'e karşı girişimde olduğu izlenimi vermek için Fransa arka arkaya Şubat-Mart ve Kasım-Aralık 2015 tarihlerinde Charles De Gaulle uçak gemisini bölgede konuşlandırır. 32 hava aracı (insansız hava araçları, helikopter ve uçaklar) donanımlı uçak gemisine ihtişamlı bir deniz gücü eşlik etmektedir. İkinci görevi sırasında Cumhurbaşkanı Hollande gemiye giderek Charles De Gaule'un uluslararası çapta bir düzeneğin komutanlığını üstleneceğinin altını çizer. Aslında Fransızlar USNavCent'in Task Force 50, yani US Central Command'ın deniz filosu bünyesine dahil edilmişlerdir. Filodaki altmışa yakın geminin komutası Tümamiral René-Jean Crignola'dadır ama o da CentCom Komutanı General Lloyd J. Austin III'ün komutası altında olan, Amerikan Vnci Filo Komutanı Koramiral Kevin Donegan'ın emrindedir. Bu İmparatorluğun mutlak bir kuralıdır, müttefik hareketlerin komutası her zaman ABD'li subaylarda kalmakta, Avrupalılar sadece tamamlayıcı işlev görmektedirler.

2015 sonunda, Fransa ucuz para koparmak için Başbakanı Manuel Valls'ı Suudi Arabistan'a gönderir. Lübnan Ordusu için 3 milyar silah siparişi ve başka kontratlardan gelen 10 milyar konusu yeniden görüşülür. Ama Suudiler İran'la varılan nükleer mutabakat –Fransızların sabote etmeye kalkıştığı- konusunda öfkelidirler ve Paris'in Suriye konusundaki kararsızlıkları hiç hoşlarına gitmemektedir. Fransızlar sadece bedeli yüksek ve işe yaramaz kullardır. Dolayısıyla da hasat ve aynı şekilde « hediyeler » de beklenenden çok düşük olacaktır.

2016 başında François Hollande, Laurent Fabius'u Anayasa Konseyi Başkanı olarak atayınca Fransızlar tepki göstermezler. Bunu İranlılarla bağlantılı görürler. İranlılar, 5+1 nükleer mutabakatının imzalanması sonrasında Fabius'u misafir ederler. Her ne kadar yıllarca mutabakatı sabote etmeye çalışmış ve bir akşam yemeğinde müzakereler sırasında fırsat buldukça rapor verdiği İsraililer adına casusluk yaptığını itiraf etmiş olsa da, iş ilişkileri kurmak niyetindedir. Dolayısıyla havaalanına ayak bastığı andan ülkeden ayrılışına kadar, devrimci örgütler geçiş yolu üzerinde gösteri yaparken, seviyesine karşılık gelen protokol düzeyindeki yetkililer tarafından karşılanır. Göstericilerin ellerinde, 1985-86 yılları arasında 2 000'den fazla hemofili

hastasının ölümündeki sorumluluğu kadar, on binlerce Suriyeliyi öldürerek « iyi iş gören » El Kaide'ye verdiği desteği de anımsatan sloganların yazılı olduğu pankartlar vardır.

Jean-Marc Ayrault Dışişleri Bakanı olarak onun yerini alır. Fransa ve Almanya arasında giderek derinleşen uçurumla çok meşgul olan Ayrault, bütün enerjisini iki ülkenin boşanmasını önlemeye ayırma kararı verir. Bunun için Suriye dosyasını feda eder ve birkaç hafta süren tereddütten sonra, selefleri Juppé ve Fabius'un tutumlarını sürdürme kararı alır.

Ayrault yeni Başbakan Manuel Valls ile hiçbir ilişki kurmadan işini doğrudan François Hollande ile yürütür. Cumhurbaşkanı Suriye sorununu bizzat kendisi ele almaya karar verir.

Her ne kadar Ayrault İsrail'in ılımlı bir destekçisi ise de –bu arada Sosyalist Parti içerisindeki Siyonist Léon Blum Kulübünün onursal başkanıdır- Valls bu konuya çok daha sert yaklaşmaktadır. Dolayısıyla Tel Aviv'in Kudüs'te Müslüman eserlere zarar verecek şekilde gerçekleştirdiği arkeolojik çalışmalar hakkında Cumhurbaşkanı Hollande ile ihtilafa düşer. Bir zamanlar Filistin davasında taraf olan Valls, tavır değişikliğini Fransız-İsrail vatandaşı viyolonist Anne Gravoine ile evliliğine bağlar.

14 Temmuz 2016 ulusal bayramı sırasında, IŞİD üyesi olduğunu söyleyen Muhammed Lahuaiec-Buhlel adlı bir kişi, *Promenade des Anglais* caddesinde yürüyenleri bir kamyonla rastgele ezerek 86 kişinin ölmesine ve 484 kişinin yaralanmasına yol açar. O güne kadar hiçbir yerde, hiçbir zaman kimse bir araçla bu kadar kişiyi öldürmeyi ve yaralamayı başaramamış olsa da, soruşturmayı yürütenler saldırganın hiçbir özel eğitimden geçmediğini ve tek başına hareket ettiğini tespit ederler. Oysa bu cinayetin bedelini kimin ödediğini kimse öğrenme çabası içerisinde değilken, Tunus'taki ailesine daha yeni 100 000 Euro ödenmişti. Komedyenlerle akşam yemeği yiyen Cumhurbaşkanı Hollande'ın güvenliğini sağlamak için 60 jandarmanın Nice'ten Avignon'a getirildiği anlaşılırken, olağanüstü hale rağmen teröristin çok rahat hareket ettiği ortaya çıktı.

Paris'te, rejimin artık topraklarının ancak %20'sini denetimi altında tuttuğunun altı çizilerek, cihatçıların Suriye'de kaydettiği olağanüstü gelişme ve rejimin yakında düşeceği yolunda yorumlar yapılmaktadır. Gerçekte Suriye'nin üçte ikisi, ne Cumhuriyetin, ne de cihatçıların, kimsenin denetiminde olmayan çöl arazisidir. Devlet Başkanı Esad toprakları yerine halkını savunmayı uygun bulur. En az 8 milyon Suriyeli cihatçılardan kaçmayı ve Cumhuriyetin denetimindeki kentlere sığınmayı tercih eder. Tersine hareket eden, yani hükümetin elindeki bölgelerden cihatçılarınkine doğru göç eden hiç kimse bilinmemektedir.

Bu yüzden François Hollande, Şubat 2015'te Jean-Pierre Vial (Cumhuriyetçiler) ve François Zocchetto (merkezci) adlı iki senatörün ve Jacques Myard (Cumhuriyetçiler) ve Gérard Bapt (Sosyalist Parti) adlı iki milletvekilinin Şam seyahatini öğrendiğinde çok öfkelenir. Eylül 2015'te Gérard Bapt bu kez Jérôme Lambert (Sosyalist Parti) ve Christian Hutin (Jean-Pierre Chevènement taraftarı) adlı milletvekilleri eşliğinde bir



ikinci ziyaret gerçekleştirir. Ardından Mart 2016'da gerçekleştirilen bir üçüncü ziyaret bu kez Thierry Mariani, Valérie Boyer, Nicolas Dhuicq, Denis Jacquat ve Michel Voisin adlı milletvekillerini (Cumhuriyetçiler) bir araya getirir. Ve nihayet, Ocak 2017'de bir dördüncü ziyarette aynı kişiler ve Jean Lasalle (Merkezci) seyahat ederler. Gérard Bapt dışında ziyaretçilerin tümü Devlet Başkanı Esad tarafından kabul edilir.

Bunun nedeni sosyalist Bapt'ın da iş bitirmek için gelmiş olmasıdır. Kendisi, Ulusal Fransız Büyük Locası'ndan (GLNF) ayrılmış bir kol olan ve İngilizler adına Alain Juillet (eski Ulusal Savunma Genel Sekreterliğinin ekonomik istihbarat sorumlusu) tarafından kurulan ve doğrudan Kent Dükü Prens Edward'a bağlı olan Fransız Masonları Birliği Büyük Locası'nı (GLAMF) temsil etmektedir. Burada iş adamları ile görüşür ve yüklü bahşişler karşılığında onlara Avrupa'nın yaptırımlar listesinden çıkarma sözü verir. Tabi ki bu alanda hiçbir yetkisi yoktur. Yanında bir başka dolandırıcı, bugün cezaevinde bulunan Jérôme Toussaint de bulunmaktadır.

Üçüncü seyahat sırasında, genelde Ulusal Cephe'ye üye toplayan SOS Doğu Hıristiyanları adlı derneğin Suriye'deki varlığı ortaya çıkar. Her ne kadar derneğin gönüllüleri-masrafları kendileri üstlenerek- kendilerini bu yola adanmış olsalar da, Roma'ya bağlı kalan Hıristiyanlar yararına yürüttükleri faaliyetler Ortodokslara karşı ayrımcılık anlamına gelmektedir. Fransa'da toplanan milyonlarca Euro kaçırılmakta ve Suriye'ye hiçbir zaman ulaştırılmamaktadır. Batılı Hıristiyanlar haçlı ruhuyla yeniden bağlantı kurarak XIIinci yüzyılın muhteşem haçlı kalesi Krak des Chevaliers'nin yıkıntılarında bir ayin düzenleyince yerel dini yetkililer buna öfkelenirler. Gençler, geçmişte Levant bölgesindeki Hıristiyanların, emperyalist fetihçilerle bir tuttıkları haçlı işgalciler karşısında ülkelerini savunduklarını bilmemektedirler.

Sonuç olarak Fransa çöküşe geçmeden önce, ekonomik olarak yeniden ayağa kalkması için şart olan bir anti-emperyalist cephe oluşturmayı başaramazlar. Bu sömürgeci savaşa karşı sadece belirli oluşumlar tavrı alır: Marine Le Pen ve Floriant Philippot'nun Ulusal Cephe'si, Jean-Frédéric Poisson'un Hıristiyan-Demokrat Partisi, Nicolas Dupont-Aignan'nın Fransa Ayağa Kalk Hareketi, François Asselineau'nun Cumhuriyetçi Halk Birliği ve François Fillon çevresindeki Cumhuriyetçiler ve Jean-Luc Mélançon'un boyun eğmeyenleri.

Büyükelçiliğinin kapanmasından beri sahadan haber alamayan, olayların kökenini analiz edemeyen ama onlara ön ayak olduğuna inandırma çabası içerisinde olan Fransa, doğal olarak yaşanacakları önceden öngörememiştir.

## **Rusya'nın müdahalesi**

Hollande hükümeti, Eylül 2015'te Rusların askeri konuşlanışını öğrenince çok şaşırır. Her ne kadar Rusya ve Suriye üç yıldır bunun hazırlıklarını yapsalar da, bunu hiçbir zaman aklına getirmemiştir. Ağustos 2016'da Ruslar bu kez İran'da bir askeri üs

kurunca daha da çok hayrete düşecektir. Oysa bunun da bir yıldır hazırlıkları yürütülmektedir.

Rus Ordusu birçok yeni silah sunmakta ve Savunma Sanayisini tanıtımı için savaş alanlarını kullanmaktadır. Rusya birkaç ay içinde, Lafarge'ın inşa ettiği sığınakları teker teker tahrip eder. Bu arada Paris, bunu açıklamak için aceleci davranmaz. Rusya, Lazkiye'ye NATO'nun komuta kontrolünü engelleyici bir sistem yerleştirir. İttifak, 300 kilometrelik bir yarıçap içerisinde sağır ve kör hale getirilir. Öte yandan, uçakları bölgeye girdiğinde silahlarını kullanamaz hale gelmektedir. Rusya, uluslararası aktörlerin bu yeni nesil silahın etkinliğinin farkına varabilmeleri için, Lübnan ve Kıbrıs (İngilizlerin büyük askeri üssünü de içine alacak şekilde) ve ardından Irak hava sahalarına kadar taşarak denemeler gerçekleştirir.

Aynı sistem Kırım ve Kaliningrad'ta da konuşlandırılmıştır. Böylece, NATO'nun Yüksek Komutanının da kabul ettiği gibi, Rusya somut olarak ABD karşısında birinci konvansiyonel askeri güç haline gelmiştir. Çok önemli olmasa da Paris, IŞİD'e karşı uluslararası (ABD'nin) Koalisyona katılarak Juppé-Davutoğlu projesine geri dönüş yapar. Bu Koalisyon cihatçılara karşı gerçekleştirdiği bombardımanlarla ilgili zafer edalı basın bildirimleri yayımlar. Suriye Arap Cumhuriyeti gelecekte gerçekleştirilecek onarımlar için, Koalisyonun tahrip ettiği petrol ve gaz tesislerinin listesini BM'ye sunarken, sahada bulunan birçok tanık Koalisyonun IŞİD'le mücadele etmediğini ama aksine ona paraşütle silah ve cephane attığını doğrulamaktadır.

Rus ekonomisi Ukrayna anlaşmazlığı nedeniyle Avrupa'nın uyguladığı yaptırımlardan çok zarar gördüğü için, Moskova bombardıman kampanyasını sonsuza kadar sürdüremez. 6 Ocak'ta (Ortodoks Noel'inin tarihi) sonlandırması planlanan bombardımanları Mart ortasına kadar sürdürür.

Suriye ve Rusya'nın uygarlık adına verdiği mücadele, 5 ve 6 Mayıs tarihlerinde (Suriye Ordusunun ve Nazizme karşı zaferin bayramı) kurtarılan Palmira'da verilen konserlerle kutlanır. Orkestralar antik kalıntılar arasında müzik çalarken, Vladimir Putin ve Beşar Esad ayrı ekranlardan katılımcılara seslenirler. « Çölün Gelini », Levant halklarının Roma emperyalizmine karşı antik direnişini temsil etmektedir. Burası aynı zamanda savaşın en stratejik noktalarından biridir: daha önce IŞİD tarafından işgal edilmiştir.

Moskova bombardıman uçaklarını geri çekmeden önce, ABD Dışişleri Bakanlığıyla bir anlaşma imzalar. ABD'liler iyi niyetli olduklarına yemin ederler ve Jeffrey Feltman'ın BM çatısı altında IŞİD'le yaptıklarından habersiz olduklarını belirtirler. Dolayısıyla da John Kerry ve Sergey Lavrov, Cenevre müzakerelerini yeniden başlatma kararı alırlar. İki tarafa –« teröristler » hariç- bir ateşkes dayatılması, kuşatma altındaki halklara insani yardımın ulaştırılması ve gelecekteki Suriye hükümetinin birlikte oluşturulması konularında mutabık kalırlar; bunlar uzun ömürlü olamayacak güzel kararlardır.

## **Geçici bilanço**

Arap Baharına dair bir Fransız siyasetinden söz etmek yanlış olur. Çünkü bir yandan Paris ne olaylara kimin yol açtığını, ne de bunu neden yaptığını anlamamış ve diğer yandan da birbirini izleyen Fransız hükümetleri hiçbir zaman kendi ülkelerinin çıkarını koruma arayışı içerisinde olmamışlardı. Fransa'nın hatalı tutumunu, ülkeyi idare edenlerin kolay para bulmak için uygun fırsat arayışı olarak da niteleyebiliriz.

Bu ve bundan böyle birçok konuda da olduğu gibi, sağ-sol ayrımının anlamı yoktur. Her ne kadar Sarkozy daha esnek görünse ve zafer kazanmasının imkansız olduğunu fark edince Suriye'ye saldırmaktan vazgeçse de, Nicolas Sarkozy, Alain Juppé, François Hollande ve Laurent Fabius, ulusal siyasetin « özelleştirilmesi » sürecini aynı şekilde yürüttüler. Buna karşın, hemen hemen her siyasi oluşum içerisinde bir sömürgeci/anti-empyrialist ayrımı ve ülkenin onurunu kurtarmayı deneyen bazı insanlar bulunmaktadır.

Fransız siyasetinin olmamasının temel nedenleri, 27 Eylül 2015 tarihli *Le Parisien*'de, eski Cumhurbaşkanı Valéry Giscard d'Estaing tarafından dile getirilmiştir. Solcu halefine destek veren sağcı siyasetçi şu açıklamayı yapar: « Suriye konusunda, beş yıllığına bir BM mandası oluşturulması olasılığı üzerinde düşünüyorum »; Uluslar Cemiyeti'nin onayıyla Fransa tarafından 1920 ila 1946 yılları arasında uygulanan mandayı yeniden uygulamaya sokmak için çok şık bir formül. Manda, Birinci Dünya Savaşı sırasında, karşılıklı olarak Birleşik Krallık, Fransa ve Çarlık İmparatorluğunu temsil eden, Sör Mark Sykes, François Georges-Picot ve Sergey Sazonov tarafından planlandığı şekliyle (« Sykes-Picot Anlaşması ») Suriye'nin sömürgeleştirilmesini tanımlamak için kullanılan siyaseten doğru olan bir ifadedir. Oysa bu bir rastlantı değildir, Valéry Giscard d'Estaing, François Georges-Picot'un kuzeninin oğludur.

Eğer onlar için bir Nuremberg söz konusu olursa, Sarkozy yönetiminin üyelerinin mahkeme önünde ulusal siyasetin özelleştirilmesi ve Libya hareketindeki 160 000 ölünün (Uluslararası Kızılhaç Örgütünün rakamı) hesabını vermeleri gerekecektir. Tabi ki, başta Amerikalılar, İngilizler, Katarlılar ve Türkler olmak üzere bu sorumluluğu başkalarıyla paylaşacaklardır. Buna karşın, Şubat 2012'deki geri dönüşleri ve Suriye Arap Cumhuriyeti ile yaptıkları barış anlaşması göz önünde bulundurularak, Suriye'de işledikleri suçlar için bir takipsizlik kararından yararlanacaklardır. Hollande ve suç ortaklarına gelince onların da ölen 300 000 Suriyelinin (BM Genel Sekreterinin rakamı) ve aynı şekilde ölen 200 ila 300 000 cihatçının (Suriye Arap Ordusunun tahmini) hesabını vermeleri gerekecektir.

Eğer Devrim yapıp bunun hesabını yöneticilerinden sormazlarsa, Fransızların ve müttefiklerinin, bütün petrol ve gaz altyapıları ve antik eserlerin büyük bölümü de dahil olmak üzere, Suriye'nin üçte ikisinin yıkılmasının bedelini iade etmeleri gerekecektir (Dünya Bankasına göre en az 300 milyar dolar).

## İkinci Bölüm

### Müslüman Kardeşler'in yaşadığı « Arap Baharı »

1951 yılında, Anglosakson gizli servisleri, aynı adlı eski örgütten hareketle bir gizli siyasi cemaat kurdular: Müslüman Kardeşler. Gizli servisler bu cemaati önce kendilerine direnen şahsiyetleri öldürmek, ardından 1979'dan itibaren de Sovyetlere karşı paralı asker olarak kullanırlar. 90'lı yılların başında, bu cemaati NATO'nun bünyesine sokmuşlar ve 2010'lu yıllarda Arap ülkelerinde iktidara taşımayı denemişlerdir. Müslüman Kardeşler ve Nakşibendi tarikatı Suudi kraliyet ailesinden yılda en az 80 milyar dolar tutarında mali destek almaktadır ki bu da onu dünyadaki en önemli ordulardan biri haline getirmektedir. Cihatçı liderlerin tümü bu askeri düzeneğin parçasıdır.

### Mısırlı Müslüman Kardeşler

Birinci Dünya Savaşı sırasında dört imparatorluk ortadan kalkar: Cermen Reich'i, Avusturya-Macaristan İmparatorluğu, Kutsal Rus Çarlığı ve Babıali Osmanlı. Galip devletler tümüyle ölçüsüzdüler ve mağluplara şartlarını dayatırlar. Böylece Avrupa'da Versailles Anlaşması, çatışmanın tek sorumlusu gördüğü Almanya için kabul edilemez şartlar koyar. Doğu'da, Osmanlı İmparatorluğunun parçalanması sorunlu olmaktadır: San Remo Konferansında (1920), Sykes-Picot (1916) gizli mutabakatlarına uygun olarak Fransa'nın, Suriye'yi (o dönemde bugünkü Lübnan'ı da içine alan) sömürge haline getirmesinin önü açılırken, Birleşik Krallığın Filistin'de Yahudi yurdunu oluşturmaya izin verilmiştir. Öte yandan Mustafa Kemal, Osmanlı İmparatorluğundan geriye kalan topraklarda aynı zamanda hem savaşı kaybeden Sultan'a, hem de ülkesini ele geçiren Batılılara karşı ayaklanır. Sevr Konferansında (1920), Kürdistan da dahil çeşitli yeni devletler yaratabilmek için İmparatorluk küçük parçalara bölünür. Trakya ve Anadolu'nun Türk-Moğol halkı ayağa kalkar ve Mustafa Kemal'i iktidara taşır. Sonuç olarak Lozan Konferansı (1923) bugünkü sınırlar çizilir, Kürdistan'dan vazgeçilir ve bir buçuk milyondan fazla kişinin ölümüne neden olacak şekilde devasa nüfus nakilleri düzenlenir.

Ama Almanya'da Adolf Hitler nasıl ülkesinin kaderine teslim olmadıysa, Ortadoğu'da da aynı şekilde bir adam bölgenin yeniden paylaşılmasına karşı çıkar. Mısır'da bir öğretmen, Batıların yendiği Halifeliği yeniden tesis etmek için bir hareket kurar. Bu adamın ismi Hasan el Benna ve örgütün adı ise Müslüman Kardeşler'dir (1928).

Halife, ilke olarak herkesin itaat etmesi gereken Peygamberin halefidir; dolayısıyla bu çok arzulanan bir sıfattır. Tarih boyunca birçok büyük Halife soyu birbirini izlemiştir: Emeviler, Abbasiler, Fatimiler ve Osmanlılar. Geleceğin Halifesi bu sıfatı ele geçirecek olan, kendini Müslüman dünyasının hakimi olarak gören Cemaatin « Ruhani Lideri » olmalıdır.

Gizli cemaat çok hızlı yayılır. İslamcı kurumları yeniden tesis etmek için sistemin içerisinde çalışmayı tercih eder. Cemaate girmeye hak kazananlar *Kuran*'a ve kılıç ya da tabancaya el basarak kurucuya bağlılık yemini etmelidir. Her ne kadar bunu dini terimlerle ifade etse de Cemaatin amacı tamamen siyasidir. Ne Hasan el Benna, ne de halefleri hiçbir zaman İslam'dan bir din olarak söz etmeyecek ya da bir Müslüman tinselliğini dile getirmeyeceklerdir. Onlara göre İslam sadece bir dogma, Tanrıya itaat ve iktidar uygulamasıdır. Doğal olarak Cemaati destekleyen Mısırlılar onu bu şekilde algılamazlar.

Hasan el Benna'ya göre, bir hükümetin meşruluğu, Batılı hükümetleri değerlendirirken yapıldığı gibi temsil gücüyle değil ama « İslami yaşam tarzını » yani XIXncü yüzyıl Osmanlı Mısır'ının yaşam tarzını savunma yeteneğiyle ölçülür. Kardeşler, İslam'ın bir tarihinin olmasını ve Müslüman yaşam tarzlarının bölgelere ve dönemlere göre büyük ölçüde çeşitlilik göstermesini asla tasavvur edemeyecektir. Yine aynı şekilde Peygamberin içinde yaşadığı bedevi toplumunda devrim yaptığını ve *Kuran*'da tanımlanan yaşam tarzının bu insanlar için belirlenmiş bir aşamadan başka bir şey olmadığını da asla tasavvur edemeyecektir. Dolayısıyla onlara göre *Kuran*'ın cezai kuralları –Şeriat- verili bir durumla uyuşmamakta ama iktidarın destek alabileceği değişmez yasaları belirlemektedir.

Müslüman yaşam tarzının çoğunlukla kılıçla yayılmış olması, Cemaat için güç kullanımını meşru kılmaktadır. Kardeşler, İslam'ın aynı zamanda örnek alınarak yayılmayı başardığını asla kabul etmeyeceklerdir. Ancak bu yaklaşım, el Benna ve Kardeşler'in seçimlere katılmasına –ve kaybetmesine- engel oluşturmaz.

Müslüman Kardeşler'in doktrini, « siyasal İslam'ın » ideolojisidir, Fransızca buna « İslamcılık » diyoruz, herkesi çok öfkeli edebilecek bir sözcüktür bu.

Hasan el Benna 1936'da, Başbakan Mustafa Nahhas Paşa'ya mektup yazar ve aşağıdaki taleplerde bulunur:

- « Yasamada reform ve bütün mahkemelerin Şeriat altında birleştirilmesi;
- Orduda askere almanın cihat bayrağı altında gönüllülük esasıyla yapılması;
- İslam'ın şartı olan tevhide uygun olarak, Müslüman ülkelerin birbirine bağlanması ve Halifeliğin canlandırılmasının hazırlanması ».

İkinci Dünya Savaşı süresince, Cemaat tarafsızlığını ilan eder. Gerçekte ise Reich'in istihbarat servisine dönüşür. Ancak ABD'nin savaşa girmesiyle birlikte, savaşın kaderi tersine dönecek gibi olunca, iki taraflı oynar ve ilk işvereni hakkında onlara bilgi sağlamak üzere kendini İngilizler tarafından finanse ettirir. Böylelikle Cemaat

tamamen ilkeden uzak olduğunu ve katıksız politik oportünizmini açıkça ortaya koyar.

24 Şubat 1945'te Kardeşler şanslarını dener ve Mısır Başbakanını meclis oturumunda öldürürler. Ardından Müslüman Kardeşler'e karşı baskı ve yeni Başbakan'ın 28 Aralık 1948'de vurulması ve ona misilleme olarak 12 Şubat 1949'da Hasan el Benna'nın öldürülmesine kadar varan bir dizi siyasi cinayetle birlikte şiddetin tırmandığına tanık olunur. Kısa süre sonra, sıkıyönetim mahkemesi Kardeşler'in birçoğu için hapis cezası verir ve kurumlarını kapatır.

Bu gizli örgüt özünde, hırsını *Kuran*'ın ardına gizleyen ve iktidarı ele geçirme hevesinde olan bir katil sürüsünden başka bir şey değildi. Tarihi burada son bulmalıydı. Ama hiç de öyle olmadı.

## **Anglosaksonlar tarafından yeniden kurulan Cemaat ve İsrail ile özel barış**

Cemaatin insanları seferber etme ve onları katile dönüştürme yeteneği ancak büyük güçlerin ilgisini çekebilirdi.

Dağılmasının üzerinden iki buçuk yıl geçtikten sonra, Anglosaksonlar « Müslüman Kardeşler » adını yeniden kullanarak yeni bir örgüt kurarlar. Tarihi liderlerin hapiste olmasından yararlanılarak eski yargıç Hasan el Hodeybi örgütün Büyük Mürşidi (Rehberi) seçilir. Genel kanaatin tersine, eski ve yeni cemaat arasında hiçbir tarihsel devamlılık söz konusu değildir. Hasan el Benna'nın eski gizli cemiyetin « Gizli Aygıt » adlı birimini, kendisiyle bağlantılı olduğunu iddia ettiği saldırılara girişmesi için görevlendirdiği ortaya çıkar. Bu örgüt içerisindeki örgüt öylesine iyi gizlenmiştir ki Cemaatin tasfiyesinden etkilenmemiş ve bundan böyle halefinin emrine girmiştir. Örgütün Mürşidi bu yapıyı inkar etmeye karar verir ve hedeflerine ancak barışçıl yöntemlerle ulaşma niyetinde olduğunu açıklar. Eski gizli cemiyeti yeniden oluşturmak isteyen Anglosaksonlarla sadece kitleler nezdinde saygınlığını geri kazanmak isteyen Mürşit arasında o dönemde tam olarak neler yaşandığını ortaya koymak zordur. Her durumda, Gizli Aygıt faaliyetini sürdürür ve Mürşidin otoritesi, oluşum içerisinde gerçek bir savaş ilan eden Cemaatin diğer sorumlularına geçer. CIA bunların başına, MI6 ile bir anlaşmaya varmadan önce Mürşidin mahkum ettiği Cihat teorisyeni Seyyid Kutub'u getirir.

Her yabancı kol birbirinden bağımsız olduğu için ve örgüt içerisindeki gizli birimler, her zaman ne Büyük Mürşit, ne de Mahalli Mürşit'e değil ama bazen doğrudan CIA ve MI6'ya bağlı olduklarından, bunların yapı içerisinde kendi aralarındaki ast-üst ilişkilerini tam olarak belirlemek imkansızdır.

İkinci Dünya Savaşını izleyen dönemde, İngilizler dünyayı Sovyetlerin etki alanının dışında tutmak için dünyayı örgütlemeye çalışırlar. Winston Churchill, Eylül 1946'da Zürih'te Avrupa Birleşik Devletleri düşüncesini ileri sürer. Aynı ilkeden hareketle Arap Birliğini oluşturur. Soğuk Savaşın başlangıcından itibaren, Amerika Birleşik Devletleri, kendi adına bu harekete çıkarlarına uygun olarak yol arkadaşlığı yapmakla

yükümlü *American Committee on United Europe* ve *American Friends of the Middle East* adlı dernekleri kurar. CIA, Arap Dünyasında, önce Şam'da General Hüsni Zaim lehine (Mart 1949), ardından da Hür Subaylar ile birlikte Kahire'de (Temmuz 1952) olmak üzere iki askeri darbe düzenler. Komünistlere düşman olduğu varsayılan milliyetçilerin desteklenmesi söz konusudur. Washington bu ruh haliyle, anti-komünist mücadeleyi yönetmek için yanlarında yüzlerce eski Gestapo yetkilisiyle birlikte, Mısır'a SS Generali Otto Skorzeny ve İran'a Nazi General Fazlollah Zahedi'yi getirtir.

Skorzeny ne yazık ki Mısır Polisini bir şiddet geleneği içerisinde yapılandırır. 1963'te, Nasır'a karşı CIA ve MOSSAD'ı tercih edecektir. Zahedi'ye gelince, dönemin en canı polis teşkilatı SAVAK'ı kuracaktır.

Hasan el Benna hedefini belirlemiştir –dini kullanarak iktidarı ele geçirmek-, Kutub ise kullanılacak yöntemi saptar: cihat. Müritler *Kuran*'ın üstünlüğünü bir kez kabul ettikten sonra, bunları ordu şeklinde örgütlemek ve savaşa göndermek için ondan yararlanmak mümkündür. Kutub, İslamcı olanla « karanlık » olanı birbirinden ayıran manişt bir teori geliştirir. Bu kafa karıştırma yöntemi, CIA ve MI6'ya milliyetçi Arap hükümetlerin kontrol edilmesi için müritlerin kullanılması ve ardından da Sovyetler Birliğindeki Müslüman bölgelerinin istikrarsızlaştırılması imkanı vermektedir. Cemaat « “Gayemiz Allah. Önderimiz Resulullah. Anayasamız *Kuran*. Yolumuz cihat. En büyük arzumuz Allah yolunda şehit olmaktır » sloganı altında bitmek tükenmek bilmeyen bir terörist deposu haline gelir.

Kutub'un düşüncesi akılcı ama mantıklı değildir. Hiçbir zaman için tartışmaya yer bırakmayan değişmez bir Allah/Peygamber/Kuran/Cihat/Şehit retoriğini göz önüne sermektedir. Kendi mantığını insan aklının üstünde görmektedir.

CIA, Princeton Üniversitesi'nde « Sovyetler Birliğindeki Müslümanların durumu » konulu bir bilimsel toplantı düzenler. Toplantı, Müslüman Kardeşler'in silahlı kolunun liderlerinden biri olan Sait Ramazan'ın yönetimindeki bir heyeti ABD'de ağırlamak için fırsat olur. CIA'nın takipten sorumlu subayı raporunda Ramazan'ın bir aşırı dinciden daha çok faşiste benzediğini not eder; Müslüman Kardeşler'in çok özel siyasi niteliğinin altını çizme tarzıdır bu. Bilimsel toplantı, 23 Eylül 1953 tarihinde, Devlet Başkanı Eisenhower tarafından Beyaz Saray'da verilen bir resepsiyonla son bulur. Washington ve cihatçılık arasındaki ittifak sağlanmıştır.

Cemaati komünistlere karşı yeniden yaratan CIA, onu önce milliyetçilere yardım etmek için kullanır. O dönem istihbarat servisi Ortadoğu'da orta sınıftan gelen anti-Siyonistler tarafından temsil edilmektedir. Yerlerine İsrail'e yakın büyük üniversitelerden mezun olmuş Anglosakson ve püriten kökenli üs düzey memurlar getirilmesi için ayakları kaydırılır. Washington milletçilerle anlaşmazlığa düşer ve CIA Cemaati onlara karşı tavır almaya zorlar.

Sait Ramazan, 1948 yılında İsrail'e karşı yürütülen savaşta Cemaatin bazı savaşçılara komutanlık yapmış, ardından da Pakistan'da paramiliter örgüt *Cemaat-i İslami*'nin kuruluşunda Seyyid Ebul Ala Mevdudi'ye yardım etmiştir. O dönemlerde,

yeni bir ülke, yani Pakistan'ı kurmaları için Hindistan'daki Müslümanlar için bir İslami kimliğin üretilmesi söz konusudur. *Cemaat-i İslami* zaten Pakistan anayasasını yazacaktır. Ramazan, Hasan el Benna'nın kızıyla evlenir ve yeni « Müslüman Kardeşler »'in silahlı kolunun lideri haline gelir.

Mısır'da Kardeşler, General Muhammed Necip'in –Seyyid Kutub onların irtibat subayıydı- Hür Subaylar askeri darbesine katıldıktan sonra, liderlerinden birini, Necip ile anlaşmazlığa düşen Cemal Abdülnasır'ı ortadan kaldırmakla görevlendirilirler. 26 Ekim 1954'te sadece başarısız olmakla kalmazlar, ama Nasır iktidarı ele geçirir, Cemaat'e baskı uygular ve Necip'i zorunlu ikamete mahkum eder. Seyyid Kutub birkaç yıl sonra asılarak idam edilir.

Mısır'da yasaklanan Kardeşler, Vahhabbi devletlere (Suudi Arabistan, Katar ve Şarca Emirliği) ve Avrupa'ya (Almanya, Fransa ve Birleşik Krallık, ardından da tarafsız İsviçre) geri çekilir. Her yerde Arap milliyetçileri ve Sovyetler Birliği arasında doğmakta olan ittifaka karşı mücadele eden Batılı ajanlar gibi karşılanırlar. Sait Ramazan, 1958'de bir Ürdün diplomatik pasaportu alır ve Kafkasya ve Orta Asya'nın (aynı zamanda Pakistan-Afganistan ve Sovyetik Fergana vadisinin istikrarsızlaştırılması sürecini yönettiği Cenevre'ye yerleşir. Münih'te bir cami yaptırma derneğinin kontrolünü ele geçirir, bu da ona hemen hemen Batı Avrupa'daki tüm Müslümanları gözetimi altına alma imkanı verir. *American Committee for the Liberation the Peoples of Russia* (AmComLib), yani CIA'nın yardımıyla, Cemaatin görüşlerini yaymak için ABD Kongresi tarafından doğrudan finanse edilen bir radyo istasyonu olan *Radio Liberty/Radio Free Europe*'u kurar.

Süveyş Kanalı'nın alınması ve Nasır'ın çarpıcı bir şekilde yüzünü Sovyetlere çevirmesi üzerine Washington Arap Milliyetçilerine karşı Müslüman Kardeşler'i sınırsız bir şekilde desteklemeye karar verir. Miles Copeland adlı bir üst düzey CIA yetkilisi, Cemaat içerisinde, Arap Dünyasında ABD'li rahip Billy Graham'inkine eşdeğer bir rolü oynayabilecek bir şahsiyeti seçmekle –nafile- görevlendirilir. Bu yetkinlikte bir vaizi, Mısırlı Yusuf el Karadavi'yi bulabilmek için 80'li yılları beklemek gerekecektir.

1961 yılında, Kardeşler bir başka gizli cemaatle, Nakşibendi tarikatıyla bağlantı kurar. Tasavvuf ve siyasi girişimi birbirine karıştıran bir tür Müslüman masonluğu söz konusudur. Hintli teorisyenlerinden biri olan Ebu el Hasan Ali en Nedvi, Kardeşler'in dergisinde bir makale yayınlar. Tarikat birçok ülkede eskiden beri mevcuttur. Irak'ta, Büyük Üstat geleceğin Başkan Yardımcısı İzzet İbrahim el-Duri'den başkası değildir. 1982 yılında Müslüman Kardeşler'in Suriye'deki darbe girişimini, ardından Batıların uçuşa yasak bölge kararından sonra ülkesine yeni bir kimlik vermek için Devlet Başkanı Saddam Hüseyin tarafından örgütlenen « imana geri dönüş kampanyasını » destekleyecektir. Tarikat Türkiye'de daha karmaşık bir rol oynayacaktır. Sorumluları arasında Fethullah Gülen (Hizmet Hareketi kurucusu), Turgut Özal (1989-93) ve Adalet Partisi yetkilisi (1961) ve Milli Görüş'ün (1969) kurucusu Başbakan Necmettin Erbakan (1996-97) yer almaktadır. Afganistan'da eski Devlet Başkanı Sibghatullah Müceddidi, tarikatın Büyük Üstadı olur. Rusya'da tarikat, Osmanlı İmparatorluğunun yardımıyla, Kırım'ı, Özbekistan'ı, Çeçenistan'ı ve



Dağıstan'ı XIXncü yüzyılda Çarlığa karşı ayaklandırmıştı. SSCB'nin çöküşüne kadar, tarikatın bu kolundan pek ses çıkmayacaktır; aynı şekilde Çin'in Sincan bölgesinde de. İslamcıların ilke olarak gizemciliğe ve tarikatlara karşı olmaları nedeniyle Kardeşler ve Nakşibendiler arasındaki yakınlık konusunda çok araştırma yapılmamıştır.

CIA 1962 yılında Suudi Arabistan'ı Dünya İslam Birliği'ni kurması ve aynı zamanda milliyetçi ve komünistlere karşı Cemaati ve Nakşibendi Tarikatını finanse etmesi konusunda teşvik eder. Bu örgüt önce Aramco (Arabian-American Oil Company) tarafından finanse edilir. Örgütün yirmi kurucusu arasında, daha önce de adını andığımız üç İslamcı teorisyen de bulunmaktadır: Mısırlı Sait Ramazan, Pakistanlı Seyyid Ebul Ala Mevdudi ve Hintli Ebu el Hasan Ali en Nedvi.

Petrol ticareti sayesinde birden büyük miktarda nakit paraya sahip olan Arabistan, Kardeşler'in dünya çapındaki hamisi haline gelir. Monarşi, hemen hemen kimsenin okuma yazma bilmediği bir ülkede onlara, okul ve üniversite eğitim sistemini emanet eder. Kardeşler'in ev sahibine uyum sağlaması gerekecektir. Gerçekten de Krala bağlılıkları bunların Büyük Mürşide sadakat göstermelerini engeller. Ne olursa olsun, Seyyid'in kardeşi Muhammet Kutub'un çevresinde iki eğilim halinde örgütlenirler: bir tarafta Suudi Kardeşler, diğer tarafta ise « Sururiciler ». Suudi olan Sururiciler, Cemaatin siyasi ideolojisi ile Vahhabbi teolojisi arasında bir sentez yapmayı denemekteydiler. Kraliyet Ailesinin de mensubu olduğu bu mezhep, bedevi düşüncesinden gelen, İkonoklast ve tarihsel olmayan bir İslam yorumudur. Riyad petro-dolarlara sahip oluncaya kadar, kendisini kafir olarak gören geleneksel Müslüman okullarını lanetliyordu.

Gerçekte Kardeşler'in ve Vahhabbilerin siyasetleri arasında hiçbir ortak nokta olmamasına rağmen birbirleriyle uyumludurlar. Suud Ailesini Vahhabbi vaizlere bağlayan anlaşma ancak Cemaat ile birlikte var olabilir: İlahi hukuka bağlı bir monarşi fikri Kardeşler'in iktidar açlığıyla uyuşmuyor. Dolayısıyla Arabistan'da siyasete girmemeleri koşuluyla Suudların Kardeşler'i bütün dünyada desteklemesi kararlaştırılmıştır.

Vahhabbilerin Kardeşler'e verdiği destek, Arabistan ve diğer iki Vahhabbi devlet Katar ve Şarca Emirliği arasında ek bir rekabeti tetikler.

1962 ila 1970 yılları arasında Müslüman Kardeşler Kuzey Yemen iç savaşına katılırlar ve Mısır ve SSCB'nin Arap milliyetçileri karşısında Suudi Arabistan ve Birleşik Krallık yanlısı bir monarşi kurmayı denerler. Bu çatışma, izleyen yarım yüzyıl sırasında olacaklar konusunda fikir verecektir.

1970 yılında Cemal Abdülnasır Filistinli fraksiyonlarla Ürdün Kralı Hüseyin arasında, « Kara Eylül »'e son veren bir uzlaşma sağlamayı başarır. Anlaşmanın Arap Birliğinde onaylandığı akşam, resmi olarak bir kalp krizi sonucunda ama çok daha muhtemel olarak bir cinayet sonucunda yaşamını yitirir. Nasır'ın, biri solcu –halkın çok sevdiği-, biri ılımlı –çok tanınmış- ve ABD ve Suudi Arabistan'ın talebiyle biri muhafazakar, yani Enver Sedat olmak üzere üç başkan yardımcısı bulunmaktaydı.

Baskılarla karşılaşan solcu başkan yardımcısı bu göreve layık olamayacağını açıklar. İlimli başkan yardımcısı siyaseti bırakmayı tercih eder. Nasırcılar Sedat'ı aday olarak belirlerler. Bu birçok ülkenin yaşamak zorunda kaldığı bir dramdır: Başkan, seçmen kitlesini genişletmek için rakipleri arasından bir başkan yardımcısı seçer, ama başkan öldüğünde, seçilen başkan yardımcısı onun yerine geçer ve tüm mirasını yok eder.

İkinci Dünya Savaşı sırasında Reich'e hizmet eden ve Führer'e büyük hayranlık duyan Sedat, Cemaatla Hür Subaylar arasında irtibat memuru gibi çalışan ve Seyyid Kutub'un canciğer dostu olan bir ultra-muhafazakardır. İktidara gelir gelmez, Nasır tarafından hapse atılan Kardeşler üyelerini serbest bırakır. « İnançlı Cumhurbaşkanı », toplumun İslamileştirilmesi konusunda Cemaatin müttefikidir (« Tashih İnkılabı »), ama bundan siyasal çıkar elde ettiği andan itibaren onun rakibidir. Bu muğlak ilişki, Cemaatten ayrılan fraksiyonlar değil ama ona itaat eden dış birimler olan üç silahlı grubun ortaya çıkmasıyla sergilenir: İslami Kurtuluş Partisi (Hizb-ut Tahrir), İslami Cihat (Şeyh Ömer Abdurrahman'ın) ve Tekfir ve Hicret (Et-tekfir ve'l Hicre). Bunların tümü de Seyyid Kutub'un emirlerini uyduklarını açıklarlar. Gizli servisler tarafından silahlandırılan İslami Cihat, Hıristiyan Kıptilere karşı saldırılara girişir. Durumu yatıştırmakta başarısız olan « inançlı Cumhurbaşkanı » Kıptileri isyana teşvikle suçlar ve Patriklerini ve sekiz piskoposlarını hapse atar. Sonuç olarak Sedat, Cemaat yönetimine müdahale eder ve tutuklattığı Büyük Mürşit'e karşı İslami Cihat'tan yana tavır alır.

CIA'nın talimatıyla Suriye'yi Mısır ile birlikte İsrail'e saldırmak ve Filistinlilere haklarını geri vermek için ikna eder. 6 Ekim 1973'te, İsraililer Yom Kippur bayramını kutlarken, her iki ordu İbrani devletini kısıpaca alır. Mısır Ordusu Süveyş Kanalını aşarken, Suriye Ordusu Golan Tepesinden saldırır. Öte yandan Sedat hava savunma şemsiyesinin ancak bir bölümünü harekete geçirir ve ordusunu kanalın 15 km batısında durdururken, İsraililer tuzağa düşen ve kendilerine karşı düzenlenen komploya isyan eden Suriyelilerin üzerine çullanırlar. Sedat ancak İsraili yedekler seferber edildikten ve Suriye Ordusu kuşatıldıktan sonra ordusuna yeniden ilerliymiş gibi yapmasını, ardından da ateşkes pazarlığı yapmak üzere durmasını emreder. Mısır'ın ihanetini gözlemleyen ve Nasır'ın ölümüyle zaten bir müttefikini kaybetmiş bulunan Sovyetler, ABD'yi tehdit eder ve çatışmaların hemen durdurulmasını şart koşar.

Dört yıl sonra Cumhurbaşkanı Sedat –CIA'nın planını sürdürerek- Kudüs'e gider ve İsrail ile, Filistinlilerin aleyhine bir özel barış anlaşması imzalamaya karar verir. Bundan böyle, Kardeşler ile İsrail arasındaki ittifak daha da güçlenecektir. Bütün Arap halkları bu ihaneti kınar ve Mısır, merkezi Cezayir'in başkentine taşınan Arap Birliği'nden çıkarılır.

Washington, 1981'de yeni bir sayfa açma kararı verir. İslami Cihat'a artık işlerine yaramayan Sedat'ı öldürme görevi verilir. Parlatonun kendisini « Altıncı Halife » olarak ilan etmeye hazırlandığı bir dönemde, bir askeri resmigeçit töreni sırasında düzenlenen suikastla öldürülür. Resmi tribündeki 7 kişi ölür ve 28 kişi yaralanır, ama Cumhurbaşkanı'nın yanında oturan, Başkan Yardımcısı General Mübarek saldırıdan yara almadan kurtulur. Mübarek resmi tribünde çelik yelek giymiş olan tek kişidir. «

İnançlı Cumhurbaşkanı'nın » yerini alır ve Arap Birliği artık yeniden Kahire'ye taşınabilecektir.

## **Cemaat, Carter-Brzeziński stratejisinin hizmetinde**

1972-73 yıllarında, James Craig adlı bir Foreign Office yetkilisi –ve muhtemelen MI6'ya bağlı- ve İngiltere'nin Mısır Büyükelçisi Sör Richard Beaumont, sadece Mısır'da değil ama bütün Müslüman dünyasında Marksist ve milliyetçilere karşı, ülkelerinin ve ABD'nin Müslüman Kardeşler'e destek vermesi için çok yoğun lobi faaliyetlerine girişir. Sör Craig, kısa süre sonra Majestelerinin önce Suriye, ardından da Arabistan Büyükelçisi olarak atanacak ve CIA'nın söylediklerini harfiyen yerine getirecektir. Bu kişi çok daha sonra « Arap Baharının » tasarımcısı olacaktır.

1977 yılında ABD'de Jimmy Carter Başkan seçilir. Zbigniew Brzeziński'yi Ulusal Güvenlik Danışmanı olarak atar. Brzeziński, Sovyetlere karşı İslamcılığı kullanmaya karar verir. Dünya İslam Birliğine yaptığı ödemeleri arttırması için Suudilere yeşil ışık yakar, Pakistan, İran ve Suriye'de rejim değişiklikleri düzenler, Afganistan'ı istikrarsızlaştırır ve ABD'nin « Genişletilmiş Ortadoğu » petrolüne erişimini bir ulusal güvenlik hedefi haline getirir. Son olarak Cemaate askeri imkanlar sağlar.

Bu strateji, NATO'nun 1979 Nisan'ında Avusturya'da düzenlediği Bilderberg Grubu toplantısı sırasında Bernard Lewis tarafından ayrıntılı bir şekilde açıklanmıştır. İngiliz-İsrail-ABD asıllı İslam Bilimci burada, Müslüman Kardeşler'in sadece Sovyetler karşısında etkin rol oynamak ve Orta Asya'da iç karışıklıklar çıkarmakla kalmayıp, aynı şekilde İsrail'in çıkarına uygun olarak Ortadoğu'yu da Balkanlaştırabileceğini anlatır.

Beklentilerin aksine, Kardeşler Brzeziński planını izlemekle yetinmezler, daha da ileri görüşlü davranarak, Cemaatin başka ülkelerde, daha sonra kendi başlarına başarılı olacak farklı kollarını oluşturmak için Riyad ve Washington'un desteğini elde eder. Arabistan Kralı, faaliyetlerini 120 ülkeye yayan ve savaşları finanse eden Dünya İslam Birliği'ne yıllık olarak ortalama 5 milyar dolar ayırır. Karşılaştırma yapmamız gerekirse, 5 milyar dolar, Kuzey Kore'nin askeri bütçesiyle eşdeğerdir. Birlik, BM'nin Ekonomik ve Sosyal Konseyi'nde danışmanlık ve UNİCEF'te ise gözlemcilik statülerini elde eder.

Pakistan'da, ABD'de Fort Bragg'da eğitilen Genelkurmay Başkanı General Muhammed Ziya ül Hak, Cumhurbaşkanı Zülfikar Ali Butto'yu alaşağı eder ve onu astırır. *Cemaat-i İslami* yani Müslüman Kardeşler'in yerel sürümü üyesi olan Ziya ül Hak, toplumu İslamleştirir. Zamanla Şeriat tesis edilir –dine küfretmeye ölüm cezası dahil- ve geniş bir İslami okul şebekesi oluşturulur. Cemaat, ilk defa Mısır dışında iktidara gelmiştir.

Brzeziński, İran'da Şah'ı görevden ayrılmaya ikna eder ve kendini bir « Şii İslamcı » olarak tanımlayan İmam Ruhullah Humeyni'nin geri dönüşünü örgütler. 1945 yılında, o zamanlar henüz genç olan Humeyni, Sünni-Şii çatışmasını körüklememesi için ikna etmek üzere Kahire'de Hasan el Benna ile görüşmüştür. Ardından, Seyyid Kutub'un

iki kitabını çevirmiştir. Kardeşler ve İranlı Devrimci toplumsal konularda uzlaşsalar da siyasi konularda kesinlikle aynı düşüncede değildirler. Ayetullah Tahran'a varır varmaz, Brzeziński yanıldığını anlar. Humeyni, Şah rejiminde şehit düşenlerin mezarlarında dua edecek ve orduyu emperyalizme karşı isyana çağıracaktır. Brzeziński, Tahran Büyükelçiliğinde rehine olarak tutulan ABD'li casusları kurtarmak üzere Delta Force'u göndererek bir ikinci hata daha yapar. Batılıların gözündeki diplomatlarının casus olduklarını gizlemeyi başarsa da, başarısız « Kartal Pençesi » hareketiyle askerlerini gülünç duruma düşürür ve Pentagon'da Müslümanları yenmek için imkanların geliştirilmesi gerektiği düşüncesinin iyice yerleşmesine neden olur.

Brzeziński, Afganistan'da « Siklon Operasyonu »'nu başlatır. Kırk'a yakın ülkeden gelen 17 ila 35 000 arası Müslüman Kardeş, Afganistan Demokratik Cumhuriyetinin talebi üzerine onu savunmaya gelen –ABD propagandasının iddia ettiği gibi hiçbir zaman « Sovyet işgali » yaşanmadı- SSCB'ye karşı savaşacaklardır. Bu adamlar muhafazakar savaşçılar ve aralarında Gülbeddin Hikmetyar ve Tacik Ahmet Şah Mesud'un da yer aldığı yerel Müslüman Kardeşler'in koalisyonuna destek için gelirler. Silahların büyük bölümünü resmi olarak tescilli düşmanları, ama bundan böyle artık ortakları olacak olan İsrail'den alırlar. Bu güçlerin tümüne Pakistan'dan General Muhammet Ziya ül Hak komuta etmekte ve bunlar ABD ve Suudi Arabistan tarafından finanse edilmektedir. Cemaat savaşmaları için Anglosaksonlar tarafından ilk kez kullanılmaktadır. Savaşçılar arasında Kafkasya savaşlarının, Endonezya'daki Cemaat-i İslami'nin, Filipinlerdeki Ebu Seyyaf Grubunun ve tabii ki El Kaide ve IŞİD'in gelecekteki sorumluları bulunmaktadır. ABD'de Sovyet karşıtı operasyon Cumhuriyetçiler ve küçük bir aşırı sol hizip olan Social Democrats USA tarafından desteklenir.

Carter-Brzeziński stratejisi bir ölçek değişikliği anlamına geliyor. O güne kadar İslamcı grupların finansmanını sağlayan Suudi Arabistan, Sovyetlere karşı yürütülen savaşın fonlarını yönetmekle görevlendirilir. Suudi istihbaratının başkanı Prens Türki (dönemin Kralı Faysal'ın oğlu), Batılı istihbarat zirvelerinin vazgeçilmez şahsiyeti haline gelir.

Arap ve Afganlar arasında düzenli aralıklarla sorunlar yaşandığı için, Prens Türki, Kardeşler arasındaki ilişkilere çeki düzen vermesi ve Dünya İslam Birliğinin yerel şubelerini yönetmesi için önce « cihadın imamı » Filistinli Abdullah Azzam'ı, ardından da milyarder Usame bin Ladin'i gönderir. Azzam ve bin Ladin, Seyyid Kutub'un kardeşi tarafından Suudi Arabistan'da eğitilmiştir.

Müslüman Kardeşler, Carter'in görev süresi boyunca, Suriye Halep Askeri Akademisi'ndeki Sünni olmayan gençlerin « akıncılar » tarafından öldürülmesi de dahil olmak üzere uzun süren bir terör kampanyasına girişirler. Müslüman Kardeşler Ürdün'de, İngilizlerden askeri eğitim aldıkları kamplara sahiptir. Bu kurşuni yıllar süresince CIA, Müslüman Kardeşler ile Riyad el-Türk'ün eski Komünistlerden oluşan fraksiyonu arasında bir ittifak kurmayı başarır. El-Türk ve arkadaşları Georges Sabra ve Michel Kilo, Lübnan İç Savaşı süresince Batılı kampı desteklemek için Moskova ile ilişkilerini kesmişlerdir. ABD'li Social Democrats USA adlı gruba

katılırlar. Üç adam, Müslüman Kardeşler'in yeni proletaryayı oluşturduğu ve Suriye'nin ancak bir ABD müdahalesiyle kurtarılabilceği görüşlerini ifade ettikleri bir manifestoyu kaleme alırlar. Sonuç olarak Kardeşler, Irak BAAS'ının (İran'a karşı Washington ile işbirliği yapan) ve Suudi Arabistan'ın desteğiyle 1982'de bir askeri darbe girişiminde bulunurlar. Hama'daki çatışmalarda Pentagon'a göre 2 000, Cemmat ve CIA'ya göre ise 40 000 kişi ölür. Ardından, daha sonra kendisi de öz kardeşine karşı bir darbe girişiminde bulununca görevden alınan ve Paris'te sürgüne gönderilen Devlet Başkanı Hafız Esad'ın kardeşi Rıfat, Palmira'da yüzlerce mahkumu öldürür. Troçkistler hapse atılır ve Kardeşler'in büyük bölümü, Şansölye Helmut Kohl ve Cumhurbaşkanı François Mitterand'ın siyasi sığınma hakkı tanınmasıyla ya Almanya'ya (eski Suriye Mürşidi İssam el Attar'ın yaşadığı), ya da Fransa'ya (Suriyeli Ebu Mussab gibi) kaçar. İki yıl sonra, paylaşım sırasında artık sürgünde olan muhalefet içerisinde bir skandal boy verir: Dünya İslam Birliği tarafından verilen 10 milyonluk bir zarfın içerisindeki üç milyon dolar ortadan kaybolmuştur.

## **Bir uluslararası cihadın oluşturulmasına doğru**

Dünya İslam Birliği 80'li yıllar boyunca, Washington'dan Cezayir toplumunu dönüştürme emri alır. Riyad, on yıl boyunca köylerde camiler inşa eder. Her seferinde, camilere sağlık ocakları ve medreseler de eklenir. Toplumun tüm kesimlerinin sağlık ve eğitime erişimini bir türlü sağlayamayan Cezayirli yetkililer bu yardımı memnuniyetle karşılar. Cezayir'deki emekçi sınıflar kendilerine çok yardım sunamayan devletten uzaklaşır ve çok cömert davranan camilere yaklaşır.

1982 yılında Prens Fahd Suudi Arabistan Kralı olunca, Prens Bender'i (Savunma Bakanının oğlu) Washington Büyükelçisi olarak atar ve Prens, Kralın hükümdarlığı boyunca bu görevini sürdürür. Çifte görev üstlenmiştir: bir yandan Suudi-ABD ilişkilerini yönetirken, diğer yandan İstihbarat Başkanı Türki ve CIA arasında aracılık yapar. Kendisini « manevi evladı » olarak kabul eden, Başkan Yardımcısı ve eski CIA Başkanı George H.W. Bush; ardından da Savunma Bakanı Dick Cheney ve CIA'nın gelecekteki Başkanı George Tenet ile dostluğunu geliştirir. Seçkinlerin sosyal yaşamına dahil olur ve Pentagon'un genelkurmay başkanlarının Hıristiyan tarikatı The Family'ye olduğu gibi, San Francisco'nun ultra-muhafazakar Bohemian Club'üne de katılır.

Bender, cihatçıları Dünya İslam Birliği üzerinden yönetir. British Aerospace'tan petrol karşılığında silah alımı için Londra ile Krallığı arasında pazarlıklar yürütür. « Güvercin » yani Arapça El Yamamah kontratları, Riyad'a 40 ila 83 milyar dolar arasında bir maliyete yol açacak ve bunun büyük bir bölümü İngilizler tarafından, bu yolla cihat paralarını aklayan Prese geri ödenecektir.

1983'te Başkan Ronald Reagan, Social Democrats USA'nın eski lideri Carl Gershman'a yeni kurulan National Endowment for Democracy'nin yönetimini emanet eder. Bu, « Beş Göz » anlaşmasına tabi, STK görünümünde olan bir istihbarat örgütüdür. Avustralyalı, İngiliz, Kanadalı, ABD'li ve Yeni Zelandalı gizli servislerin

yasal vitrinidir. Gershman, eski Troçkist yoldaşları ve Müslüman Kardeşler'deki dostlarıyla Lübnan, Suriye ve Afganistan'da daha önce birlikte çalışmıştır. CIA ve MI6'nın Cemaati mümkün olan her yerde desteklemek için kullandığı dernek ve vakıflardan oluşan geniş bir şebeke oluşturur. « Kirkpatrick Doktrini »'ne bağlı olduğunu beyan eder: ABD'nin çıkarlarına hizmet ettiği sürece bütün ittifaklar doğrudur.

1985'te Birleşik Krallık, akademik uzmanlık geleneğine sadık kalarak, Müslüman toplumlarını ve Kardeşler'in bunları nasıl etki altında bırakabileceğini incelemekle görevli bir enstitü olan Oxford Centre for Islamic Studies'i kurar.

1989'da Kardeşler, bu kez Sudan'da Albay Ömer el Beşir yararına bir ikinci askeri darbeyi başarıyla gerçekleştirir. Beşir, ülkenin Mürşidi Hasan el Turabi'yi Millet Meclisi Başkanlığına yerleştirmekte gecikmez. Turabi, Londra'da düzenlenen bir konferansta, ülkesinin dünyadaki İslamcı grupların geri üssü haline geleceğini duyurur.

Yine 1989 yılında, iktidardaki parti çeşitli skandallarla çökerken, Abbasi Madani çevresinde Cezayir'de İslami Selamet Cephesi (Fransızca kısaltmasıyla FİS) ortaya çıkar. FİS, Suudilerin « armağanı » camiler ve bunun sonucu olarak on yıllardır buralara gidip gelen Cezayirliler tarafından desteklenir. İdeolojisine bağlılıktan daha çok mevcut idarecilerin reddedilmesi nedeniyle FİS yerel seçimleri kazanır. Siyasetin başarısız kaldığını ve İslamcılarla ontolojik olarak müzakere etmenin imkansız olduğunu değerlendiren ordu bir askeri darbe düzenler ve seçimleri iptal eder. Ülke, birçok belirsizliğe sahip, uzun ve kanlı bir iç savaşa saplanır. Gerillalar 150 000'den fazla insanı öldürür. İslamcılar hem bireysel, hem de toplu cezalandırma eylemleri yapmaktan çekinmezler. Örneğin, yayınlanan fetvaya karşın oy kullanmış olmakla suçlanan Ben Talha sakinlerini katledip köyü yerle bir ederler. Cezayir, yeni operasyonlar için bir açık laboratuvar işlevi görür. Köylüleri katledenlerin İslamcılar değil de askerler olduğuna ilişkin söylentiler yayılır. Gerçekte ABD'de eğitim gören birçok üst düzey gizli servis yetkilisi İslamcıların arasına karışır ve karışıklık çıkarırlar.

1991'de, « Sururiciler » monarşiye karşı başkaldırırken, Afganistan Savaşı sonunda Suudi Arabistan'a geri dönen ve anti-komünist mücadelenin kahramanı gibi karşılanan Usame bin Ladin, Kral ile resmi olarak ihtilafa düşer. Bu isyan, bu « İslami Uyanış » dört yıl sürer ve başlıca liderlerin hapse atılmasıyla sona erer. Tam otoriteye sahip olduğunu sanan monarşiye, Kardeşler'in siyasetle dini birbirine karıştırarak camiler aracılığıyla isyan koşullarını yarattığını göstermiştir.

Bu bağlam içerisinde, Usame bin Ladin Iraklılara karşı daha önce Afganistan'da çarpışmış birkaç bin savaşçının yardımını önerdiğini iddia eder ama ne ilginçtir ki Kral, ABD ve müttefiklerinin milyonlarca askerini tercih edecektir. « Dolayısıyla », bin Ladin, gerçekte Kardeşler'in otoritesinden uzaklaşan ve monarşiye karşı başkaldıran İslamcıların kontrolünü yeniden ele geçirme göreviyle Sudan'a sürgüne gider. Hasan el Turabi ile birlikte, elliye yakın ülkeden İslamcı ve milliyetçi hareketin temsilcilerini davet ettiği Pan-Arap ve Pan-İslamist halk konferansları düzenler.

Suudi Arabistan'ın devletleri bir araya getiren İslam Konferansı Örgütü ile yapmak istediğinin bu kez partiler düzeyinde oluşturulması söz konusudur. Katılımcılar, toplantıların giderlerinin Suudiler tarafından karşılandığından ve bunların düzenledikleri otelleri CIA'nın izlediğinden habersizdirler. Yaser Arafat'tan Lübnan Hizbullah'ına kadar herkes bu toplantılara katılır.

FBI, CIA'nın başta Afganistan savaşı –ama aynı zamanda Latin Amerika'daki uyuşturucu kaçakçılığını da- olmak üzere, gizli operasyonlarının finansmanında kullandığı büyük Müslüman bankası BCCI'yi mahkum ettirmeyi başarır. Bankanın iflası duyurulduğunda, küçük mevduat sahiplerine paraları iade edilmez ama Usame bin Ladin, Washington'un hizmetinde Müslüman Kardeşler'in davasını sürdürmek için 1,4 milyar dolarını geri almayı başarır. CIA bunun üzerine faaliyetlerini Faysal Islamic Bank ve bağlı şirketi Al Baraka'ya aktarır.

## **Pentagon'un yönetimini ele geçirdiği İslamcılar**

90'lı yılların başında Pentagon, bugüne kadar sadece CIA'ya bağlı olan İslamcılar faaliyetlerine dahil etme kararı alır. Buna, Avrupa'daki NATO gizli servisleri (*Gladio A*) göz önünde bulundurularak, *Gladio B* operasyonu adı verilir. On yıl boyunca, bütün İslamcı liderler –Usame bin Ladin ve Eyman el Zevahiri de dahil- US Air Force'a bağlı uçaklarda seyahat eder. Birleşik Krallık, Türkiye ve Azerbaycan bu operasyona katılırlar. Bunun sonucunda İslamcılar –ki bugüne kadar gölge savaşçı konumundaydılar- kamuoyu önünde açıkça NATO güçlerine dahil edilmiş olur.

Suudi Arabistan –aynı zamanda hem bir devlet, hem de Suudilerin özel mülkiyeti olan-, resmen dünya İslamcılığını yönetmekle yükümlü bir şirket haline gelir. Kral, 1992 yılında « Devlet, İslam inancını korur ve Şeriat'ı uygular. Hayrı dayatır ve şer ile mücadele eder. İslam'ın farzlarını yerine getirir (...) İslam'ın, toplumun ve Müslüman yurdunun savunulması, Kral'ın tüm uyruklarının ödevidir » şartını içeren bir temel yasayı ilan eder.

Galler Prensi Charles 1993 yılında, Suudi gizli servislerinin şefi Prens Türki'nin başına getirildiği Oxford Centre for Islamic Studies'i yönetimi altına alır.

Londra, « Londonistan »'dan söz edilecek kadar, açık bir şekilde *Gladio B*'nin beyni haline gelir. Arap Müslüman Kardeşler ve Pakistanlı *Cemaat-i İslami*, Dünya İslam Birliğinin şemsiyesi altında, Finsbury Park Camii çevresinde birçok kültürel ve dini dernek kurar. Bu düzenek, Beslan'daki Rus Okulu'ndan, *Shoe bomber* Richard Reid'e varıncaya kadar birçok canlı bombanın devşirilmesini sağlayacaktır. Londonistan, İslamcılarla Suudi Arabistan arasındaki mutabakat Birleşik Krallık'a kadar uzandığı için –topyekun eylem özgürlüğü, ama iç politikaya müdahale yasağı-, Birleşik Krallık'taki Müslüman diasporasına değil ama Arap dünyasına yönelik yayın yapan özellikle birçok medya kuruluşu, yayınevi, gazete (her ikisi de bugünkü Arabistan Kralı Salman'ın çocukları tarafından yönetilen *El Hayat* ve *Eş-Şark el-Avsat*) ve televizyon kanallarından (Prens El-Velid bin-Telal'a ait MBC Grubu yirmiye yakın televizyon kanalı üzerinden yayın yapıyor) oluşmaktadır. Bu düzenek

devasa paraları harekete geçirmekte ve binlerce insana istihdam sağlamaktadır. Sonrasında İngilizlerin artık meşruluğunu savunmayacakları 11 Eylül 2001 saldırılarına kadar kamuoyu önünde açıkça işlerliğini sürdürecektir.

Bin Ladin ve Cezayirli Silahlı İslami Grup (GİA) arasında irtibat subayı haline gelen ve başarısız Hama darbesinden sağ kurtulan kazazede « Suriyeli » Ebu Musab, « Ademi merkezîyetçi cihat »'ı teorileştirir. *Küresel İslami Direniş Çığı*'sında, daha önce çok iyi bildiğimiz « gerilim stratejisi » doktrinini İslami terimler üzerine oturtur. Devlet yetkililerinin, halkı kendisine karşı ayaklanmaya yöneltecek şekilde korkunç bir zulüm uygulamaya kışkırtılması söz konusudur. Bu teori, 70-80'li yıllarda Avrupa'da aşırı solun (Baader Çetesi, Kızıl Tugaylar, Doğrudan Eylem) manipölasyonu ile CIA/NATO'ya bağı Gladio şebekeleri tarafından daha önce de kullanılmıştır. Tabi ki bu stratejinin bir sonuca ulaşması söz konusu değildir ve CIA/NATO da bunun hiçbir başarı şansının olmadığını gayet iyi bilmektedir –hiçbir zaman, hiçbir yerde zafere ulaşmamıştır-, ama kendi adamlarını iktidara getirmek için devletin baskıcı tepkisinden yararlanma niyetindedir. « Suriyeli », Avrupa'yı –ve kesinlikle ABD'yi değil- İslamcılarının bir sonraki savaş alanı olarak tanımlamaktadır. 1995'teki saldırılardan sonra aynı yıl Fransa'dan kaçır. İki yıl sonra Madrid ve Londonistan'da, CIA'nın 60-70 yıllarında Lizbon'da kurduğu Aginter Press örneğinden hareketle *İslamic Conflict Studies Bureau*'yu kurar. İki yapı da sahte bayrak altında düzenlenen saldırıların örgütlenmesinde ön plana çıkarlar (1969'da aşırı solcu örgüt Piazza Fontana'ya isnat edilenden, 2005 yılında Londra'da Müslümanlara atfedilenlere kadar).

Eşzamanlı olarak Kardeşler, ABD yanlısı Arap liderlere yönelik geniş kapsamlı bir eğitim programı geliştirirler. Pittsburg Üniversitesi'nde Libyalı Profesör Mahmut Cibril El Warfally, bu liderlere « siyaseten doğru » konuşmalarını öğretir. Böylece Suudi Arabistan, Bahreyn, Mısır, Birleşik Arap Emirlikleri, Ürdün, Kuveyt, Fas ve Tunus'tan (ve ayrıca Singapur'dan da) emirlere ve generallere eğitim verir. Dünya Bankasının Halkla İlişkiler ve rapor inceleme ilkelerini birbirine karıştıran en acımasız diktatörler, artık gülmeden demokratik ideallerinden ve insan haklarına duydukları derin saygıdan söz etmeyi başaracak hale gelirler.

Cezayir'e karşı yürütölen savaş Fransa'ya sıçırır. Jacques Chirac ve İçişleri Bakanı Charles Pasqua, Paris'in Müslüman Kardeşler'e verdikleri desteğe son verirler ve hatta Yusuf el Karadavi'nin (Cemaatin vaizcisi) kitaplarını yasaklarlar. Onlar için, İngilizlerin haritadan silmek istediğı Mağrip Bölgesindeki Fransız varlığının korunması söz konusudur. Silahlı İslami Grup (GİA) Air France'ın Alger-Paris uçağındaki yolcuları rehin alır (1994), Paris metrosunda ve trenlerinde bombalı saldırılar düzenler (1995) ve Dünya Futbol Şampiyonası sırasında, bir nükleer elektrik santraline uçak düşürölmesi de dahil –engellenecek olan- çok büyük bir saldırı planlar (1998). Kaçmayı başaran şüpheliler her seferinde Londonistan'dan sığınma hakkı elde ederler.

1992'de Bosna-Hersek Savaşı başlar. Washington'un talimatı üzerine, hala Suudi Arabistan tarafından finanse edilen Pakistan'ın gizli servisi (İSİ), 90 000 adamını Sırp'lara (Moskova tarafından desteklenen) karşı savaşmak üzere buraya gönderir.



Usame bin Ladin'e bir Bosna diplomatik pasaportu sağlanır ve Başkan Aliya İzzetbegoviç'in (ki ABD'li Richard Perle diplomatik ve Fransız Bernard-Henri Lévy basın danışmanıdır) askeri danışmanı olur. Dünya İslami Birliği'nin finansmanıya Afganistan'da çarpışan eski savaşçılardan Arap Lejyonunu oluşturur. İran İslam Cumhuriyeti, toplumsal refleks ya da Suudi Arabistan'la rekabet nedeniyle, aynı şekilde Bosna'daki Müslümanların da yardımına koşar. Pentagon'un anlayışına uygun olarak, yüzlerce Devrim Muhafızını ve Lübnan Hizbullah'ına ait bir birimi bölgeye gönderir. Özellikle de Bosna Ordusunun kullandığı silahların büyük bir bölümünü tedarik eder. Bin Ladin'in saflarına sızan Rus gizli servisleri, Arap Lejyonundaki yazışmaların tümünün İngilizce olarak kaleme alındığını ve Lejyonun doğrudan NATO'dan emir aldığını tespit eder. Savaş sonrasında, bir Uluslararası Özel Mahkeme oluşturulur. Mahkeme savaş suçu işledikleri gerekçesiyle birçok savaşçı hakkında soruşturma yürütür ama aralarında hiçbir Arap Lejyonu üyesi yoktur.

Eski Yugoslavya'da, üç yıllık sükunetten sonra, Müslümanlar ve Ortodokslar arasındaki savaş bu kez Kosova'da baş gösterir. Kosova Kurtuluş Ordusu (Arnavutça kısaltmasıyla UÇK), Alman Özel Kuvvetleri (KSK) tarafından Türkiye'deki İncirlik Üssünde savaş eğitimi alan mafyamsı gruplardan oluşturulmuştur. Müslüman Arnavut ve Yugoslavlar, Nakşibendi kültürü almışlardır. Türk istihbaratının gelecekteki şefi Hakan Fidan, NATO ve Türkiye arasında irtibat subayıdır. Arap Lejyonunun kıdemlileri, bir tugayı Eyman el Zevahiri'nin kardeşlerinden birinin komutasında olan UÇK'yı bünyesine katarlar. Bu birlik sistematik olarak Ortodoks kilise ve manastırları tahrip etmekte ve Hıristiyanları buradan kovalamaktadır.

1995'te, siyasi cinayet geleneğine geri dönüş yapan Usame bin Ladin, Mısır Cumhurbaşkanı Hüsnü Mübarek'i ortadan kaldırmayı dener. Aynı şeyi bir sonraki yıl Libya'nın Rehberi Muammer Kaddafi'ye yönelik olarak yineler. Bu ikinci saldırı, Libyalıların İrlanda direnişine verdiği desteği cezalandırmak isteyen İngiliz gizli servisleri tarafından 100 000 Sterlin ile finanse edilir. Ne yazık ki bu operasyon da başarısız olur. Libya İnterpol'e kanıtlar sunar ve Londonistan'da hala bir halkla ilişkiler bürosuna sahip olan Usame bin Ladin'in şahsına karşı ilk uluslararası tutuklama kararını çıkartır.

1998'de, Paris'te Arap İnsan Hakları Komisyonu kurulur. NED tarafından finanse edilmektedir. Başkanı Tunuslu Munsif Marzuki ve sözcüsü Suriyeli Haytam Manna'dır. Amacı, terörist faaliyetlerinden dolayı çeşitli Arap ülkelerinde tutuklanan Müslüman Kardeşler'i savunmaktır. Marzuki, uzun zamandan beri onlarla birlikte çalışan bir solcu doktordur. Manna, Hasan el Turabi'nin ve Sudan'lı Kardeşler'in Avrupa'daki yatırımlarını yöneten bir yazardır. Manna geri çekilince, bayan arkadaşı derneğin başkanlığı görevini sürdürür. Manna'nın yerine avukat Cezayirli Raşid Mesli geçer. Zaten Abbasi Madani ve Cezayirli Kardeşler'in avukatıdır.

1999'da (yani Kosova Savaşı ve Grozni'de İslamcıların iktidarı ele geçirmesinden sonra), Zbigniew Brzeziński, bir yeni muhafazakar topluluğuyla birlikte *American Committee for Peace in Chechnya*'yı (Çeçenistan'da barış için Amerikan Komitesi) kurar. Birinci Çeçenistan Savaşı bazı İslamcıların zorla müdahil olduğu Rusların bir iç meselesi olsa da, ikincisi İçkerya İslam Ermirliği'nin kurulmasını hedeflemektedir.

Birkaç yıl öncesinden bu operasyonun hazırlıklarını yapan Brzeziński, Afgan deneyimini yeniden canlandırmayı dener. Şamil Basayev gibi Çeçen cihatçılar, Sudan'da bin Ladin tarafından olmasa da, Afganistan'da Talibanlar tarafından eğitilmişlerdir. Savaş süresince Necmettin Erbakan ve Recep Tayyip Erdoğan'ın Milli Görüş'ü ve « İHH – İnsan Hak ve Hürriyetleri »'nin « insani » desteğinden yararlanırlar. İHH, Internationale Humanitäre Hilfe (IHH) adı altında Almanya'da kurulmuştur. Bu kuruluş daha sonra, özellikle Moskova Tiyatrosuna karşı (2002'de, 170 ölü, 700 yaralı), Beslan'daki bir okula karşı (2004'te, 385 ölü, 783 yaralı) ve Nalçik kentine karşı (2005, 128 ölü ve 115 yaralı) gerçekleştirilen saldırılar olmak üzere birçok büyük operasyon örgütleyecektir. Beslan Katliamı ve cihatçı lider Şamil Basayev'in ölümünden sonra, Milli Görüş ve İHH, İstanbul'daki Fatih Camii'nde, on binlerce militanın katıldığı büyük bir giyabi cenaze töreni düzenler.

Bu dönem süresince, üç önemli saldırı El Kaide'ye isnat edilir. Öte yandan, bu operasyonlar her ne kadar önemli olsa da, NATO bünyesine giren İslamcılar için bir güç kaybı anlamına gelir ve eş zamanlı olarak Amerikan karşıtı teröristler nezdinde gözden düşüklerini hissetmelerine yol açar.

- 1996'da, Suudi Arabistan'da Hobar'daki sekiz katlı bir binaya yönelik bomba tuzaklı kamyonla saldırı düzenlenir ve 19 ABD askeri ölür. Önce El Kaide'ye isnat edilen saldırının sorumluluğu daha sonra İran'a, ardından da sonuç olarak hiç kimseye yüklenmemiştir.

- 1998'de, Nairobi (Kenya) ve Darrüsselam (Tanzanya)'daki ABD Büyükelçilikleri önünde iki bomba patlatılır ve 298 Afrikalının –ama hiçbir ABD'li ölmez- ölmesine ve 4 500 kişinin yaralanmasına yol açar. Bu saldırıları, İslami Kutsal Yerlerin Kurtuluşu Ordusu adlı gizemli bir örgüt üstlenir. ABD yetkililerine göre söz konusu saldırılar, dört üyelerinin sınırdışı edilmesine misilleme olarak Mısırlı İslami Cihat üyelerince gerçekleştirilmiştir. Oysa aynı yetkililer Usame bin Ladin'i saldırı emrini vermekle suçlar ve FBI –nihayet- ona karşı bir uluslararası tutuklama emri çıkartır.

- 2000 yılında, Aden (Yemen) açıklarında demirleyen USS Cole destroyerinin gövdesine patlayıcı yüklü bir tekne çarparak patlar. Saldırıyı Arap Yarımadası El Kaide'si üstlenir ama bir ABD mahkemesi saldırıdan Sudan'ı sorumlu tutacaktır.

Bu saldırılar, Washington ile İslamcılar arasındaki işbirliği devam ederken gerçekleşir. Usame bin Ladin, Londonistan'daki ofisini 1999'a kadar açık tutmayı başarır. Wembley Mahallesinde yer alan Advice and Reformation Committee (ARC), aynı zamanda hem Bin Ladin'in açıklamalarını yayınlamayı, hem de El Kaide'nin eleman devşirme, ödemeler yapma ve malzeme alma gibi lojistik faaliyetlerinin örtülü olarak yürütülmesini hedefler. Londra'daki işbirlikçileri arasında, haklarında uluslararası tutuklama emri çıkartılan ama buna karşın Birleşik Krallık'tan siyasi sığınma hakkı elde eden, Suudi Halit el Feyyaz ve Mısırlı Adil Abdel Bari ve İbrahim Eidarus da bulunmaktadır. Bin Ladin'in ofisi, tam bir yasallık içerisinde Londra'da Şubat 1998'de, Yahudi ve Haçlılara karşı ünlü cihat çağrısını yayınlayacaktır. Bin Ladin, ağır böbrek rahatsızlığı nedeniyle Ağustos 2001'de Dubai'daki Amerikan

hastanesine kaldırılır. Körfez ülkelerinden birinin Devlet Başkanı, güvenliği CIA tarafından sağlanan hastane odasında Ladin'i ziyaret ettiğini teyit edecektir.

## **İki « Gladio »'nun birleşmesi ve IŞİD'in hazırlıkları**

Aynı mantık içerisinde, Bush yönetimi 11 Eylül 2001'de ABD'de gerçekleşen büyük saldırıların sorumluluğunu İslamcılara yükler. Resmi yorum sayılamayacak kadar çok tutarsızlığa sahip olsa da fazlasıyla etkili olur. Havayolu şirketleri şüphelilerden hiçbirinin uçaklarda bulunmadığını belirtse de, Adalet Bakanı kamuoyunu uçakların İslamcılar tarafından kaçırıldığına ikna etmeye çalışır. İddiaları kamuoyu önünde bizzat reddetmiş olmasına ve yüz ve ses tanıma uzmanları videodaki şahsın bin Ladin olmadığını belirtmelerine karşın, Savunma Bakanlığı, bin Ladin'in saldırıların sorumluluğunu üstlendiği bir video görüntüsünü yayımlayacaktır. Ne olursa olsun bu olaylar, Washington ve Londra'ya terörizme karşı savaş başlatmak ve eski müttefikleri, Afganistan'daki Talibanlar ve Saddam Hüseyin'e saldırımları için gerekçe olmaya yarayacaktır.

Usame bin Ladin, kronik böbrek yetersizliğinden rahatsız olmasına rağmen, 15 Aralık 2001'de Marfan sendromu sonucunda hastalığına yenik düşer. Bir MI6 temsilcisi Afganistan'daki cenaze törenlerine katılır. Ardından kendisine az çok benzeyen, Pakistan Başbakanı Benazir Butto'ya göre 2005 yılında Şeyh Ömer tarafından öldürülen adlı biri de dahil olmak üzere birçok dublör onu hayatta tutmaya devam edecektir.

Ağustos 2002'de MI6, Londra'da Müslüman Kardeşler'in « Hepimiz Suriyeliyiz » temalı toplantısını düzenler. Konferans katılımcıları Suriye'nin Nusayriler tarikatının baskısı altında olduğunu ve gerçek eşitliğin ancak Müslüman Kardeşler tarafından sağlanabileceği düşüncesini geliştirirler.

Seyyid Kutub ve Suriyeli Ebu Musab'tan sonra İslamcılar Ebubekir Naci adında yeni bir strateji uzmanına sahip olurlar. Hiçbir zaman var olmamış gibi görünen bu şahıs, 2004'te internet ortamında *Vahşetin Yönetimi* adlı bir kaos teorisi yayınlar. Her ne kadar bazı yazarlar bir Mısırlı yazarın tarzında olduğunu düşünseler de, eserin başlangıçta İngilizce yazıldığı, ardından Kuran'dan yapılan gereksiz alıntılarla zenginleştirildiği ve sonradan Arapçaya tercüme edildiği anlaşılıyor. Kitabın başlığındaki « Vahşet », teröre başvurulmasını değil, ama uygarlık devleti yaratmadan önceki doğal hale geri dönüşü tanımlıyor. İnsanlığın, « İnsanın insanın kurdu olduğu » zamanlara geri döndürülmesi söz konusudur. Kaos stratejisi üç aşamadan oluşmaktadır:

- İlk olarak, en savunmasız cenahlarına saldırarak devletin cesaretinin kırılması ve gücünün tüketilmesidir. Dolayısıyla çoğunlukla alakasız, ama vurulması kolay ve dağınık tali hedefler seçilecektir. Bir toplu ayaklanma, devrim izlenimi verilmesi söz konusudur.

- İkinci olarak, devlet banliyölerden ve kırsaldan çekilince, bazı bölgeler ele geçirilecek ve buralar yönetilecektir. Yeni bir devlet biçimine geçildiğini vurgulamak

için Şeriat'tan destek alınacaktır. Bu dönem boyunca, iktidara muhalefet eden ve silah yardımıyla bulunmaktan kaçınmayacak herkesle ittifak kurulacaktır. Bu aşamada artık bir mevzi savaşı yürütülecektir.

- Üçüncü olarak, İslam Devleti ilan edilecektir.

Bu tez, çağdaş askeri biliminin ürünüdür. Psikolojik operasyonlara, özellikle de çarpıcı şiddetin kullanımına önemli bir yer ayırmaktadır. Bu stratejinin uygulamada bir devrimle hiçbir ilgisi yoktur, daha çok bir ülkenin yabancı güçler tarafından fethedilmesi söz konusudur, çünkü büyük bir yatırımı gerektirmektedir. Yıkıcı edebiyatında alışık olduğumuz üzere, en ilginç olan henüz söylenmemiş olanda ya da rastgele söylenende gizlidir:

- Halkların cihatçılara ev sahipliği yapması için hazırlanması, « iç » savaştan önce Cezayir'de yapıldığı gibi, cami ve toplumsal derneklerden oluşan bir şebekenin inşasını gerektirir.

- İlk askeri operasyonların gerçekleştirilebilmesi için önceden ithal edilmiş silahlara gereksinim vardır. Çünkü sonrasında, cihatçıların silah ve hatta cephaneye temin etme - imkanları hiç olmayacaktır. Dolayısıyla dışarıdan destek almaları gerekmektedir.

- Ele geçirilen bölgelerin yönetimi, « devletleri yeniden inşa » etmekle yükümlü düzenli ordular gibi önceden eğitilmiş üst düzey memurların varlığını gerektirmektedir.

- Son olarak mevzi savaşı, büyük miktarda malzeme, mühendis ve mimara ihtiyaç duyan çok geniş altyapıların inşasını gerektirmektedir.

Bu esere bağlı olduğunu beyan etmeleri, zorunlu olarak İslamcılarının dış büyük güçler hesabına bir askeri rol oynamaya devam etme niyetinde olduklarını doğruluyor. Ama bu kez çok büyük ölçekte.

2006'da İngilizler Katar Emiri Hamad'tan, Pan-Arap televizyon kanalı *El Cezire*'yi Müslüman Kardeşler'in hizmetine sunmasını talep ederler. Kraliyet ailesini demokratik dil kullanma konusunda eğiten Libyalı Mahmut Cibril, adım adım Kardeşler'ini televizyon kanalına sokmak ve yabancı dilde (İngilizce ve ardından Boşnakça ve Türkçe) yayın yapan televizyon kanalları kurmakla görevlidir. Vaiz Yusuf el Karadavi, El Cezire'nin « dini danışmanı » haline gelir. Tabi ki bu televizyon kanalı « Usame bin Ladin »'in ses ya da görüntü kayıtlarını yayınlayacak ve doğrulayacaktır.

Aynı dönemde, Irak'taki ABD birlikleri, ülke geneline yayılan bir isyanla baş etmek zorunda kalır. İşgalin aniliği ve vahşeti karşısında yenildikten sonra (« şok ve dehşet » tekniği) Iraklılar direnişlerini örgütlerler. ABD Bağdat Büyükelçisi, sonra da Ulusal İstihbarat Direktörü olacak olan John Negroponte, onları bölerek ve öfkelerini kendilerine çevirip işgali iç savaşa dönüştürerek yenmeyi önerir. Gizli operasyonlar uzmanı olarak, Vietnam'da Phoenix Operasyonuna katılmış, ardından Salvador'da iç savaşı ve Nikaragua'da İran-Kontra Operasyonunu ve Meksika'nın Chiapas

Eyaletindeki isyanın çöküşünü örgütlemiştir. Negroponte, Salvador'daki adamlarından biri olan Albay James Steele'i çağırır. Ona Sünnilere karşı Iraklı Şii ve Şiilere karşı ise Sünni milislerin oluşturulması emrini verir. Steele, Sünni milisler için İslamcılardan yararlanır. Irak'taki El Kaide üzerinden, Özel Polis (« Bozkurtlar Tugayı ») örtüsü altından bir aşiret koalisyonu olan Irak İslam Emirliğini (geleceğin IŞİD'i) silahlandırır. Kurbanlar ve ailelerini dehşete düşürmek için, eğitim gördüğü Amerika Okulu (School of America) ve Tayvan'daki Political Warfare Cadres Academy'nin yöntemlerini kullanarak Emirliği işkenceyle kurar. Birkaç ay içerisinde, Iraklılar üzerine yeni bir dehşet çöker ve onları dini olarak böler.

Ardından, General David Petraeus ülkedeki ABD birliklerinin komutasını ele aldığı anda, Albay James H. Coffman'ı, Steele ile birlikte çalışması ve operasyonla ilgili kendisine rapor vermesi için görevlendirecektir. Brett H. McGurk doğrudan Başkana hesap verecektir. İslam Emirliği'nin önde gelen şefleri, Bucca esir kampından devşirilmiştir ama Ebu Garip Cezaevinde Albert D. Biderman ve Martin Seligman adlı profesörlerin « beyin yıkama » yöntemlerine göre şartlandırmaya tabi tutulmuşlardır. Bunların hepsi, Washington'dan itibaren, Steele'in de doğrudan bağlı olduğu Savunma Bakanı Donald Rumsfeld tarafından yönetilmektedir.

2007'de Washington, müttefik devletler dahil genişletilmiş Ortadoğu'daki laik rejimleri devireceği ve iktidarı ele almak için hazırlık yapması gerektiği konusunda Cemaati bilgilendirir. CIA, Kardeşler ile tüm bölge devletlerindeki laik parti ve şahsiyetler arasında ittifaklar kurar. Eş zamanlı olarak, Batılı Nazi gruplar ve Doğulu İslamcı gruplar arasında bağlar kurarak « Gladio »'nun iki kolunu birbirine bağlar.

Bu ittifaklar bazen istikrarsızdırlar, örneğin Londra'daki « Libya muhalefeti ulusal konferansı » sırasında, Kardeşler çevrelerinde ancak Libya İslami Mücadele Grubu (Libya'daki El Kaide) ve Vahhabî Senusi Cemaatini bir araya getirmeyi başarabilirler. Resmi platform monarşinin kurulmasını ve İslam'ı devlet dini olmasını öngörmektedir. Daha da ikna edici olan, Berlin'de Suriyeli eski Başkan Yardımcısı Abdül Halim Haddam'ın ve Kardeşler'in birliğini resmileştiren, Ulusal Selamet Cephesinin anayasasıdır.

8 Mayıs 2007'de Ternopol'de (Ukrayna'nın Batısı), Nazi ve İslamcı fraksiyonlar Rusya'ya karşı mücadele etmek için bir anti-empyralist cephe oluştururlar. Cepheye aralarında Kırım, Adıgey, Dağıstan, İnguşetya, Kabardino-Balkarya, Karaçay-Çerkesya, Osetya ve Çeçenistan'daki İslamcı ayrılıkçıların da yer aldığı Litvanya, Polonya, Ukrayna ve Rusya'dan örgütler katılır. Kendisine karşı uygulanan uluslararası yaptırımlar nedeniyle cepheye şahsen katılamayan Doku Umarov – Çeçenistan Cumhuriyetini lağveden ve İçkerya İslam Emirliğini ilan eden- burada yazdığı metni okutur. Oluşuma, Kiev'de Şubat 2014'te düzenlenen askeri darbe sırasında Ukrayna Ulusal Güvenlik Konseyi yardımcı sekreterliği görevini üstlenecek olan Dimitro Yaroş başkanlık yapar.

Lübnan'da ulusal ordu, Mayıs-Haziran 2007'de, Fetih el İslam üyelerinin geri çekildiği Nahr el Bared Filistin kampını kuşatır. Çatışmalar 32 gün sürer ve otuza yakını başları kesilerek olmak üzere 76 asker yaşamını yitirir.

2010'da Cemaat İHH aracılığıyla Özgürlük Filosunu düzenler. Resmi olarak İsrail ambargosuna meydan okunması ve Gazzelilere insani yardım götürülmesi söz konusudur. Gerçekte ise, bu filonun ana gemisi yolculuk sırasında bandıra değiştirir ve yoluna Türk bayrağıyla devam eder. Sefere katılan şiddet karşıtı militanların arasına İrlandalı CIA ajanı Mehdi el Harati de dahil olmak üzere birçok casus karışır. ABD'nin kendisine karşı kurduğu tuzağa düşen İsrail Başbakanı Binyamin Netanyahu, gemilere uluslararası sularda saldırılması talimatı verir ve baskın sonucunda 10 kişi ölür ve 54 kişi yaralanır. Beyaz Saray'ın alaycı bakışları altında gerçekleşen bu korsanlık eylemini bütün dünya kınar. Afganistan'daki cihatçılara silah temin eden ve Yaser Arafat'ın FKÖ'süne karşı Hamas'ın kuruluşunu destekleyen İsrail, 2008'de İslamcılara karşı tavır alır ve onları ve Gazze halkını bombalar. Netanyahu bu şekilde Beyaz Saray'ın karşı görüşüne rağmen Suudi Arabistan ile birlikte yürüttüğü « Dökme Kurşun » operasyonunun bedelini öder. Sonuç olarak, Özgürlük Filosunun yolcuları İsrail tarafından serbest bırakılır. Türk basınında dönemin Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan'ın Mehidi el Harati'yi hastanede ziyareti sırasında çekilmiş fotoğraflar yayınlanır.

## **Tunus'ta « Arap Baharının » başlangıcı**

17 Aralık 2010'da Tunus'ta Muhammed Buazizi adlı bir işportacı, polisin el arabasına el koyması üzerine kendisini ateşe verir. Cemaat olaya el koyar ve genç adamın işsiz bir üniversite öğrencisi olduğu ve bir kadın polis tarafından tokatlandığı yolunda yanlış haberler yayar. Hemen, National Endowment for Democracy'nin (yani beş Anglosakson devletin gizli servislerinin sahte STK'sı NED) elemanları ölen adamın ailesine oyunu bozmaması için para öder ve ülkeye isyan tohumları saçarlar. Ülkede işsizlik ve polis şiddetine karşı yoğun gösteriler yapılırken, Washington Cumhurbaşkanı Zeynel Abidin Ben Ali'den ülkeyi terk etmesini talep eder ve Mİ6 Kardeşler'in Mürşidi Raşit Gannuşi'nin Londra'dan muzaffer geri dönüşünü örgütler.

Bu « Yasemin Devrimi »'dir. Rejim değişikliği, hem İran Şahının gidip yerine İmam Humeyni'nin geri dönüşü ve hem de renkli devrimler şemasının tekrarıdır.

Raşit Gannuşi daha önce Müslüman Kardeşler'in bir yerel kolunu oluşturmuş ve 1987'de darbe girişiminde bulunmuştur. Birçok kez tutuklanıp hapse atılınca, önce Hasan el Turabi'nin desteğinden yararlandığı Sudan'a, ardından da Recep Tayyip Erdoğan'a (o dönem Milli Görüş hareketinin lideri) yaklaştığı Türkiye'ye sürgüne gider. 1993'te, iki karısı ve çocuklarıyla birlikte yaşadığı Londonistan'dan siyasi sığınma hakkı elde eder.

Anglosaksonlar, İslami Eğilim Hareketi yeniden adlandırılarak oluşturulan Yeniden Doğuş Hareketi (« Ennahda ») adlı partisinin imajını geliştirmesinde ona yardım eder. NED, halkın Cemaate yönelik kaygılarını gidermek için aşırı soldaki ajanlarından

yardım ister. Arap İnsan Hakları Komisyonu Başkanı Munsef Marzuki, teskin edici bir rol oynar. Kardeşler'in çok değiştiklerini ve artık demokrat olduklarını savunur. Tunus'un yeni Cumhurbaşkanı seçilir. Gannuşi genel seçimleri kazanır ve Aralık 2011 ile Ağustos 2013 arasında görev yapacak bir hükümet kurmayı başarır. Washington tarafından dönüştürülerek önce Maocu sonra Troçkist olan Ahmet Necip Şebbi gibi NED'in başka piyonlarını da hükümete sokmayı başarır. Hasan el Benna'yı örnek alan Gannuşi, partinin yanı sıra, muhalefet lideri Şükrü Belayid'e yönelik olan da dahil olmak üzere siyasi cinayetlere girişen, Devrimi Koruma Birliği adlı bir milisi de örgütler.

Öte yandan, ülkeye geri dönüşü sırasında Tunus halkının bir kesiminin sunduğu tartışılmaz desteğe rağmen, partisi kısa sürede azınlığa düşer. Raşit Gannuşi iktidarı terk etmeden önce, laik burjuvaziyi uzun vadede sefaletle sürükleyecek mali yasaları onaylatır. Bu yolla ülkenin toplumsal yapısını değiştirmeyi ve yakın zamanda siyaset sahnesine geri dönmeyi ummaktadır.

Mayıs 2016'da, MI6 tarafından kurulan bir şirket olan Innovative Communications & Strategies, Ennahda'nın Xncu kongresini sahneler. Konuşmacılar partinin « sivilleştiğini » ve din ve siyaset işlerini birbirinden ayırdığını savunurlar. Ama yaşanan bu gelişimin laiklikle hiçbir ilişkisi yoktur, sorumlulardan sadece üstlendikleri işi paylaşmaları ve aynı zamanda hem seçilmiş, hem de imam olmamaları istenmektedir.

## **Mısır'daki « Arap Baharı »**

25 Ocak 2011'de, yani Cumhurbaşkanı Ben Ali'nin kaçışından bir hafta sonra, Mısır ulusal bayramı kutlamaları iktidar karşıtı gösterilere dönüşür. Protesto gösterilerinde, ABD'nin geleneksel renkli devrimler düzeneğinin kadroları boy gösterir: Gene Sharp'ın (NATO'nun yumuşak yani savaşa başvurmadan rejim değişikliği konusunda uzman teorisyeni) eğittiği Sırplar ve NED'in adamları. Gösterilere ilişkin talimatlar dahil Arapçaya tercüme edilmiş kitapları ve broşürleri, gösterilerin ilk günden itibaren yaygın bir şekilde dağıtılır. Bu ajanların çoğu daha sonra yakalanacak, yargılanacak, mahkum olacak ve ardından sınır dışı edileceklerdir. Göstericiler özellikle, ülkede %15 ile 20 arasında desteğe sahip Müslüman Kardeşler ve Kifaya (Artık Yeter!) tarafından seferber edilir. Bu, « Nilüfer Devrimi »'dir. Gösterilerin çoğu Kahire'deki Tahrir Meydanında ama aynı zamanda ülkenin diğer yedi büyük kentinde de gerçekleştirilir. Öte yandan Tunus'u ayağa kaldıran devrimci dalganın çok uzağındayızdır.

Müslüman Kardeşler başından beri silah kullanmaktadır. Tahrir Meydanında, yaralıları için tam teşekküllü olarak donatılan bir camide toplarlar. Petrol diktatörlüklerinin Katarlı *El Cezire* ve Suudi *El Arabiya* televizyon kanalları, rejimi devirme çağrısında bulunur ve stratejik bilgileri canlı olarak yayınlarlar. ABD, Değişim için Ulusal Birlik Başkanı, Atom Enerjisi Ajansı eski Müdürü, Nobel Barış Ödülü sahibi Muhammet el Baradey'i ülkeye geri getirtir. Baradey, Irak'a karşı savaşı meşrulaştırmak için Bush yönetiminin yalanlarını BM adına teşhir eden Hans Blix'in

yarattığı telaşı bastırmayı başardığı için ödüllendirilmiştir. Akılcı bir metin, programları platformunkiyle tamamen zıt olan Müslüman Kardeşler de dahil her kesimden imzacılar olmak üzere Şam Deklarasyonu örnek alınarak oluşturulmuş bir koalisyona bir yıldan uzun süredir başkanlık yapar.

Sonuç olarak Cemaat, rejimin devrilmesi çağrısında bulunan ilk Mısır örgütüdür. NATO ya da Körfez İşbirliği Konseyi üyesi tüm devletlerin televizyonları, Cumhurbaşkanı Hüsnü Mübarek'in kaçışını öngörürler. Bu arada Obama'nın gönderdiği özel temsilci Büyükelçi Frank Wisner (Nicolas Sarkozy'nin Üvey Babası), başlarda Mübarek'i destekliyormuş gibi görünür, ardından kalabalıkların peşine katılır. Mübarek'e geri çekilmesi yönünde baskı yapar. Sonuçta, iki hafta süren çatışmalardan ve 1 milyon kişiyi bir araya getiren gösteriden sonra Mübarek çözülür ve istifa eder. Bu arada, ABD, Kardeşler'i iktidara yerleştirmeden önce anayasayı değiştirmek niyetindedir. Dolayısıyla iktidar geçici olarak ordunun elinde kalır. Mareşal Muhammed Hüseyin Tantavi, devam eden işleri yöneten askeri komitenin başkanı olur. İkisi Müslüman Kardeşler'den olmak üzere 7 üyeden oluşan bir Anayasa Komisyonunu görevlendirir. Kardeşler'in iki üyesinden biri olan Yargıç Tarık el Bişri çalışmalara başkanlık yapar.

Öte yandan Cemaat her Cuma namazı sonrasında gösterilerini sürdürür ve Hıristiyan Kıptilere karşı polis müdahalede bulunmadığı linç hareketlerine girişir.

## **Bahreyn ve Yemen'de devrimin ayak sesleri**

Aynı dili konuşmaları dışında Yemen kültürünün Kuzey Afrika kültürüyle hiçbir bağının olmamasına rağmen, Bahreyn ve Yemen'i birkaç aydır büyük bir huzursuzluk sarsmaktadır. Bu durumun Tunus ve Mısır'daki olaylarla çakışması işlerin daha da kötüleşmesi riski taşımaktadır. Bahreyn, Amerikan 5nci Filosuna ev sahipliği yapmakta ve İran Körfezi'ndeki deniz trafiğini, Yemen ise Cibuti ile birlikte Kızıl Deniz ve Süveyş Kanalının giriş ve çıkışını denetimi altında tutmaktadır.

Bahreyn'de hüküm süren hanedanlık, halk isyanının monarşiyi devirmesinden çekinmektedir ve refleks olarak da İran'ı bunu örgütlemekle suçlamaktadır. Gerçekten de, 1981'de Iraklı bir Ayetullah (Şii), İmam Humeyni'nin Devrimini buraya ihraç etme ve 1971 yılında bağımsızlık sırasında İngilizlerin oluşturduğu kukla rejimi devirme girişiminde bulunur.

ABD Savunma Bakanı Robert Gates ülkeye gider ve Suudi Arabistan'a bu özgün devrimleri daha doğmadan boğması için izin verir. Bastırma hareketi Prens Nayif tarafından yönetilir. Bir köle çocuğu olan Bender'in yeğeni olmasına rağmen, Nayif de, Prens Bender gibi Sudeyri Aşiretindedir. İki adam arasındaki görev dağılımı basittir: yeğen, terörizmi örgütleyerek devletleri istikrarsızlaştırırken, Amca, halk hareketlerini bastırarak düzeni sağlamaktadır. Önemli olan bunların hangi ülkelerde faaliyet gösterdiklerini iyi ayırt edebilmektir.



## Libya'daki « Arap Baharı »

Washington, Ben Ali ve Mübarek'in müttefik yönetimlerinin savaşa başvurulmadan devrilmesini öngörmüş olsa da, Kaddafi ve Esad gibi devrimcilerin yönettiği Libya ve Suriye için farklı hareket eder.

Şubat ayı başında, Hüsnü Mübarek hala Mısır'ın Başkanı iken, CIA Kahire'de operasyonların devamının tanıtım toplantısını düzenler. Aralarında NED (Cumhuriyetçi senatör John McCain ve Demokrat senatör Joe Liberman tarafından temsil edilen), Fransa'nın (Bernard-Henri Lévy) ve Müslüman Kardeşler'in de bulunduğu çeşitli aktörlerin katılımıyla düzenlenen bir toplantıdır bu. Libya heyetine Kardeş Mahmut Cibril (Körfez'deki yöneticileri eğiten ve *El Cezire*'yi yeniden organize eden) başkanlık eder. Cibril toplantı salonuna Cemahiriye Hükümetinin 2 numarası olarak girer ama toplantıdan « diktatörlüğe » karşı muhalefetin önderi olarak çıkar. Trablus'ta bulunan lüks ofisine dönmez, Sirenayka'daki Bingazi'ye gider. Suriye heyetinde Anas el Abdeh (Suriye İnsan Hakları Gözlemevi Kurucusu) ve kardeşi Malik el Abdeh (CIA'nın finanse ettiği Suriye karşıtı televizyon kanalı *Barada TV*'nin Müdürü). Washington, Libya ve Suriye'de iç savaşların aynı zamanda başlatılması emrini verir.

15 Şubat'ta, Ebu Salim Cezaevi kurbanları ailelerinin avukatı Fethi Terbil, 1996 yılında, yerel cezaevinde yangın çıktığını ve mahkumların serbest bırakılması gerektiğini söyleyerek Bingazi şehrini dolaşır. Kısa sürede yakalanır ve aynı gün serbest bırakılır. Ertesi gün, yani 16 Şubat'ta, isyancılar üç polis karakoluna, iç güvenlik ve savcılık binalarına saldırır. İç güvenliğin cephanesini koruyan polis 6 saldırganı öldürür. Bu arada, Bingazi ile Mısır sınırı arasında kalan El Beyda'da, başka isyancılar aynı şekilde polis karakollarına ve iç güvenlik binalarına saldırır. Hüseyin el Jwaifi kışlası ve El Abrag askeri hava üssünü ele geçirirler. Büyük miktarda silahı gasp ederler, nöbetçileri etkisiz hale getirirler ve bir askeri asarlar. Koordineli bir şekilde diğer yedi kentte de, daha az çarpıcı başka olaylar da yaşanır.

Saldırganlar Libya İslami Mücadele Grubu (Fransızca kısaltmasıyla GICL-el Kaide) üyesi olduklarını açıklarlar. Hepsi de Müslüman Kardeşler'in faal ya da eski üyesidir. Profesör Albert D. Biderman ve Martin Profesör Seligman tekniklerine göre liderlerinden ikisinin Guantanamo'da beyinleri yıkanır.

90'lı yılların sonunda GICL, MI6'nın talebi üzerine dört kez Muammer Kaddafi'yi öldürme girişiminde bulunur ve Fizan dağlarında bir gerilla hareketi başlatmaya kalkışır. Bunun üzerine General Abdülfettah Yunus örgüte büyük darbe indirir ve onu ülkeyi terk etmek zorunda bırakır. 2001 yılındaki saldırılardan beri örgüt, BM'nin 1267 komitesi tarafından düzenlenen terörist örgütler listesinde yer alır ama Londra'da MI6'nın himayesi altında bir ofisi kullanmayı sürdürür.

GICL'nin yeni lideri, Afganistan'da ve Irak'ta Usame bin Ladin'in saflarında çarpışan Abdülhakim Belhac, 2004 yılında Malezya'da yakalanmış, ardından gerçeklik serumu zerk edilip işkence gördüğü, CIA'nın Tayland'taki bir gizli cezaevine aktarılır. ABD ve Libya arasındaki mutabakat sonucunda Libya'ya geri gönderilecek

ve burada Ebu Salim Cezaevinde ama bu kez İngiliz ajanları tarafından yeniden işkenceye uğrayacaktır. 2007’de GICL ve El Kaide birleşir.

Öte yandan, 2008-2010 döneminde ABD ile yürütülen müzakereler kapsamında Seyfülislam Kaddafi, Cemahiriye ve GICL (El Kaide) arasında ateşkes pazarlığı yapılır. GICL o dönem, *Tashih Araştırmaları* adında, bir Müslüman ülkede aynı dine mensup insanlara karşı cihat çağrısı yaparak hata yaptığını kabul ettiği uzun bir belge yayınlar. Birbirini izleyen üç dalga halinde, bütün El Kaide üyeleri affedilir ve sadece şiddet kullanmaktan vazgeçtiklerini yazılı olarak beyan etmeleri karşılığında serbest bırakılırlar. 1 800 cihatçı arasından sadece yüz tanesi bu uzlaşmayı reddederek cezaevinde kalmayı tercih eder. Abdülhakim Belhac serbest bırakılır bırakılmaz Libya’yı terk eder ve Katar’a yerleşir. Hepsi dikkat çekmeden Libya’ya geri gelmeyi başarırlar.

17 Şubat’ta Kardeşler, 2006 yılında İtalyan Konsolosluğuna karşı yapılan gösteride yaşamını yitiren 13 kişinin anmak üzere Bingazi’de bir gösteri düzenler. Gösteriyi örgütleyenlere göre, o dönem Kuzey İtalya Liginin yardımıyla « Muhammet’in karikatürleri » olayını tertipleyen Muammer Kaddafi’dir. Gösteri kontrolden çıkar, hem göstericilerden, hem de güvenlik kuvvetlerinden olmak üzere toplam 14 kişi ölür.

Bu « devrimin » başlangıcıdır. Aslında göstericilerin asıl derdi Cemahiriye’yi devirmek değil Sirenayka bölgesinin bağımsızlığını ilan etmektir. Böylece Bingazi’de on binlerce Kral İdris (1889-1983) bayrağı dağıtılır. Modern Libya, ancak 1951’den sonra tek bir ülke oluşturabilmiş olan, Osmanlı İmparatorluğu dönemindeki üç vilayeti bir araya getirmektedir. Sirenayka, 1946 ila 1969 arasında, iktidarını tüm Libya’ya yayan Senusi monarşisi –Suudiler tarafından desteklenen bir Vahhabbi ailesi- tarafından yönetilmektedir.

Muammer Kaddafi, halkını İslamcılardan kurtarmak için « kan ırmakları akıtma » sözü verir. Cenevre’de, NED tarafından kurulmuş bir kurum olan Libya İnsan Hakları Birliği, bu açıklamaları bağlamından koparır ve Batı basınına Libya halkına yönelik tehditler şeklinde sunar. Kaddafi’nin Trablus’u bombaladığını savunur. Gerçekte ise Birlik, NATO işgalinden sonra ülkenin gelecekteki bakanlarını bir araya getiren içi boş bir deniz kabuğudur.

21 Şubat’ta, Şeyh Yusuf el Karadavi, El Cezire’de Libyalı askerlere Muammer Kaddafi’yi öldürerek halklarını kurtarmalarını emreden bir fetva yayınlar.

Birliği ve Libya Büyükelçisini dinleyen Cenevre’deki İnsan Hakları Konseyi’nin çalışmalarını temel alan Güvenlik Konseyi, Körfez İşbirliği Konseyi’nin talebi üzerine, halkı diktatörden korumak için güç kullanılmasına izin verir.

Pentagon kendisine GICL (El Kaide) ile eşgüdüm yapmasını emrettiğinde, AfriCom’un komutanı General Carter Ham’ın kanı donar. Irak’ta savaştığı ve deniz piyadelerini öldürmüş olanlarla Libya’da nasıl birlikte çalışılabilir? Hemen görevden alınır ve yerine EuCom ve NATO komutanı Amiral James Stavridis getirilir.

Ara: 1 Mayıs 2011'de Barack Obama, Abbottabad'ta (Pakistan) Navy Seals'in Komando 6 grubunun, 10 yıldır güvenilir bir bilgiye sahip alamadığımız Usame bin Ladin'i öldürdüğünü açıklar. Bu duyuru El Kaide dosyasının kapatılması ve mazinin Afganistan, Bosna-Hersek, Çeçenistan ve Kosova savaşları döneminde olduğu gibi onları yeniden ABD'nin müttefiki haline getirmek için cihatçılara yeni bir imaj verilmesini sağlar. Bin Ladin'in cesedi açık denize gömülür.

Altı ay boyunca Libya cephe hattında değişiklik olmaz. GICL Bingazi'yi denetimi altında tuttuğu ve üyelerinin büyük bir bölümünün geldiği kent olan Derna'da bir İslam Emirliği kurduğunu ilan eder. Libyalıları dehşete sürüklemek için, rastgele insanlar kaçırlır. Bunlar daha sonra cesetleri eklemelerinden parçalanmış ve uzuvları sokaklara dağılmış halde bulunur. Başlangıçta normal insanlar olan cihatçılara, tüm duygularını yitirmeleri için doğal ve sentetik uyuşturucu maddelerden oluşan bir karışım içirilir. Bu şekilde bilincinde olmadan vahşet uygulayabilmektedirler. Birdenbire büyük miktarda Captagon'a –bir amfetamin türevi- ihtiyaç duyan CIA, Bulgaristan Başbakanı, mafya lideri Boyko Borisov'dan yardım ister.

General Abdülfettah Yunus firar eder ve « devrimcilere » katılır. En azından Batı'da anlatılanlar bu şekildedir. Gerçekte ise, bağımsız Sirenayka güçlerinin lideri haline gelerek, Cemahiriye'ye hizmet etmeyi sürdürmektedir. On yıl önce kendilerine karşı yaptıklarını hatırlayan İslamcılar, Seyfülislam Kaddafi ile hala temasta olduğunu keşfetmekte gecikmezler. Tuzak kurup onu öldürürler, ateşe verirler ve cesedinin bir bölümünü yerler.

Katar Emiri Hamad, Cemahiriyenin işini bitirmek ve daha önce Lübnan'ın anayasal olmayan Cumhurbaşkanı için yaptığı gibi yeni iktidarı yerleştirmek umudundadır. NATO havadan müdahaleyle yetinirken, Katar çöle bir taşra havaalanı kurar ve gemiyle asker ve malzeme gönderir. Ama Fizan ve Trablusgarp halkı Cemahiriye ve Rehberine sadık kalır.

NATO Ağustos ayında Trablus'un üzerine bomba yağdırırken, Katar, Tunus'a Özel Kuvvetlerini yığar ve tanklarını çıkarır. Bu binlerce kişi tabi ki Katar'lı değil ama Academia (eski Blackwater/Xe) tarafından Birleşik Arap Emirlikleri'nde eğitilen çoğunluğu Kolombiyalı olan paralı askerlerdir. Sadece gözleri görülebilecek halde siyah giysiler ve başlıklar giydirilmiş halde, Trablus'ta El Kaide'ye (BM tarafından hala terörist olarak kabul edilse de, yeniden iyi çocuk haline gelen) katılırlar.

Trablus'un alınmasına, Türkiye'ye itaat eden Misrata Savaşçıları ve GICL olmak üzere sadece iki Libyalı grup katılır. Trablus Tugayına (El Kaide) İrlandalı Mehdi el Harati komuta etmekte ve Fransız Ordusuna bağlı muvazzaf subaylar tarafından yönlendirilmektedir.

Daha henüz Muammer Kaddafi linç edilmeden önce, Washington tarafından bir geçici hükümet oluşturulur. Hükümette bu hikayenin tüm kahramanları karşımıza çıkar: Mustafa Abdülcemil'in başkanlığında (Bulgar hemşireleri ve Filistinli doktora yönelik işkenceleri gizleyen), Mahmut Cibril (Körfez'deki Emirleri eğiten, El Cezire'yi yeniden organize eden ve Şubat ayında düzenlenen Kahire toplantısına

katılan) ve Fethi Terbil (Bingazi'de « devrimi » başlatan). GICL'nin lideri ve El Kaide'nin dünyadaki 3 numarası Abdülhakim Belhac (Madrid'teki Atocha tren garı saldırılarına karışan), « Trablus'un askeri valisi » olarak atanır.

## Suriye'deki « Arap Baharı »

Kahire toplantısının açılış tarihi olan 4 Şubat 2011'den itibaren, Arap Baharının Suriye'deki eşgüdümü *Syrian Revolution 2011* Facebook hesabından sağlanmaktadır. Bu ifade şekli, diğer « renkli devrimlerde » olduğu gibi, operasyonun Suriye Arap Cumhuriyetini kısa sürede devirmesi gerektiğini anlamak için yeterli olmaktadır. Çünkü hedef anlayışları değil, ama sadece ülkedeki yönetici ekipleri ve bazı yasaları değiştirmektir. Oluşturulduğu gün, Facebook hesabında on binlerce « Followers » gösterirken, *Syrian Revolution 2011*, Şam'da gösteri yapılması çağrısında bulunur, El Cezire yapılan çağrıyı aktarır. Bilişimin büyüdüğüdür bu. Söz konusu hesap sonraki beş yıl süresince merkezi bir rol oynar. Müslümanların kutsal gününü, her Cuma'yı Kardeşler'in bir hedefine ithaf edecektir.

22 Şubat'ta, John McCain Lübnan'dadır. Suriye'de saldırılar gerçekleştiren İslamcılara yönelik silah sevkiyatını emanet ettiği Okab Sakr de dahil olmak üzere, 14 Mart'taki Suudi yanlısı Koalisyonun liderleriyle görüşür. Ardından Beyrut'u terk eder ve Suriye sınırında keşif yapmaya gider. Geleceğin hareket üssü olarak Ersal köyünü seçer.

Gizemli *Syrian Revolution 2011* hesabının çağrılarına rağmen, Suriye'de olayların başlaması için Mart ortasına kadar beklemek gerekecektir. Kardeşler, koyu BAAS taraftarı olarak bilinen Güney kenti Dera'da, Afganistan ve Irak'taki eski cihatçıları bir araya getirirler. Maaş artışı talepli bir memur gösterisini yoldan çıkarırlar ve Adalet Sarayını tahrip etmeye başlarlar. Aynı gün, MOSSAD subayları yönetiminde, kentin dışında yer alan ve işgal altındaki Golan'da İsrail faaliyetlerini gözetlemek için kullanılan gizli servise ait bir merkeze saldırırlar.

Olayı haber veren *El Cezire*, Dera sakinlerinin, polisin Devlet Başkanı Esad aleyhine slogan atan çocuklara işkence yapmasını protesto ettiklerini savunur. Çapulcular kent merkezini alt üst ederken büyük bir belirsizlik hakimdir. İzleyen haftalarda, İslamcılara ait üç grup, az korunan, tali hedeflere saldırarak ülke içinde yer değiştirir. Belirli olarak aynı anda üç farklı yeri vurmalarına karşın, ülkede karışıklık hali genele yayılır. Birkaç hafta içerisinde, çoğu polis ve asker 100'den fazla ölü sayılır.

Devlet Başkanı Esad, kendisinden beklenilenin tam tersini yapar. Bir yerel *Patriot Act* dayatmanın çok uzağında, İsrail ile yaşanan savaştan beri yürürlükte olan –Suriye Golan Tepelerini işgal eden İsrail ile hala savaş halindedir- olağanüstü hali kaldırır ve Devlet Güvenlik Mahkemesini fesheder. Toplantı ve gösteri hakkını güvence altına alan ve düzenleyen bir yasayı onaylatır, yurtdışından yürütülen operasyonu kınar ve halkı anayasal kurumlarına sahip çıkmaya davet eder. Kuvvet komutanlarını toplar ve karşılıklı olarak sivillerin ölmesi riski olduğu hallerde askerlerin silah kullanmalarını yasaklar.

Devlet Başkanını ciddiye almayan Kardeşler, Banyas'ta (eski Başkan Yardımcısı Abdül Halim Haddam'ın kenti) bir askeri konvoyu yönelik, halkın önünde saatlerce süren bir saldırı düzenlerler. Başkanlarının talimatlarına uyan askerler, izleyicileri öldürme kaygısıyla silahlarını kullanmazlar. Aralarından on ikisi öldürülür. Birliğe komuta eden Tuğgeneral, adamlarının ölmemesi için atılan el bombasının üzerine atlar ve iki bacağını kaybeder. Operasyon, Haddam'ın Selamet Cephesi ve Müslüman Kardeşler tarafından Paris'ten örgütlenir. 6 Haziran'da, Cisir el Şuğur'da yine benzer bir durumda bu kez 120 polis öldürülür.

Birçok kentte Suriye Arap Cumhuriyetini hedef alan gösteriler düzenlenir. Batılı medyaların yansıttığı imajın tersine, göstericiler hiçbir zaman demokrasi talebinde bulunmamaktadırlar. En çok atılan sloganlar şunlardır: « Halk rejimin düşmesini talep ediyor », « Hıristiyanlar Beyrut'a, Nusayriler mezara », « Allah'tan korkan bir Başkan istiyoruz », « Kahrolsun İran ve Hizbullah ». Bunun gibi daha birçok slogan « özgürlük »'ten söz etmektedir, ama Batılıların bildiği anlamda değil. Göstericiler Şeriat'ı uygulama özgürlüğünü talep etmektedirler.

Bu dönemde insanlar, sadece Tunus ve Mısır'daki rejim değişikliklerini destekleyen *El Cezire* ve *El Arabiya*'yı tek güvenilir haber kaynakları olarak kabul ederler. Dolayısıyla da Suriye'de de Başkan'ın görevi terk edeceğine ve Müslüman Kardeşler'in iktidara geleceğine inanmaktadırlar. Suriyelilerin büyük çoğunluğu bir « devrim » olduğuna inandığı şeye tanıklık etmekte ve bir İslami dönemece hazırlanmaktadır. Cumhuriyete karşı gösteri yapanların ya da Müslüman Kardeşler'i destekleyenlerin sayısını saptayabilmek çok zordur. Buna karşın ülkede yüzlerce küçük gösterinin gerçekleştirildiğini ve bunların en büyüğünün Hama'da 100 000 kişiyi bir araya getirdiğini tespit edilebilir. Gösteriyi örgütleyenler, Şam'da Devlet Başkanı Esad tarafından kabul edilir. Taleplerinin ne olduğunu sorduğunda, göstericiler « Nusayrilerin Hama'ya girişlerinin engellenmesi » şeklinde yanıt verince, kendisi de Nusayri olan Başkan görüşmeye son verir.

4 Temmuz'da Paris'te Kardeşler ve İsrail Hükümeti el altından, Fransa'daki egemen sınıfı ikna etmek üzere, kamuoyuna açık bir toplantı düzenlerler. « Filozof » Bernard-Henry Lévy ve eski ve gelecek Dışişleri Bakanları Bernard Kouchner ve Laurent Fabius'un çağrılarına cevap veren, sağdan, soldan ve ekolojistlerden seçilmişler, kendilerine demokrasi adına savaş olarak sunulan şeye destek verirler. Salonda toplantının gerçek organizatörlerinin bulunduğunu kimse fark etmez: Alex Goldfarb (İsraili Savunma Bakanının Danışmanı) ve Melhem Drubi (özel olarak Suudi Arabistan'dan gelen Cemaatin küresel dış ilişkiler sorumlusu).

Ağustos ayında, İstanbul'da Libya Ulusal Geçiş Konseyi örneğinden hareketle bir Suriye Ulusal Konseyi oluşturulur. Konsey yıllardır Suriye dışında yaşayan, bazıları Suriye dışına ilk defa çıkan şahsiyetleri ve Müslüman Kardeşler'i bir araya getirmektedir. Bu grubun « demokrasi » arayışında olduğuna ilişkin garip düşünce, başkanlığına atanan Profesör Burhan Galyun gibi aşırı soldan şahsiyetlerin varlığıyla teyit edilmiş gibi görünür. Oysa ki uzun yıllardan beri NED ve Müslüman Kardeşler ile birlikte çalışmaktadır. Her ne kadar laik biri olsa da, Katar'a sürgüne gittiğinden beri özellikle Abassi Madani'nin (Cezayir İslami Selamet Cephesi Başkanı)

konuşmalarını yazıya döker. Aynı durum, bu kez otuz yıldan beri Kardeşler ile çalışan ve 1982'de NED'e geçen ABD'li Troçkistleri izleyen George Sabra ve Mişel Kilo için de geçerlidir. Sabra, ABD'nin BM Daimi Temsilcisinin eşi Cheryl Benard ve daha sonra Zalmay Halilzad ile birlikte Libyalı Mahmut Cibril'in yönetiminde, Fransız Lagardère Média ve Katarlı *El Cezire* tarafından hazırlanan, çocuklara yönelik *Susam Sokağı* adlı televizyon programının yabancı dillerdeki sürümünde çalışır. Ya da yine Sudan'lı Kardeşler'in yatırımlarından sorumlu kişi Haytam Manna ile.

Katar, Arap Birliğinin dönem başkanlığını FKÖ'den 400 milyon dolara satın alır. Yönetmeliklerini ihlal ederek, örgütün kurucu üyesi Suriye Arap Cumhuriyetinin üyeliğini askıya aldırır. Ardından, Sudan (hala Kardeşler tarafından yönetilen) başkanlığı altında sahada gözlemcilerin görevlendirilmesini önerir. Sudan, eski istihbarat şefi ve eski Katar Büyükelçisi General Muhammet Ahmet Mustafa el Dabi'yi görevlendirir. Her üye devlet, tüm eğilimlerin temsil edilmesini sağlayacak şekilde gözlemciler gönderir. Suriye Arap Cumhuriyeti, Arap Ligi'ne kapılarını açar ve görevli gözlemcilerin topraklarında konuşlanmasına izin verir. İlk defa bir çoğulcu kurum sahaya gelir, bütün aktörlerle görüşür ve ülkenin her yerini ziyaret eder. Aslında tüm çatışma boyunca güvenilir olan tek yabancı kaynaktır bu.

General el Dabi'nin görevlendirilmesi tüm taraflarca oybirliğiyle olumlu karşılanır. Söz konusu kişi Sudan ve Güney Sudan'ın bölünmesi müzakerelerini yürütmüş ve birçok Arap devleti tarafından Nobel Barış Ödülü'ne aday gösterilmiştir. Öte yandan, yayınlanan ilk raporlar okunduğunda, Sudanlıların niyetinin ayrıntılı bir rapor yazmak olmadığı ama özgün bir çoğulcu gözlem yürütmek olduğu anlaşılmaktadır. Uluslararası medyalar birden ton değiştirir ve el Dabi'yi Darfur'da soykırım gerçekleştirmekle suçlar. Bu göreve atanmasını onaylayanlar bu kez onu istifa etmeye zorlarlar. General direnir.

Sonuç olarak, Suriye'de bir devrim olmadığını doğrulayan bir ara rapor yayınlanır. Gözlemciler şiddet eylemlerinin önemli oranda abartıldığını, ordunun kentlerden geri çekildiğini, bir baskının olmadığını, kurbanların genelde asker ve polis olduğunu, yetkililere adını verdiği 5 000'den fazla tutuklunun serbest bırakıldığı ve bunu talep eden yabancı medyaların olayları gizlemeyi başardığını teyit eder.

Küplere binen Katar, General el Dabi'yi geri çekmesi için Sudan'a 2 milyar dolar öder. Arap Birliği'nin yerine birini atmasına karşı çıkar. Başsız kalan gözlemci grubu, 2012 başında tasfiye edilir.

Suriye Arap Cumhuriyetinin işin içinden sıyrıldığını gören Kardeşler bir İslam Emirliği kurmaya karar verirler. Bunun için yapılan birçok girişimden sonra, kuşatma durumunda tedariki sağlamak için önceden tünellerin kazıldığı Humus'taki bir yeni mahalle olan Baba Amr seçilecektir. Burada 2 000'i tekfirci olmak üzere 3 000 savaştı bir araya getirilir. Bunlar Cemaat'in, Sedat tarafından kurulan « Tekfir ve Hicret » adlı bir alt grubudur.

Bir « Devrim Mahkemesi » kurup, 150'den fazla mahalle sakinini yargılayıp ölüme mahkum ettikten sonra halk önünde boğazlarını keserek infaz ederler. Kırk'a yakın aile dışında tüm mahalle sakinleri kaçır. Tekfirciler, mahallenin tüm girişlerine, Fransız özel kuvvetlerinin sağladığı ağır silahlarla güçlendirdikleri kontrol noktaları kurarlar. Birinci yılın terörist kampanyası, 2004'te *Vahşetin Yönetimi*'nde sunulan plana uygun olarak yerini bir mevzi savaşına bırakır. Artık cihatçılar NATO'dan, ordusu 2005'ten beri ambargo altında olan Suriyelilere göre çok daha sofistike silahlar almaya başlarlar.

Bir sabah Suriye Arap Ordusu, savunması etkisiz hale getirilmiş Baba Amr'a girer. Fransızlar, gazeteciler ve bazı liderler kaçmayı başarır ve birkaç gün sonra Lübnan'da ortaya çıkarlar. Tekfirciler teslim olur. Daha yeni başlayan savaş, tıpkı 2007'de Lübnan Ordusu Fetih el İslam karşısında zafer kazandığında Lübnan'da yaşandığı gibi, sona eriyormuş gibi görünür. Ama İslamcılar vazgeçmek niyetinde değildir.

NATO komutası altında Ürdün'de yeni bir operasyonun hazırlıkları yapılmaktadır. Bir devasa psikolojik hareket bağlamında Şam'a saldırılması öngörülmektedir. Ama operasyon son dakikada iptal edilir. Baba Amr'da Fransa'nın terk ettiği İslamcılar, ABD'nin komutası altına girerler. ABD, Rusya ile Ortadoğu'nun olası paylaşımını tartışmaktadır. 30 Haziran 2012'de Cenevre'de bir barış taahhüdü imzalanır.

## **Mısır'da « Arap Baharının » sonu**

Mısır'da, kurulan yeni mecliste Müslüman Kardeşler çoğunluktadır. Meclis, referandumda %77 oy almasına rağmen yeni Anayasanın –meclisin seçilmesi için kaleme alınan- eski bir metnin hafifçe düzeltilerek tekrarlanmasından ibaret olduğunu düşünmektedir. Dolayısıyla da Meclis bu kez 60'ı Kardeşler'den oluşan 100 üyelik bir kurucu meclis oluşturur.

Kardeşler genç demokratların ordunun iktidarını yeniden tartışılır hale getirebileceklerinin altını çizer. Cumhurbaşkanlığı seçimi kampanyaları, ülkenin Kuran aracılığıyla yenilenmesi çağrısı için fırsat olur. Yusuf el Kardavi, eşcinsellerle mücadele edip imana gelmenin, Filistin halkının haklarının tanınması için İsrail'e karşı savaştan daha önemli olduğu yolunda vaazlarda bulunur. Çekimser Sünnilerin sayısı yüksek iken, Cemaat, 600 000 seçmenin oy kullanmaması için, Hıristiyan yerleşimlerinde seçimlerin yapılmasını engeller. Bu arada, seçim sonuçlarına göre, Mübarek'in eski Başbakanı General Ahmet Şefik, 30 000 oyluk küçük bir farkla galip gelir. Bunun üzerine Cemaat, 13 gün içerisinde Kardeş Muhammed Mursi'nin zaferini ilan etme kararı verdirtinceye kadar Seçim Kurulunu ve ailelerini tehdit eder. Olan bitene göz yuman « uluslararası kamuoyu », demokratik niteliğinden ötürü seçimleri kutlar.

Muhammed Mursi NASA mühendisidir. ABD vatandaşıdır ve Pentagon'un Secret-Defense'ının yetkilendirmesine sahiptir. İktidara gelir gelmez aşiretine eski saygınlığını kazandırmay, onu kayırmaya ve İsrail ile bağlarını güçlendirmeye girişir. Cumhurbaşkanlığı sarayında, infazının yıldönümünde Cumhurbaşkanı Sedat'ın

katillerini kabul eder. Luksor Katliamının (1997) failini bu vilayetin valisi olarak atar. Hüsnü Mübarek'in siyasetinin bazı yönlerine (ama istifa etmesi için değil) karşı gösteri yapan demokratlara baskı uygular. Müslüman Kardeşler'in Hıristiyanlara yönelik linç hareketleri, başpiskoposlukların talan edilmesi, kiliselerin ateşe verilmesi gibi eylemlerle gelişen geniş kapsamlı pogrom kampanyasını destekler. Eş zamanlı olarak büyük kamu şirketlerini özelleştirir ve Süveyş Kanalının o dönem Cemaati himaye eden Katar'a satılması olasılığını açıklar. Cumhurbaşkanlığı sarayından El Kaide'nin dünya lideri Eyman el Zevahiri'yle en az dört kez telefonla görüşür.

Sonuç olarak herkes oybirliğiyle kendisine karşı tavır alır. Selefilerin hepsi de dahil olmak üzere tüm siyasal partiler (tabi ki Cemaat hariç) ona karşı gösteri yapar. 33 milyon kişi sokağa çıkar ve orduya ülkeyi halka geri iade etmesi çağrısında bulunur. Sokağın taleplerini dikkate almayan Cumhurbaşkanı Mursi, Suriyeli Müslüman Kardeşler'in yardımına koşmak için, orduya Suriye Arap Cumhuriyetine saldırı hazırlığı yapma emri verir. Bu bardağı taşıran son damla olacaktır.

3 Temmuz 2013'te, Washington'da ulusal bayramla birleşen uzun hafta sonu için resmi dairelerin kapanış saatinde, ordu bir askeri darbe düzenler. Sokaklar Kardeşler ile aileleri ve güvenlik kuvvetleri arasında savaş alanına dönerken, Muhammed Mursi hapse atılır.

## **Suriye'ye karşı savaş**

« Siyasette taahhütler sadece bunlara inanları bağlar » derler. Cenevre 1 konferansı ve barış imzalanmasından bir ay ve « Suriye'nin Dostları »'nın Paris konferansından birkaç gün sonra, savaş için yeniden izin çıkmıştır. Cihatçı yedeklerinin yardımıyla NATO'nun gerçekleştireceği bir eylem değil ama NATO'nun yardımıyla sadece cihatçıların gerçekleştireceği bir saldırı söz konusudur. Kod adı « Şam Volkanı ve Suriye Depremi »'dir.

Bombalı saldırı sonucunda Ulusal Güvenlik Konseyi toplantısına katılanlar öldürülürken, Ürdün'de eğitilen 40 000 adam sınırı aşar ve Suriye'nin başkentine saldırır. Ordu ve gizli servisler başsız kalmıştır.

Cihatçılar, Müslüman dünyasının yoksulları arasından devşirilmiş paralı askerlerden oluşmaktadır. Çoğu Arapça bilmemektedir ve ancak bir haftalık askeri eğitimden geçmişlerdir. Bazıları İsraililere karşı savaştığını sanmaktadır. Ağır kayıplar verirler ve geri çekilirler.

Bunu izleyen savaş, halkını savunmaya çalışan ve bunun için büyük şehirlere geri çekilmek zorunda kalan Suriye Arap Ordusuyla, geniş topraklarda hayatı imkansız kılmaya çalışan cihatçıları karşı karşıya getirir. Bu savaşçılar sonsuz sayıda yenilenebilme özelliğine sahiptirler. Her ay, ölenlerin ya da firar edenlerin yerini almak üzere yenileri gelmektedir. Müslüman dünyasının tüm haydutları, ayda birkaç yüz dolar karşılığında şanslarını denemeye gelmektedirler. Tunus ya da Afganistan gibi ülkelerde halka açık eleman devşirme büroları açılırken, Fas veya Pakistan gibi ülkelerde bu iş biraz daha gizlenerek yapılmaktadır. Öte yandan savaşçıların ölüm



oranı çok yüksektir. İnterpol'e göre Temmuz 2013'te, İslamcı liderlerin hapisten firar etmeleri ve Suriye'ye nakledilmeleri için dokuz devlette çok sofistike firar operasyonları gerçekleştirilir. Örneğin:

- 23 Temmuz'da, Taci ve Ebu Garip (Irak) hapisanelerinden 500 ila 1000 mahkum kaçar.

- 27 Temmuz'da, dışarıdan gerçekleştirilen bir saldırıyla eş zamanlı olarak çıkan çatışma sonucunda Kuafiya hapisanesinden (Bingazi Eyaleti, Libya) 1 117 tutuklu firar eder.

- 29'unu 30'una bağlayan gece, Dera İsmail Han hapisanesinden (Pakistan'ın aşiret bölgeleri) 243 Taliban firar eder.

Suriye Arap Ordusu, savaşçıların cesetlerinin büyük bir bölümünü yakar ancak kimliğini belirleyebildiklerini saklar. Bunları ailelerine teslim eder. Cezayir'in Abdülkadir Vakfı aracılığıyla yaptığı gibi, birçok devlet bunların yurtlarına geri getirilmeleri için ağlar oluşturur. Bununla birlikte, bugün Suriye Arap Ordusunun elinde hala kimliği belirlenmiş ama cenazeleri için talepte bulunulmamış 30 000 cesedi saklamaktadır.

Başlangıçta, genelde Mağrip bölgesi asıllı Müslümanlardan oluşan çifte vatandaşlığa sahip askerler arasından devşirdiği Özel Kuvvetlerini sahaya gönderen Batılı devletler, kendi cihatçı devşirme şebekelerini örgütlerler. Böylece Fransa'da, Paris'te Jean-Pierre Timbaud sokağındaki gibi Selefî camileriyle birlikte cezaevlerinde bir şebeke oluşturulur. Bu birkaç bin kişi, « genişletilmiş Ortadoğu »'dan gelen on binlerce kişiye katılır. Bu savaşa kaç kişinin katılacağı bilinmese de, 2011 yılından beri aynı zamanda hem Suriye'de, hem de Irak'ta çarpışan yerli ve yabancı cihatçıların toplamının 350 000 kişiyi geçtiği tahmin edilmektedir. Bu sayı herhangi bir Avrupa Birliği ülkesinin ordusundan daha kalabalık ve Suriye Arap Ordusu mevcudunun ise iki mislidir.

Cihatçıların ideolojik birliği, « Özgür Suriye Ordusunun ruhani lideri » Şeyh Adnan el Arur tarafından sağlanmaktadır. Çok renkli bir şahsiyet olan el Arur, televizyon programı sayesinde her hafta geniş bir izleyici kitlesine ulaşmaktadır. Zalimi devirme çağrısında bulunarak tutkuları harekete geçmek üzere ateşlemekte ve topluma yönelik otoriter babaerkil bakış açısını savunmaktadır. Zamanla, Hıristiyanların ve Nusayrilerin katledilmesi gibi mezhepsel ayrımcılık içeren çağrılar da yapmaya başlar. Suriye Arap Ordusu'nda astsubay iken orduya yeni katılan askerlere tecavüz etmek suçundan tutuklanır. Bunun üzere Allah'ın hizmetindeki bir Şeyh haline geleceği Suudi Arabistan'a kaçar.

Cihatçılara genelde basit silahlar verilir ve sınırsız bir cephaneye sahiptirler. Şeflerine Suriye Arap Ordusunun gerçekleştirdiği intikallere ilişkin uydu görüntülerini canlı olarak almalarını sağlayan iletişim çantaları gibi çok sofistike silahlar verilen birkaç yüz adamdan oluşan Katibatlar şeklinde örgütlenmişlerdir. Kuşkusuz daha iyi eğitilmiş olan ama elindeki bütün silahlar 2005 yılından daha eski

olan ve uydu istihbaratına sahip olmayan Suriye Arap Ordusuyla bir asimetrik savaş söz konusudur.

Tüm birimleri Devlet Başkanı Beşar Esad'ın emri altında olan ve eşgüdümü onun tarafından sağlanan Suriye Arap Ordusunun tersine, « savaştı reislerin » rekabet ettiği tüm savaş alanları gibi, cihatçıların Katibatları da sürekli olarak kendi aralarında çekişmektedirler. Öte yandan bunların tümü, bütün destek, silah, cephane ve istihbaratlarını, itaat etmek zorunda oldukları tek bir karargahtan, İzmir'de (Türkiye) bulunan NATO'nun LandCom'undan sağlamaktadırlar. Bu arada ABD bu sistemi çalıştırmakta çok zorluk yaşar, çünkü birçok aktör, örneğin Fransızlar İngilizlere haber vermeden ya da Katarlılar Suudilerin aleyhine olmak üzere diğer müttefiklerinden gizlice operasyonlar yapmak niyetindedir.

Suriye Arap Ordusu bir bölgeyi tahliye eder etmez, aynı yeri işgal eden cihatçılar kendilerini buraya gömerler. Burada yeraltı tünelleri ve sığınaklar inşa ederler. Suudiler, bayındırlık işlerinde uzman oldukları için milyarlar Usame bin Ladin'i Afganistan'a göndermişlerdir. Dağlarda tünellerin inşaatını –ya da daha doğrusu yeraltı ırmaklarının genişletilmesi- yönetmiştir. Bu kez, NATO'nun inşaat mühendisleri, Birinci Dünya Savaşı sırasındaki merkez imparatorluklarının yaptıklarıyla karşılaştırılabilecek boyutta devasa savunma hatlarının inşaatını yönetmeye gelirler.

## **IŞİD ve Halifelik**

Başlarda El Nusra Cephesi (Suriye'deki El Kaide) üyeleri, 2003'te Bağdat'ın düşmesinden sonra Irak'ta savaşmaya gitmiş Suriyelilerden oluşuyordu. Daha sonra nihai olarak Temmuz 2012'ye kaydırılacak olan Cumhuriyet'e karşı planlanan operasyona katılmak üzere Suriye'ye geri dönerler. İki yıl boyunca -2005'e kadar-, işgalci ABD'yle savaştıklarını düşünen ve onların serbestçe dolaşmasına izin veren Suriye'nin yardımından yararlandılar. Öte yandan, General David Petraeus Irak'a gelince, asıl işlevlerinin işgalcileri memnun etmek üzere Iraklı Şiiilerle savaşmak olduğu açıkça ortaya çıktı. Nisan 2013'te, içinden geldikleri Irak İslam Emirliği, Irak ve Şam İslam Devleti (IŞİD) adı altında yeniden faaliyete geçirilir. Suriye'de güzel ganimetler edinen El Nusra Cephesi üyeleri, içinden geldikleri yapıya yeniden katılmayı reddederler.

Mayıs 2013'te, bir ABD'li Siyonist dernek olan Syrian Emergency Task Force, Senatör McCain'in işgal altındaki Suriye'ye yaptığı seyahati örgütler. McCain burada, aralarında Azez'de 11 Lübnanlı Şii hacıyı kaçırıp rehin tutan Kuzey Fırtınası *Katibatı* (El Kaide) sözcüsü Muhammed Nur'un da yer aldığı çeşitli suçlularla görüşür. Basın bürosu tarafından dağıtımı yapılan bir fotoğrafta, içlerinde bazıları El Nusra Cephesi bayrağı da taşıyan Özgür Suriye Ordusu liderleriyle hararetli bir şekilde tartışırken görülmektedir. Bunlardan birinin kimliğine ilişkin bir şüphe ortaya çıkar. Ardından bu kişinin IŞİD'in gelecekteki halifesi olduğunu yazsam da Senatörün sekreterliği bunu şiddetle yalanlayacaktır. Aynı adam gazetecilere çevirmenlik de yaptığı için şüpheye düşülmesi doğaldır. Sekreterlik benim

varsayımının saçma olduğunu, IŞİD'in senatörü birçok kez ölümle tehdit ettiğini açıklayacaktır. Kısa süre sonra John McCain, kendi söyledikleriyle çelişmekten çekinmeden, televizyonda IŞİD yöneticilerini şahsen tanıdığını ve « onlarla sürekli olarak temas halinde olduğunu » açıklayacaktır. Her ne kadar senatör İslamcılar hakkında yanılmadığına inansa da, Vietnam'dan ders aldığını ve « Beşar rejimine » karşı onları stratejik gereklilikler nedeniyle desteklediğini belirtir. Dolayısıyla, Suriye'de olayların başlamasından önce onların Lübnan'dan silah tedarikini örgütlemiş ve Ersal Köyünü gelecekteki hareketlerin geri üssü olarak seçmiştir. Cihatçı Suriye'ye yaptığı ziyaret sırasında, IŞİD'in gelecekteki işlevselliğinin koşullarının değerlendirilmesini yapar.

Aralık 2013'te Türk Polisi ve adaleti, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın birkaç yıldan beri El Kaide'nin bankacısı Yasin el Kadı'yla gizlice görüştüğünü ortaya koyar. Birçok kez özel uçakla geldiği ve havaalanının güvenlik kameraları kapatıldıktan sonra karşılandığı, fotoğraflarla belgelenmektedir. El Kadı bir zamanlar (ve muhtemelen bugün de) ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney'in kişisel dostudur. Aranılan kişiler listesinden adının BM'de 5 Ekim 2012'de ve ABD Dışişleri Bakanlığında ise ancak 26 Kasım 2014'te silinmesine rağmen, çok uzun zamandır Erdoğan ile görüşmeye gelmektedir. Bosna-Hersek'te (1991-95) Bin Ladin'in Arap Lejyonunun finansmanından sorumlu olduğunu ve Cumhurbaşkanı Aliya İzzetbegoviç'e mali destek sunduğunu kabul etmektedir. FBI'ye göre aynı şekilde Tanzanya ve Kenya'daki ABD büyükelçiliklerine yönelik saldırıların (1998) finansmanında kilit rol oynamıştır. Yine FBI'ye göre, uluslararası terörizmde rol oynamakla suçlanan Ptech (bugünkü Go Asile adını alan) bilişim şirketinin sahibi olduğu belirtilmektedir.

Kısa süre sonra Türk Polisi İHH merkezini basar ve burada Türkiye'deki El Kaide'nin lideri olmakla suçlanan Halis B. ve örgütün Ortadoğu'daki ikinci komutanı İbrahim Ş.'yi yakalar. Erdoğan polisleri tasfiye etmeyi başarır ve suçluların serbest bırakılmasını sağlar.

Ocak 2014'te ABD, adı verilmeyen bir cihatçı örgüte yönelik geniş kapsamlı bir geliştirme programını yürürlüğe sokar. Türkiye'de Şanlıurfa, Osmaniye ve Karaman'da olmak üzere üç eğitim kampı oluşturulur. IŞİD'e bol miktarda silah gelir ve bu durum El Nusra'yı kıskandırır. Birkaç ay süresince iki grup arasında kıyasıya bir savaş başlar. Neyin hazırlanmakta olduğunu henüz iyi anlayamayan Fransa ve Türkiye, IŞİD'in silah stoklarını ele geçirmesi için başlangıçta El Nusra'ya (El Kaide) cephane gönderir. Suudi Arabistan, IŞİD'in lideri olduğunu iddia eder ve örgütün bundan böyle Prens Abdülrahman el Faysal'ın (Suudilerin ABD Büyükelçisi ve Suudi Dışişleri Bakanı'nın kardeşi) yönetimi altına alındığını açıklar.

Gün geçtikçe işler açıklığa kavuşur: Beyaz Saray 18 Şubat'ta, Suudi Arabistan, Ürdün, Katar ve Türkiye'nin gizli servis şeflerini toplantıya çağırır. Ulusal Güvenlik Danışmanı Susan Rice bunlara Prens Bender'in sağlığına yeniden kavuşmadığını ve cihatçıları yönetmek için yerine Prens Muhammed bin Nayif'in getirildiğini açıklar. Ancak Nayif'in bu insanlar üzerinde doğal bir otoritesi yoktur, bu da Türklerin iştahını kabartır. Türkiye onlara Özgür Suriye Ordusunun yeni yönetim şemasını iletir

ve onları Washington'un sınırları yeniden şekillendirmek üzere geniş kapsamlı yeni bir gizli operasyonu kendilerine emanet edeceği konusunda bilgilendirir. Mayıs ayı başında, Abdülhakim Belhac (eski El Kaide kadrosu, Libya'da Trablus askeri valisi ve Özgür Suriye Ordusu'nun kurucusu), ABD ve cihatçılar arasındaki planlar konusunda Fransız Hükümetini bilgilendirmek ve Fransa'nın IŞİD'e karşı yürüttüğü savaşı sonlandırmak üzere Paris'e gider. Özellikle Quai d'Orsay'de kabul edilir. 27 Mayıs - 1 Haziran arası birçok cihatçı önder danışmalarda bulunmak üzere Amman'a (Ürdün) davet edilir.

Toplantı tutanağına göre, Sünni savaşçılar IŞİD bayrağı altında bir araya getirilecektir. Kendilerine bol miktarda Ukrayna menşeli silahlar ve ulaşım araçları verilecektir. Suriye ve Irak arasında, çoğunlukla çölden oluşan birleşik geniş bir bölgenin denetimini ele geçirecek ve burada bağımsız bir devletin kuruluşunu ilan edeceklerdir. Görevleri aynı zamanda hem Beyrut-Şam-Bağdat-Tahran yolunu kesmek, hem de Fransız ve İngilizlerin belirlediği Suriye ve Irak sınırlarını havaya uçurmaktır. Ülkesindeki Nakşibendi tarikatının müşidi olan eski Irak Başkan Yardımcısı İzzet İbrahim el Duri, Saddam'ın ordusunda görev yapmış 80 000 askerle aralarına katılacağını açıklar. CIA, onun gelmesiyle birlikte El Ambar'daki Sünni aşiretlerden 120 000 savaşçının IŞİD'e katılacağını ve bunların Pentagon'un resmi olarak Irak Ordusu için sahaya nakledeceği ağır silahlarla donatılacaklarını teyit eder. Irak Bölgesel Kürt Yönetimi gizli servis şefi Masrur « Cuma » Barzani'ye, IŞİD'in el Ambar'ı ilhak etmesi durumunda hükümetinin de Kerkük'ün tartışmalı topraklarını ilhak edebileceği güvencesi verilir. Norveç'te hapis cezasının infazı devam etmesine karşın NATO'ya ait bir özel uçakla gelen Kürt Molla Krekar'ın sahadaki varlığına anlam verilmez. İşin gerçeği şudur ki bu İmam birkaç yıldan beri Halifelik ilanı hazırlıkları içerisindeki İslamcıların ideolojik olarak hazırlanmasında önemli bir rol oynamaktadır. Ancak toplantı sırasında bu konuya değinilmeyecektir.

Aynı anlarda Başkan Barack Obama, West Point Askeri Akademisi'nde yaptığı konuşmada, « terörizme karşı savaşın » yeniden başlatılacağını ve bunun için yıllık 5 milyar dolarlık bir bütçe ayrılacağını açıklar. Beyaz Saray daha sonra bu programın, yılda 5 400 ılımlı isyancının (yani Müslüman Kardeşler değil) eğitimini de içerdiğini açıklayacaktır.

Haziran ayında, İslam Emirliği önce Irak'ta, sonra da Suriye'de bir taarruz başlatır ve Halifelik ilan eder. Buraya kadar sadece birkaç yüz savaşçıdan oluşan DAES –Arapça kısaltmasıyla bu şekilde adlandırılıyor-, mucizevi bir şekilde birden binlerce paralı askere sahip olmuştur. Bu şekilde Bağdat Hükümetinden intikam alan Saddam Hüseyin'e bağlı eski subaylar ve o sıralarda ABD'ye göç eden Şii subaylar aracılığıyla kendilerine Irak'ın kapıları açılmıştır. IŞİD, Pentagon'un Irak Ordusuna daha henüz teslim ettiği silahları ve Musul'daki Merkez Bankasının paralarını ele geçirir. Eş zamanlı ve eşgüdümlü bir şekilde, Kürdistan Bölgesel Hükümeti Kerkük'ü ilhak eder ve bölgenin özerkliği konusunda bir referandumun düzenleneceğini duyurur. İslam Emirliği'ne rakip grupların içerisindeki cihatçıların Türkiye'ye akın etmelerini önleyecek şekilde, Ankara Suriye ile olan sınırını kapatır.

IŞİD bölgeye yerleşir yerleşmez, Fort Bragg (ABD)'da eğitilmiş ve aralarından bazıları kısa süre önce Irak'taki ABD yönetiminde de görev almış olan sivil yöneticileri buralara yerleştirir. IŞİD kısa sürede, ABD ordusunun *State building*'i anlamında bir devlet yönetimine sahip olur. Birkaç hafta öncesinde küçük bir terörist gruptan öteye gitmeyen bir yapı için bu tabii ki topyekun bir dönüşümdür.

Bunların hepsi önceden öngörülmüştür. Böylece IŞİD Irak'taki askeri havaalanlarını ele geçince, muharebeye hazır savaş uçağı ve helikopter pilotlarına anında sahip olur. Bunların Irak ordusundaki eski pilotların olmasına imkan yoktur çünkü uçuşa 6 ay ara verince kabiliyetlerini yitirdikleri bilinmektedir. Ancak planlamacılar gerekli teknik ekipleri unuttukları için bu malzemenin bir bölümünü kullanmaları mümkün olamamıştır. IŞİD, gazetelerinin yazışlerini yönetmenin yanı sıra, Allah'ın şiddetini sahnelemekle de görevli olan MI6 uzmanlarından oluştuğu anlaşılan bir iletişim birimine sahiptir. Bu, cihatçılar için bir başka değişikliktir. Bugüne kadar halkları dehşete sürüklemek için şiddeti kullanıyorlardı. Bundan böyle artık onları şoke ve hipnotize etmek için şiddeti taçlandıracaklardır. Çarpıcı bir şekilde filme alınıp estetik hale getirilen videolar akılları vuracak ve *snuff movies* amatörlerini seferber edecektir.

IŞİD'in parlak başarısı bütün dünyadaki İslamcıları kendisine yönelmeye iter. Eskiden El Kaide, Usame bin Ladin ve ikizlerini referans alırken, şimdi artık yeni idolleri Halife « İbrahim »'dir. Dünyadaki cihatçı grupların çoğu birer birer IŞİD'e biat ederler. 23 Şubat 2015'te Mısır Başsavcısı Hişam Bereket, Interpol'a Trablus'un askeri valisi Abdülhakim Belhac'ın, IŞİD'in tüm Mağrip bölgesinin lideri olduğunu belirten bir not gönderir.

IŞİD Irak ve Suriye petrolünü sömürür. Ham petrol ya Irak Bölgesel Kürt Yönetiminin denetimindeki boru hattıyla ya da Serii ve Sam Otomotiv'e ait tanker kamyonlarla Karkamış, Akçakale, Cilvegözü ve Öncüpınar sınır kapıları üzerinden taşınmaktadır. Ham petrolün bir bölümü Türkiye'nin iç tüketimi için Turkish Petroleum Refineries Co. (TÜPRAŞ) tarafından Batman rafinerisinde işlenmektedir. Ceyhan, Mersin ve Dört Yol limanlarından, Türk-Azeri çifte vatandaşı milyarder Mübariz Gürbanoğlu'na ait Palmali Shipping Agency JSC'nin gemilerine yüklenmektedir. Ham petrolün büyük bir bölümü, önce sahte menşei belgeleri aldığı İsrail'e, ardından da Avrupa'ya (Fransa'da rafine edildiği Fos-sur-Mer de dahil) nakledilmektedir. Petrolün geri kalanı doğrudan Ukrayna'ya gönderilmektedir. Bu düzenek konunun uzmanlarınca gayet iyi bilinmektedir ve petrol şirketlerinin Dünya Petrol Kongresi (15 ila 19 Haziran tarihleri arasında Moskova'da düzenlenen) sırasında dile getirilmiştir. Konuşmacılar ARAMCO'nun (ABD/Suudi Arabistan ortaklığı) IŞİD petrolünün Avrupa'da dağıtımını örgütlediğini, Exxon-Mobil'in (Katar'a hakim Rockefeller'lerin şirketi) ise El Nusra petrolünün ticaretini yaptığını savunurlar. Birkaç ay sonra, Avrupa Birliği'nin Irak temsilcisi Büyükelçi Jana Hibaskova, Avrupa Parlamentosu önünde yaptığı bir konuşmada Birliğe üye ülkelerin petrolünü satın alarak IŞİD'i desteklediklerini teyit edecektir.

Başlarda BM Güvenlik Konseyi bu kaçakçılığı ifşa edemese de, Başkanı terörist örgütlerle ticaret yapmanın yasak olduğunu anımsatır. 2199 sayılı kararın onaylanması için Şubat 2015'i beklemek gerekecektir. Bunun üzerine Mübariz

Gurbanoğlu bu işten elini çeker ve birçok gemisini (*Mecit Aslanov, Begim Aslanova, Poet Qabil, Armada Breeze ve Shovket Alekperova*) bu kaçakçılığı sürdüren Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın oğlu Bilal Erdoğan'ın gemicilik şirketi BMZ Group Denizcilik ve İnşaat A.Ş.'ye satar. Kasım 2015'te, Antalya'daki G20 zirvesi sırasında Vladimir Putin, Türkiye'yi BM kararını ihlal etmek ve IŞİD'in petrolünü pazarlamakla suçlar. Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın yalanlamaları karşısında, Rus Ordusunun hareket başkanı General Sergey Rudskoy, düzenlediği basın toplantısında Türk sınırını geçmekte olan 8 500 tanker kamyonun uydu görüntülerini kamuoyunun bilgisine sunar. Ama asıl kaçakçılık Başkan Mesut Barzani'nin sorumluluğu altında, Irak Kürdistanı aracılığıyla gerçekleştirilmektedir. « Yumurtalık » petrol terminalini (Irak ve Türkiye arasındaki Kerkük-Ceyhan boru hattına bağlı) genişletme çalışmaları gerçekleştirilerek stok kapasitesi 1,7 milyon tona çıkarılmıştır. Tanker kamyonların tümü, petrolün Türk topraklarına nakil tekeli ihalesiz olarak elde eden Powertrans adlı bir şirkete aittir. Bu şirket önce Singapur, ardından da Cayman Adaları merkezli çok gizemli Grand Fortune Ventures'e aittir. Bu montajın geri planında, Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın damadı ve onun Enerji Bakanı Berat Albayrak'ın şirketi Çalık Holding gizlenmektedir.

Kürt petrol boru hattı üzerinden aktarılan petrol ise aynı şekilde satılmaktadır. Bununla birlikte Irak Hükümeti, Barzani Ailesinin IŞİD ile işbirliğini ve birlikte Irak'ın kamu mallarını çalmalarını teşhir edince, Ankara şaşırmış gibi yapar. Bunun üzerine Erdoğan, Erbil ve Bağdat'ın arasındaki sorunun açıklığa kavuşmasını beklerken, Iraklı Kürtlerin bir Türk bankası hesabındaki gelirlerini bloke eder. Tabi bloke edildiği iddia edilen bu parayla yapılan yatırımların geliri Türkiye bütçesinde gösterilmeyerek AKP'ye aktarılır.

Eylül 2014'te, Halife örgüt içerisindeki kadrolarını tasfiye eder. Genel olarak Mağripli ve özellikle de Tunuslu olan subaylar itaatsizlikle suçlanır, ölüm cezasına çarptırılır ve infaz edilir. Yerlerine Gürcistanlı Çeçenler ve Çinli Uygurlar geçirilir. Gürcü askeri istihbarat subayı Tarkan Batıraşvili, « Ebu Ömer el Şişani » adıyla Halife'nin sağ kolu haline gelir. Gürcistan Savunma Bakanı ve « Sürgündeki Abhaz Hükümeti » eski başkanı İrakli Alassania aynı günlerde ülkesinin, Suriyeli cihatçılara yönelik eğitim kamplarına ev sahipliği yapmaya hazırlandığını masumca açıklar.

Büyük ölçekli caniliklere ve iki ABD'li gazetecinin infaz edilmesine tepki gösteren Başkan Obama, 13 Eylül'de bir IŞİD karşıtı Koalisyonun oluşturulduğunu duyurur. Kobane (Suriye) Savaşı sırasında, US Air Force'a bağlı uçaklar, bazı günler IŞİD'i vurarak ve diğer günlerde de ona paraşütle silah ve cephane atarak zevk süresinin uzamasını sağlarlar.

Koalisyon, Suriye'de El Kaide'nin Horasan adlı bir grubuna karşı bir operasyon düzenlediğini açıklar. Bu grubun gerçekten var olduğuna ilişkin herhangi bir kanıt olmasa da ve Fransız Savunma Bakanlığı bunu yalanlasa da, ABD basını grubun sahada bulunan Fransız gizli servislerine bağlı David Drugeon adlı bir bomba uzmanı tarafından yönetildiğini belirtmektedir. ABD basını daha sonra, Drugeon'un Fransız gizli servisleri hesabına Muhammed Merah (2012'deki Toulouse ve Montaban

saldırıların faili) ve Kuaşi kardeşleri (Paris'te *Charlie Hebdo*'ya yönelik saldırının faili) eğittiğini savunacaktır.

IŞİD kaynaklarını daha da arttırmak için yönetimi altındaki topraklarda vergi almaya başlar, elindeki tutsaklar karşılığında fidye ister ve tarihi eser kaçakçılığı yapar. Bu son faaliyeti Ebu Seyyaf el Iraki tarafından yönetilir. Çalınan tarihi eserler Gaziantep'e (Türkiye) ulaştırılır. Kaçırılan bu eserler, ya Şenocak Nakliyat, Devran Nakliyat, Karahan Nakliyat ve Egemen Nakliyat adlı şirketler üzerinden bunları sipariş eden koleksiyonculara doğrudan gönderilir ya da Bakırcılar Çarşısı'nda satılır.

Son olarak, Başbakan Binali Yıldırım tarafından yönetilen Türk mafyası, emirliğin topraklarında taklit ürün fabrikaları kurmakta ve Batı dünyasını bu mallara boğmaktadır.

Bunun dışında, Afgan Cumhurbaşkanı Hamid Karzai iktidarı bıraktığında, Afgan afyon ve eroininin nakli işini Kosovalıların elinden alıp Halifelige verir. Afgan Cumhurbaşkanı'nın ailesi –özellikle de öldürülene kadar kardeşi Ahmet Veli Karzai- uzun yıllar boyunca en büyük afyon kartelinin başındadır. ABD silahlı kuvvetlerinin koruması altında Afganistan her yıl, 430 tonluk dünya eroin pazarının 380 tonluk bölümünü üretmektedir. Karzai çetesinin bu ticaretten 2013 yılında 3 milyar dolar kazandığı belirtilmektedir. IŞİD, Afrika ve Asyalı yan kuruluşları aracılığıyla uyuşturucuların Avrupa'ya naklinden sorumludur.

## Üçüncü Bölüm

### Washington'dan örgütlenen « Arap Baharı »

*Sovyetler Birliğinin dağılması sırasında, ABD'li elitler Soğuk Savaş sonrasında bir ticaret ve refah döneminin yaşanacağını sandılar. Öte yandan askeri-sinai kompleksin bir kesimi 1995'te önce yeniden silahlanmayı, ardından da 2001'de çok saldırgan bir yayılmacı siyaseti dayattı. Seçimle işbaşına gelen kurumların ortadan kaldırılması durumunda öngörülen « süreklilik hükümeti » ile kendini tanımlayan bu grup, ancak 11 Eylül'den sonra başlatılan Afganistan ve Irak savaşlarını önceden hazırlar. Irak'taki askeri başarısızlığı ve İran'a saldırmasının imkansız oluşu karşısında, bu grup silah değiştirir. Genişletilmiş Ortadoğu'daki laik rejimlerin devrilmesine ve bölgenin Müslüman Kardeşler yönetiminde küçük devletler tarafından yeniden yapılandırılmasına ilişkin İngiliz projesini kabul eder. Adım adım NATO, Avrupa Birliği ve BM'nin denetimini ele geçirir. Bu yapı ancak birkaç milyon ölü ve trilyonlarca dolardan sonra ABD'de Donald Trump'ın ve Fransa'da François Fillon'un seçilmesiyle tartışılmaya başlanacaktır.*

### ABD üstünlükçülüğü

İkinci Dünya Savaşı sona erdiğinde, ABD kendi topraklarında savaş deneyimini yaşamayan tek zafer kazanan ülkedir. Bu avantajından yararlanan Washington, İmparatorluğunun denetimi ve Moskova ile çatışma alanında Londra'nın yerini almayı seçer. Sıcak savaşı, 44 yıl sürecek Soğuk Savaş izler. Sovyetler Birliği sarsılmaya başladığında, Başkan George H. Bush Sr. para kazanma devrinin geldiğini düşünür. Ordularını küçültmeye başlar ve dış politika ve askeri doktrinin gözden geçirilmesini emreder.

Washington böylece, *National Security Strategy of the United States* (1991) belgesinde « ABD'nin gerçek anlamıyla küresel çapta her boyutta –siyasi, ekonomik ve askeri- bir güç, menzil ve etkinliğe sahip tek devlettir. Amerikan liderliğinin yerini alacak hiçbir güç yoktur » açıklamasında bulunur.

Bu nedenle « Çöl Fırtınası » harekatı sırasında dünyayı yeniden örgütler: Kuveytli müttefiklerini aynı zamanda hem Irak petrolünü çalmaya hem de geçmişte İran'a karşı bedelsiz sunduklarını iddia ettikleri yardımdan dolayı tazminat talep etmeye yöneltirler. Ardından Iraklı müttefiklerini, 30 yıl önce İngilizlerin keyfi olarak bu



ülkeden ayırdıkları Kuveyt'i ilhak ederek bu sorunu çözmeleri yolunda cesaretlendirirler. Son olarak dünyadaki tüm devletleri, Birleşmiş Milletler yerine uluslararası hukukun yeniden ileri sürülmesinde kendilerini desteklemeye çağırır.

SSCB'nin dağılmasından beri, ABD'nin dünya üzerindeki hakimiyeti, Birleşmiş Milletlerin onayı olmadan yürütülen dört savaş aracılığıyla biçimlendirildi: Yugoslavya (1995 ve 1999), Afganistan (2002), Irak (2003) ve Libya (2011). Bu dönem, Suriye'ye karşı açık çatışmayı kesin olarak yasaklayan, BM Güvenlik Konseyindeki altı Çin ve yedi Rus *vetosu* ile son bulur.

Körfez Savaşı daha henüz yeni bitmişken, Cumhuriyetçi George H. Bush Sr., Paul Wolfowitz'den, (gizlilik dereceli ancak bazı bölümleri *New York Times* ve *Washington Post* tarafından yayınlanan belge) *Defense Policy Guidance*'ı yazmasını ister. Gelecekte Savunma Bakan Yardımcısı olacak olan bu Troçkist militan söz konusu belgede ABD üstünlüğünü teorileştirir.

« Birinci hedefimiz, diye yazar, eski Sovyetler Birliği topraklarında ya da dünyanın neresinde olursa olsun, eski Sovyetler Birliğine benzer bir tehdit oluşturabilecek yeni bir rakibin yeniden ortaya çıkmasını önlemektir ». Bu, yeni bölgesel savunma stratejisinin altındaki egemen kaygıdır ve her türlü düşman gücün, onu küresel haline getirebilecek kaynaklara sahip bir bölgeye hakim olmasını önlemeye çalışmamızı gerektirmektedir. Bu bölgeler Avrupa, Uzakdoğu, eski Sovyetler Birliği toprakları ve Güneydoğu Asya'yı içermektedir. »

Bu amaca eklenmesi gereken üç yön daha vardır:

- « İlk olarak ABD'nin, daha önemli bir bölgesel işleve ilham vermemek, kendi meşru çıkarlarını savunmak için daha saldırgan bir tavır almaması gereken potansiyel rakiplerimi ikna etmeye kadir bir yeni dünya düzenini kurmak ve güvence altına almak için gerekli liderliği göstermesi şarttır.

- İkinci olarak, savunma alanı dışında kalan bölgelerde, onları liderliğimizle rekabet etmekten ya da kurulu siyasal ve ekonomik düzeni devirme arayışından vazgeçirecek şekilde sanayileşmiş ülkelerin çıkarlarını yeterli derecede temsil etmeliyiz.

- Son olarak, daha önemli bir bölgesel ya da küresel rol oynamaya kalkışmalarını önlemek için potansiyel rakipleri caydırıcı mekanizmaları korumalıyız ».

« Wolfowitz doktrininin » yeni bir Soğuk Savaş önlemesi ve ABD'nin « dünyanın jandarması » işlevini güvence altına alması gerekiyordu. Başkan Bush Sr., artık sadece basit bir polis işlevinden çıkmaları gerektiği için ordularını toptan terhis eder.

Oysa başta daha önce andığımız dört savaşla ve Suriye'ye, ardından da Ukrayna'da Rusya'ya karşı yürütülen savaşla tanık olduğumuz bunun tam tersidir.

- Washington, « gerekli liderliği » ortaya koymak üzere 2001'de « genişletilmiş Ortadoğu »daki tüm hidrokarbür rezervlerinin denetimini ele geçirmeye karar verir – Afganistan ve Irak Savaşları-.

- « Liderliklerine rakip olmaktan vazgeçirmek » için 2004 yılında planlarını değiştirir ve İngilizlerin (1) tanınmayan Rus devletlerinin ilhak edilmesi –Güney Osetya’dan başlayarak- –

- (2) ve Müslüman Kardeşler yararına laik Arap hükümetlerinin devrilmesi –Arap Baharları- yolundaki telkinlerini uygulamaya karar verirler.

Son olarak, Rusya’yı « küresel bir rol oynamaktan » caydırmak için bugün Suriye ve Kırım’da cihatçıları desteklemektedir.

Dolayısıyla Wolfowitz doktrininin uygulanabilmesi için sadece mali ve insan imkanlarına değil ama güçlü bir siyasi iradeye de gereksinim vardır. Bir grup siyasi ve askeri yetkili, George Bush Sr.’in oğlu Jr.’ün adaylığını destekleyerek buna ulaşmayı umut eder. Kagan Ailesi aracılığıyla American Enterprise Institute içerisinde bir lobi grubunun kurulmasına neden olur: *yeni Amerikan yüzyılı projesi*. Bu grup, Beyaz Saray’a girebilmesi için Florida’daki Başkanlık seçiminde hile yapmak zorunda kalacaktır –Jr.’ün kardeşi eyalet valisi Jed Bush’un yardımıyla-. Bunun çok öncesinde, başta Irak’ta olmak üzere yeni fetih savaşlarını hazırlamak üzere aktif olarak çaba sarf eder.

Ama yeni Başkan pek itaatkar değildir ve destekçilerini bir « Yeni Pearl Harbor » ile karşılaştırdıkları, kamuoyunda bir şoka neden olacak 11 Eylül 2001’i düzenlemek zorunda bırakır.

## 11 Eylül’ün yön değiştirmesi

Herkes 11 Eylül’ü bildiğini düşünmekte ve İkiz Kulelere çarpan uçakları ve Pentagon’un bir bölümünün içeriden yıkılmasını hatırlamaktadır. Ama yaşanan bu olayların ve buna ilişkin Bush yönetiminin yaptığı yorumun arka planında tamamen farklı bir şey yaşanmıştır.

World Trade Center’e iki uçak yeni çarpmışken, başkan yardımcısının ofisleri alevlere teslim olmuşken ve Pentagon’dan patlama sesleri gelirken, ulusal teröre karşı mücadele koordinatörü Richard Clarke, « hükümetin sürekliliği » (CoG) prosedürünü başlatıyordu. Soğuk savaş sırasında tasarlanan prosedür, nükleer çatışma ve yürütme ve yasama erk merkezlerinin başsız kalması durumunda, daha önceden gizlice belirlenen geçici bir otoriteye tüm sorumlulukların emanet edilmesi yoluyla ülkenin kurtarılmasını öngörüyor.

Oysa o gün, seçilmiş yöneticilerden hiçbiri ölmemişti.

Yine de sabah saat 10.00’da, George W. Bush artık ABD Başkanı değildi. Yürütme erki Beyaz Saray’dan Washington’a Raven Rock Mountain’daki sığınakta bulunan « R » merkezine nakledilmişti. Kongre üyeleri ve ekiplerini « korumak » için başkentte ordu birlikleri ve gizli servis birimleri dolaşıyordu. Bunların hemen hemen tümü « güvenlikleri için », başkent yakınlarındaki bir mega sığınağa götürülür.

Üyeleri en az dokuz yıldan beri değişmeyen alternatif hükümet, ne büyük mucizedir ki, aralarında Başkan Yardımcısı Dick Cheney, Savunma Bakanı Donald Rumsfeld ve eski CIA Başkanı James Woolsey'in da bulunduğu, uzun süredir siyasette olan şahsiyetlerden oluşuyordu.

Öğleden sonra boyunca, henüz hükümetin sürekliliği planının uygulamaya sokulduğunu bilmiyorken ve George W. Bush'tan haber alamıyorken, bir –sadece bir tek- yabancı şahsiyet ABD'ye seslenir. Bu kişi, uzun zamandan beri aynı şekilde teorizmin kurbanı olan ülkesinin dayanışma duygularını beyan eder. Saldırılarının sona erdiğine ikna olduğunu gösteren ifadeler kullanır, ancak bilgi kaynağını belirtmez, sanki Amerikan devletini temsil ediyormuş gibidir. Bu kişi İsrail Başbakanı Ariel Şaron'dur.

Akşamüzeri, geçici hükümet yürütme erkini, televizyondan halka seslenen Başkan Bush'a iade eder ve parlamenterler serbest bırakılır.

Burada, Bush yönetiminin, dünyanın en büyük askeri gücünü yok etmek üzere Afganistan'daki bir mağaradan gizlice komplo hazırlayan kamikazelerle yaptığı gibi deli saçması masallar değil, sağlam olgular söz konusudur.

Otuz yıl öncesi yazılan ve 2000 yılındaki seçim kampanyası sırasında Cumhuriyetçilerin başucu kitabı haline gelen *Coup d'État: A Practical Handbook* (Darbe için pratik el kitabı) adlı eserinde tarihçi Edward Luttwak, bir askeri darbenin, bunu hiçkimsenin farketmediği ve dolayısıyla da karşı çıkmadığı oranda başarılı olacağını anlatıyordu. Aynı şekilde, belki de meşru hükümetin komploculara itaat etmesi için, sadece aynı ekibi « İktidarda » kaldığı izleniminin verilmesi değil ama komplocuların da yönetimin içerisinde yer aldığını da vurgulaması gerekiyordu.

O 11 Eylül'de, geçici hükümet tarafından dayatılan kararlar, sonraki günlerde Başkan Bush tarafından onaylandı. İçişleri alanında, *Bill of Rights* (Haklar Yasası), yani Anayasanın ilk on maddesi, *USA Patriot Act* ile tüm terör konuları için askıya alındı. Dışişleri alanında, aynı zamanda hem Çin'in gelişmesini sekteye uğratmak, hem de genişletilmiş Ortadoğu'nun hidrokarbür rezervlerinin denetimini ele geçirmek için rejim değişiklikleri ve savaşlar planlanır.

Başkan Bush 11 Eylül saldırılarından İslamcıları sorumlu tutar ve « terörizme karşı savaş » ilan eder; bu deyim kulağa hoş gelmektedir, ama hiçbir anlam içermemektedir. Terörizm bir güç değil, bir eylem yöntemidir. Birkaç yıl içerisinde, Washington'un mücadele verdiğini iddia ettiği terörizm, dünyada yirmi kat daha yaygınlaştı.

Dört gün sonra Başkan Bush, Camp David'de, « Genişletilmiş Ortadoğu »'nun o güne kadar kontrol edilmeyen devletlerini yok etmek için bir dizi savaş ilkesi ve dünya çapında siyasi cinayetlere dayanan bir planın kabul edildiği inanılmaz bir toplantıya başkanlık eder. Bu proje, CIA Başkanı George Tenet tarafından « Küresel saldırının matrisi » olarak adlandırılır. Bu toplantı önce *Washington Post* tarafından dile getirilir, ardından eski NATO Yüksek Komutanı General Wasley Clark tarafından ifşa edilir.

## ABD'yi kim yönetiyor?

Oluşturulmak üzere olan anayasal krizi daha iyi anlamak için, bir geriye dönüş yapmak gereklidir.

ABD'nin kurucu efsanesine göre, İngiltere monarşisi ve Kilisesinde reform yapmanın olanaksız olduğunu gören birkaç püriten, Amerika'da bir « Yeni Kudüs » inşa etmeye karar verirler. 1620'de, *Mayflower* gemisiyle yeni dünya'ya gelirler ve Firavun'un (İngiltere Kralı) diktatörlüğünden kaçmak için Kızıl Denizi (yani Atlantik Okyanusu) aşmalarına izin verdiği için tanrıya şükrederler.

Püritenler hem İsa'nın öğretisini, hem de Yahudi yasası öğretisine uyararak tanrıya itnat ettikleri iddiasındaydılar. Sadece özel olarak *İncil*'e değil ama Tevrat ve İncil'in bir arada bulunduğu Kutsal Kitap'a saygı gösteriyorlardı. Onlara göre, *Eski Ahit*, *Yenisi* kadar önemliydi. Tanrı tarafından seçildiklerine ve zenginlikleri aracılığıyla onun tarafından kutsandıklarına inanıyor, ve sert bir ahlak uyguluyorlardı. Bunun sonucunda, hem ne yaparsa yapsın bir insanın kendini geliştiremeyeceğini, hem de paranın tanrının kullarına özel bir bağışı olduğunu kabul ediyorlardı.

Bu ideolojinin birçok sonucu olmuştur. Örneğin bir ulusal dayanışma biçiminin (sosyal güvenlik) reddi ve onun yerine bireysel merhametin konulması gibi. Ya da yine ceza alanında, Manhattan Institute'ü birçok eyalette, metroya bilet almadan kaçak binmek gibi küçük bir suçun tekrarı halinde çok ağır hapis cezalarını öngören yasaları desteklemeye yönelen, bazı insanların doğuştan suçlu olduklarına yönelik inanç gibi.

Ulusal efsane, « hacı Rahiplerin » fanatizmini ortadan kaldırırsa da, bunlar sekter bir cemaati kurumsallaştırırlar, bedensel cezalar uygulurlar ve kadınlarını başlarını örtmeye zorlarlar. Dolayısıyla bunların yaşam tarzlarıyla çağdaş İslamcılarinki arasında birçok benzerlik vardır.

Bağımsızlık Savaşı, sömürge halklarında derinden değişiklikler olduğu sırada ortaya çıkar. Daha o dönemde dahi halk artık sadece İngiliz adalarından gelenlerden değil ama her türlü Avrupalının katılımından oluşuyordu. İngiltere Kralına karşı savaşan yurtseverler kendi kaderlerinin efendisi olmayı ve aynı zamanda hem cumhuriyetçi, hem de demokratik kurumlar oluşturmayı umut ediyorlardı. Thomas Jefferson onlar için, aynı zamanda genel olarak hem Aydınlanma hareketinden, hem de özel olarak filozof John Locke'tan esinlenerek 1776 yılında *Bağımsızlık Bildirgesi*'ni yazar. Öte yandan, *Anayasa* zaferden sonra tamamen farklı bir kaynaktan ilhamını alır. *Mayflower* Paktı, yani püriten ideoloji ve İngiltere'dekine benzer ama miras yoluyla geçen, soyluluğun olmadığı kurumlar yaratma iradesi üzerine kuruludur. Bu nedenle halkın egemenliğini reddederken, federal devletlerin (eyaletlerin-ç.n.) valilerinin egemenliğini kurumlaştırır. Bu sistem kesinlikle kabul edilemez olduğundan, hemen *Haklar Yasası*'ni (*Bill of Rights*) oluşturan 10 anayasa maddesiyle « dengelenmiştir ». Dolayısıyla nihai metin siyasi sorumluluğu federal devletlerdeki seçkinlere ayırmakta ve yurttaşlara « Devlet Akli » karşısında mahkemeler önünde savunma hakkı tanımaktadır.

*USA Patriot Act*, terörizmle bağlantılı olabilecek her türlü konuda *Haklar Beyannamesi*'ni askıya alarak, Anayasayı iki yüzyıl geriye götürmüştür. Yurttaşların adalete başvurma haklarını kısıtlayarak, kurumlar arasında yeniden dengesizliğe yol açmıştır. İktidarı püriten ideolojiye tabi kılmış ve sadece federal devletlerdeki seçkinlerin çıkarlarını güvence altına almıştır.

11 Eylül darbesi, bu seçkinleri onu destekleyenler ya da görmezden gelme hatasını yapanlar olmak üzere iki gruba bölmüştür. Buna karşı çıkan, Senatör Paul Wellstone gibi birkaç şahsiyet fiziksel olarak ortadan kaldırıldılar. Bu arada, iki emlak milyarderi gibi bazı yurttaşlar da söz haklarını kullandılar. 11 Eylül akşamı Donald Trump, New York'un Canal 9 televizyonunda resmi yorum haline gelecek olan açıklamaya karşı çıkar. {Twin Towers}'leri inşa eden mühendislerin artık kendi şirketinde çalıştığını anımsattıktan sonra, Boeing uçaklarının kulelerin çelik iskeletini aşmasının ve bu kazanın kulelerin yıkılmasına yol açmasının imkansız olduğu gözleminde bulunur. Sonuç olarak mutlaka daha henüz bilmediğimiz başka etkenlerin olduğu tespitini yapar. Bir başka girişimci, Jimmy Walter, servetini bu büyük gösterinin sahne hilelerini analiz etmek için gazetelerde tam sayfa ilanlar ve DVD'ler yayınlamaya ayırır.

Sonraki on beş yıl boyunca, komploculardan ve pasif suç ortaklarından oluşan bu iki grup –ki ülke içinde ve dışında aynı egemenlik hedefi peşindedirler-, her ikisi de Donald Trump önderliğindeki bir halk hareketiyle devrilinceye kadar düzenli olarak birbiriyle mücadele edecektir.

## Washington'un stratejisi

Anlatımımıza geri dönelim. 2001 yılında Washington kendi kendini zehirlemiş ve çok yakın zamanda enerji kaynaklarının kendisine yetmeyeceğinin farkına varmıştır. Dick Cheney'in başkanlığındaki ulusal enerji politikasının geliştirilmesi çalışma grubu (NEPD), hidrokarbür tedarikinde yer alan tüm özel ve kamu sorumlularının görüşünü almıştır. O zamanlar, *Washington Post*'un « gizli cemaat » olarak nitelediği bu kurumun genel sekreteriyle görüştüğümde, bir ara bu Malthusçu bakış açısını kabul ettim.

Ne olusa olsun, Washington, ekonomisinin işlevselliğini sürdürebilmesini güvence altına almak için, bilinen petrol ve gaz rezervlerini en kısa zamanda ele geçirmesi gerektiği sonucuna varır. ABD seçkinleri, Suudi *crude oil*, Teksas ya da Kuzey Denizi petrolünden farklı petrol türlerinin çıkartılabileceğini tespit ettikten sonra bu siyaset terk edilecektir. ABD Pemex'in kontrolünü ele geçirerek Meksika Körfezindeki rezervlere sahip olacak ve suçlarını şist petrolü ve gazının kullanılmasının ardına gizleyerek enerji alanında bağımsızlığını ilan edecektir. Bugün Dick Cheney'in öngörülerinin aksine, petrol arzı hiçbir zaman bu kadar yüksek ve fiyatlar da bu kadar ucuz olmamıştır.

« Genişletilmiş Ortadoğu »'yu denetimi altına alabilmek için Pentagon her türlü serbestiye sahip olması gerektiğini ve stratejik hedefini petrol şirketlerinin

*desiderata*'sından ayırabilmesini şart koşar. İngilizlerin ve İsraililerin çalışmalarına dayanarak, bölgeyi yeniden şekillendirmeyi yani Avrupa İmparatorluklarından miras kalan sınırları bozmayı, kendisine direnebilecek büyük devletleri ortadan kaldırmayı ve etnik olarak homojen küçük devletler yaratmayı öngörür. Bir egemenlik tasarısı olması dışında, bu plan yerel özgüllükleri hesaba katmadan bölgenin genelini ele almaktadır. Halklar her ne kadar kimi zaman coğrafi açıdan farklı olsa da, büyük katliamlar gerçekleştirilmeden ayrılmaları hayal olacak kadar birbiriyle sıkı sıkıya bağlıdır.

Ne olursa olsun, artık harekete geçmenin zamanı gelmiştir.

## **Afganistan ve Irak'a karşı yürütülen savaşlar**

Operasyonlar, Cheney Doktrini kapsamında, 2001 Temmuz'unun ortalarında Afganistan'dan geçecek bir petrol boru hattı inşaatı pazarlıklarının yarıda kesilmesi sonucunda Talibanlara karşı savaşla başlar. Berlin'de Talibanlarla yürütülen müzakerelerde Pakistan'ı temsil eden Büyükelçi Naiz Naik, ABD saldırısının önlemez olduğunu değerlendirerek İslamabad'a geri dönmüştü. İngiliz donanması Umman Denizinde konuşlanmış, NATO 40 000 askerini Mısır'a göndermiş ve Tacik lider Ahmet Şah Mesut New York ve Washington saldırılarından iki gün önce öldürülmüştü.

BM'deki ABD ve Birleşik Krallık temsilcileri, John Negroponte ve Sör Jeremy Greenstock, Başkan George W. Bush ve Başbakan Tony Blair'in Afganistan'a saldırarak meşru müdafaa haklarını kullandığı görüşünü savunurlar. Oysa bütün büyükelçiler Washington ve Londra'nın, saldırılardan ayrı olarak bu savaşı yapmak istediğini biliyorlardı. Ancak sadece ABD'nin kurbanı olduğu suçtan yararlanmalarının daha iyi olacağı sonucuna varırlar. Öte yandan 11 Eylül'de yaşananlar hakkında dünya çapında şüphe duyulmasını sağlamayı başardım. Fransa'da Cumhurbaşkanı Jacques Chirac, çalışmamı DGSE'ye inceletir. Geniş kapsamlı bir soruşturmada sonra bu kurum dayanak aldığım tüm unsurların gerçeğe dayandığını tespit eder ama vardığım sonuçları aynı şekilde teyit etmez.

Güvenilirliğimi sarsmak üzere kampanya başlatan *Le Monde* gazetesi, ABD'nin Irak'a saldıracağına yönelik öngörülerimle alay eder. Oysa kaçınılmaz olan gerçekleşir. Washington, Bağdat'ı El Kaide üyelerini barındırmak ve « özgürlüğün ülkesine » saldırmak üzere kitlesel imha silahları hazırlamakla suçlar. Dolayısıyla 1991'de olduğu gibi gerçekten de savaş çıkar.

O dönem herkes bir bilinç tutulması haliyle karşı karşıyadadır. 11 Eylül'de gerçekleşen darbeyi görmezden gelmekte ısrar ederek, ABD'nin söylemine karşı çıkmaktan kaçınılır ve bir sonraki suçu, yani Irak'ın işgalini onaylamak zorunda kalınır. Sadece, bir uluslararası üst düzey memur olan Hans Blix gerçeği savunmaya karar verir. Bu İsveçli diplomat, Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu'nun (İngilizce kısaltmasıyla AIEA) eski müdürüdür. Birleşmiş Milletlerin, Irak'ı izlemekle görevli denetim, gözetim ve araştırma komisyonunun başkanıdır. Washington'a kafa tutarak,

Irak'ın elinde, sahip olmakla suçlandığı imkanların bulunmadığını belirtir. Kısa süre içinde benzeri görülmemiş bir baskıyla karşı karşıya kalır. Sadece ABD imparatorluğu değil ama tüm müttefikler de bu çocukça davranışlara son vermesi ve dünyanın en büyük gücünün Irak'ı yok etmesine izin vermesi için ona baskı yapar. AIEA'daki ardılı Mısırlı Muhammet el Baradey'in arabulucu rolünü oynuyormuş gibi yapmasına rağmen geri adım atmayacaktır.

5 Şubat 2003'te, Dışişleri Bakanı ve eski Genelkurmay Başkanı Colin Powell, Güvenlik Konseyinde, Cheney'in ekibinin metnini hazırladığı bir konuşma yapar. 11 Eylül saldırılarının faillerini korumak ve Batılı devletlere saldırmak için kitlesel imha silahları hazırlamak da dahil, bütün sıkıntılardan Irak'ı sorumlu tutar. Arada, El Kaide'nin yeni yüzü Ebu Musa El Zarkavi'nin varlığını ifşa eder.

Bu kez Jacques Chirac suça katılmayı reddeder. Ancak Washington'un yalanlarını çok da ortaya çıkarmak niyetinde değildir. Dışişleri Bakanı Dominique de Villepin'i Güvenlik Konseyine gönderir. Bakan, DGSE'nin raporlarını Paris'te bırakır ve konuşmasını dayatılan ve tercih edilen bir savaş arasındaki fark üzerinde yoğunlaştırır. Irak'a saldırılmasının 11 Eylül ile hiçbir bağlantısı olmadığı ortadadır ama bu bir yayılcı tercih, bir fetihtir. Villepin, Blix tarafından Irak'ta elde edilen sonuçların altını çizecektir. Ardından bu aşamada güç kullanımının meşru olmadığını göstermek ve savaşın araştırmaların sürdürülmesinden daha iyi sonuçlar elde etmemizi sağlamayacağı sonucuna varmak için ABD suçlamalarını boşa çıkaracaktır. Bu konuşmanın Washington'a bir çıkış kapısı açacağını ve savaşın önleneyeceğini düşünen Güvenlik Konseyi onu alkışlar. Bu salonda diplomatlar ilk kez içlerinden birini alkışlamaktadırlar.

Washington ve Londra savaşlarını dayatmakla kalmayacak, ama ABD, Hans Blix'i unutarak, Chirac'a yaptıklarını « ödetmek için » her türlü operasyona girişecektir. Fransız Cumhurbaşkanı gardını indirmekte ve ABD'li efendisine gereğinden fazla hizmet etmekte gecikmeyecektir.

Bu krizden dersler çıkartmalıyız. Hans Blix, İkinci Dünya Savaşındaki vatandaşı Raoul Wallenberg gibi, ABD'lilerin (ya da Almanların) diğerlerinden üstün olduğu düşüncesini reddeder. Iraklı (ya da Macar Yahudisi) olmak dışında başka suçları olmayan insanları kurtarmayı deneme kararı verdi. Jacques Chirac onlar gibi olmak isterdi ama daha önce yaptığı hatalar ve özel yaşamının sırları, onu ya istifa etmek ya da boyun etmek zorunda bırakan bir şantajla karşı karşıya bırakmıştır.

Washington, Bağdat'ta iktidara, Ahmet Şalabi başkanlığında Irak Ulusal Konseyi adlı bir İngiliz derneği içerisinde seçtiği sürgündeki Iraklıları getirmeyi öngörmektedir. Öte yandan bu adamın, Ürdün'deki Petra Bankasının iflasından dolayı mahkum olmasından sonra bir uluslararası soyguncu olarak kabul edilmiş olması çok da dikkate alınmamaktadır. Uçak üreticisi Lockheed Martin şirketi, Irak'ın kurtuluşu için, eski Dışişleri Bakanı ve Bush Jr.'un akıl hocası George Schultz'un başkanlığını üstlendiği bir Komite kurar. Bu Komite ve Şalabi'nin Konseyi bu savaşı ABD kamuoyuna pazarlarlar. ABD'nin Irak muhalefetine yardımcı olmasının yeterli olacağı ve bu sürecin uzun sürmeyeceği konusunda güvence verirler.

Afganistan'a yönelik saldırıda olduğu gibi, Irak saldırısı da New York ve Washington saldırılarından önce hazırlanmıştır. 2001 yılı başında Başkan Yardımcısı Dick Cheney, Orta Asya Ekonomik Topluluğunun, Central Asia Battalion (CENTRASBAT) mutabakatlarının geliştirilmesi kapsamında, Kırgızistan, Kazakistan ve Özbekistan'da ABD askeri üslerinin kurulmasını bizzat kendisi müzakere etmişti. Planlayıcılar sadece bu savaşı gerçekleştirebilmek için acele ettikleri için, birliklerin günde 60 000 ton malzemeye ihtiyacı olduğundan, askeri nakliye yönetim merkezi (*Military Traffic Management Command – MTMC*) önceden lojistik malzeme taşımaya başlamakla görevlendirilmişti.

Birliklerin eğitimi ise ancak saldırılardan sonra gerçekleşti. Bunlar tarihin en önemli askeri tatbikatlarından : « Bin yılın meydan okuması 2002 » (*Millenium Challenge 2002*) . Bu savaş oyunu, gerçek manevralarla, Hollywood'ta *Gladiator* filmi için kullanılan teknolojik gereçler sayesinde karargah salonunda gerçekleştirilen simülasyonları birleştiriyordu. 24 Temmuz ila 15 Ağustos 2002 tarihleri arasında, 13 500 asker seferber edilir. Kaliforniya açıklarındaki San Nicola ve San Clemente Adaları, hareket sahnesi olarak kullanılmak üzere tahliye edilir. Bu abartılı imkanların kullanımını 235 milyon dolarlık bir bütçeyi gerektirir. Tatbikat senaryosunda, Irak birliklerini temsil eden birlikler, konvansiyonel olmayan bir strateji uygulayan General Paul Van Riper'in komutasındaydı. Riper'in tarafı ABD birlikleri karşısında açık farkla üstün gelince, genelkurmay henüz tamamlanmadan tatbikatı sonlandırmak zorunda kalır.

Ne Hans Blix'in raporlarını ve de Fransızların uyarılarını dikkate almayan Washington, 19 Mart 2003'te « Irak'ın Kurtuluşu Harekatı »nı (*Operation Iraqi Liberation*) başlatır. İngiliz kısaltmasındaki dil sürçmesi, OIL (petrol) göz önünde bulundurularak, harekata « Irak'ın Özgürlüğü Harekatı » (*Operation Iraqi Freedom*) adı verilir. Bağdat'ın üzerine daha önce benzeri görülmemiş bir ateş çöker ve « şok ve dehşet » (*Schock and Awe*) etkisi yaratır. Bağdatlılar sersemlemişken, ABD ve müttefikleri ülkeyi ele geçirirler.

Hükümet görevi önce Pentagon'un bir birimi olan ORHA (Office of Reconstruction and Humanitarian Assistance), ardından bir ay sonunda Savunma Bakanınca atanan ve Henry Kissinger'in özel yardımcısı bir sivil olan L. Paul Bremer III tarafından üstlenilir. Kısa sürede Geçici Koalisyon Yönetimi Valisi unvanını alır. Oysa bu tanımın çağrıştırdığı anlamın ötesinde bu Yönetim hiçbir zaman bir araya gelip toplanmamış olan ve bileşimini tam olarak bilemediğimiz Koalisyon tarafından oluşturulmamıştır.

İlk kez Pentagon'a bağlı olan ama ABD'deki hiçbir yönetim şemasında yer almayan bir birim ortaya çıkar. Bu, 11 Eylül 2001'de iktidarı gasp eden grubun türettiği bir şeydir. Washington'un yayınladığı belgelerde bu Yönetim, eğer söz konusu belge yabancılara yönelik ise bir Koalisyon birimi, eğer belge kongreye yönelik ise ABD hükümetinin bir birimi olarak tanımlanmaktadır. Bir İngiliz memurun haricinde, Yönetimin tüm memurları maaşlarını ABD idarelerinden alsalar da ABD yasalarına tabi değildiler. Böylece, Kamu İhaleleri Yasasını dikkate almadan hareket ederler. Yönetim, Irak Hazinesine yani 5 milyar dolara el koyar ama muhasebe kayıtlarında



bunun sadece 1 milyarını gösterir. Kalan 4 milyara ne olmuştur? Bu soru Madrid’te, ülkenin yeniden inşası için gerçekleştirilen toplantıda gündeme gelmiştir. Ancak hiçbir zaman yanıtlanmayacaktır.

Paul Bremer’in yardımcısı, Afganistan ve Irak saldırılarını Güvenlik Koseyinde meşrulaştıran Birleşik Krallık temsilcisi Sör Jeremy Greenstock’tan başkası değildir. ABD işgal boyunca, başta ülkenin üç devlete bölünmesi olmak üzere Irak’ın yeniden biçimlendirilmesi seçeneklerini inceler. Dolayısıyla Bremer, Yugoslavya’nın yedi ayrı Devlete bölünmesi sürecini düzenleyen Büyükelçi Peter Galbraith’i Bölgesel Kürt Hükümetine danışman olarak gönderir.

Bremer, SSCB’nin dağılması sırasında ABD’nin gelecek stratejisini belirleyen Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz ile doğrudan bağlantılı olarak çalışır. Leo Strauss’un düşünceleriyle eğitim görmüş olan bir Troçkist Yahudidir. Alman filozofun birçok yandaşını Pentagon’a yerleştirir. Birlikte çok uyumlu ve birbirine bağlı, iyi yapılanmış bir grup oluştururlar. Onlara göre, Weimar Cumhuriyetinin Naziler karşısındaki zayıflığından ders alarak, yeni bir soykırımı maruz kalmamaları için Yahudilerin artık demokrasilere güven duymamaları gerekir. Aksine otoriter partilerin tarafını tutmalı ve iktidarın yanında durmalıdırlar. Böylece bir dünya diktatörlüğü düşüncesi, önleyici yönüyle meşrulaştırılır.

Wolfowitz, Geçici Koalisyon Yönetiminin ana çalışma hatlarını belirler, yani aynı zamanda hem ülkenin BAAS’tan arındırılması –yani laik BAAS Partisine üye tüm devlet memurlarının tasfiyesi-, hem de ekonomik olarak talan edilmesi. Onun talimatlarıyla Bremer bütün devlet sözleşmelerini, çoğunlukla ihalesiz olarak dost şirketlere verir; bu da ilke olarak bu yayılmacı savaşa karşı çıkan Fransızları ve Almanları işin dışında bırakır.

11 Eylül’ü hazırlayan düşünce kuruluşu Yeni Amerikan Yüzyılı Projesinin üyelerinin tümü, dolaylı ya da dolaysız olarak, Koalisyon Geçici Yönetimine dahil edilir ya da onunla birlikte çalışmaktadır.

Bu insanlar başından beri birçok kişide yoğun bir tereddüte neden olurlar. Öncelikle de BM Genel Sekreterinin temsilcisi Sérgio Vieira de Mello nezdinde. De Mello iddiaya göre 19 Ağustos 2003’te, Powell’in BM’de teşhir ettiği cihatçı Ebu Musa el Zarkavi tarafından öldürülür. Diplomatın yakınları aksine Paul Wolfowitz ile yaşadığı anlaşmazlığın altını çizmekte ve doğrudan ABD’li bir fraksiyonu suçlamaktadırlar. Ardından, ülkenin BAAS’tan arındırılması sürecinin yıkıcı sonuçlarından kaygılanan Deniz Piyadeleri 1nci Tümeninin Komutanı General James Mattis. Mattis, sonuç olarak sade yurttaşlığa geri dönecektir.

11 Eylül’ün adamları, ABD, Afganistan ve Irak’ta kazandıkları başarının verdiği güçle ülkelerini yeni hedeflere yöneltirler.

## **Teo-politika**

12 ila 14 Ekim 2003'te, Kudüs'teki King David Otelinde bir garip toplantı düzenlenir. Davetiyede yazanlara göre: « İsrail, Doğu totalitarizminin ve Batının ahlaki rölativizminin ahlaki seçeneğidir. İsrail medeniyetimizin ayakta kalma merkezi savaşının "Ground Zero"sudur. İsrail'in ve Batı'nın geri kalanının onunla birlikte kurtarılması hala mümkündür. Kudüs'te birleşmenin zamanı gelmiştir ».

İsrail ve ABD aşırı sağından davet edilen yüzlerce şahsiyetin masrafları Rus mafyası tarafından karşılanır. Avigdor Lieberman, Binyamin Netanyahu ve Ehud Olmert, Elliot Abrams, Richard Perle ve Daniel Pipes'i kutlarlar.

Hepsi aynı inancı paylaşmaktadır: Teo-politika. Onlara göre « Zamanın sonu » yakındır. Dünya yakın zamanda Kudüs'te yerleşik bir kurumun yönetimi altına girecektir.

Bazı konuşmacılar, altı ay önce fethedilen Bağdat'ı antik « Babil » olarak tanımlayınca, bu toplantı İsraili ilericileri kaygılandırır. Onlar için bu kongrenin sahip çıktığı teopolitik, Talmudculuğun yeniden ortaya çıkmasıdır. Leo Strauss'un uzmanı olduğu bu düşünce akımı, Yahudi dinini, Mısırlıların atalarına karşı işlediği cinayetlerin, Asurlular tarafından Babil'e sürgün edilişleri ve hatta Avrupa Yahudilerinin Naziler tarafından yok edilmesinin intikamı için Yahudi halkının bin yıllık duası olarak yorumlamaktadır. « Wolfowitz Doktrini »nin, önce genişletilmiş Ortadoğu'da, daha sonra da Avrupa'da kaos'un yerleşmesi anlamına gelen Armageddon'u (nihai savaş) hazırladığına inanmaktadır. Bu, Yahudi halkının acı çekmesine neden olanların tanrı tarafından cezalandırılmasına yol açacak topyekun bir yıkım olacaktır.

Eski Başbakan Ehud Barak, Başkan Bill Clinton ve Hafız Esad ile bizzat müzakere ettiği, bölgede yaşayan tüm halkların çıkarlarını koruyacak olan ve teopolitiçiklerin istemediği barışı reddederek yaptığı hatanın farkına varır. Kasım 2014'te, Binyamin Netanyahu'nun yeniden seçilmesini boş yere engellemeye kalkışacak olan subayları, Commanders for Israel Security (İsrail'in güvenliği için üst rütbeli subaylar) bünyesinde toplamaya başlar. Mücadelesini, Netanyahu'nun en kötünün politikasını ve Apartheid'i kurumlaştırma iradesini kınadığı, Haziran 2016'daki Herzliya Konferansındaki konuşmasını yapmaya kadar vardıracaktır. Yurttaşlarını bu fanatikleri engelleyerek ülkelerini kurtarmaya davet eder.

## **Savaşın yayılması**

Başkan Bush, Libya ve Suriyeli mevkidaşlarına « kitlesel imha silahlarını ortadan kaldırmalarını, aksi taktirde ABD'nin bunları ve her şeyi tartışmasız olarak imha edeceğini » buyuran bir mektup gönderir. 6 Mayıs 2002'de Dışişleri Bakanlığı Silahsızlanma Direktörü John Bolton, Libya, Suriye ve Küba'yı gelecekteki hedefler olarak belirler. Zaten ambargo altında olan Libya zaman kazanmaya karar verirken, Suriye tek taraflı olarak silahsızlanmayı reddeder ve savaşa hazırlanır. Küba daha sonra söz konusu edilmeyecektir.

Daha Bağdat henüz yeni düşmüşken, Kongre devamını tartışmaya başlar. Lübnanlı Hıristiyanların eski lideri Mişel Aun, Kongre’de birçok terörist örgütü –adlarını vermeksizin- korumakla suçladığı Suriye’ye karşı tanıklık yapar. Şam’a karşı savaş oylanır, ardından da 12 Aralık 2003’te Başkan Bush tarafından onaylanır. Bu, 1998 tarihli *Iraq Liberation Act* örnek alınarak yazılan *Syrian Accountability Act*’tır. Muammer Kaddafi 19 Aralık’ta ülkesinin her türlü kitlesel imha silahını kullanmaktan vazgeçtiğini açıklar ve uluslararası denetimi kabul eder.

Afganistan saldırısı boyunca, Dışişleri Bakanı Colin Powell ABD-Ortadoğu Ortaklık Girişimini (MEPI) oluşturur. Bu ofis o kadar önemlidir ki, başkan yardımcısı ve Alternatif Hükümet üyesi Dick Cheney’in öz kızı Liz Cheney tarafından yönetilir. Ofiste görevli memurlar, Ticaret Bakanlığı (internete erişim ve kontrol için) « Beş Göz »lerin gizli servislerinin ortak ajansı National Endowment for Democracy (NED) memurlarıyla işbirliği içerisinde çalışırlar. Başkan Bush, NED’in 20nci kuruluş yıldönümü dolayısıyla, Ortadoğu ve Kuzey Afrika’nın stratejik öncelikleri olduğunu teyit eder. MEPI’nin hedefi, devrimci devletlere (Libya, Suriye) karşı savaşların hazırlanmasının yanı sıra bazı müttefik devletlerin (Suudi Arabistan, Bahreyn, Mısır, Tunus ve Yemen) hükümetlerini « demokratikleştirmektir ».

Bir ülkenin sadece kurumlarının değil, ama bir halkın siyasi pratiğinin dışarıdan « demokratikleştirilmesi » düşüncesi açıkça çatışkılı ve gülünçtür. NED’in başındaki Troçkistler için bu, eski « Dünya Devrimi » hayalidir. Halklar, ülkeleri ve tarihleri ne olursa olsun, devrim herkes içindir ve iktidar onlarıdır. Bolşevik Devrimi sırasında Rusya’yı zayıflatmak için Leon Troçki ve sekreteri, İngilizler tarafından yurttaşlarını büyük ölçekte katletmeye yüreklendirilirken, müritleri bundan büyük bir kıyım ortaya çıkarırlar: bir aşırı sol zırvalığından söz ederek, emperyalizme hizmet edecek şekilde kitlesel cinayetler düzenlerler.

MEPI’nin programı sahada özel olarak Tunus’tan ya da Abu Dabi’den yönetilmektedir. Tunus ve Birleşik Arap Emirlikleri’ndeki ABD Büyükelçilikleri bunun için inşa edilmişlerdir: bunlar, gösterilere sahne olabilecek bölgelerden uzak, çok güvenli ve görünen bölümden çok daha geniş yeraltı tesisleri içeren devasa binalardır. Bölgedeki diğer ABD büyükelçiliklerinden, bütünsel stratejiyi öğrenmeksizin aldıkları talimatları sorgulamadan uygulamaları istenir. Washington, Tahran Büyükelçiliğinin İmam Humeyni’nin yolundan giden öğrenciler tarafından ele geçirilmesinden gereken dersi almıştır. Diplomatları casusluk yaparken suçüstü yakalanır –Washington’un propagandasının iddia ettiği gibi hiçbir zaman rehin alınmamışlardır- ve ele geçirilen belgeler devrimci İran’a ve SSCB’ye, ABD’nin bölgedeki bütün düzeneğini keşfetmelerini sağlamıştır.

ABD, on beş yıl boyunca, George Orwell’in kabusunda olduğu gibi, bizzat kendi anayasalarının, tüm demokrasilerin ön koşulu olan halkın egemenliğini tanımadığını bilerek -2001’den beri *Bill of Rights*’ın askıya alınmış olmasından ayrı-, « demokrasinin teşviki » için yılda 2 milyar dolardan fazla harcama yaptı. Bütçenin büyük bölümü ABD Uluslararası Kalkınma Ajansı (USAID) tarafından, ardından da Dışişleri Bakanlığı bünyesindeki Demokrasi, İnsan Hakları ve Çalışma Ofisi ve CIA ve STK’sı National Endowment for Democracy (NED) tarafından kullanıldı. Çeşitli

değerlendirme raporları, bu programların resmi hedeflere etkisini bilmenin imkansız olduğunu gösteriyor.

Zaten, günümüzdeki ABD sürümü « demokrasi », Abraham Lincoln'un formüle ettiği gibi « halkın, halk tarafından, halk için yönetimi » değil ama emperyalizme hizmet eden bir siyasal rejimdir ki bu da ancak « rejim değişikliği » tamamlandığında ölçülebilir.

Washington, Sovyetler sonrası dünyayı yönettiğini düşünerek, genişletilmiş Ortadoğunun « demokratikleştirilmesi » planını G8'deki ortaklarına sunar (Haziran 2004, Sea Island zirvesi). Her ne kadar birbirinden çok farklı ve çoğu zaman halkın büyük çoğunluğunun okuma yazma bilmediği ülkelere demokrasi ihraç edileceğine kimse inanmasa da, on üç yıl önce Çöl Fırtınası'nda olduğu gibi katılımcıların her biri öneriyi kabul eder. Bu kez Rusya da onlardan yanadır, ya da öyleymiş gibi görünür.

Bu dönemde, İngiltere Başbakanı Tony Blair, kendi ülkesinde Washington'un « küçük köpeği » olarak nitelenecek kadar, sistematik olarak ABD saflarına katılır. Aynı zamanda hem George Bush ve Ariel Şaron'un Filistin'deki hayrete düşüren girişimleri, hem de ABD güçlerinin Irak'taki anlamsız ve sert tutumu konusundaki başkaldırı Foreign Office'i sarsar. Bu durum, eski Dışişleri Bakanı David Owen tarafından özetlenmişti. Bana ABD'nin bir ülkeyi işgal etmekten aciz olduğunu anlatmıştı: « Biz koskocaman Hindistan İmparatorluğunu birkaç bin askerle elimizde tuttuk. Amerikalı dostlarımızın Irak'ta 170 000 asker ve paralı askerlerine rağmen işleri başlarından aşkın! ». Majestelerinin 52 eski büyükelçisi Başbakanı ateşe tutarlar ve yaptığı hatalarda onların peşine düşmek yerine ABD'ye öneriler sunmasını tavsiye ederler.

Eski Suriye ve Suudi Arabistan büyükelçisi Sör James Craig, Foreign Office'te « [Birleşik Krallığın] İslam Dünyasıyla birlikte taahhüdü » üzerine bir programı hayata geçirir. Resmi olarak farklı ve çeşitli eylemlerin desteklenmesi, gerçekte ise Müslüman Kardeşler ile birliğin geniş kapsamlı yürürlüğe sokulması söz konusudur. Bir MI6 ajanı olan Angus McKee, hükümet üyelerini bu siyasetin haklılığı konusunda ikna etmekle görevlidir. Bir başkası, Makbul Ali, Foreign Office ve Birleşik Krallık'ta oturan Kardeşler arasındaki ilişkilerden sorumludur.

Dolayısıyla 2004 sonunda, Tony Blair, George Bush Jr.'a laik Arap hükümetlerinin devrilmesi ve yerlerine Müslüman Kardeşlerin geçirilmesini içeren bir plan sunar. Başbakan, 1 Ağustos 2006'da, Los Angeles World Affairs Council'de projesinin bir bölümünün sunumunu yapar. Anglosakson stratejisini şu şekilde tanımlar: « Aynı zamanda hem El Kaide'nin dincileri, hem de Saddam Hüseyin'in laikleriyle savaşarak demokrasiyi getireceğimizi sanma hatasına düştük. Aksine, « aşırılık yanlılarıyla » [yani İranlılar, Suriyeli laikler ve Lübnan Hizbullah'ı] karşısında, « ılımlıları » [yani Müslüman Kardeşler] savunmalıyız. »

Dolayısıyla Batı, Müslüman dünyasını kemiren dinci/laik karşıtlığını bir kenara koyar ve yalnızca emperyalizmle işbirliği yapmayı kabul eden « ılımlılarla », buna karşı çıkan « aşırılık yanlıları » karşıtlığını dikkate alır.

Kulağa hoş gelmesine rağmen, Müslüman Kardeşlerin Anglosaksonlar tarafından kurulduğunu, El Kaide'nin bu yapının Sovyetlere karşı kullanılan bir kolu olduğunu ve Saddam Hüseyin'in eski bir CIA ajanı olduğunu bildiğimizden, bütün bunların anlamı yoktur. Oysa Suriye'deki cihatçıları « ılımlılar » olarak nitelemeye kadar varacak varacak olan bu aynı söylemdir.

Bu dönem boyunca, « Beş Gözler »in –Avustralya, Kanada, ABD, Yeni Zelanda ve Birleşik Krallığın askeri ittifakı- « STK »larının İngiltere kolu ve dolayısıyla da ABD NED'inin eşdeğeri olan Westminster Fondation, özellikle Mısırlı ve Suriyeli Kardeşler arasında birçok görüşme örgütler. Özellikle de 2006 yılında Kahire'de parlamenterlerle Cemaat arasında büyük bir kolokyum düzenler.

ABD giderek İngilizlerin planını uygulamaya başlar.

Liz Cheney, Ulusal Güvenlik Konseyinde, İran ve Suriye Siyaset ve Harekat Grubunu kurar (« Iran Syria Policy and Operations Group »). Bu çok gizli birim sırasıyla Dışişleri Bakanlığı, Savunma Bakanlığı ve babası Başkan Yardımcısı Dick Cheney'in ofislerine yerleşir. Birim özellikle Ulusal Güvenlik Yardımcı Danışmanı James F. Jeffrey ve Başkan Bush'un özel danışmanı Elliott Abrams'tan oluşur. 80 milyon dolarlık bütçeye sahip bu « Grup », 2006 ve 2008'de Lübnan'da, 2009'da İran'da ve 2012'de Suriye'de başrol oynayacak olan muhatapları belirler ve satın alır. Liz Cheney, Foreign Policy Association önünde yaptığı bir konuşmada yaptığı işi, 80'li yıllarda Polonya'da rejim değişikliğini hazırlamak üzere Lech Walesa ile yapılmış olanlarla karşılaştırır. O dönem Washington'da genişletilmiş Ortadoğunun « Çariçesi » olarak kabul edilir. İran'da Belucistan'da ayrılıkçı gruplar oluşturur ve bir post Marksist tarikat olan Halkın Mücahitleri (OMPI) ile devasa bir terörist kampanya örgütler.

2007'de bu Grup, Irak saldırısını meşrulaştırmak için bir şeyler icat etmekle görevli Özel Planlar Bürosu (« Office of Special Plan ») skandalı sırasında lağvedilir. Grubun üyeleri, Elliott Abrams'ın yönetiminde Küresel Demokrasi Stratejisini (« Global Democracy Strategy ») uygulamaktan sorumlu bir başka yapının bünyesine katılır. Bu yapı önceki yıllarda Başkan Bill Clinton tarafından kurulmuştu. Sadece genişletilmiş Ortadoğu'da İngiliz planını uygulamak için değil, ama aynı zamanda Honduras'ta Başkan Manuel Zelaya'yı devirmek, Venezüela'da birçok darbe girişimini kışkırtmak ve operasyonlara girişmek için çalışır. Ne yazık ki faaliyetleri hakkında daha fazla bilgiye sahip değiliz.

## **Hedef « Arap Baharları »!**

Biraz geriye dönelim. Başlangıç için, Washington, Irak'ta öngördüğünü örnek alarak Suriye hükümetinin hazırlıklarını yapar: Ocak 2004'te bir silah tüccarı olan Ferit Şadri, Brüksel'de Suriye Demokratik Koalisyon'un kurucu kongresini düzenler. Ne

yazık ki burada ihtiraslar birbiriyle çekişir ve aralarından bir lider çıkartmayı başaramazlar. Dolayısıyla Suriye’de, Ahmet Şalabi’nin Irak’ta oynadığı rolü üstlenecek biri olmayacaktır.

Anglosakson planı ilk somut uygulamasına, Dışişleri Bakanı Colin Powell’in bölge gezisi ve ardından Tunus’ta düzenlenen Arap Birliği zirvesiyle (Mayıs 2004) birlikte kavuşur. Her ne kadar üye ülkelerin her biri, birçok ülkenin buna uymayacağını bilse de, *Arap İnsan Hakları Sözleşmesi*’ni kabul ederler. Ardından Birliğin Genel Sekreteri ve Tunus Cumhurbaşkanı « demokratik » paketlerinin devamını önerirler: bazı baş eğmeyen devletlere boyun eğdirmek için güç kullanımına izin veren bir *Açıklama*’nın kabul edilmesi. Lübnan (Emil Lahud) ve Suriye (Beşar Esad) buna hemen karşı çıkar. Asıl insan haklarını ihlal edenler –Suudi Arabistan gibi- kaygı duymazken, her iki başkan da Colin Powell’in « demokrasinin » dışarıdan dayatılmasına dair söylemini kabul ederler ve bu metinde bir ABD saldırısının meşrulaştırılmasına yönelik bir tarz olduğunu fark ederler. Çeşitli tartışmalardan sonra, *Tunus Bildirgesi* arındırılır.

Arap Baharları projesi yavaş yavaş uygulamaya koyulurken, İmparatorluğa direnen genişletilmiş Ortadoğu devletlerine karşı savaş projesi sürdürülür.

Acemi eğitimini Irak’ta Geçici Koalisyon Yönetiminde yapan –dolayısıyla da 11 Eylül’ün adamlarının desteğine sahip- bir « diplomat » olan Jeffrey Feltman Beyrut’a atanır. İç savaşa son veren Suriye Barış Gücüne karşı bir başkaldırı örgütlenmesi, kanlı bir bastırma hareketine yol açılması ve barışı sağlamak üzere Amerikan Deniz Piyadelerinin karaya çıkışının meşrulaştırılması gerekmektedir. Bu yolla Washington bir taşla iki kuş vuracak ve hem Lübnan’ı, hem de Suriye’yi ele geçirecektir.

Başkan Bush, 2 Şubat tarihli Birliğin Durumu konuşmasında *Syrian Accountability Act*’a göndermede bulunur ve İsrail yayılcılığına karşı Lübnan Direnişine verdiği destek nedeniyle Suriye’yi tehdit eder. 7 Şubat’ta Washington’daki Suriye Büyükelçisi Dışişleri Bakanlığına çağrılır ve kendisine hükümetinin Hizbullah ile ilişkisini kesmesi için 48 saati olduğu söylenir. 14 Şubat’ta Beyrut’ta gerçekleşen çok büyük patlama sonucunda eski Başbakan Refik Hariri ölür. Birkaç saat içinde dünya basının yürüttüğü kampanyayla Devlet Başkanları Emil Lahud ve Beşar Esat cinayetin talimatını vermekle suçlanır ve Şam’da « rejim değişikliği » çağrısı yapılır.

Yıllarca saldırının patlayıcı yüklü bir kamyonetle gerçekleştirildiği masalı anlatılacaktır. Bu arada Hizbullah, saldırıdan önceki günlerde, Refik Hariri’yi ve olayın gerçekleştiği yeri izlemekle görevli İsrail’e ait bir keşif amaçlı insansız hava aracına ait video görüntüleri yayınlayacaktır. Rusya’nın *Odnako* dergisinde yazdığım gibi, bu operasyon İsrail, ABD ve Almanya ortaklığında, nanoteknolojiyle üretilmiş ve zenginleştirilmiş üranyum parçacıkları kullanan yeni bir silahla gerçekleştirilmiştir. Makalede yazdıklarımı yalanlamak için Birleşmiş Milletler büyük masraflarla saldırıyı Fransa’da yeniden oluşturacak, ama hiçbir sonuca ulaşamayınca, varılan sonuçları hiçbir zaman açıklamayacaktır.

Bu arada saldırının hemen ertesi gününden itibaren, Centre for Applied Nonviolent Action and Strategies (Şiddet kullanmayan eylem ve stratejileri uygulama merkezi) Beyrut'ta gösteriler ve bir oturma eylemi örgütler. Bu Sırp örgütü, Gene Sharp'ın yönetiminde NATO ve NED tarafından kurulmuş olan Albert Einstein Institution'un silahlı koludur. Örgüt İsrail Ordusunun Psikolojin Birim Şefi Reuven Gal ile bağlantılı olarak çalışmaktadır. 1989'dan beri, bu ofis « renkli devrimler » görüntüsü altında siyasal rejimleri devirmek için kitleleri yönlendirmektedir. Tienanmen Meydanında Zao Ziyang'ın darbe girişimini, Litvanya, Kosova, Irak, Gürcistan ve bunun gibi yerlerdeki « devrimleri » örgütleyen yine bu ofistir (burada da, Batı basının yazdıklarıyla gerçekler arasında hiçbir bağlantı yoktur). Beyrut'ta bu, iki yıl sonra Başkan Bush tarafından davet edilecek olan Eli Khoury (Quantum Communications) tarafından sahnelenen « Sedir Devrimi » olacaktır. Venezüela Bolivarcı Cumhuriyeti Devlet Başkanı Hugo Chávez uzun uzun göndermede bulununca Gene Sharp, ofisin NATO ve NED ile bağlantıları üzerine yaptığım araştırmalara itiraz edecektir. Ne yazık ki ve söylediklerinin tersine, Sharp açıkça NATO adına çalışmıştır ve NED tarafından mali olarak desteklenmiştir ve krizler süresince adını andığım ülkelerde bulunmuştur. Rus basını bütün bu konuları tek tek teyit edecek ve bu « filozofun » birçok Devlete girişi yasaklanacaktır.

« Renkli Devrimler » ilkesi, Gene Sharp'ın 1985 yılında NATO için yaptığı bir araştırmadan kaynaklanmaktadır: *Avrupa'yı fethedilemeyecek duruma getirmek*. Yazar burada halkın asgari desteğini almadan yeni bir rejimin tesis edilmesinin imkansızlığını ortaya koyuyordu. Dolayısıyla, sadece halk nezdinde meşruluğunu yitirdiği izlenimini vererek bir rejimi devirmek mümkündür. Bu ilkeden hareketle CIA kitleleri nasıl yönlendirebileceğini, gösteriler düzenleyebileceğini ve özel ekipler iktidarı ele geçirirken gerçek bir devrimin yaşandığına nasıl inandırabileceğini tasarladı. Çavuşesku'nun 1989'da devrilmesinden beri, Gene Sharp ve CIA bu senaryoyu birçok ülkede, çoğu zaman başarıyla uygulamaya soktu. Bu arada Devrim toplumu dönüştürmeyi hedeflerken, bir « Renkli Devrim » sadece yönetici ekibi değiştirmeyi öngörmektedir. Birincisi on yıl sürerken, ikincisi birkaç hafta içerisinde gerçekleşir. Özellikle de renkli devrimler darbeleri gizlemeye yarayan mizansenlerden ibaret iken, iktidara getirilen hükümetler hiçbir zaman uzun ömürlü olmamaktadır.

Jeffrey Feltman Cumhurbaşkanı Lahud ve Esad'a karşı yürütülen kampanyanın eşgüdümünü üstlenir. Lübnan Cumhurbaşkanı'nın ülkenin güvenliği için önde gelen dört yardımcısı –Mustafa Hamdan (Cumhurbaşkanlığı Muhafızlarının şefi), Cemil Seyid (Ulusal Güvenlik Şefi), İbrahim Elhac (İç Güvenlik Güçleri Müdürü) ve Raymond Azar (Askeri İstihbarat Şefi)- Birleşmiş Milletler tarafından tutuklanır ve cezaevine gönderilir. İsrail'in 2006 yazında Lübnan'a daha rahat saldırmasına olanak verecek şekilde ancak dört yıl sonra serbest bırakılırlar. Birleşmiş Milletler himayesinde bir uluslararası soruşturma komisyonu kurulur. Katillerden oluşan ve çalışma dilleri İngilizce (BM'nin resmi dillerinden biri) ve İbranice olan komisyonun başlıca iki sorumlusu, daha önce Libya'ya karşı CIA ve MOSSAD adına çalışmış Detlev Mahlis adlı bir Alman savcı ve CIA'nin gizli hapisaneleri skandalına bulaşmış olan Alman polis komiseri Gerhard Lehmann'dır. Güvenlik Konseyi ve

Lübnan Başbakanı tarafından, ne Lübnan Hükümeti ne de Lübnan Parlamentosu tarafından onaylanmadan, Lübnan için bir Birleşmiş Milletler Özel Mahkemesi kurulur. Oysa Mahkeme faaliyete geçer ve başkanlığını İran İslam Cumhuriyetine karşı CIA tarafından finanse edilen bir terörist örgüt olan Halkın Mücahitlerinden maaş alan İtalyan yargıç Antonio Cassese üstlenir. Tanıklar, Beşar Esat'ın talimatıyla cinayete katıldıklarını beyan ederler ama maskeleri indirilip, kurbanın oğlu Saad Hariri ve Suriye Devlet Başkanı'nın amcası Rıfat Esat'tan maaş aldıkları ortaya çıkarılınca ortadan kaybolurlar.

Ne olursa olsun, « Sedir Devrimi », uluslararası soruşturma komisyonu ve özel mahkeme operasyonunun tümü gecikmeli olarak ortaya çıkarılacaktır. Jeffrey Feltman Güvenlik Konseyi'ni Lübnan ve Suriye Cumhurbaşkanlarının, eski Lübnan Başbakanını öldürttüklerine ikna eder.

CIA'nın başlangıçtaki planı aşağıdakileri öngörüyordu:

- 1. Refik Hariri'nin öldürülmesi ve bundan Lübnan ve Suriye Cumhurbaşkanlarını sorumlu tutmak;
- 2. Gene Sharp'ın adamlarıyla Sedir adır verilecek bir « renkli devrim » düzenlemek;
- 3. Bu devrimin Lübnan'daki Suriye Barış Gücü tarafından şiddet kullanılarak bastırılmasını sağlamak;
- 4. Sadece Beyrut'ta düzeni sağlamak için değil ama Şam'a da saldırmak için Deniz Piyadelerinin karaya çıkmasını meşrulaştırmak.

Oysa birkaç ay öncesinden birliklerini geri çekmeye zaten başlamış olan Devlet Başkanı Beşar Esat, Suriye karşıtı gösteriler karşısında, CIA'yi şaşırtarak aniden tüm birliklerini geri çekme kararı alır.

Şam'ın Lübnan'ı terk ettiğini değerlendiren Jeffrey Feltman ülkeye el atar. İç savaşta (1975-90) ağır sorumluluğu bulunan ve Fransa'da sürgünde bulunan General Mişel Aun'u geri getirir. Aun, Suudi Arabistan, İsrail ve ABD tarafından finanse edilenlerin tümüyle ittifak kurarak, Direnişe karşı « 14 Mart » koalisyonunu kurar. Ama beklenmedik bir şekilde, ülkesinde birkaç ay geçirdikten sonra, işlerin görüldüğü gibi olmadığını anlar ve Direniş ile ittifak kurar. 6 Şubat 2006'da, Hizbullah ile bir *Karşılıklı Mutabakat Belgesi* imzalar.

Kendisine direnen yedi bölge devletine karşı askeri projelerini ve bozguncu « Arap Baharları » projelerini birleştirme arayışında olan Washington ve Londra, bir ikinci işgal girişimini planlayarak, Lübnan'daki Sedir Devrimi, Suriye muhalefeti ve Müslüman Kardeşler arasında çeşitli temaslar düzenler. Bu kez herhangi bir gerekçeye dayanarak İsrail doğrudan Lübnan'a saldıracak ve Hizbullah'ı ezecektir. Suriye, Direnişin yardımına koştuğunda, Deniz Piyadeleri nihayet karaya çıkabilecektir. Böylece ABD, « özgürleştirilen » Beyrut ve Şam'da iktidara Müslüman Kardeşleri ve Suudi Arabistan diğer müttefiklerini iktidara getirebilecektir. Buna « Mavi Yasemin » operasyonu adı verilir.



Bu bakış açısıyla, Sosyalist Enternasyonal Başkan Yardımcısı ve Washington yanlısı Lübnan Dürzi Partisi lideri Velid Cumblad, Mokhtara'daki sarayında bir Müslüman Kardeşler heyetini kabul eder. Ya da yine, Suriye Selamet Cephesi, 4 ve 5 Haziran tarihlerinde Londra'da toplanır. Bu « önemli » buluşmada 43 katılımcı vardır ve daha önceden katılacakları açıklanan ne Velid Cumblad, ne de Saad Hariri bu toplantıya gitmez. Böyle olunca bu cephe, eski Suriye Başkan Yardımcısı Abdülhalim Haddam'ın gerisinde, Müslüman Kardeşler'i gizleyen bir vitrinden başka bir şey değildir.

ABD, gelecek aylarda Lübnan'ı işgal edebilmesi için İsrail'i donatır.

## **Lübnan'a karşı savaş**

Bu arada Lübnan'da Cumhurbaşkanı Lahud'un ve onun dört generalinin dostları, kendi başlarına Refik Hariri cinayetini aydınlatmaya çalışırlar. Askeri istihbarat, İsrail'in MOSSAD'ı hesabına faaliyet gösteren bir casusluk ve cinayet şebekesini yönettiğini itiraf eden emekli jandarma Mahmut Rafeh'i yakalamayı başarır. Bu adamın Lübnan işgali sırasında Tsahal'ın eski bir işbirlikçisi olduğu ortaya çıkar. Yönettiği hücrenin son dört yıl içerisinde gerçekleşen ve haksız yere Suriye'ye isnat edilen birçok cinayet ya da cinayet girişimine karıştığı tüm ayrıntılarıyla ortaya çıkarılır.

Lübnan, Güvenlik Konseyinden İsrail'in sürekli olarak içişlerine müdahalede bulunmasını kınamasını talep eder. Gerçekten de Yahudi devleti, Hizbullah'a yönelik casusluk faaliyetleri için her gün defalarca ülkenin hava sahasını ve karasularını ihlal etmektedir. İsrail aynı zamanda mobil iletişim şebekesini dinlemektedir ve birçok siyasi lideri öldürmüştür. ABD, Fransa ve Birleşik Krallık yanıt vermenin dışında başka bir yapmazlar.

Ne rastlantıdır ki, Lübnan topraklarında macera arayan bir İsrail devriyesi Hizbullah'ın kurduğu pusuya düşer. Sekiz asker öldürülür, iki asker ise esir alınır. Uluslararası hukuka göre, topraklarının bir bölümü işgal edilen tüm halklar, saldırgan ülkenin toprakları da dahil olmak üzere düşman ordusuyla çarpışabilir. Dolayısıyla BM esir alınan askerlerin, « kaçırıldıkları » değil ama hükümet dışı bir askeri eylem kapsamında « yakalandıkları » değerlendirmesinde bulunur. Hizbullah bu esirleri, İsrail'de tutuklu bulunan kendi askerleriyle değiş-tokuşa kullanmak niyetindedir. Ancak Tel Aviv'in bakış açısıyla, kaybedilecek tek bir dakika dahi yoktur. Lübnan askeri istihbaratı Refik Hariri cinayeti yani bir önceki savaş girişimine ilişkin gerçekleri ortaya çıkarmadan önce, Washington'un talep ettiği savaşı bir an önce yürürlüğe sokmak gerekmektedir. Liz ve Dick Cheney onay verirler. İsrail Lübnan'ı yeniden işgal eder.

ABD'nin NATO'daki temsilcisi Büyükelçi Victoria Nuland-Kagan (Yeni Amerikan Yüzyılı projesinden tanıdığımız) savaş tamamları çalar ve müttefikleri seferber eder ancak çatışmanın 34ncü gününde İsrail geri çekilmek zorunda kalır. Güvenlik Konseyi ateşkes ilan ederek görüntüyü kurtarmasını sağlar. Şam dışında bütün

büyükelçiler İsrail'in zaferine kesin gözüyle bakarken, birkaç yüz direnişçi daimi olarak Pentagon tarafından desteklenen ultra modern bir orduya diz çöktürmeyi başarırlar. Bu müstesna savaşçılar, gizlice savaş alanında hazır bulunan Seyyid Hasan Nasrallah'ın komutası ve Suriye Savunma Bakanı General Hasan Turekmani'nin gözetimi altındaydılar.

Yaygın olarak düşünülenin aksine, İran'ın bu savaşa müdahil olma zamanı olmamıştı ve Hizbullah liderlerine siyasi sığınma hakkı tanımayı öngörüyordu. Ama ateşkesten sonra, Cumhurbaşkanı Mahmut Ahmedinejad Lübnan Direnişine etkili bir şekilde yatırım yapacak ve füze sayısını dört yüz (400) kat arttıracaktır.

O ana kadar ABD'de, Afganistan'da ve Saddam Hüseyin'e karşı muzaffer olan 11 Eylül'ün adamları, Lübnan'da bozguna uğramışlardır ve bu kez Iraklı BAAS'çılar da direnişe geçerler. Hizbullah'ın zaferi, ABD'nin « süreklilik hükümeti »nin gayrimeşru iktidarını yeniden tartışmalı hale getirir.

## **Baker-Hamilton Komisyonu**

Irak'ta işler gittikçe kötüye gider. Geçici Yönetimin yerini alan Geçici Hükümet ülkede istikrarı sağlayamaz. Müttefik bombardımanlarının yarattığı « şok ve dehşet etkisi » dağılınca, halk kendine gelir ve Geçici Yönetimin gerçekleştirdiği talan ve yıkımın bilincine varır. ABD, ilk günlerden itibaren arşivleri ve ulusal kütüphaneyi ateşe verir. Öncelikle zamanında devlet hazinesinde saklanmayan ulusal müzedeki eserleri yağmalarlar. Eski Bulgaristan Cumhurbaşkanı Petar Stoyanov ya da eski Rus Başbakanı İgor Gaydar gibi « uzmanları » yardımıyla, ülkenin sosyalist ekonomisini sistematik olarak kendi çıkarlarına özelleştirirler.

İşgalci ABD tarafından terhis edilen askerler her yerde yeniden örgütlenir ve işgalcilere karşı isyan ederler. Iraklıların öfkelerini bastırmak için ABD Büyükelçisi John Negroponte, bunların arasındaki birliği bozmaya ve birbirilerine düşürmeye karar verir. Washington'daki eski dostları Elliot Abrams ve Liz Cheney'in desteğiyle, Şiilere saldırmakla görevli bir Sünni grup ve Sünnileri katletmekle görevli bir Şii grup yaratır. İç savaş başladığında, John Negroponte ABD Ulusal İstihbarat Direktörü olmuştur bile. Cehennemnin başlangıcı, 22 Şubat 2006'da Samara'da Şiilerin el Askeri Camii'ne karşı düzenlenen ve binden fazla kişinin ölümüne yol açan büyük bombalı saldırıyla olur. Üstlenilmemiş olmasına karşın, saldırıyı herkes daha sonra IŞİD adını alacak olan Irak İslam Emirliğine isnat eder. Büyük Ayetullah Ali el Sistani ve Mukteda el Sadr'ın sükunet çağrısına rağmen, saldırıdan sonra misilleme olarak 3 000 Sünninin ölümüne neden olacak birçok saldırı ve linç hareketi yaşanır.

Somut olarak, bu savaşın bilançosu şu şekilde özetleniyordu: Devlet Başkanı Saddam Hüseyin sahte gerekçelerle devrilmiştir; ülke 11 Eylül darbesini gerçekleştiren adamlar tarafından sistematik bir şekilde yağmalanmıştır; ve 170 000 Deniz Piyadesinin varlığına ve yatırılan birkaç trilyon dolara rağmen ülke acımasız bir iç savaşın hedefidir.

Washington'daki egemen sınıf, pastadan pay alanlar ya da operasyonun bedelini ödemek zorunda kalanlar olmak üzere bölünmüştü. Sonuç olarak Kongre, Irak macerasından bir çıkış yolu bulmakla görevli tarafsız bir komisyonun kurulmasına karar verir. Komisyona iki grup tarafından tarafsız kabul edilen iki kişi eş başkanlık yapar: Cumhuriyetçi James Baker ve Demokrat Lee Hamilton. Birincisi önce Dışişleri Bakanlığı ardından da Bush ve Bin Ladin Ailelerinin alacaklarını yöneten Carlyle Group yatırım fonuna danışmanlık yapmıştır; ikincisi ise Ortadoğunun petrol rezervlerine dair raportör ardından da 11 Eylül cumhurbaşkanlığı soruşturma komisyonu başkan yardımcısı olmuştur.

Baker-Hamilton Komisyonu, bir yıla yakın bir süre ABD'nin sadece Irak değil ama özellikle de Lübnan, Suriye ve İran'a yönelik olmak üzere, Ortadoğu siyasetinin tamamını inceler. 6 Aralık 2006'da bölgede Washington'a direnen tüm devletlere karşı arka arkaya savaş yürütülmesi projesinin terk edilmesi ve aksine Suriye ve İran ile yeniden barış yapmanın müzakere edilmesi gerektiği sonucuna ulaşır.

Komisyonun çalışmaları sırasında Cheney ve Rumsfeld, İran'a ve Şii müttefiklerine karşı savaşı hızlandırmak için askerlere baskı yapar. Raporun teslim edilmesinden önce birçok kez savaşı başlatmaya kalkışır. Kendilerine dayatılan ihtiyat durumundan çıkan birçok üst düzey subay, Rumsfeld'i bu görevin layığı olmamakla suçlarlar ve halkın önünde istifasını isterler. Askerler, Irak'taki feci durumun bilincinde olan kamuoyunda açık desteğe sahiptirler. Sonuç olarak, görev süresinin ortasında yaşanan seçim bozgunu sırasında, Başkan George Bush Jr., ebedi Rumsfeld'i (74 yaşında) görevden almaya ve yerine Baker-Hamilton Komisyonu üyesi birini atamaya karar verir. Baker, « tarafsız bilge » statüsünü korumayı tercih ettiği için, yerine eski CIA Başkanı Cumhuriyetçi Robert Gates atanacaktır.

2007 yılı boyunca, 11 Eylül'ün adamları belden aşağı vurmaya çalışırlar. İsrail ve Lübnan arasında konuşlanmış BM görev gücündeki İspanyol, Fransız ve İtalyanlar, gizlice NATO komutası altına alınırlar. Refik Hariri'nin öldürülmesinden ve İsrail savaşından sonra, Beyrut'ta üçüncü devreye girilir. Eş zamanlı olarak Minot Üssünden Barksdale'e gayrimeşru olarak altı atom bombası nakledilir ve Ortadoğu'ya gönderilmek üzere hazırlanır. Harekat son anda iptal edilir. Ortadoğu'yu gözleyen bir casus uydu kendi kendini imha eder. Parçaları Peru'ya düşer.

Sonuç olarak, Ulusal İstihbarat Direktörü Tümamiral John Michael McConell, İran'ın sivil nükleer programını birkaç yıldan beri, en az dört yıldan beri durdurduğuna ilişkin gizli bir belge yayınlar. Bu yolla, Dick Cheney'in, Irak saldırısını meşrulaştırırken yaptığı gibi kitlesel imha silahları numarasını yeniden oynamasına engel olur. Generaller Bush yönetimine karşı ayaklanırlar ve onu bilgilendirirler. Amiral William Fallon ve Genral James Mattis, Bush Sr.'nin eski ulusal güvenlik danışmanı ünlü emekli General Brent Scowcroft çevresinde örgütlenirler.

**Şiilere karşı savaş Lübnan'da gerçekleşmeyecek**

Central Command'ın patronu –Afganistan ve Irak'taki savaşların süpervizörü Amiral Fallon, eski bir Vietnam gazisidir. Birliklerinin bitkin halde olduğunu ve aynı zamanda hem Irak direnişine karşı bir kontrgerilla faaliyeti, hem de İran'a karşı bir savaş sürdürülecek durumda olmadığını gayet iyi bilmektedir. Meslek hayatı içerisinde kurduğu bağlantıları kullanarak, İranlı üst düzey yetkililerle temas kurar ve Rus ve Çinli temsilciler eşliğinde İslam Cumhuriyetiyle müzakere eder. 2 Mart 2008'de Bağdat'ta, Cumhurbaşkanı Mahmut Ahmedinejad ile gizlice görüşür. İki insan ortak bir mutabakat zemininde buluşmayı başarırlar. İran, eğer ABD de aynı şekilde geri çekilirse, genişletilmiş Ortadoğu'nun hassas bölgelerinden (Afganistan ve Irak, Bahreyn ve Lübnan v.s.) komandolarını geri çekmeye hazırdır.

Çok öfkelenen Dick Cheney, Amirali kınar. Arkadaşlarının ihanetine uğrayan Fallon istifa ederken, Scowcroft savunmasını üstlenir. Tahran, Irak, Lübnan ve Filistin direnişine büyük miktarlarda silah tedarik ederek karşılık verir.

Irak'taki ABD güçlerinin komutanı General David Petraeus bu duruma çok sevinir. Amiral Fallon'un yerine CentCom'un başına geçer ve Irak'taki olaylara ilişkin yorumuyla basını işgal eder. Kendisini dinlemek isteyen herkese personel sayısındaki artışın (« *the surge* ») ona direnişi kontrol altına alma imkanı verdiğini ve işlerin normale dönmek üzere olduğunu anlatır.

Oysa gerçek tamamen farklıdır. John Negroponte'nin paralı askerleri Şii'leri Sünnilere karşı kışkırtmayı ve aynı şekilde tersini yapmayı başarmıştır. Öte yandan, her ne kadar silahlı gruplar aralarında çarpışsalar da, halk bu iç savaşa tam anlamıyla katılmaz. İnsanlar yavaş yavaş bir yönlendirmenin kurbanı olduklarını anlarlar. On binlerce genç işsiz de işgalciye karşı direnişe katılır.

General Petraeus, David Kilcullen adlı Avustralyalı bir uzmanın danışmanlığında, geri dönmeye ve günde 10 dolar ücretle 80 000 Iraklı milliyetçiyi işe almaya karar verir. Böylece ABD karşıtı operasyonların büyük çoğunluğu durur, ancak maaşların ödemesine son verildiğinde 80 000 « işbirlikçinin » yeniden, hem de bu kez Pentagon'un teslim ettiği silahlarla kendisini hedef alacağı aşıkardır. Ama önemli değildir bu, Petraeus sadece zaman kazanmak istemektedir; petrol sahalarına yönelik aslan payı sözleşmeler imzalamak, birliklerinin yasal dokunulmazlığını sağlamak ve askeri üslerin sonsuza kadar elde tutulması için zamana ihtiyaç vardır.

Petraeus, hiç hak etmemesine rağmen, günümüzde en iyi terör uzmanlarından biri olarak gösterilmektedir. Kariyerini savaş alanında değil, Pentagonla Kongre arasında irtibat subayı olarak yapan bir salon generalidir. Yakın zamanda ise, Irak'ta herhangi bir soruna çözüm bulmak yerine zamanını küçük kız çocuklarını tecavüz ederek geçirmiştir.

Savunma Bakanı Robert Gates, Pentagon'u bölen iki grup arasında bir ateşkes yapılmasını ve buradan hareketle ABD'nin dünya çapındaki müdahalelerinin askıya alınması gerektiğini savunur.

11 Eylül'ün adamları hoşgörü gösterirler ama hedeflerinden vazgeçmezler. ABD Ordularını araçsallaştıramayacakları için, İngiliz ve İsrail Ordularına yönelirler.

Bunlar bir taraftan hem Hizbullah ve Suriye'den rövanş almak, hem de 1981 yılında Irak'taki bir nükleer reaktöre karşı yaptıkları gibi İran'a yönelik bir hava saldırısı düzenlemek istemektedirler.

Öte yandan bombardıman uçaklarının uçuş menzilleri bunun için yeterli değildir. Bunun üzerine Londra, Gürcistan'da bulunan daha yakın havaalanlarını bunların hizmetine vermeyi önerir. Cumhurbaşkanı Mikail Şaakaşvili İsrail'e iki üs kiralamayı kabul eder. İngilizler bir vatandaşını hükümet bünyesine sokarken, İsrail içlerinden birini, David Kezeraşvili'yi Savunma Bakanı olarak yerleştirir.

Bu arada Lübnan'da Başbakan Fuat Sinyora, ülkesine yönelik bir İsrail saldırısını kolaylaştırmak için, Direnişin iç haberleşmesini ve Hizbullah ve İran arasındaki ikmal hattını kesme girişiminde bulunur. Sinyora, Hariri Ailesinin eski muhasebecisi ve herkesin bildiği üzere Ürdün istihbarat servislerinin ajanıdır. Hizbullah ve müttefiklerinin İranlı mühendisler yardımıyla sahip oldukları telefon şebekesinin kesilmesi emrini verir. Böylece Hizbullah, devlete ait kablolu telefonu ya da tümü düşman İsrail tarafından kontrol edilen üç cep telefonu şebekesinden birini seçmek zorunda kalacaktır. Bunun dışında, Beyrut havaalanının Tahran ile hava köprüsünü sağlamak için emrine verdiği uçak pistini Hizbullah'tan geri alır. Bu pisti genç Lübnanlıların, Devrim Muhafızları ve Besic Milisleri bünyesinde eğitim almak üzere gönderilmesinde birçok uçak kullanılmaktadır. İranlılar ise uçakların dönüşünde çok sayıda füze dahil önemli miktarda cephaneye göndermektedirler.

Hizbullah Genel Sekreteri Hasan Nasrallah, Başbakan'dan « Savaş İlanı » olarak nitelediği bu talimatları geri çekmesini ister. Lübnan, Suriye ve İran'a karşı yeni bir savaşa hazırlanırken, Başbakan kararlarında ısrar eder. Hizbullah 7 Mayıs 2008'de iktidara ait binaları ve devlet dairelerini işgal eder. Devletin güvenlik güçleri birkaç saat içerisinde silahtan arındırılır ve Hizbullah zafer kazanır. Daha gizli bir şekilde, Allahın Partisi'nin seçkin birlikleri Geleceğin Televizyonu (Hariri Ailesinin mülkiyeti) eski merkezinin altında yer alan bir sığınağa saldırırlar. Sığınakta İngiliz, ABD, İsrail ve Ürdün birliklerinin hareket merkezi bulunmaktadır. Yabancı subaylar bir yeraltı tüneli sayesinde kaçmayı ve kumsala ulaşmayı başarırlar. Lastik botlarla açıklarda demirli bir ABD gemisine götürülürler. Direnişi savunan Hizbullah, geri çekilir.

Bu yıldırım zafer tarafları Doha Mutabakatına götürecektir. Hariri Ailesi çevresinde bir araya gelen 14 Mart Koalisyonu hükümette kalmak için pazarlık yaparken, Hizbullah bunu umursamaz ve ülkesini savunmak için her türlü serbestiye sahip olmayı şart koşar.

Hizbullah'ın ortadan kaldırılması süreci beklemeye alınmış olsa da, İran'ınki yürürlüktedir.

## **İran'a karşı başarısız savaş girişimi**

Kafkasya'da, Batılılara sunduğu düzeneğin kendisini koruduğuna inanan Cumhurbaşkanı Saakaşvili, Güney Osetya ve Abhazya'da saldırıya geçer. Bu iki

devlet Sovyet döneminde Gürcistan'a katılmış ve SSCB'nin dağılması sürecinde bağımsızlıklarını ilan etmiş olsa da, uluslararası toplum tarafından tanınmamışlardır. Oset ve Abhazların çoğunluğunun Rus çifte vatandaşlığına sahip olduğunu bilen Başkan Dimitri Medvedev, birliklerine müdahale emri verir. Başbakanı Vladimir Putin, buradaki operasyonların yönetimini ele alır. Herkesi şaşırtacak şekilde, işe İsrail tarafından kiralanan iki askeri üssü bombalamak ve uçakları havalandırılmadan yere mihlamakla başlar ve ardından Gürcistan Ordusuna saldırır.

Batılı medyalar İsrail'in varlığını ve İran bahsini görmezden gelir. Rus Ordusunun tamamen miadını doldurmuş olduğunu belirtirler. Onlara göre Gürcistan'ı eksik donanımlı olduğu için yenebilmişlerdir. Belki doğru, belki de değil. SSCB'nin dağılması ve Yeltsin döneminde yaşanan yağma sonrasında herkesin harap halde olduğuna inandığı Rusya yeniden ayağa kalkmaktadır.

ABD'deki iki kampın olan bitenin ortaya çıkarılmasında çıkarı olmadığı için, Washington, Fransa'daki ajanı Nicolas Sarkozy'den barışı « müzakere » etmesini rica eder. Ama gerçekte müzakere edecek hiçbir şey yoktur: Gürcistan hata yapmış ve kaybetmiştir. İsrail, buradaki varlığını açıklayacak durumda değildir.

Sarkozy, başı öne eğik halde Devlet Başkanı Medvedev ile görüşmek üzere Moskova'ya gider. Havaalanı yolu boyunca, *Profile* dergisinin geniş kapsamlı afiş kampanyasını fark eder. Derginin kapağında resmini görünce, Büyükelçisine bunun ne anlama geldiğini sorar. Cumhurbaşkanı'nın CIA'nin üç kurucusundan biriyle olan aile bağlarından harekete benim yazdığım bir araştırma söz konusudur. Sarkozy, Kremlin'de mevkidaşı tarafından karşılanır. Ancak iki lider henüz yeni oturduklarında kapı yeniden açılır ve içeriye Başbakan Vladimir Putin girer. Putin daha sonra anlattığı gibi, tek bir kelime etmeden, derginin bir nüshasını kapağını ona doğru çevirerek Sarkozy'nin önüne, masanın üstüne koyar. Sonuç olarak Sarkozy, Rusların koşullarını kabul eder ve Orta Avrupa'daki ortaklarının öfkelenmesine neden olur.

## Devlet terörü

İki görev süresi boyunca, George W. Bush Müslüman dünyasında terör estirir. 10 milyondan fazla nüfusa sahip hiçbir devletin ayakta kalmaması için genişletilmiş Ortadoğu'nun sınırlarının yeniden çizilmesini destekleyerek, en az 3 milyon masumu öldürerek Afganistan ve Irak'a saldırmakla kalmaz, en az 80 000 Müslüman'a da işkence uygular.

Hollywood ürünü televizyon dizileri ve filmlerinin aksine, güvenilebilir bilgi alma yolunda işkence hiçbir zaman etkili bir yöntem olmamıştır. Bununla birlikte çok eski zamanlardan beri bir yönetim metodu olarak kullanılmaktadır. Caydırıcıdır.

Antik dönem ve Ortaçağ boyunca, işkenceye bilgi almak için değil ama mahkumlara daha önceden hazırlanmış itirafları imzalamaya zorlamak için kullanılıyordu. İkinci Dünya Savaşı süresince, Naziler kitlesel olarak işkence yöntemine başvurdu. Bu yolla ancak bazı istinai durumlarda bilgi elde edebildiler. Asıl sorgucular, Hanns Scharff'ın

talimatlarına uygun olarak, hiç şiddete başvurmuyor ve buna karşın güvenilebilir her türlü bilgiyi elde edebiliyordu. İşkenceciler halklara dehşet salıp, iktidarlarını güvence altına alırken, yine bu yolla kendilerini yenecek olan Direnişin ortaya çıkmasına neden oluyorlardı.

Başkan Yardımcısı Dick Cheney, Müslümanlara karşı hangi tekniklerin kullanılacağına karar vermek için Beyaz Saray'da bir düzine toplantı düzenler. Toplantılara Ulusal Güvenlik Danışmanı Condoleeza Rice, Savunma Bakanı Donald Rumsfeld, Dışişleri Bakanı Colin Powell, Başsavcı John Aschcroft ve CIA Başkanı George Tenet katılır ve gözleri önünde uygulanan işkence deneyimlerinden hareketle görüşlerini ifade ederler.

Bu türden uygulamalara yönelen diktatörlerin sayısı çok azdır, hatta Şansölye Hitler bile. Bu yüzden John Aschcroft, « tarih yaptıklarımızı hiçbir zaman affetmeyecek » diyerek bu toplantılara katılmayı reddeder.

Her ne kadar Batı kamuoyu Guantanamo Üssü, Irak'taki Ebu Gureyb ve CIA'nin gizli hapishanelerinden haberdar olsa da, uluslararası sularda seyreden savaş gemilerinin ambarlarındaki NAVY'ye ait hapishaneler konusunda bilgi sahibi değildir. Bu yüzen hapishanelerden 17 tanesi belirlenebilmiştir: USS Bataan, USS Peleliu, USS Ashland, USNS Stockham, USNS Watson, USNS Watkins, USNS Sister, USNS Charlton, USNS Pomeroy, USNS Red Cloud, USNS Soderman, USNS Dahl, MV PFC William B Baugh, MV Alex Bonnyman, MV Franklin J Phillips, MV Louis J Huage Jr, MV James Anderson Jr.. Reprieve adlı İngiliz derneğine göre, serbest bırakılıp ülkelerine geri gönderilmeden önce, genişletilmiş Ortadoğu'da kaçırılan 80 000 fazla kişiye bu gemilerde işkence yapılmıştır.

Bundan böyle, kurbanların bazı yakınlarının Batı'ya kin duyması ve Batı'ya karşı başkaldıran herhangi bir gruba hiç düşünmeden katılması karşısında kimsenin şaşırması gerekir.

Colin Powell'in özel kalem müdürü Albay Lawrence Wilkerson, Guantanamo'daki bir davaya verdiği yazılı ifadesinde, bu merkezde tutulan kişilerin büyük çoğunluğunun terörle hiçbir bağlantısının olmadığını yönetimin gayet iyi bildiğini belirtir.

Daha önce adını saydığımız altı « demokrat » yönetici, işkenceyi bilgi almak için değil ama bir tutumu mahkumun kafasına sokma olasılığıyla ilgili Profesör Martin Seligman'ın teorilerini uygulama kararı alırlar.

American Psychological Association eski Başkanı Martin Seligman,

- Rand Corporation'dan Profesör Albert D. Biderman'ın Kore Savaşı süresince Çinlilerin uyguladığı işkencelere ilişkin incelemesi,
- Soğuk Savaş boyunca CIA'nin, Political Warfare Cadres Academy (Tayvan) ve School of Americas (Panama)'ta Kubark el kitabında sergilenen uygulamaları,
- CIA'nin MK-Ultra Projesindeki zihinsel yönlendirme deneyimleri,

- ve Profesör Raphael Patai tarafından gerçekleştirilen « Arap ruhu » araştırmasına dayanarak, kişilerin kişiliğini yıkmaya (« öğrenilmiş güçsüzlük » teorisi) ve onlara yeni bir kişilik yaratmaya yönelik bir yöntem tasarlamıştı.

2009 yılında Rusya'da bu konuda yayınladığım bilgileri Batı'daki hiçbir medya aktarmaz. Skandalın nihayet patlak verebilmesi için, ABD'li psikologların makalemi tercüme etmelerini –Profesör Seligman tarafından hemen yalanlanacaktır-, derneklerinin bir soruşturma açmasını ve özellikle de Bayan Senatör Diane Feinstein'in CIA'nin elindeki 119 tutsağa ilişkin bir rapor hazırlamasını beklememiz gerekecektir.

Diane Feinstein, işkenceye uğrayanların çılgınlıkları dışında, ABD'nin 11 Eylül saldırılarını El Kaide ile bağlantısını gösteren hiçbir itiraf elde edemediğini ayaküstü ortaya koyuyordu. Aynı zamanda, « zorlayıcı sorguların » gözetimi sırasında ender görülen bir sadizm sergileyen Seligman'ın iki öğrencisi, Bruce Jensen ve Mormon rahibi James Mitchell'i de tartışma konusu yapıyordu.

## **Obama'nın Başkanlığı**

*Subprimes* krizi ve neden olduğu mali çöküş bu bağlamda ortaya çıkar. 15 Eylül 2008'de Lehman Brothers Bankası iflas eder. Yıllık 46,7 milyar dolarlık bir cirosu bulunmaktadır. Olayın yankısı küresel mali sistemin bütününe etkiler. Doğrusunu söylemek gerekirse bu ve sonrasında oluşan iflasların ekonomik etkinlik ile çok az bağlantısı vardır ama bankacılık sektörünün tamamının düzenini bozarlar. Bush ve Obama yönetimlerine, Hazinesinin içini boşaltma ve bağışçılarını yeniden başarılı hale getirme imkanı verirler.

ABD'lilerin yaşayışlarını köklü bir şekilde küçültmesi ve devasa bütçe kısıntıları yapmaları gerekecektir. Savaşların biraz beklemesi gerekecektir.

George W. Bush'un iki görev süresi bu dönemde sona erer ve yerine Demokrat aday Barack Obama seçilir. Uluslararası basın Bush'un ülkeyi yönetecek kadar akıllı olmadığını ve başkan yardımcısının ondan habersiz iş yaptığını değerlendirmelerinde bulunsa da, Dick Cheney'in sadece başkan yardımcısı değil ama aynı zamanda 11 Eylül darbesini düzenleyen hükümetin üyelerinden biri olduğunu da düşünüyordu. Yine aynı basın, iktidar sanki gerçekten Beyaz Saray'daymış ve Obama gerçek bir başkan olacakmış gibi bir hava yansıtır.

ABD anlayışı, « geçmişi tamamen sıfırlamayı » kolayca kabullenmektedir. Böylece bir girişimci battığında, borçlularına ödemedi bulunmadan iflas ilan etmekle yetinir. Avrupa'da ise, bu durumda yargılanır ve genel olarak bir daha şirket yöneticiliği yapamama yasağına mahkum edilir. ABD'de hemen bir başka şirket kurup faaliyetine devam edebilir. Aynı yöntemle, her başkanlık seçiminde –Donald Trump'ın hariç-, yeni başkan öncelleri tarafından işlenen suçların muhasebecisi olarak ortaya çıkmaz. Barack Obama bu sicile göre çok başarılıdır. Ciddi bir şekilde tek taraflı olarak nükleer silahları azaltmayı ve dünyaya barış getirmeyi taahhüt ederken çılgınlar gibi alkışlanır ve ne olur ne olmaz diye Nobel Barış Ödülünü alır. Yine aynı sicilde



Atlantikçi propaganda, ten rengini ırkçılığın sonu ve eşitliğin zaferinin işareti olarak kutlar. Gerçekte ise görev süreleri boyunca, beyaz üstünlükçüsü dernekler hızla üreyip çoğalacak ve polis memurları haklarında herhangi bir takibat yapılmadan siyahileri öldürmeyi alışkanlık haline getireceklerdir.

Barack Obama ABD'li bir annenin ve Kenyalı bir babanın oğludur. Annesinin ikinci eşi, Endonezyalı Lolo Soetoro, ardından anneannesi Madelyn Dunham tarafından yetiştirilir. Babası ve üvey babası, Rusya'daki Patrice-Lumumba Halkların Dostluğu Üniversitesinin ABD'deki eşdeğeri olan Havai'de bulunan East-West Center'de okumuşlardır. Anneannesi, Honolulu'daki Havai Bankası'nda CIA'nin Uzakdoğu'daki hesaplarını yönetiyordu. ABD yönetimi tarafından yabancı olarak kabul edilen Obama, Fullbright bursundan yararlandı. Illinois Eyaleti senatörü seçildiğinde, parlamenter sorumluluk görüntüsü altında, CIA adına bir Afrika turnesi yapar. Başkanlık seçim kampanyasının tanıtımı, Başbakan Tony Blair ve MI6'e yakın, Irak ve İngiliz vatandaşı milyarder Sör Nadhmi Auci tarafından finanse edilir. Auchi, Obama'yı finanse ederek, hiç kuşku yok ki İngiltere tacı hesabına hareket ediyordu. Barack Obama Başkan olduğunda, ilk yönetim ekibini oluştururken, Kraliçe II. Elizabeth'in başkanlığını üstlendiği çok gizli Pilgrim's Society üyelerini tercih eder.

Hiç kuşkusuz Barack Obama Havai'de bir ABD vatandaşı olarak değil, ama Kenya'da İngiliz tacının uyruğu olarak doğmuştur ve bunun da Anayasa dikkate alındığında başkanlık adaylığına engel olması gerekiyordu. Her ne olursa olsun anneannesi Afrika'da doğumuna tanıklık etmiştir, ama onu belki diğer torunlarından biriyle karıştırıyordu. Havai kütükleri doğum belgesini kaybetmiş ya da belki de kötü arşivlenmiştir. Dışişleri Bakanlığı yabancı öğrenci olarak kendisine bir öğrenim bursu sağlamış, ama belki de bundan yararlanmak için hile yapmıştır. Ardından Beyaz Saray'ın basın bürosu doğum belgesinin bir kopyasını yayınlayacak, ama belgenin üzerinde oynama yapıldığı anlaşılacaktır. Meşruluğunu tartışmak üzere bir marjinal hareket gelişir. Bu hareket New York'lu girişimci Donald Trump tarafından finanse edilmektedir.

## **İran'da renkli devrim**

Tasarruflu hareket etmek söz konusu olduğundan, İran'a karşı büyük bir savaş açılması düşüncesi terk edilir, ama hedef değmişmez. Devrim Muhafızları, Cumhurbaşkanı Mahmut Ahmedinejad ve Rehber Ali Hamaney'i devirmek için, 2006-2008 arasında Liz Cheney tarafından seçilen şahsiyetlere dayanarak bir renkli devrim düzenler. Bu hareket Ayetullah Rafsancani'nin ikinci oğlu Mehdi ve Seyyid Muhammed'e dayanmaktadır.

CIA, ulusal televizyon kanallarına karşı yayın yapmak üzere müttefiklerden Farsça uydu kanalları kurmasını talep eder. İran kaliteli kurguları olan filmler üretse de, bunlarda hep büyük bir dekor ve kostüm yoksulluğu vardır. Aksine Hollywood büyük görselliği olan parlak filmler önermektedir. İran kültürünün namusluluk taslama niteliğini bilen Müslüman Kardeşler, *MBC Persia* ile İran'ı Hollywood'un en çarpıcı

eserlerinin yerli versiyonlarına boğarlar –oysa Arapça *MBC*'de yatak sahnelerini sansür etmektedirler-. Bu dil sadece İran ve Afganistan'da kullanılmasına rağmen, Müttefikler birkaç ay içerisinde Farsça yayın yapan 70 televizyon kanalı kurarlar. Güney Kore bile Farsça yayın yapan bir televizyon kanalı kurar.

İran halkı, İmam Ruhullah Humeyni'nin anti-emperyalist devrimiyle kitlesel olarak özdeşleşse de, devrimin sonuçları konusunda bölünmektedir. Kapalıçarşının, yani Tahran ve İsfahan tüccarlarının bir bölümü, devrimin ihracı girişimleri sonrasında uluslararası pazarların kapanmasından ağır darbe almıştır. Batıya sık sık seyahat eden bu toplumsal sınıf, bunun dışında yürürlükte olan katı cinsel ahlaktan da şikayet etmekte ve bir « Mayıs 68 » düşü kurmaktadır.

CIA otuz yıldan beri, İran egemen sınıfıyla iş yaparken, Devrimi tecrit etmeye çalışmaktadır. Böylece, 1983-86 dönemi boyunca, İsrail ve ABD derin devleti, Kongrenin Nikaragua'ya silah satış yasağını delmek için bir yöntem kurgularlar ( « İran-Kontra » olayı). ABD Ulusal Güvenlik Konseyinden Elliot Abrams ve Albay Oliver North, daha o dönemde Paul Wolfowitz ve Robert Gates ile çalışmakta olan Şeyh Hasan Ruhani adlı bir milletvekili aracılığıyla Parlamento Başkanı Ayetullah Rafsancani ile temas kurarlar. İsrail, el altından CIA tarafından, özellikle uyuşturucu kaçakçılığında elde edilen kar paraları kullanılarak finanse edilen Nikaragualı karşı devrimcilere yönelik bir silah satışı sistemini yürürlüğe sokar. Aynı ruh halinde olmayan Rafsancani, İmam Humeyni'nin idealini ayaklar altına alarak Latin Amerikalı karşı devrimcilerin, İsrail'in ve ABD'nin tarafını tutar ve kendi hesabına İran'daki en büyük serveti oluşturmayı başarır.

Ama 2009 yılında, ihtiyatlı davranan Rafsancani, kendi ülkesine karşı gerçekleştirilecek bir yeni operasyona doğrudan katılmayı reddeder. Bağlantıyı sağlaması için oğlu Mehdi'yi görevlendirir. Eski Başkan Hatemi, Humeyni'nin hareketini yeniden başlatan bir Devrim Muhafızı olan Mahmut Ahmedinejad'a karşı aday olacağını açıklar. Bu arada, sokak ortasında saldırıya uğradığını iddia eden Muhammed Hatemi, eski Başbakanı Mir Hüseyin Musavi lehine yarıştan çekilir. Ardından ABD'ye gider ve burada darbenin son hazırlıklarını yapmak üzere milyarder George Soros ile görüşür.

13 Haziran'da, Mahmut Ahmedinejad'ın oyların % 62,63'ünü alarak zafer kazandığı açıklanır açıklanmaz, NED seçimlere hile karıştırıldığını savunur. Seçmenlerin % 33,75'inin oyunu alan Musavi taraftarları sokağa iner. Bunu günlerce süren büyük bir kargaşa izler. Ayetullah Rafsancani'nin protestoculara verdiği açık desteğe karşın, iktidar direnir. Birkaç hafta içerisinde, « yeşil devrim » bir sınıf çatışması görünümüne bürünür: kent burjuvazisi ülkenin geri kalanına karşı.

Sonraki yıl, Mahmut Ahmedinejad, bu darbe girişimine karşı halkının rövanşını alır. Devrimi desteklemek için, önce İran tarihinin en geniş katılımlı halk gösterisini düzenler. Ardından Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda, Bernard Lewis ve Samuel Huntington'un –ABD'nin Ulusal Güvenlik Konseyinin iki eski üyesi- « medeniyetler çatışması » stratejisine karşı çıkar: eğer insanlığın karşı karşıya bulunduğu bir çatışma varsa, diye devam eder, bu dinler arasında değil ama bir tarafta kapitalizmin

maddi değerleri ve tüketime toplumu, diğer tarafta ise Adalet ve kahramanlık gibi Devrimin manevi değerleri arasındadır. ABD'deki 11 Eylül olaylarına ilişkin asap bozucu sorular sorar. Usame bin Ladin'in bağlı olduğunu söylediği din sorunundan ustalıkla sıyrılır ama onun George W. Bush ile olan kişisel iş ilişkilerinin –2001 yılında Meksika'nın *Proceso* dergisinde bu bağları ifşa etmiştim ve bu konu Kongre'de temsilci Cynthia McKinney tarafından dile getirilmişti- altını çizer. Bush yönetiminin yorumunun Afganistan ve Irak'a karşı savaşları meşrulaştırmaya yaradığını kabul ettikten ve tavır almayı reddettikten sonra, İran İşlam Cumhuriyeti adına, benim bir Uluslararası Soruşturma Komisyonu kurulması talebimi yineler. Bu, Washington'da deprem etkisi yaratır.

Aynı gün Ulusal Güvenlik Konseyi acilen toplanır. Ertesi sabahtan itibaren Başkan Barack Obama, BBC'nin Farsça yayın bölümünün mikrofonlarına koşup ortalığı sakinleştirmeye çalışırken, İran basını benim Mahmut Ahmedinejad ile olan ilişkilerimi sergiler ve diplomatlar harekete gezer. Beyaz Saray'ın stratejik iletişim sorumlusu, Bush'un, 11 Eylül saldırılarıyla ilgili Başkanlık Komisyonunun raporunu yazan Ben Rhodes tarafından İngiliz ve İranlı gazetecilerle bir görüşme örgütlenir. Obama İranlı mevkidaşını Birleşmiş Milletler salonunda kin dolu görüşler dile getirmekle suçlar, ama konuşma metnini okuyan herkes bunun doğru olmadığını görür. Önemli olan yangını etrafa sıçramadan söndürmektir. Nihai olarak sadece İran savaşı gerçekleşmemekle kalmayacak, ama İran'ın sessiz kalması karşısında ABD her türlü doğrudan saldırıya ara verecektir.

### « Geriden liderlik »

Obama'nın danışmanlarından birine ve aynı zamanda Çin'e göre, ABD'nin görece gerilemesinin ve dünyada yol açtığı saldırganlığın farkında olan yönetim, yeni bir liderlik biçimi tasarlamıştır: geriden liderlik (*leading from behind*). « Çıkarlarımızın savunulması ve ideallerimizin yayılması, askeri gücümüzün yanı sıra artık gizlilik ve tevazu gerektirmektedir » diye vurgular. Başka deyimlerle bu « çok da John Wayne tarzıyla uyuşmasa da », Barack Obama öncellerinden farklı olarak, ABD birliklerini yeni çatışmalarda kullanmayacak, ama bu işi yapmak üzere müttefiklerini teşvik edecektir. Başarılı olması için, bu yöntem « kendiliğinden » gelişen olaylar karşısında her zaman şaşırmış görünmeyi ve müttefikleri kendisinden önce tepki göstermeye cesaretlendirmeyi gerektirmektedir.

2004 sonunda İngilizler tarafından önerilen, anti-emperyalist ılımlılık düzenlemeleri –Müslüman Kardeşler gibi- yararına laik Arap hükümetlerinin alaşağı edilmesi projesi, bu yeni dünyayı yönetme tarzının ilk uygulaması olacaktır.

Washington Kasım 2010'da, Paris'i Londra ile birlikte, Libya ve Suriye saldırılarını planlayan Lancaster House Anlaşmalarını imzalamaya teşvik eder. 2005 yılında olduğu gibi, Suriye'ye bir ultiमतom yöneltir. Avrupa Birliği şam'ı eğer ortaklık mutabakatını hemen imzalamazsa savaş çıkacağı konusunda uyarır. Devlet Başkanı Beşar Esad gizlice Avrupa'ya gider, Avrupa Birliği Esad'tan halkının çıkarlarının aleyhine ekonomisini liberalleştirmesini ve Golan'ı gözden çıkarmasını ve İşrail ile

ilişkilerini normalleştirmesini talep eder. Tabii ki Suriyeli bunu kabul etmez; savaş kapıdadır.

### **Fildişi Sahili testi**

Bu arada, Pentagon ihtiyatlı davranarak Birleşik Krallığın askeri yeteneklerinden etmese de, Avrupalılara herhangi bir işi emanet etmeden önce, Fransa'ninkileri sınamak niyetindedir. Dolayısıyla Paris'i, daha önce gözden çıkardığı Fildişi Sahilini yeniden işgal etmeye teşvik eder. 2000 yılında Cumhurbaşkanı Laurent Gbagbo'nun seçilmesinden beri, ülke –Simone Gbagbo ve evanjelist balıkçılar aracılığıyla- ve İsrail –Güney Lübnan Ordusu mensubu İsrail yanlısı bir Lübnanlı sığınmacı olan İçişleri Bakanı aracılığıyla- Pentagon tarafından kontrol edilmektedir. Gbagbo'nun Cumhurbaşkanlığının bu ilk dönemi özellikle zorbalıkla geçer. Bununla birlikte, emperyalizmin işbirlikçisi birçok kişi gibi, Cumhurbaşkanı zamanla yabancıların çıkarına hizmet etmeye devam etmektense halkıyla ilgilenebileceğini keşfeder. Dolayısıyla da artık onu kovmanın zamanı gelmiştir.

2010 yılındaki Cumhurbaşkanlığı seçiminin malum sonucundan sonra, Fransa seçimlerde Nicolas Sarkozy'nin kişisel dostu Alasse Ouattara aleyhine hile yapıldığı görüşünü savunur. Birkaç gün boyunca iki aday karşılıklı olarak birbirini suçlar ve Cumhurbaşkanlığını paylaşamaz. Paris, Fildişi maliyesinin suyunu çekmeyi başarınca, ordu ve polis taraf değiştirir ve Ouattara saflarına katılır. Laurent Gbagbo tutuklanır ve şüphesiz Batı emperyalizminin Afrika'daki meşruiyeti konusunda uzmanlaşmış olan Uluslararası Ceza Mahkemesine sevk edilir. İlginç bir şekilde Fransa'nın « rejim değişikliği » operasyonunu destekleyen iki firma olan Bolloré ve Bouygues'un Nicolas Sarkozy ile araları açılırken, Pentagon Fransa'yı kutlar.

### **I. Aşama: Tunus**

Washington ve Londra, Aralık 2010'da Tunus'taki ayaklanmayı « sürpriz olarak » karşılamış gibi yapar. Zeynel Abidin Ben Ali'yi desteklemeye kalkışan Paris, gecikmeyle de olsa Anglosaksonların onu yarı yolda bıraktığını anlar. Oysa Cumhurbaşkanı kendisini destekleyenlerin gözünden düşmemiştir. Bu CIA ajanı Fort Holabird'teki Senior Intelligence School'da eğitim görmüştür. Attığı her adımda Paris, Roma ve Washington'un talimatlarını yerine getirmiştir. Ama Londra ile hiçbir teması yoktur ve MI6'in devasa planı için artık işe yaramazdır.

« Yasemin Devrimi »ni örgütlemek için ABD'den, Almanya'dan ve Sırbistan'dan Gene Sharp'ın adamları gelir. AfriCom'un patronu General William Ward'ın talebi üzerine, Tunus'un Genelkurmay Başkanı General Raşit Ammar, arada düzeni yeniden sağlamak üzere, Cumhurbaşkanı'yı yurtdışına çıkmaya ikna eder. Ben Ali, bir zamanlar İran'da Şah Rıza Pehlevi'nin yaptığı gibi, birkaç hafta için olduğuna inanarak gider. Uluslararası basın diktatörün gizli servetini ortaya koymak için çırpınır. Jeffrey Feltman, çoktan CIA'nin bölgesel üssü haline gelen Başkent Tunus'taki ABD Büyükelçiliğindeki yerini almıştır. MI6'ya ise sadece Londra'dan tarihi muhalif Kardeş Raşit Gannuşi'yi geri getirmek kalacaktır.

Birleşik Krallık böylece, aynı zamanda Tunus'u Fransız etkisinden kendi nüfuz alanına kaydırarak, iktidara bir « ılımlıyı » yerleştirme taahhüdünü yerine getirmiş olur.

## **II. Aşama: Mısır**

Mısır'ın sırası gelmiştir bile. Gene Sharp'ın adamları ve NED'in « STK »'ları Tahrir Meydanını doldurur. Bu « Nilüfer Devrimidir ». Bu kez Büyükelçi Frank Wisner (Nicolas Sarkozy'nin Üvey Babası) Cumhurbaşkanı Mübarek'e işten atıldığını bildirmeye gelir. Ben Ali'den daha çok kusuru yoktur –Gazze'deki Filistinlileri Sina Yarımadasına naklini reddetmesi dışında- ama İngilizlerin planına dahil değildir. Uluslararası basın diktatörün özel servetini ortaya koymak için çırpınır. Yalnız bu kez hepsi yalandır, çünkü Hüsnü Mübarek hırsız değildir. MI6 ne olursa olsun, Müslüman Kardeşler'in geri dönüşünü örgütler. Artık duruma hiç hakim olmayan Fransızlar her türlü yorumdan kaçınır.

## **III. Aşama: Libya**

İşte şimdi de Libya ve Suriye'nin sırası gelmiştir. « Senatör » John McCain ve « filozof » Bernard-Henri Lévy, Kahire'de NED'in adamlarını, El Kaide'yi ve her iki ülkenin gelecekteki yöneticilerini bir araya getirir. Muammer Kaddafi Hükümetinin 2 numarası Kardeş Mahmut Cibril, ansızın sürgündeki Libya muhalefetinin lideri tahtına oturtulur. İtalyan keskin nişancıları binaların çatılarından göstericileri öldürür ve Bingazi'deki polisler kaosa neden olurken, El Kaide askeri cephanelere saldırır. Cenevre'de Libya İnsan Hakları Birliği'ndeki Kardeşler, kendi halkını bombalayan rejimin hayali suçlarını kınar. Aslında daha sonra öldürülecek olan binlerce ölüden söz edilmektedir. Kargaşa içerisinde, Güvenlik Konseyi gerçekte kimsenin tehdidi altında olmayan sivilleri korumak için yapılacak bir askeri müdahaleye izin verir.

Libya'da olan biteni anlayabilen tek kesim Afrikalı göçmen işçilerdir. Bingazi'ye çok sayıda Batılı Özel Kuvvetin geldiğini görürler ve Fildişi'nde olduğu gibi Batılıların rejimi devireceğini önceden sezerler. Doğu'da Müslüman Kardeşler ve Senusi'ler cemaati siyahilere karşı pogrom başlattığında kimse müdahalede bulunmaz. 800 000'den fazla göçmen işçi ülkeyi Batı'dan terk ederken, Atlantikçi basın küstahça aksine bunların, onları koruyan « Kaddafi rejimi »nin teröründen kaçtığını iddia eder.

Buraya kadar organizatörler için her şey yolundadır. Başkan Obama, AfriCom'un eşgüdümü altında ve karada El Kaide'nin kuvvetlerinden destek alarak Müttefiklere Trablus'a saldırımları emrini verir.

Bu montaj, AfriCom komutanı ve ABD'nin en üst rütbelilerinden biri olan General Carter Ham için katlanılacak bir şey değildir. Afganistan ve Irak deniz piyadelerini öldürenlerle aynı saflarda savaşmayı reddeder. Beyaz Saray düzeneğin komutasını acilen bir başka subaya aktarmak zorunda kalır. Bu kişi, EuCom'un patronu ve NATO'nun Yüksek Komutanı Amiral James G. Stavridis olacaktır. Askeri müdahalenin İslam topraklarına yönelik Batılıların bir Haçlı seferi gibi görünmemesi

gerektiği ve dolayısıyla da özellikle Atlantik İttifakının işin içine katmaması gerektiğine yönelik önceki açıklamalar boşa gitmiştir.

#### **IV. Aşama: Suriye**

Ayaklanma çağrılarına rağmen, Suriye’de yaprak kıpırdamaz. Sadece Devlet Başkanı Hafız Esad’a ait birkaç ateşli heykel devrilir. Müslüman Kardeşler camilerde Cuma namazı sonrasında gösteriler düzenlerler.

Ülkenin ancak üçte ikisi Sünni olduğundan, « demokrasi adına » düzenlenen gösterilerin neden sadece Cuma günleri ve özel olarak Sünni camilerde düzenlendiği konusunun açıklamaya ihtiyacı vardır. Bunun nedeni « Diktatörlüğün » « Nusayri » olmasıdır. Dolayısıyla BAAS Partisinin laik oluşunu unutmamız ve sadece Devlet Başkanı Beşar Esad’ın dinini göz önünde bulundurmamız gerekir. Hıristiyanları, Dürzileri, on iki imamcı Şiiileri v.s. de unutmamızdır.

Sonuç olarak İsrail Deraa’daki çatışmaları örgütlerken, MI6, Katar ve Suudi televizyon kanalları aracılığıyla, polisin tırnaklarını söktüğü çocuklar masalını yayınladı.

### **MI6’nın rolü**

MI6, « Arap Baharlarının » tamamı boyunca savaş propagandası alanında uzmanlaşır. Kendi halkına yalan söylemek üzere modern psikolojik keşiflerin kullanılması ve halkın desteğini kazanma düşüncesinin, SSCB ve III. Reich’ten çok daha önce İngilizlere ait olduğu göz önünde bulundurulduğunda bu, eski bir alışkanlıktan ibarettir. Londra, 1914’ten itibaren *Savaş Propagandası Ofisi*’ni kurar. Kullandığı yöntemlerin özelliklerinden biri her zaman sanatçılardan yararlanmasıdır çünkü estetik mantığı etkisiz kılmaktadır. 1914’te, düşman Almanlara karşı hayali suçlar isnat eden metinler yayınlamak üzere dönemin büyük yazarlarını –Arthur Conan Doyle, HG Wells ya da Rudyard Kipling gibi- işe alırlar. Ardından yazarlarının hazırladığı hayali haberlerini aktarmaları için kendi ülkelerindeki büyük gazetelerin patronlarını maaşa bağlarlar.

1917’de Amerikalılar *Kamu Bilgilendirme Komitesi* ile İngiliz yöntemini kullandıklarında, ünlü gazeteci Walter Lipmann ve modern reklamcılığın yaratıcısı Edward Bernays’in (Sigmund Freud’ü yeğeni) yardımlarıyla özel olarak ikna mekanizmalarını incelerler. Ama bilimin gücüne inandıkları için, estetiğinkini unuturlar. Böylece propaganda iktidarın yönlendirmesinden, sanatçıların bilimsel kurallara göre sistematik bir şekilde ürettiği öykü anlatımları (« *storytelling* ») yöntemine geçer.

Bu sonuca 20 yıl gecikmeyle varan Naziler iki yeni anlayış geliştirirler: Joseph Goebbels, Enformasyon Bakanlığında her gün gazetecilerin kullanmaları gereken « dil unsurlarını » belirleyen bir brifing vermeye başlar. Artık sadece ikna etmek değil, ama kitlelerin başvuru kaynaklarını değiştirmek söz konusudur. Bu teknik, 2003’te Küresel İletişim Ofisi’ni (« Office of Global Communications ») kuran Beyaz Saray

ve Downing Street tarafından sistematik hale getirilir. Başkanın ve Başbakanın iletişimcileri her gün telefon konferansı aracılığıyla görüş alışverişinde bulunurlar. Büyükelçiliklerinin hepsine ve çeşitli resmi dairelere, *The Global Messenger* (küresel mesaj) adı verilen ve kullanılacak dil unsurlarını belirleyen günlük bir elektronik posta gönderirler.

Öte yandan Goebbels, artık gerçekliğe ancak çok zor geri dönmesini sağlayacak şekilde, her bir yurttaşı üretilen yalana katılmaya teşvik eder. Örneğin, Hugo Boss üniformalarıyla meşaleli yürüyüşlere katılmış biri bizzat kendini sorgulamadan ve hem geçmişi ve gelecek vizyonunu yeniden düşünmesi gerekmeden Nazi inançlarını yeniden sorgulayamaz. Aynı örnekten hareketle, bugün diktatör Kaddafi'nin bombaları altında ezilen Libyalılar için düzenlenen gösterilere katılan Batılılar, ancak çok zor gerçeğe geri dönebilir ve tek kullanılan bombaların NATO tarafından atıldığını çok zor kabul edebilir. İnsan öyle bir şey ki, kanıtları keşfettiğinde dahi, yönlendirildiğini çok zor kabullenir.

MI6 2010'da, olayların sürekli anlatımı imkanını veren öyküler uydurmakla yetinir. Örneğin, Muhamed Buazizi'nin –intiharı Tunus'ta gösterilerin başlamasına neden olan genç- biyografisini uydurur ve intiharını zulmün simgesine dönüştürmek için onu ölüme götüren koşulları tasarlar. Bu yalanlar, yaşanan olayların kendiliğinden geliştiği izlenimini verecek şekilde, Müslüman Kardeşler'in, NED'in ve Gene Sharp'ın oynadığı rolü gizleme imkanı verir. Ve hatta bir anlamda da bu olaylar kendiliğinden gelişmiştir, çünkü Tunuslular da bu masala inanmaktadırlar.

MI6, Farsça yayın yapan müttefik televizyon kanallarının eşgüdümünü sağladığı gibi, aynı şekilde Arapça yayın yapan Atlantikçi televizyon kanallarının yaptığı işin de eşgüdümünü yapmaktadır. Kullandığı yöntem basittir: her istasyon diğerlerini kaynak göstermektedir. Böylece biri tarafından yayınlanan bir sahte haber, diğerleri tarafından aynen aktarılmış olmaktadır. Bu, « gerçek 1000 kez yinelenen bir yalandan başka bir şey değildir » diyen Goebbels'in ilkesinin uygulanmasıdır.

Bu propagandanın sacayağı Katarlı televizyon kanalı El Cezire'dir. Bu kanal 1996 yılında, yakın durdukları İzak Rabin'in öldürülmesi sonrasında, David ve Jean Frydman kardeşler tarafından kurulmuştur. Arap ve Yahudilerin, birbirilerini karşı karşıya getiren savaşa karşı tartışabilecekleri Arapça yayın yapan bir televizyon kanalına sahip olmaları düşünülüyordu. Gerekli personele sahip olmayan Frydman Kardeşler, Suudi Arabistan'da bir yazışleri oluşturmayı öngören MI6'ten yardım isterler. Araya giren birçok olaydan sonra MI6, Katarlı El Cezire'yi kurmak için BBC'nin Arapça bölümünün hemen hemen tümünü ayartır. O ana kadar Arap televizyon kanallarının tek parçalılığını ve dogmatizmini sarsan çeşitli görüşlere mikrofonunu uzattığı sürece bu düşünce iyi iş görür. El Cezire, tek başına ABD'nin suçlarını anlattığı için, Afganistan ve Irak işgalleri süresince Arap dünyasının en çok izlenen kanalı olur. Yukarıda açıkça ABD karşıtı olan bu yeni bakış açısının devrimci olmadığını, ama MI6'in görüşüyle örtüştüğünü gördük. El Cezire'nin aurası öylesine farklıydı ki Arap televizyonlarının birçoğu, gazetecilerini eğitmek için ya El Cezire'den ya da doğrudan BBC'den yararlandılar. Birkaç yıl içerisinde MI6, Libya

ve Suriye dahil Arap radyo televizyonlarının yazışlarının hemen hemen hepsinin içinde güvenilir temsilcilere sahip oldu.

2005 yılında MI6 « Arap Baharının » hazırlıklarına başlayınca her şey değişir. El Cezire'nin yazışları Kardeş Mahmut Cibril'in –Libya « Devriminin » gelecekteki lideri- JTrack adlı bürosunun denetimi altına verilir. Televizyon kanalına bir tutarlılık kazandırmaya özen gösterir ve ona bir ruhani rehber, Müslüman Kardeşler'in parlayan yıldızı Yusuf el Karadavi'yi kazandırır. Bu dönemde Brüksel'de, 40 kadar ülkeden gelen 150 şahsiyeti bir araya getiren « Axis of Peace » konferansını düzenliyordum. El Cezire konferansın destekçisi olmuşken –aynı zamanda TeleSur ve Russia Today de-, toplantının ikinci günü kanal müdürü bana telefon ederek kaygılı bir sesle üzülen katılımını iptal etmek zorunda olduğunu bildirdi. Mahmut Cibril katılımcıların isim listesini incelemiş ve bu toplantının öneminin farkına varmıştı. Birkaç ay içerisinde Katarlı yazışları tasfiye edilmiş ve Kardel Wadah Kanfar'a (bugün Cemaatin düşünce kuruluşu Tunus Şark Forumunu yöneten) emanet edilmiştir.

MI6, Arap baharının başlangıcında Atlantikçi televizyon kanallarının eşgüdümü için Doha'da bir birim oluşturur. El Arabiya, El Cezire, BBC, CNN, France24 ve Sky, bu birime CIA tarafından kurulan Arapça yayın yapan küçük istasyonlarla katılır. Hep birlikte, ilk kez Sky tarafından yayınlanan, Libya'nın başkentinde kontrolü ele geçirmek için yaşanan savaşın ikinci gününde, devrimcilerin Trablus'taki yeşil meydana girişlerine dair görüntüleri üretirler. Görüntüler ayrıntılı olarak incelendiğinde, bunların bir açık hava stüdyosunda çekildikleri anlaşılır. Meydandaki bazı binalar ayrıntılı olarak çoğaltılmamıştır. Özellikle de Kaddafi taraftarlarının, Rehberin dev portresini asmak için çatışmaların yaşanmasından bir hafta önce buraya getirdiği boru yuvaları görüntülerde yer almamaktadır. İlk kez kurmaca görüntüler çatışma sırasında çekilmiş haber görüntüleri olarak yayınlanmaktadır. İşgal edildiklerine ve savaşı kaybettiklerine inanan birçok Libyalı direnmekten vazgeçer. Aynı yöntem 2012 başında iş görmek üzere planlanır ama bu operasyon, hem Suriye'nin tepkisi, hem de Rusya'nın müdahalesi nedeniyle iptal edilir.

Atlantikçi ve Körfez televizyonlarının eşgüdüm birimi, Irak saldırısı sırasında kendini kanıtlayan bir sistemi yeniden kullanır. O dönem, CIA, MI6 ve İsraili Şin Bet, Saddam Hüseyin'in 11 Eylül saldırılarındaki iddia edilen rolü ya da Irak'ın ABD'ye kimyasal başlıklı füzeler gönderme yeteneğine ilişkin karalama haberlerini eşgüdüm halinde yayınlıyorlardı. Majestelerinin gizli servisleri, BBC içerisindeki « Rockingham » hücrelerinin varlığını ifşa etmeye hazırlanan Doktor David Kelly'yi öldürmekten kaçınmamıştı.

Aynı şekilde MI6 Suriye'de, 2012 yılında Baba Amr'a ve 2016 yılında Doğu Halep'e basın birimlerini yerleştirir. Bunun için buralara, yabancı savaş muhabirlerini karşılayan, « yurttaş gazetecisi » adı verilen, Suriyeli işbirlikçilerini yerleştirir. Batılı medyalar aylarca bu Suriyelilerin bütün yalanlarını yutarlar, ama onların siyasi konumlarını sorgulamazlar. Örneğin France24 ve El Cezire için parça başı haber yapan bir gazeteci olan Ebu Saleh, bir « demokrat » olarak sunulur. Oysa aynı şahıs



150'den fazla sivil, Hıristiyan ve Nusayri'yi ölüme mahkum eden ve boğazlatan Baba Amr Şeriat Mahkemesine katılmıştır.

Suriye İnsan Hakları Gözlemevi başlangıçta el Abdeh kardeşler (BaradaTV) ve Usame Ali Süleyman (« Rami Abdülrahman » takma adıyla) tarafından, ülkelerindeki olaylar başlamadan önce kurulmuştur. Ama düzgün bir şekilde kayıt altına alınmadığı için bu üç kişiden sonuncusu yapıya sahiplenir. Bu kişiler Müslüman Kardeşler üyesidirler ve aralarındaki anlaşmazlığın nedenlerini bilmiyoruz. Coventry'de (Birleşik Krallık) bir kebabçı dükkanına sahip olan « Rami Abdülrahman », her gün operasyonlara ilişkin, sahada bulunan 230 temsilcinin tanıklıklarından hareketle yazıldığı iddia edilen bir bilanço üretir. Majestelerinin gizli servisleri tarafından beslenen bülteni Batı basını için tek kaynak olarak dayatılır. « Abdülrahman » her çatışmada, Suriye Arap Ordusu henüz bilançoğu daha açıklamamışken, her bir taraftaki ölümlerin sayısını duyurur. Gerçekte orduların kayıplarının öldüğü ya da esir alındığını belirlemek için zamana ihtiyacı vardır. Bu Gözlemevi'nin suçlamaları MI6'in zaten birlikte çalıştığı televizyon kanalları ve AFP, Associated Press ve Reuters tarafından Tanrı kelamı olarak aynen yayınlanır.

2013 yazında yaşanan Guta katliamından sonra, MI6 silahlı grupların iletişimini yabancı şirketler aracılığıyla üstlenir. Önce Register Larkin tarafından sağlanan bu iletişim, bir süre sonra, Albay Paul Tilley tarafından kurulan bir başka şirket olan Innovative & Communications & Strategies (InCoStrat)'a emanet edilecektir. Bu yapı Suriye'deki çatışmaları olduğu kadar Yemen'dekileri de ele almaktadır. Grup « demokratik devrimleri » yücelten video çekimleri gerçekleştirmekte ve hemen hemen bütün cihatçı grupların kullandıkları logoları büyük özenle çizmektedir. Örneğin, İslam Ordusuna ait dört zırhlı ve Roma yürüyüşü sırasında İtalya Kralı önünden geçen Mussolini'nin *squadricist*'leri gibi birçok kez kameranın önünden geçen yüzlerce figüran kullanılarak Şam'ın banliyösünde çekilmiş bir mizansen hazırlamaktadır.

MI6'in büyük başarıları arasında, cihatçı bölgeler içerisinde sivil savunmadan sorumlu sözde bir insani örgüt olan Beyaz Kasklıları sayabiliriz. Bu yapı gerçekte El Kaide'ye bağlı bir propaganda belgesi üretim birimidir. Tümü mizansen olan çeşitli « kurtarma hareketlerini » gerçekleştirdiğini iddia etmiş, temsilcilerini Batı'daki seçilmişlerle konuşmaya göndermiş ve Nobel Barış Ödülüne aday olmuştur. Britanya İmparatorluğu şövalyesi sıfatıyla Kraliçe Elizabet tarafından eğitilen bir MI6 ajanı olan James Le Mesurier tarafından kurulan yapı Hollywood'ta Oscar'a layık görüldü. Oysa El Kaide, Şam'da yaşayan 5 milyondan fazla sivilin 42 gün boyunca suyunu kestiğinde, bu suçu üstlenen cihatçıların basın bildirisinin altına, aralarında « insani » Beyaz Kasklıların da yer aldığı birçok örgüt imza atmıştı.

## **Suriye Devleti ve Beşar Esad**

ABD, kendine göre « yapıcı » olan kaosu Afganistan, Irak, Tunus, Mısır, Libya, Yemen ve Suriye'de tesis etmeyi başarmıştır. Bu arada bu ülkelerden üçü, kendilerine vurulan bu şok darbesinden yavaşça kurtulur. Uygulamada Washington hiçbir zaman

devletleri değil sadece aşiret halklarını (Afganistan, Irak'ın Doğusu, Libya ve Yemen) yoldan çıkarmıştır.

Zaten devlet kavramının kendisi Mezopotamya ve Levant'taki antik dönem kent krallıklarında icat edilmiştir. Washington bu tür bir direnişten çekindiği için, uzun yıllar boyunca Saddam Hüseyin rejimini yolsuzluk batağına sürüklemiş ve ardından Irak'ın BAAS'tan arındırılması sürecini örgütlemiştir. Suriye'de yolsuzluğa ilişkin tüm iğnelemelere karşın, ülkenin gerçek yöneticilerini satın almayı hiç başaramamıştır.

Suriyeliler, savaşın başında medya tarafından zehirlenmelerine ve NATO'nun gelip Devlet Başkanlarını öldürmesini beklemelerine rağmen, 2012 başında bütün bunların bir mizansenden ibaret olduğunu anladılar. Boye olunca kendilerini korumayı başarabilmiş olan devletlerine yeniden sahip çıktılar. Çarpıcı bir şekilde, Suriye'deki bakkallar en şiddetli çatışmalar sırasında bile hiçbir zaman boş kalmadı. Gerçi çok çeşitli mallara ulaşmak mümkün olmasa da halk her zaman karnını doyurma imkanı buldu. Aynı şekilde, cihatçılar elektrik santrallerine ve su şebekesine yönelik sürekli olarak saldırılar düzenlerken, günde hemen birkaç saat elektrik ve su bulma imkanı oldu. Devlet hiçbir zaman okullarını, hastanelerini ve mahkemelerini kendi kaderine terk etmedi. Düşman işgali altında bulunan bogelerekiler de dahil, her zaman memurlarının maaşlarını ödemeye devam etti. Yolları ve hatta park ve bahçelerin bakımını aksatmadı.

Devletin bu olağanüstü bekasının arkasında, Arap BAAS'ılar, PSNS'nin anti-emperyalistleri ve komünistlerin tek adam, yani Cumhurbaşkanı Beşar Esad'ın komutası altındaki ulusal birliği bulunuyor.

Devlet Başkanı Hafız Esad'ın kuuk oğlu siyasete değil doktorluğa yöneldi. Göz hekimi olan Beşar, eğitimini Londra'da sürdürdü ve City'de JP Morgan'da çalışan eşi Sünni İngiliz ve Suriye vatandaşı Esmal Akhras ile burada tanıştı. Birleşik Krallık'ta onu tanıyan herkes kibar ve sorumluluk sahibi biri olduğunu doğrulamaktadır. Bir devlet başkanının oğlu olarak, konumundan dolayı onun bir hastanede insanlara hizmet etmesinin daha uygun olduğunu duşunerek bir özel muayenehane açmak istemedi. Büyük oğlu Bassel araba kazasında ölünce Suriye'ye geri döner ve Babası onu siyasete yönlendirmeye başlar. 2000 yılında babası öldüğünde, işler hiç bu yönde planlanmamış olmamasına karşın, babasına hizmet eden generaller onun yerini almasını talep ederler. Bu tercih düzenlenen bir plebisit ile Suriyeliler tarafından onaylanır. Göreve gelmesinden bir yıl sonra ABD, boglesini yok etme kararı verir. Bunu izleyen on yıl boyunca, dış sorunlarla boğuşur, bunları birbiri ardına önlemeye çalışır ve ardından savaşa hazırlanır. Ülkesinde ve Arap dünyasının genelinde çok popüler biri iken, 2011 ortasında Suriyeliler kendisine karşı tavor alınca derinden sarsılır. Kamasının ülkesini kaosa sürükleyeceğini bilincinde olarak, suikast girişimlerine rağmen kalmaya karar verir. Sınama içerisinde sahip olduğunu bilmediği bir cesaret ve sebatı kendinde bulan Beşar (Arapça Aslan), giderek halkının desteğini kazanmayı başarır ve Haziran 2014'te kurallara uygun olarak düzenlenen seçimleri kazanır.

2006 yılında, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri onu yargılamak üzere bir özel mahkeme oluşturmuştu. Ardından 116 devlet ve 14 uluslararası kurum onu özellikle iğrenç suçlarla itham etmiş ve 2012 yılında görevden ayrılmasını şart koşmuştu. Başka hiç kimse böylesi bir felaket karşısında direnmeyi başaramamıştır.

Sadece Cumhurbaşkanı Hugo Chávez Frías, yıllar önce bu sarsak görünüşlü alçak gönüllü insanda, emperyalizme karşı direnişi yeniden canlandırma yeteneğini fark etmişti. Samimi bir şekilde, Washington ve müttefiklerinin işlediği suçlar karşısında, onu küresel anlamda kendisinin ardılı olarak belirlemişti. Venezüella için yazdığı son beş yıllık kalkınma planında, kara bulutların toplandığını görerek, ülkesindeki bütün kurumları bu uzak ülkeyi, Suriye'yi destekleme çağrısında bulunmuştu.

Beşar Esad, önsezilere dayanan, uyarıları dikkate almayan, sadece somut olguları dikkate alan oldukça akılcı biridir. Bu ona soğuk bir görünüm vermektedir. Ama aksine, Arapların başlıca zayıflığı olan duygusallıktan kendini koruyan çok hassas bir insan olduğunu düşünüyorum. Başta o olmak üzere Araplar genelde tutkulu insanlardır. Arap şiiri, Avrupa dillerinin sahip olmadığı şekilde müzik makamlarına göre bestelenmiştir. Arap kültürü, siyasette hata yapmaya sürükleyen yoğun duygularla yüklüdür. Dolayısıyla Beşar kendisini buna katlanmaya zorlar ve danışman ve generallerine sadece somut olguları dikkate almaları şartını koşar. Bu tutum ona olayları çok önceden önleme imkanı vermez ama muhataplarının birçoğu üzerinde yadsınamaz bir entelektüel üstünlük sağlar.

## **Washington-Tahran yakınlaşması**

Suriye tarihini bilmemeleri ve Devlet Başkanı Esad'ın kişiliğini kötü değerlendirmeleri dışında, Anglosaksonlar birçok uluslararası aktörün beklenmedik şekilde yön değiştirmelerine uygun hareket ettiler. Özellikle de İran ile.

Washington ve Tahran arasındaki anlaşmazlık, Şah Rıza Pehlevi'nin megalomanisi döneminde başlamıştır. İktidarı ele geçiren ve daha sonra Nazi yanlısı tutumu nedeniyle Londra tarafından iktidardan uzaklaştırılan bir subayın oğluydu. Başbakanı milliyetçi Muhammed Musaddık'ı görevden almaları ve yerine eski Nazi generali Fazlollah Zahedi'yi getirmelerini kabul ederek, zamanla Anglosaksonların sadık müttefiki haline gelir. 1971'de, Pers İmparatorluğunun 2500'inci yıldönümü dolayısıyla şaşıaalı kutlamalar düzenler ve kendi kendine hareket ettiğini iddia etmeye başlar. Siyasi polisi SAVAK tarafından uygulanan terör ve ülkesinin giderek derinleşen geri kalmışlığı, genel bir ayaklanmaya neden olur. Başkan Carter'in Ulusal Güvenlik Danışmanı Zbigniew Brzezinski onu seyahat etmeye ikna ederken (Arap Baharı sırasında Tunuslu mevkidaşı Zeynel Abidin Ben Ali ile yaptıkları gibi), sürgünde bulunan eski bir muhalif olan Ayetullah Ruhullah Humeyni'nin ülkeye geri dönüşünü örgütler. ABD'li uzmanlar, o zamanlar 76 yaşında olan bu yaşlı adam ve üst düzey din adamlarının tümünün, sadece Şah'ın el koyduğu topraklarını geri alma umuduyla monarşinin devrilmesini istediklerini iddia ediyorlardı. Dolayısıyla, ülkesine geri döndüğü gün, 1 Şubat 1979'da, Humeyni rejim kurbanlarını anmak için Beheşte Zehra Mezarlığına gittiğinde ve devasa kalabalık önünde orduya

Anglosaksonlara karşı ülkeyi savunma çağrısı yaptığında çok da şaşırmamış olmalılar.

1989 yılında ölümüne kadar önderlik etti devrim, Frantz Fanon, Jean-Paul Sartre ve Simone de Beauvoir'ın kişisel dostu genç bir filozof ve Che Guevara'nın çevirmeni olan Ali Şeriatî tarafından hazırlanmıştı. Derin bir gizemci olan bu sıra dışı düşünce adamı İslami bir Kurtuluş teolojisi olarak yeniden yorumlar. Yurttaşlarını ilkelerini sınama ve onlara sadece emperyalizme karşı mücadele etme gücü verenleri koruma çağrısında bulunur. Şeriatî, Ayetullah'ın ülkesine dönmesinden yedi ay önce, SAVAK tarafından Londra'da öldürülür.

Ayetullah Humeyni ise o güne kadar Ali ve Hüseyin peygamberlerin şehit edilmesinin lanetlenmesinden ibaret olan Şiiliği yeniden yorumlar. Müritlerini daha az gözyaşı dökmeye ve tersine ülkelerini kurtarmak için onların kararlılıklarını örnek almaya çağırır. İtaatin dini olan Şiilik onun etkisiyle devrimin dini haline dönüşür. İran kısa sürede bütün Müslüman ülkelerde Birleşik Krallık ve ABD'nin çıkarlarını sarsmaya başlar.

Anglosaksonlar hareketi bölgeye yayılmadan önce bastırma girişiminde bulunurlar. Sünni Suudi Arabistan'ı dini olarak ve Irak'ı da askeri olarak Şii İran'a saldırmaya teşvik ederler. Bu arada savaş çıktıktan sonra ise, aynı şekilde Iraklı müttefiklerini de zayıflatmak için bunun olabildiğince uzun sürmesini sağlarlar. Sekiz yıl süren bu savaş bir milyondan fazla insanın ölmesine neden olur. Ira savaşın son yılında İran kentlerine füzeler göndererek ağır hasarlara yol açar. İran da aynı şekilde karşılık vererek birçok Iraklı'nın ölümüne yol açar. Ayetullah Humeyni bu duruma müdahale eder. Kitlesele imha silahlarının İslami görüşe aykırı olduğu saptamasında bulunur. Dolayısıyla İran güçleri bunları kullanmaya son verir –bu da savaşın uzamasına ve şehit sayısının artmasına yol açar- ve kimyasal, biyolojik ve nükleer alandaki araştırmalarını nihai olarak durdurur. Bir daha da yeniden başlatmazlar.

Humeyni'ye göre « İslam Cumhuriyeti » deyimindeki « Cumhuriyeti », Platon'un – tüm yaşamı boyunca derslerini verdiği- ona yüklediği anlamda algılamak gerekir. Dolayısıyla bu rejim, faziletli bir yüce bilgenin, Devrim Rehberinin –yani bizzat kendisi- otoritesi altındadır. « İslam » sözcüğü bir « Müslüman » olarak olduğu kadar « Adalet için savaşan » olarak da anlaşılmalıdır. Gerçekten Müslüman olmasa da, Adalet için savaşan kişi, Ali ve Hüseyin şehitlerin yolundan gitmekte ve Allaha hizmet etmektedir.

Ayetullah Humeyni'nin ölümüyle, gerçekte ondan nefret eden ve sadece yoğun halk desteğine sahip olduğu için onunla birlikte hareket eden üst düzey din adamları durumu kendi lehine çevirmeye çalışır. İzleyen on beş yıl içerisinde İran yaralarını sarar ve uluslararası sahnede hiçbir rol üstlenmez. Ama 2005 yılında, Humeyni'nin müritlerinden biri, Mahmut Ahmedinejad Cumhurbaşkanı seçilir ve devrimi yeniden başlatır. Başta Anglosaksonlar tarafından Filistin'e yerleştirilen Yahudi kolonisine karşı mücadele edenler üzere, ülkesini bölgedeki tüm devrimci hareketlerin hizmetine sokar. Rodezya'nın 1965'te yaptığı gibi, 1948'de kendi başına bağımsızlığını ilan etmiş olmasının sömürgeci niteliğini değiştirmediğini

değerlendiren Ahmedinejad, aynı zamanda laik FKÖ'yü, Sünni Hamas'ı ve Şii Hizbullah'ı destekler.

İki görev süresi boyunca, Venezüellalı ve Suriyeli mevkidaşları Hugo Chávez Frías ve Beşar Esad ve Hizbullah'ın Genel Sekreteri Hasan Nasrallah ile dostluk bağlarını geliştirir.

ABD, Birleşik Krallık ve İsrail ona karşı, ilk aşaması söylevlerinden birinin uydurma çevirisi olan, uzun bir propaganda kampanyası düzenleyerek tepki gösterirler. Reuters ona « İsrail'i haritadan silmek » istediğini söyler ki bu aynı zamanda hem görüşlerine, hem de felsefesine aykırıdır. Ardından bu üç güç İran'ı, ona isnat ettikleri hedefe ulaşmak için nükleer araştırmalarını sürdürmekle suçlarlar. Bu tabii ki Ayetullah Humeyni'nin fetvası ve ülkenin tarihine göre yersiz bir iddiadır. Oysa Batılılar on yıl boyunca sürekli olarak hayali bir « İran'ın askeri nükleer tehdidi » ihbarında bulunacaklardır.

Modern çağda bir devlete karşı gerçekleştirilen daha önce görülmemiş boyuttaki en katı ambargoya karşı direnen Ahmedinejad, ekonomisi o güne kadar sadece petrol gelirine bağlı olan ülkesini hızla sanayileştirir. Eş zamanlı olarak, limanını uluslararası yaptırımları delmek için kullandığı Dubai Emirliğiyle bir anlaşma imzalar.

Açık savaş ve renkli devrim başlatma konusundaki üst üste yaşadığı başarısızlıktan sonra ABD yeni bir yaklaşım dener. Ahmedinejad'ın Cumhurbaşkanlığının son aylarında, Devrimin rehberi ve Humeyni'nin ardılı Ayetullah Ali Hamaney, muhaliflerin ABD ile pazarlık yapmalarına izin verir. Mart 2013'te, Umman'da gizli müzakereler başlatılır. ABD heyeti Dışişleri Bakan Yardımcısı William Burns ve Başkan Yardımcısının Ulusal Güvenlik Danışmanı Jake Sullivan'ın yönetimindedir. Nükleer Müzakere Temsilcisi Wendy Sherman son toplantıya katılır. Bu arada İran tarafında toplantılara kimlerin katıldığını bilmiyoruz. Bu müzakereler sırasında, Devrim Rehberi herkesten Washington tarafından provokasyon olarak algılanabilecek her türlü eylemi durdurmalarını ister.

ABD heyeti Washington'a dönünce Başkan Obama'ya, Ahmedinejad'ın Cumhurbaşkanlığı seçimindeki rakibinin yarışın dışında bırakılacağını ve eski dostları Şeyh Hasan Ruhani'nin seçileceğini rapor eder. Gerçekten de görev süresi sona eren Cumhurbaşkanının Başdanışmanı İsfendiyar Rahim Meşai, gerçek bir Müslüman olmamakla suçlanır ve Cumhurbaşkanlığı yarışından uzaklaştırılır. Ruhani, arkadaşı, İran-Kontra olayı, Bush Jr.'ın dünyayı demokratikleştirme programı ve Obama'nın renkli devrimindeki işadamı Elliot Abrams'ı çok sevindirerek seçimleri kazanır.

Elindekiyle yetinmesini bilen Ayetullah Hamaney, yeni Cumhurbaşkanına Washington'la yaptırımların kaldırılmasını müzakere etme izni verir. Müzakerelerin resmi olarak açıklanmasıyla birlikte İsrail ve Suudi Arabistan'da panik başlar. 24 Kasım 2013'te bir geçici mutabakat imzalanır. Ardından bir buçuk yıl boyunca iki taraf gizlice Ortadoğu'yu nasıl paylaşacaklarını müzakere ederler. Cumhurbaşkanı

Ruhani, Washington'un bir zamanlar Şah Rıza Pehlevi'ye emanet ettiği bölgenin jandarmalığı rolünü yeniden üstlenme hevesindedir. Bunun dışında, Avusturya Cumhurbaşkanı Hans Fisher ile İran'ın Nabucco boru hattına bağlanması konusunun pazarlığını yapar. Böylece Avrupalılar Rusların yerine İran'ın gazını tüketebileceklerdir. Bu, birçok rüşveti de içeren 8,5 milyar dolarlık devasa bir kontrattır.

Askeri nükleer programa –ki 26 yıldır var olmayan- ilişkin nihai uzlaşma, resmi olarak 14 Temmuz 2015'te imzalanır. Nükleer fizik alanındaki üniversite öğretimini ve sivil tesislerinin bir bölümünü dağıtmak zorunda kalan İran için bu büyük bir yıkımdır. Ama bunun önemi yoktur, olay, ülkeyi sıkıntıya boğan yaptırımların kalkmasının dört gözle beklendiği Tahran ve İsfahan'da bayram yapan kalabalık tarafından coşkuyla selamlanır. Müzakere hiçbir zaman uygulanmayacaktır. Birinci aşamada Washington, kendi mahkemelerinde, 11 Eylül saldırılarını düzenlemekle suçladığı –oysa eş zamanlı olarak El Kaide'yi de sorumlu tutmakta ısrar etmektedir- Tahran'a karşı bir dava tertipler. Bu arada bir yargıç, uzun süren davanın sonuçlanmasını beklerken, İran'ın yaptırımlar nedeniyle dondurulan 150 milyar dolarlık alacağının serbest bırakılmasını engeller. İkinci aşamada, Dışişleri Bakanlığı İran Ordusunun yaptığı füze denemelerini gerekçe göstererek yaptırımların süresini uzatır. İmzalanan mutabakatın İran'ın böylesi bir programı izlemesini on yıl süresince engellemesine rağmen, nükleer başlıklı füze yapımını yasaklamayı hedefleyen bir Birleşmiş Milletler kararı gerekçe gösterir.

Sonuç olarak, Ruhani çetesi kuşkusuz bu mutabakatta kişisel avantajlar elde etse de, İran halkı aldatılmıştır.

## İsrail-Suudi ikilisi

Washington, Tahran ve Tel Aviv'in onun hesabına Arapları denetleme tarzını kontrol ederek, iktidar rekabetlerinden yararlanır. Yaklaşık 70 yıl boyunca, Filistinlilerin elinden alınamaz haklarını tanımadıkları sürece Arapların İsraililerle konuşmayı kabul etmedikleri ve 1978'den beri İranlılar ve İsraililerin birbirine meydan okuduğu göz önünde bulundurulduğunda bunun gerçekleşmesi daha da şüphelidir.

İsrail, 1917'deki İngiliz-Fransız-Rus Sykes-Picot-Sazonov mutabakatlarına uygun olarak İngiliz Başbakanı David Lloyd George ve ABD Başkanı Woodrow Wilson tarafından ortak olarak kurulmuş bir sömürge'dir. Uluslararası toplum tarafından tanınacak olan bu sömürge İngiltere'den ayrılmış ve 1948'de bağımsızlığını ilan etmiştir. Arap ve Müslüman ülkeleri ona karşı çıkmaya çalışsalar da, henüz bir orduya sahip olmadıklarından kolayca geri püskürtülürler.

Yahudi Ordusunun (*Tsahal*) başkomutanı David Ben Gurion ve İsrail'in kurucu ataları, yerel halkın geniş bir kesimine karşı terör uygularlar ve bunları topraklarından sürerler (*Nakba gecesi*). Saldırgan Arap okyanusu içerisinde kendini bir Avrupalı Yahudi kolonisi olarak tasarlayarak, savunma siyasetlerini kendi topraklarını stratejik anlamda « derinleştirecek » şekilde, sınırlarda ama « düşman » topraklarında tampon

bölgeler oluşturarak kurgularlar. Dış politikada, Arap ülkelerine karşı bölgedeki Arap olmayan aktörleri (İran, Türkiye, Etiyopya) bir araya getirmeyi öngören « Çevre Doktrini »ni uygulamaya karar verirler. Bunun dışında, yeni ittifaklar kurmaya çalışırlar ama daha iyisini bulamayınca sırasıyla sömürgeci Fransa (Cezayir Savaşı sırasında), ardından da Apartheid'in uygulandığı Güney Afrika ile yakınlaşırlar.

Füze tekniğinin gelişmesiyle birlikte, komşu topraklarında tampon bölgeler (Mısır'da Sina bölgesi, Güney Lübnan ve Suriye'nin Golan Tepeleri) işgal etmenin gereksiz olduğu anlaşılmıştır. Dolayısıyla İsrail, Mısır'la barış imzaladıktan sonra, Suriye topraklarından olmasa da, 2000 yılında Lübnan'dan (Şeba Çiftlikleri hariç) geri çekilmiştir. Gerçekten de Golan Tepeleri, su deposu olmasının dışında, stratejik bir yükseltilidir. Eş zamanlı olarak İsrail, Suriye ve Mısır gibi iki güçlü komşusunu kısıp alma imkanı veren iki yeni devletin kuruluşunu teşvik eder: 2003'te Soğuk Savaştan beri MOSSAD adına çalışan Barzani Ailesi çevresinde Irak Kürdistanının; 2011'de ise Güney Sudan'ın kuruluşuna katkıda bulunur.

İsrail, daha doğrusu Yahudi ordusu, giderek kimi zaman uygun fiyatlarla kiralanan, kimi zaman ise Anglosakson ebeveynlerinin hizmetine sunulan bir askeri beceri kazanır. 50'li yıllarda ABD-Fransız nükleer teknolojisine sahip olur ve Güney Afrika'da atom bombası denemesi gerçekleştirir. Sadece siyahileri ve Arapları öldürecek seçici silahlar (Dr.Wouter Basson'un programı) üzerinde araştırmalar gerçekleştirecek düzeyde kimyasal ve biyolojik silahlarını geliştirir. Muhtemelen biyolojik silahların yasaklanması sözleşmesi ve nükleer silahların yayılmasının önlenmesi anlaşmasını imzalamayan dünyadaki tek ülkedir. ABD'nin Ortadoğu'daki cephanesine (51, 53, 54, 55 ve 56 nolu cephanelikler) ev sahipliği yapmakta ve sadece Ortadoğu'da değil ama dünya çapında birçok ABD operasyonuna katılmaktadır. Daha çok yakınlarda İsrail Rio Olimpiyat Oyunlarının (2016) güvenliğini üstlenmiştir. İbrani devleti bu ülkedeki tüm istihbarat servislerinin eşgüdümünü üstlenir ve böylece hemen Cumhurbaşkanı Dilma Rousseff'e karşı gösteriler hazırlar. İsrail bayraklarıyla gerçekleştirilen bir gösteri sonrasında Parlamento onu görevden alır ve yerine Lübnanlı Michel Temer geçer.

Son yıllarda, Arap dünyasındaki monarşiler ve Cumhuriyetler arasında bir kırılma ortaya çıkmıştır; yönetimdeki aileler, yaşam düzeylerinin halklarından farklı oluşu dikkate alındığında gittikçe gayrimeşru bir hal almaktadır. Dolayısıyla İsrail en güçlü Arap monarşisine, Suudi Arabistan'a yaklaşmak için « Çevre Doktrini »ni terk eder. Ortak düşmanları İran'a karşı adım adım bu ülkeye yaklaşır. Riyad böylece HAMAS'ın Tahran'a bağlı fraksiyonuna karşı İsrail'in 2008 Noel'inde gerçekleştirdiği saldırının (Dökme Kurşun Harekatı) masraflarını karşılar. Bu hareket 2 Aralık 2008'de imzalanan işbirliği mutabakatı çerçevesinde NATO denetiminde gerçekleştirilir.

Kasım 2013'te İran'ın yeni Cumhurbaşkanı'nın seçiminde ve onun daha altı ay öncesinden Washington ile yürüttüğü gizli müzakerelerin ortaya çıkması üzerine önemli bir aşama kaydedilir. Durum acildir: Tahran yeniden « Ortadoğu jandarmalığına » adaydır.

ABD « süreklilik hükümeti » -BM'deki Jeffrey Feltman aracılığıyla-, İslam İşbirliği Teşkilatı'na üye 57 devletin 29'unun Dışişleri Bakanlarıyla Abu Dabi'da bir toplantı düzenler. Toplantıda « süreklilik hükümetini » Norveçli Terje Rod-Larsen ve Obama yönetimini Büyükelçi Martin Indyk (Katar'a yakın) temsil eder. İsrail Cumhurbaşkanı Şimon Peres katılımcılara video konferans yoluyla seslenir ve konuşması uzun süre alkışlanır. 65 yıldır süregelen İsrail-Arap anlaşmazlığı, Filistinlileri kaderleriyle baş başa bırakarak sonlanmış oluyordu.

Artık sadece Tel Aviv ve Riyad'ın yakınlaşması için değil –çünkü bu artık gerçekleştirilmişti- ama ortak bir strateji geliştirilmesi için müzakereler başlar. Çok üst düzeyde heyetler Hindistan, İtalya ve Çekya'da beş kez buluşurlar. İsrail tarafına Dışişleri Bakanlığı merkez müdürü Dore Gold ve Suudi tarafına ise Prens Bender bin Sultan'ın eski yardımcısı General Enver Eşki başkanlık ediyordu. Aşağıdaki hükümleri içeren bir mutabakata varılır:

Siyasi alanda:

- Körfez devletlerinin « demokratikleştirilmesi », yani monarşinin dokunulmazlığını ve Vahabbi yaşam tarzını güvence altına alarak halkların ülkelerinin yönetimine ortak edilmesi;
- İran'daki siyasi sistemin değiştirilmesi (İran'la savaşmadan);
- İran, Türkiye ve Irak'ı zayıflatacak şekilde, bugünkü Irak Kürdistanına, kurulacak bir Suriye Kürdistanının eklenmesiyle bağımsız bir Kürdistan kurulması.

Ekonomik alanda:

- Rubülhali Çölündeki petrol yataklarının işletilmesi ve Suudi Arabistan, Yemen, hatta Umman ve Birleşik Arap Emirlikleri arasında bir federasyon örgütlenmesi;
- Etiyopya denetimindeki Ogaden petrol yataklarının işletilmesi, Yemen'de Aden limanının güvenli hale getirilmesi ve Cibuti'yi Yemen'e bağlayan bir köprünün inşası.

Bu koşullarda, Başkan Obama'nın 6 Şubat 2015'te yayınlanan *Ulusal Güvenlik Doktrini*'nde « uzun vadeli istikrar (Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da) için, ABD silahlı kuvvetlerinin kullanımı ve varlığından daha da fazlasına ihtiyaç vardır. Kendi kendini savunabilecek ortakların varlığı zorunludur. Bu yüzden, askeri niteliğinin geliştirilmesi de dahil, İsrail'in güvenliğine ilişkin değişmeyen kararlılığımızı koruyarak her türlü saldırıyı caydırmak amacıyla, İsrail, Ürdün ve Körfez'deki ortaklarımızın yeteneklerine yatırım yapıyoruz » vurgusu yapılmaktadır.

Böylece Pentagon'un stratejisi, Bağdat Paktının bir modern versiyonunu oluşturmaya dayanmaktadır: bir Arap NATO'su.

Böylece ABD, Ortadoğu ve Kuzey Afrika'dan askeri güçlerini geri çekebilir ve bunlar Uzakdoğu'da yeniden konuşlandırabilir (Çin'e karşı « eksen »).



Pentagon vizyonunda, Körfez devletleri ve Ürdün tarafından oluşturulacak ve İsrail'in komutası altına alınacak bir « Arap Ortak Savunma Gücü »nün kurulmasını öngörmektedir. Bağdat Paktı örneğini yeniden ele alırsak bunun İngiltere ve eski sömürgeleri tarafından oluşturulduğunu hatırlarız. Üç yıl içerisinde, her ne kadar ABD Pakta hiçbir zaman dahil olmamış olsa da Pentagon'un komutası altına alınmıştır.

Stockholm'daki SİPRİ Enstitüsüne göre, Suudi Arabistan, 2014'te askeri bütçesini 13 milyar dolar arttırarak (+% 17) bu « Arap Ortak Savunma Gücü »nü kurmaya hazırlanmaktadır. Kararsız kalan Mısır'ı oyuna katmak için, Körfez İşbirliği Konseyi, yatırım projeleri için bu ülkeye 12 milyar dolar armağan eder. Sonuç olarak Arap Birliği, 1 Nisan 2015'te Şarm el Şeyh zirvesi sırasında söz konusu gücün kurulduğunu duyurur. Resmi olarak, terörizmle mücadele etmek için 1950'deki Arap Savunma anlaşmasının uygulanması söz konusudur.

İsrail-Suudi mutabakatının uygulanmasıyla ve Yemenlilerin Rubülhali Çölündeki petrol yataklarını Suudilerle paylaşmayı reddettiği dikkate alınarak, tüm beklentilerin aksine, Yemen'e saldırmak üzere Somaliland'ta bir İsrail-Arap ortak karargahı oluşturulur.

1960'ta bağımsızlığını ilan eden Somaliland, daha sonra 1969'daki darbe sonrasında Somali'ye katılır, 1991'de ikinci kez bağımsızlığını ilan eder, 1994'te yeniden Somali'ye katılır ve ardından 2002'de üçüncü kez bağımsızlığını ilan eder. İlk iki bağımsızlığı sırasında, onu ilk tanıyan devlet İsrail olur. Bugün bu devleti kimse tanımamaktadır, ama 2010'dan beri Süveyş Kanalını ve Kızıldeniz'i Aden Körfezi ve Hint Okyanusu'na bağlayan Bab el-Mandeb boğazını denetim altına almak üzere bir İsrail üssüne dönüştürülmüştür.

Her ne kadar Tel Aviv ve Riyad, Yemen'e karşı savaşı birlikte yürütseler de, resmi olarak aralarında hala diplomatik ilişki kurulmamıştır. Prens Velid bin Tallal (Citigroup, Mövenpick, Four Seasons ile dünyanın 5nci serveti) Tel Aviv'deki ilk Suudi büyükelçisi olacaktır. Öte yandan bu zat, 80'li yıllardan beri Müslüman Kardeşler'in televizyon kanallarının finansmanını sağlamaktadır. Körfez İşbirliği Konseyi ile İsrail arasındaki diplomatik ilişkiler, Dore Gold'un, International Renewable Energy Agency'de (Uluslararası Yenilenebilir Enerji Ajansı – IRENA) İbrani devletinin resmi temsilciliğini açtığı Abu Dabi'den sağlanmaktadır. Artık yanılmamızın imkanı yoktur: İsrail, BM'nin bu minicik ajansı nezdinde bir daimi temsilciliğe sahip olan tek ve biricik ülkedir.

Mayıs 2015'te Suudi Arabistan, Yemen'de birçok taktik atom bombası kullanır. Bunlar muhtemelen İsrail'den özel olarak Kraliyet Ailesi tarafından satın alındılar – Suudi Arabistan'ın, bir zamanlar Kongo Kralı II. Léopold gibi, Suud Ailesinin özel mülkiyeti olduğunu hatırlatalım-. Bu silah transferi Obama yönetimini rahatsız eder ve özellikle de Dışişleri Bakanı John Kerry Arabistan'a Nükleer Silahların Yayılmasının Önlenmesi Anlaşmasına uyması gerektiğini hatırlatır. Ne yazık ki bu aktarma, bu tür silahların özel piyasasının oluşması olasılığını öngörmeyen anlaşmayı

ihlal etmemektedir. Ve satışın İsrail tarafından yapılması da ihlal sayılmamaktadır çünkü İbrani devleti bu anlaşmaya imza atmamıştır.

Ne olursa olsun, bölgesel stratejik denge sarsılmıştır. Atom araştırmalarını yeniden başlatmak istediği için İran'ı suçlamakta ısrar edilirken, ikinci bir nükleer güç ortaya çıkmıştır. Aslında taktik nükleer bombaların, stratejik bombalara göre bakımları çok daha zor olduğundan ve Suudiler de buna uygun bilimsel personele sahip olmadığından, Arabistan İsraili mühendislerle bağımlı kalmakta ve dolayısıyla da bu silahları Tel Aviv'e karşı kullanmayı öngörmesi mümkün değildir.

Kamuoyuna yaptığı açıklamaların tersine Washington sadece Suudilerin bombaya sahip olduğunu reddetmekle kalmaz, ama 4 Mayıs 2016'da İsrail'in NATO'da daimi bir ofise –Türkiye'nin yanında- sahip olmasına izin verir.

Yine 2016'da, Suudi Arabistan ve Mısır, Riyad'a gecikmeyle de olsa Camp David barış anlaşmasını –Enver Sedat ve Menahim Begin'in Filistinlilerin aleyhine vardıkları- gecikmeyle kabul etme imkanı veren bir plan tasarlarlar. Kahire, Riyad'a Tiran ve Sanafir Adalarını (Sina'yı Arabistan'dan ayıran Kızıl Denizin uzantısında yer alan) geri vereceğini duyurur. Mısır yönetimi küstahça bu toprakların tarihi olarak Suudilere ait olduğunu ve eskiden kendilerine ödünç verildiğini belirtir. Aslında bu adalar, 1840 tarihli Londra Konvansiyonundan beri Mısır'a aittir. Ne olursa olsun, Arabistan adaları kabul ederek, İsrail gemilerinin, Camp David'te olduğu gibi, bu deniz uzantısında serbest dolaşımını, dolayısıyla söz konusu anlaşmayı ve Tel Aviv ile diplomatik ilişkiler kurmayı da kabul etmeyi taahhüt etmelidir. Bununla birlikte, Mısırlı milliyetçiler –muhtemelen Cumhurbaşkanı el Sisi tarafından el altından desteklenen-, bir mahkeme tarafından iptal edilecek olan bu aktarıma karşı çıkarlar.

## **Katar'ın fırsatçılığı**

Bir başka bölgesel belirsizlik: Katar, küçük olduğu kadar zengin ve hevesli bir devlet.

1971'de Katar'ın Birleşik Krallık karşısında bağımsızlığını ilan etmesinden kısa bir süre sonra, Prens Halife el Tani, İngilizlerin iktidara yerleştirdiği kuklayı alaşağı eder. Fransa'dan destek alarak çevresine ailesini alarak sosyal bir rejim kurar. Topraklarının altındaki hazinenin bilincinde olarak, toplumunun yapısını sarsmamaya karar verir ve onları iyi bir aile babası olarak yönetir. Bu arada 1995 yılında oğlu Pren Hamad bin Halife ve hiç sevmediği kuzeni Prens Hamad bin Casım tarafından devrilir. İhanete uğrayan hükümdar, Cumhurbaşkanı François Mitterand'ın eski güvenlik sorumlusu Teğmen Paul Barril'in koruması altında İsviçre'de sürgünde yaşar.

Yeni ikili, paranın cazibesine dayanamaz ve doğalgaz sahalarının işletmesini Rockefeller'lerin şirketi ExxonMobil'e verir. Dünyanın 4ncü doğalgaz ihracatçısı durumuna gelen Emirliğe çok büyük haklar ödeyen çokuluslu şirket, devasa bir altyapı inşa eder. Prens ailesi dünyada benzeri görülmemiş bu akıl almaz nakit para akışını savurganca harcarken, uygulamada mikro devletin dış politikasını Rockefeller'lere bırakıyordu.

1996'da Emir Hamad Frydman kardeşlerin talebini kabul eder ve Arap milliyetçisi El Cezire televizyon kanalının kuruluşunu onaylar. İzak Rabin ve Yaser Arafat arasında başlatılan Arap-İsrail diyaloguna dahil olur. 2003 yılında, Suudi Arabistan'da konuşlu (Prens Sultan Hava Üssü) ABD birlikleri Katar çölünün bir bölümünde arazi satın alırlar (El Udeyd Hava Üssü). Emirlik Irak'a karşı yürütülen savaşta CentCom'un genel karargahı olur. 2005 yılında Emir, televizyon kanalıyla birlikte Anglosakson « Arap Baharları »nın hazırlanması programına katılır. 2006 yılında Filistin topraklarını ziyaret eder ve çok sayıda Vahhabi camisini de içeren geniş kapsamlı bir yeniden inşa programı başlatır. 2007'de İsrail Başbakanı Tzipi Livni ile birlikte New York'ta görünür.

Her şey alınır ve satılır. Bu arada bu tutumun da içerdiği tehlikeler vardır. Bir sabah Emir yatak odasında deniz piyadeleri tarafından uyandırılır. Onu var olmayan bir darbeye karşı koruduklarını açıklarlar. Verdikleri mesaj açıktır: bundan sonra Emir ortaklarının rehinesidir.

Katar, Suudi Arabistan ve Şarjhah Emirliği (Şarika-BAE) ile birlikte üç Vahhabi devletinden biridir. Teoride kutsal yerlerin bekçisi Arabistan Kralına saygı göstermelidir. Uygulamada ise onun en sıkı rakibidir. Doha'nın beklenmedik refahı körfezdeki dengeleri tersine çevirir.

Londra, Washington ve Tel Aviv tarafından desteklenen Prens Hamad'lar büyük paralar harcayarak uluslararası saygınlığa sahip olurlar. Kar elde etmek için değil ama etkinlik alanlarını genişletmek için yurtdışına yatırım yaparlar. 2004'te Güney Sudan'ın kuruluşu mutabakatıyla sonuçlanan müzakerelere katılmışlardı. 2008'de Emir Hamad el Tani, Suudilerle (Saad Hariri tarafından temsil edilen) Hizbullah arasında varılan Doha mutabakatını destekler, ardından yeni Lübnan Cumhurbaşkanı önceli yerine iktidara yerleştirir. Aynı zamanda Nicolas Sarkozy ve eşi Carla Bruni ile kişisel ilişkiler kurar.

2010 sonunda, Tunus'taki olayların ilk gününden itibaren El Cezire kalabalıklardan yana tavır alır ve Zeynel Abidin Ben Ali'nin devrilmesi çağrısında bulunur. O dönem Arap dünyasında oldukça saygın bir yere sahip televizyon kanalı, aynı zamanda Mısır, Libya, Yemen ve Suriye'deki « rejim değişikliklerini » de teşvik eder. Kem küm etmeden demokrasiden yana olduğunu beyan eder. Oysa Emirliğin kendisi köleliği uygulayan, seçim nedir bilmeyen ve Şair Muhammed el Acemi gibi siyasi muhaliflerini hapse tıkan bir diktatörlüktür.

2011'de Katar, özel kuvvetlerini oluşturan 5 000 paralı askerle bir ordu kurar. Emir, bir zamanlar Bedir Savaşında Hazreti Muhammed'in Kureyşlileri yendiği gibi, Ramazan ayında Muammer Kaddafi'yi devirmeyi ümit etmektedir. Hepsi kara giysiler içerisindeki adamları tanınmamak için başlık takmışlardır. NATO saflarında Trablus'un ele geçirilmesine katılırlar. Mayıs 2012'de Kuveyt'te bir renkli devrimin örgütlenmesinde başarısız olur. Öte yandan Mısır'da Muhammed Mursi'nin hileli seçimi onun için tanrının bir lütfüdür. Böylece Süveyş Kanalını satın alabileceğine ve Türkiye ile yakınlaşabileceğine inanmaktadır. Suudi Prens Bender bin Sultan'a karşı 26 Temmuz 2012'de gerçekleştirilen saldırı sonrasında Katar, Müslüman Kardeşlerin

ve birçok cihatçı grubunun yönetiminde nöbeti devralır. Heveslerini daha da geliştirerek kuvvetlerine, Tunus Ordusundan ayrılan birimleri de katar. 2013'te Binyamin Netanyahu'nun Likud (3 milyon dolar) ve İsrail Beytenu Avigdor Liberman'ın İsrail Beytenu hareketlerinin (1,5 milyon dolar) seçim kampanyalarını finanse eder.

Haziran 2013'te Moskova, Katar'ın kendisi aleyhine borsada spekülasyon yaptığı konusunda Washington'u bilgilendirir. Başkan Obama hiç zaman kaybetmeden Emir'e iktidarı oğlu Tamim'e devretmesini emreder. Başbakan Hamad Bin Casım, efendisi Emir Hamad el Tani tarafından kovulmuştur. Özellikle de Qatar Investment Authority'nin başından ayrılması gerekmektedir. Müslüman Kardeşler'in aktarma kasnağına dönüşen ABD'nin en prestijli düşünce kuruluşu Brookings Institution'a yatırım yaparak geri çekilir. Aynı anda Mısır Ordusu Muhammed Mursi'yi devirir. Rüzgar tersine döner.

Suudi Arabistan Mısır'ın destekçisi olarak Katar'ın yerini alır. İki Vahhabi devleti arasındaki rekabet gizli savaşa dönüşür. Birbirlerine karşı terörist saldırılar örgütlerler. Sonuç olarak güç dengesi kısa sürede Riyad'ın lehine döner ve Doha boyun eğer.

Yeni emir, Tamim bin Hamad artık siyasi inisiyatif almaz ve bundan böyle Washington'un sadık hizmetkarı gibi hareket eder. CIA, emirlikte Özgür Suriye Ordusuna yönelik olarak paralı askerlerin eğitildiği bir kamp açar. Katar Savunma Bakanlığı, Suriye'deki Müslüman Kardeşler için Bulgaristan ve Türkiye üzerinden Ukrayna malı hava savunma sistemlerinin (Peşora 2D) satın alınmasını ve naklini örgütler. 2015 yılında aynı bakanlık yine Ukrayna'dan piyasa fiyatının üç mislini ödeyerek 2 000 adet OFAB 250-270 adet misket bombası satın alır. Amaç bunların Koalisyon'a ait uçaklardan Suriye'deki silahlı grupların üzerine atılması ve ardından bunun sorumluluğunu aynı silahları başka yerlerde kullanan Rus Ordusuna yüklemektir. Ama haber kamuoyuna sızar ve yürütülmekte olan operasyon iptal edilir.

Prens Hamad'ların pahallıya mal olan patavatsızlığı sadece yirmi yıl kadar sürecektir.

Katar'ın yanlış hevesleri ABD'de Donald Trump'ın seçimleri kazanmasıyla sona erer. Moskova, dünyanın en büyük şirketi Rosneft'in % 19,5'luk hissesini, doğrudan ya da Glencore aracılığıyla dolaylı olarak Katar'a devreder. Böylece, Emirliğin yatırımları bundan böyle bugüne kadar Suriye'de rakibi olan Rusya'ninkilerle bağlantılı hale gelmiştir. Rockefeller'ler Exxon-Mobil'i terk ederken –neredeyse Emirliğin tümüne sahip olan - eş zamanlı olarak şirketin müdürü Rex Tillerson da ABD'nin Dışişleri Bakanı olmak üzere şirketten ayrılır. Emirlikteki doğalgaz üretimi böylece artık Suriye'deki savaşa karşı çıkan Trump ekibine bağlanmış olur.

## **Türkiye ve Ukrayna'nın istikrarsızlığı**

Osmanlı İmparatorluğunun mirasçısı Türkiye, Hindistan, Ortadoğu ve Avrupa'ya aynı anda dalga dalga yayılan Türk-Moğol istilacılarına, sonradan din değiştirerek kabul ettikleri İslam'a ve Batı yanlısı reformcu Mustafa Kemal'a ait bir üçlü siyaset

geleneğini yaşamaktadır. Bu miras, Osmanlı İmparatorluğunun son döneminde – Birinci Dünya Savaşı sırasında- sorunlar üst üste birikince daha da ağırlaşır: bürokrasi, yolsuzluk, tutuculuk, halk kitlelerinin tamamen eğitimsiz oluşu, olduğu yerde yetki aşımı ve diğer yerlerde büyük zayıflık, başta Ermeniler olmak üzere Hıristiyan halkların örgütlü soykırımını v.s. Ülke, söyledikleri gibi « Avrupa'nın hasta adamı » haline gelmişti.

2002 yılında Adalet ve Kalkınma Partisi (AKP) genel seçimlerden galip çıkar. Partinin başında, kısa süre sonra Başbakan olan Recep Tayyip Erdoğan vardır. Çevresindeki ABD'li danışmanlarla birlikte, toplumsal programını titizlikle uygular ve ekonomik gelişme üzerinde yoğunlaşır. Washington'un yardımıyla muhteşem sonuçlar elde eder. Türkiye iki haneli büyüme rakamlarına ulaşır.

Öte yandan doğrusunu söylemek gerekirse Erdoğan sadece bir siyaset adamı değildir. Sokaktan şiddet yanlısı bir militan grup olan Milli Görüş'e geçmiş olan bir eski sokak serserisidir. Bu hareket, Iraklı Nakşibendiler tarafından Türkiye'nin eski Başbakanı İslamcı Necmettin Erbakan'ın yönetiminde kurulmuştur. Erdoğan yıllar boyunca, İstanbul'da sıcak bir geri üs kurma imkanı bulan Kafkasya'daki cihatçıların desteklenmesi sürecine katılır. Bu gizli savaş CIA tarafından örgütlenir ve Dünya İslam Birliği üzerinden Suudi Arabistan tarafından finanse edilmektedir. Rusya'da korkunç yıkımlara yol açacaktır. Erdoğan, grubu darbeye hazırlanırken 1997'de tutuklanır ve 10 ay hapis cezasına çarptırılır. Tahliye edildiğinde, hapiste « dönüştürüldüğünü » açıklar. Şiddet kullanımını reddettiğini duyurur, AKP'yi kurar ve biraz yardımla genel seçimlerde büyük bir çoğunluk elde eder.

Ekonomik başarısı derin mizacını yeniden uyandırır. 2003'te Yunanlı Dimitri Kitsikis'in öğrencisi Profesör Ahmet Davutoğlu'nu kendine danışman yapar. Davutoğlu'na göre, sınır devletlerle yeniden yakın diplomatik ilişkiler kurarak (« komşularla sıfır problem ») ve ardından da onları birleştirmek üzere bu ülkelerde İslam'ı destekleyerek bir 17nci Türk-Moğol İmparatorluğunun kurulması mümkündür. Bu « Yeni Osmanlılık »tır.

Her şey 2009'da Davutoğlu'nun Dışişleri Bakanı olmasıyla birlikte başlar. Ülkesinin İsrail'in geleneksel ittifakını (« Çevre Doktrini ») bozarak, Davos Forumunda Şimon Peres karşısında Filistinlilerin savunmasını üstlenerek Arapların gönlünü alır. Ardından Başbakan Binyamin Netanyahu'nun küstahlığına gün geçtikçe daha zor katlanan Washington'un yardımıyla, Gazze'ye uygulanan ambargoyu zorlamak üzere Özgürlük Filosunu örgütler. Filonun ana gemisinin yabancı bandıralı olduğunu düşünen İsrail, uluslararası sularda bilmeden NATO üyesi bir devletin gemisine, yolculuk sırasında bandıra değiştiren *Mavi Marmara*'ya saldırır.

2010-2011 döneminde Fransa, Türkiye'ye Birleşik Krallık ile birlikte Libya ve Suriye'ye karşı hazırlığını yaptığı operasyonlara katılmasını önerir. Alain Juppé ve Ahmet Davutoğlu, Kürt sorunun çözümü karşılığında Libya'daki Mısırata aşiretlerini ve Suriye'deki Türkmen azınlığı seferber edecek bir gizli mutabakata varırlar. Bu büyük bir hatadır: Libya Türkiye'nin en önemli müşterisidir ve daha yakın zamanda Ankara, Tahran ve Şam arasında bir ortak Pazar kurulmuştur. Erdoğan'ın ticari

ortaklarına karşı savaşa girmesi, ülkesinin parlayan ekonomisi birden sekteye uğratacak ve 2015'te resesyona girmesine neden olacak noktaya kadar getirecektir.

Türk gizli servisleri, Batılı müttefikleri karşı çıkmaksızın, Suriye'deki 80 000 fabrikanın talan edilmesini örgütler. Makine ve gereçler sökülür ve Türkiye'ye nakledilir. Erdoğan Ailesi gözle görülür şekilde zenginleşir. CIA, kendisini uyarmak amacıyla Mayıs-Haziran 2013'te Gezi Parkında bir protesto hareketi örgütler. Kaygılanan « Yeni Sultan » daha da itaatkar olur.

Aralık 2013'ta Türkiye Kiev'deki Meydan gösterilerine katılır. Türkiye'nin buraya taşıdığı Tatar cihatçılar –Volga'da yaşayan bir Türk halkı-, « Büyük Türkiye » adına Ukraynalı göstericilerin güvenliği sağlar. Sahada durum oldukça karmaşıktır: her ne kadar Ukraynalılar Avrupa Birliği ile bir anlaşmanın imzalanması lehinde gösteri yapsalar da, İsraili subaylar tarafından eğitilen Nazi gruplarının silahlı militanları tarafından yönlendirilmektedirler -2003 ve 2008'de Gürcistan'da olduğu gibi-. Rus yanlısı olmakla suçladıkları Cumhurbaşkanı Viktor Yanukoviç'i –eski bir Sovyet aparatçiki- kınamaktadırlar. Senatör John McCain onların yanında gösterilere katılırken, Hillary Clinton'un yardımcısı ve eski NATO büyükelçisi Victoria Nuland-Kagan göstericilere sandviç ve içecek dağıtmaktadır. Sonuç olarak Yanukoviç oldukça soğuk karşılandığı Rusya'ya kaçır. Naziler Rada'yı (Parlamento) işgal ederler ve tehdit altında rejim değişikliğine yönelik çeşitli önlemler almasını sağlarlar. 21 Şubat 2014'te güç kullanılarak yapılan darbe Avrupa Birliği ve Rusya Federasyonu tarafından onaylanır. Victoria Nuland-Kagan, daha sonra darbeye karşı çıkan Ukraynalı gizli servis üyeleri tarafından yayınlanacak olan, Kiev'deki ABD Büyükelçisiyle yaptığı bir telefon görüşmesi sırasında operasyonun BM'de Jeffrey Feltman'ın himayesi altında olduğunu, Washington'un Ukrayna'yı kontrol altına alma ve ... « Avrupa Birliğinin ırzına geçme » imkanı verdiğini ifşa eder.

İlk günlerden itibaren, NATO tarafından teşvik edilen *Yeni Avrupa Düzeni*'ne direnenlere yönelik korkunç bir baskı uygulanır. Operasyonu Polonyalı eski güvenlik sorumlusu Jerzy Dziejowski yönetmektedir.

Ukrayna'nın yeni Ulusal Güvenlik Danışmanı Dmitro Yaroş, Stepan Bandera Tryzub ve Sağ Sektör adlı Nazi iki örgütünün lideridir. Batılı televizyon kanallarının özgün bir haber tanıklığı söz konusu muşçasına geniş bir şekilde yer verdiği bir sahte video görüntüsünde Yaroş, polisin dövmek ve aşağılamak için karın içinden çektiği bir zavallı gösterici rolünü oynamaktadır. Özellikle 8 Mayıs 2007'de Ternopol'de (Ukrayna'nın Batısı) Rusya'ya karşı mücadele etmek için bir sözde anti-emperyalist Cephe kurmuştu. Uluslararası yaptırımlar nedeniyle buraya gidemeyen ve Yaroş'un Çeçenistan'da yanında savaştığı Doku Umarov –« İçkerya Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı » (Çeçenistan) ve « Kafkasya Emiri »-, desteğine ilişkin bir metni okutur.

Kırım sakinleri Kiev'in darbesini ve Nazilerin de içerisinde yer aldığı yeni hükümeti reddederler. Referandumda oyların % 96,7'siyle, onlara kollarını açan Rusya Federasyonuna katılımı talep ettiler. Moskova için, sadece çocuklarının anavatana geri dönmesi söz konusudur. Gerçekten de Kırım tarihsel olarak Rus'tur ve 1873'te

Osmanlı İmparatorluğundan geri alınmıştır. Nikita Kruşçev tarafından 1954'te, sadece bir su kanalının kazılması sırasında bürokratların işini kolaylaştırmak için Ukrayna'ya katılmıştı. Kırım'da özellikle Karadeniz'deki Rus deniz filosuna ev sahipliği yapan Sivastopol Limanı bulunmaktadır. Bu bağlantı olmasaydı Karadeniz Türklerin, yani NATO'nun kontrolüne geçirdi. Atlantik İttifakı üye devletleri, Kırım'ı güç kullanarak ilhak etmekle suçladıkları Rusya'ya karşı bir dizi ekonomik yaptırım uygulayarak hemen tepki gösterirler.

Donbass da aynı şekilde Nazilere karşı isyan eder, ama Moskova için bu bölgeler Kırım'dan daha az öneme sahiptir. Bir Ortodoks Rus oligarkı iki bağımsız Cumhuriyet ilan eden direnişin sorumluluğunu üstlenir. Öte yandan Kremlin bir milyarderin iki Devleti denetimi altına alması karşısında kaygılanır. Dolayısıyla Vladimir Putin bağışçıdan geri çekilmesini ister. Ukraynalıların top mermileri sivil halkın üzerine yağarken, Donbass ve Lugansk'ın yurtdışıyla bağlantısını sağlayan ulaşım şebekelerinin yeniden inşa edilmesi gereklidir.

Ukrayna'daki yeni rejimin başına bir süre sonra « Çikolata Kralı » Petro Poroşenko geçer. Bu milyarder, Viktor Pintşuk –Hillary Clinton'un dostu- ile birlikte 2004'teki renkli devrim sırasında önemli bir rol oynamıştı. Cumhurbaşkanı Viktor Yuştşenko'nun –toplama kampında gardiyanlık yapan ve Gladio şebekesi bünyesinde NATO'nun gizli servisleri tarafından geri kazanılan bir Nazi'nin oğlu- seçim kampanyasının müdürlüğünü üstlenmişti. İki yıl boyunca Başbakan olarak, Scientology Kilisesinin başındaki David Miscavige'nin çok gizli arkadaşı Arseni Yatsenyuk'u seçer. Yalanlamalarına karşı tarikatın OT-6 (Operatif Thetan Düzey 6) rütbesindeki kadrolarından biri olmuştur.

Poroşenko ve Erdoğan, cihatçıları donatmak üzere Ukrayna'nın Sovyet döneminden miras kalan silah sanayinden yararlanırlar. MİT'e ait birçok gemi ardından da özel tren binlerce ton silahı Suriye'ye taşır.

Nazilerle cihatçılar arasındaki işbirliği yeni bir şey değildir. Kökeni Waffen SS bünyesindeki üç Müslüman tümenine dayanmaktadır. 13ncü « Handschar » Tümeni Bosnalılar, 21nci « Skandberbeg Tümeni » Kosovalılar ve 23ncü « Kama » Tümeni Hırvatlar tarafından oluşturulmuştu. Bunların birçoğu Nakşibendi tarikatı üyesiydi. Doğrusunu söylemek gerekirse bu savaşçıların çoğu Kızılordu'ya karşı yürütülen savaşta firar etmişti.

Ekonomisinin battığını anlayan ve halk desteğinin aleyhine döndüğünü gören Recep Tayyip Erdoğan Aralık 2014'te, Vladimir Putin'in kendisine kişisel olarak sunmaya geldiği Rusya'nın, Moskova'nın Türkiye üzerinden Avrupa Birliğine ihracat yapmasını sağlayacak bir gaz boru hattının inşası önerisini kabul eder.

Bu sayede Rusya maruz kaldığı yaptırımları delebilecek ve Türkiye de geçiş hakkından önemli miktarlar kazanacaktır. Kendine biraz nefes alma imkanı veren bu düşüncenin cazibesine kapılan Erdoğan öneriyi kabul eder. Bu yeni ve ciddi bir hatadır: kimse aynı zamanda hem Washington'un askeri müttefik (NATO aracılığıyla), hem de Moskova'nın ekonomik ortağı olamaz.

Hemen tepki gösteren İttifak, Rusya'nın projesini Balkanlarda engellemeyi dener ve işi Makedonya'da darbe düzenlemeye kadar götürür. Üsküp'teki ABD Büyükelçisine çok bağlı olan Kosova Kurtuluş Ordusu (UÇK) bünyesinde görev yapmış eski subaylar, geniş kapsamlı bir silahlı kalkışmanın hazırlıklarını yaparken, 9 Mayıs 2015'te 22 kişinin ölümüyle sonuçlanan büyük bir polis operasyonu sırasında yakalanırlar. Bu sırada Zoran Zaev'in sosyal demokrat Müslümanları, Almanya, Hollanda ve Birleşik Krallık Büyükelçiliklerinin desteğiyle bir renkli devrim başlatma hazırlığındadır.

Eş zamanlı olarak NATO ve CIA, Erdoğan'ı devirmek için Türk muhalefetini yeniden örgütleyerek finanse ederler. HDP ya da azınlıkların partisi (etnik ve toplumsal), gerçekten de Haziran 2015 genel seçimleri sırasında, % 10 barajını aşmayı ve Büyük Millet Meclisi'ne girmeyi başarır. Erdoğan kendisini destekleyecek gerekli çoğunluğu elde etmeyi başaramaz. Dolayısıyla Millet Meclisini lağveder ve Kasım ayında yeniden seçimlere gider. Bu kez risk almaz ve aynı zamanda hem seçim kampanyası sırasında, hem de bizzat seçimde hile yapar.

- Askerlik görevini yapanlar, askeri okul öğrencileri ve geçici olarak tutuklu olan yurttaşların ellerinden oy kullanma hakları alınır.

- Muhalefete ait medyalar susturulur: *Hürriyet* ve *Sabah* gibi büyük gazeteler ve ATV televizyonu iktidardaki partinin kiralık adamlarının saldırısına uğrar; gazetecilere ve basın yayın organlarına yönelik olarak terörizmi destekledikleri ya da Cumhurbaşkanı Erdoğan'a hakaret niteliğinde görüşler yayınladıkları suçlamasıyla soruşturmalar açılır; internet siteleri kapatılır; sayısal hizmet sağlayıcıları birçok televizyon kanalına hizmet vermeyi keser; beş ulusal televizyon kanalından aralarında devlet kanalının da yer aldığı üç tanesi yayınladıkları programlarda açıkça iktidar partisinden yana tavır almaktadırlar; diğer televizyon kanalları, Bugün TV ve Kanaltürk polis tarafından kapatılır.

- Bir yabancı devlet, Suudi Arabistan, seçmenleri Cumhurbaşkanı Erdoğan'ı desteklemeye « ikna etmek » üzere 7 milyar Türk Lirası tutarında « bağışta » bulunur.

- HDP'nin 128 siyasi temsilciliği Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın partisinin kiralık adamlarının saldırısına uğrar. Birçok aday ve ekibi dövülür. Kürtlere ait 300'den fazla dükkan talan edilir. Onlarca HDP adayı tutuklanır.

- Hükümetin PKK'ya yönelik alan zulmü ya da saldırılar sonucunda, 2 000'den fazla muhalif öldürülür. Ülkenin Güneydoğusundaki birçok köy orduya ait tanklarla kısmen yok edilir.

- Uluslararası gözlemciler yedi seçim sandığından uzaklaştırılır ve siyasi partiler tarafından görevlendirilen gözlemci yurttaşların diğer seçim sandıklarına erişimi engellenir.

Bütün bu yapılanlara karşın AKP oyların ancak % 50,81'ini elde eder. Nazi Anayasasından esinlenen Recep Tayyip Erdoğan, iktidarı daha fazla ele geçirmek için



bu örneği izleme niyetini açıklar. Başbakan olarak mafya babalarından Binali Yıldırım'ı atar.

Öte yandan Beyaz Saray bilmem kaçınıcı kez Kürt sorununa ilişkin yaklaşımını değiştirir. Birinci Dünya Savaşının sonunda, Başkan Woodrow Wilson, Osmanlı İmparatorluğunun nasıl bölüneceğini değerlendirmek üzere Ortadoğu'ya uzmanlar gönderir: King-Crane Komisyonu. Bu uzmanlar bir Kürdistan'ın –1917'de ABD'nin savaş hedeflerinden biri olan- kurulması olasılığını teyit ederler ama birçok koşul öne sürerler: ilk olarak sadece bugünkü Türkiye toprakları içerisinde (yani ne İran'da, ne Irak'ta, ne de Suriye'de) küçük bir toprak parçası verilmesi öngörülüyordu; ikinci olarak Osmanlılar Hıristiyanları katletmek için Kürt askerlerinden yararlandığı için Kürtlerle Ermenilerin karışmasının engellenmesi gerekiyordu. Dolayısıyla Kürdistan Sevr Konferansı sırasında kuruldu (1920). Ancak Mustafa Kemal önderliğindeki Türk isyanı karşısında, Sevr uygulanmaz ve ABD Lozan Anlaşması (1923) ile bundan vazgeçilir.

Washington, bu ülkenin hiçbir yerinde sadece Kürtlere ait olan toprak parçası bulunmadığından, Suriye'de bir Kürdistan kurulması ve Türkiye'deki Kürtlerin buraya sürülmelerine ilişkin Fransız-Türk projesini kabul eder. Dolayısıyla Şam'a karşı Suriyeli Kürtleri destekler. Öte yandan, siyasi ve kültürel farklılıklar nedeniyle bu Kürtler Irak'takilerle birlikte çalışmayı reddederler ve Türk PKK'sındaki kardeşleriyle yakınlaşırlar. Bundan çok daha önce Kürt siyasetlerini durduran ve mevcut durumdaki kökten değişimi anlamayan Avrupalılar iki hata yaparlar. Ayn el Arap (Kurmançi Kürtçesinde « Kobane ») savaşından sonra, François Hollande Suriyeli Kürtlerin eş başkanı Asya Abdullah'ı Elysée Sarayında kabul eder. Belçika, Suriyeli Kürtlere Avrupa Komisyonu binası önünde bir çadır kurmasına izin verir. İhanetleri karşısında çılgına dönen Recep Tayyip Erdoğan Paris (13 Kasım 2015) ve Brüksel (22 Mart 2015) saldırılarını finanse eder. Bu saldırılar MI6'ten Muhammed Abrini'nin ortak hareket sorumluluğu altında olmaları dışında ayrı eylem hücreleri tarafından gerçekleştirilmiştir.

Terörist gruplarını geliştirme arayışında olan Erdoğan, 1 Ağustos 2015'te Ankara'da, Ukrayna Dışişleri Bakanının ve Türk Başbakan Yardımcısının katılımıyla bir Dünya Tatarlar Kongresi düzenler. Mustafa Cemilev, Türkçe Mustafa Abdülcemil Cemiloğlu, kongrede Kırım'ın geri alınması için bir Uluslararası İslam Tugayının kurulduğunu açıklar.

Mustafa Cemilev Soğuk Savaş sırasında CIA'ye katılmış ve çeşitli sabotaj eylemlerinde kullanılmıştır. Dimitri Yaroş adlı Nazi'nin anti-emperyalist cephesinin kuruluşuna katılmıştır. Yeni « Ukrayna devletinin Ermeni soykırımını tanıyarak Türkiye'nin saygınlığını zedelememesi » için kampanya yürütür. 2014'te 1 milyon Euro değerindeki Solidarność Ödülüne layık görülür. Para ödülü kendisine, Dışişleri Bakanı John Kerry, Ukrayna Cumhurbaşkanı ve Türk Başbakan yardımcısının de hazır bulunduğu bir törende, Polonya Cumhurbaşkanı Bronislav Komorowski eliyle verilir.

Uluslararası İslami Tugay, sürgündeki Kırım geçici hükümetinin bulunduğu Kherson'da üslenmiştir ve Tataristan ve Çeçenya (Rusya), Özbekistan, Azerbaycan ve Misketya'dan (Gürcistan) gelen gönüllülerden oluşmaktadır. Başbakan Yardımcısı Numan Kurtulmuş bu yapıyı resmileştirmek için Cemilev başkanlığındaki bir heyeti Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'la görüşmek üzere Ak Saray'a götürür.

Sabotaj alanında uzmanlaşan Tugay, özellikle bütün Kırım'ın elektriğini keserek, adını duyurmakta gecikmez.

Başkan Obama, Türkiye'yi –ABD'nin vazgeçilmez müttefiki- Cumhurbaşkanı – ne yapacağı belli olmayan bir diktatör- ayrı değerlendirerek, 1993'te Turgut Özal'ı zehirlediği gibi, CIA'ya Recep Tayyip Erdoğan'ı ortadan kaldırma emrini verir.

Felaketler üst üste gelir ve Rusya Türklerin Suriye'deki cihatçılara verdiği destek karşısında duyduğu öfkeyi dile getirir. Devlet Başkanı Vladimir Putin, Antalya'daki G-20 zirvesi sırasında Türkiye'yi açıkça suçlar. Buna yanıt olarak Türk Ordusu, 24 Kasım 2015'te hava sahasını 17 saniye ihlal eden bir Rus Sukhoi-24 uçağını düşürür. Pilotlar Suriye topraklarına paraşütle atlamayı başarırken, Türkmen milislerin önde gelen lideri ve NATO'nun gizli servisleriyle bağlantılı Türk neo-faşist partisi Bozkurtlar üyesi Alparslan Çelik onların vurulması emrini verir. Çılgına dönen Kremlin tüm Rus şirketlerine Türkiye ile ticaret yapma yasağı getirir; bu, yılda bir milyon turist döviz gelirinden mahrum kalan Ankara için çok ağır bir darbedir.

2010 yılında tüm komşularıyla iyi ilişkiler kuran Türkiye, bunların hepsini kendisine düşman etmeyi başarmış ve üstelik Avrupa, ABD ve Ruslarla arasını bozmuştur.

15 Temmuz 2016'da, CIA tarafından devşirilen bir grup Kemalist asker –üçüncü kez olmak üzere- Recep Tayyip Erdoğan'ı öldürmeye kalkışır. Bir komando grubu tatilini geçirdiği otele saldırır. Oysa bu proje dışarıya sızdırılmıştır: İslamcı askerler gizli servise haber vermiş ve Cumhurbaşkanı zamanında tahliye edilebilmiştir. Ne yapacağını bilemeyen komplocular ya hep ya hiç diyerek sonuna kadar gitmeye karar verirler ve hiçbir hazırlık yapmadan bir darbe girişiminde bulunurlar. Girişim sabaha doğru bastırılır. Ülke genelinde büyük bir baskı dönemi başlar. Erdoğan iktidarına karşı çıkan herkesin işini bitirmeye karar verir: işe önce CIA adına çalışan eski İslamcı müttefiklerinden (Fethullah Gülen cemaati) başlar, ardından Kürt savaşçılara yönelir ve nihayet daha önceki tasfiyelerden geriye kalan laik Kemalistleri hedef alır. On binlerce kişi tutuklanır. O kadar kalabalıktırlar ki cezaevlerinde yer açmak için adli suçluları serbest bırakmak gerekir.

Vladimir Putin, 2014'te olduğu gibi Cumhurbaşkanı Erdoğan'a bir kez daha elini uzatır. Cihatçılarla tüm ilişkilerini kesmeyi ve Suriye ile barışmayı kabul etmesi durumunda onu ve ülkesini kurtarmayı önerir. Bu, aynı çevrenin içinden gelen, cihatçıların gelişimine eşlik eden ve tartışılmaz önderi haline gelen biri için çok zor bir tercihtir. Şam'a niyetini teyit eder ve bu 180 derecelik dönüşü gerçekleştirmek için zaman talep eder. Bunun üzerine Moskova, Tahran ile birlikte Astana (Kazakistan) toplantılarını düzenler. Suriye Hükümeti ve muhalefeti aralarında

konuşmadan aynı masaya otururlar. Asıl müzakere, altı yıldan beri aralarında konuşmayan Türkler ile Suriyeliler arasındadır.

Sokak serserisi Recep Tayyip Erdoğan, iktidarını korumak için düşlerinden vazgeçmeye hazırdır.

## **Savaş silahı olarak örgütlenen güçler**

Suriye'ye karşı yürütülen savaş boyunca, savaşsever güçler halkların yer değiştirmelerini kullandı. Bunu yaparken Kelly Greenhill'in « göçlerin savaş silahı olarak stratejik yönetimi » teorilerini yeniden ele alıyorlardı. CIA, daha 1999 yılında, Batılı basın ajanslarının kameraları önünde üç gün içerisinde, Sırbistan'daki 290 000'den fazla Kosovalı'nın Makedonya'ya göçünü örgütlemişti. Slobodan Milošević Hükümetinin etnik baskı uyguladığı izleniminin verilmesi ve yaklaşmakta olan savaşın meşrulaştırılması söz konusuydu.

Türkiye, savaşın başında, « Nusayri diktatörlüğü » devrilene kadar, kendi topraklarına sığınan Suriyelilere bir tazminat ödenmesini önerir. On binlerce kişi çatışmalardan kaçır ve önce sığınmacı kamplarında, ardından da kentlerde ağırlanır. Recep Tayyip Erdoğan'ın insanseverliği çıkara dayalıdır. Bu yolla, burada « Kürdistan » adı verilen yeni bir devlet kurmak için Suriye'nin Kuzeyindeki halkı boşalmak niyetindedir. Ardından « kendi » Kürtlerini sürerek burayı nüfuslandıracaktır. Son olarak da sığınmacıları ayırması gerekecektir: Sünnileri Türkiye'de bir zamanlar Kürtlerin yaşadığı bölgelere nakledecek ve diğerlerini de Suriye'den geriye kalan topraklara gönderecektir. Bu Juppé-Davutoğlu planının uygulanmasıdır.

Lübnan, genellikle inşaat sektöründe çalışan, yüz binlerce Suriyeliye ev sahipliği yapmaktadır. Saad Hariri'nin Geleceğin Hareketi bu halkla birlikte babasının Filistinlilerle birlikte yapmayı denediğini yeniden yapmak niyetindedir: ülke içindeki mezhep dengesini değiştirmek için olabildiğince çok sayıda Sünni Müslüman'ı ağırlamak.

2012'de Ürdün Krallığı da aynı şekilde hareket eder. Bugün ülke nüfusunun beşte dördünü Filistinli göçmenler oluşturmaktadır, öyle ki iktidarı elinde tutan yerel bedeviler artık küçük bir azınlık haline gelmiştir. Bu ülke de, önceliği bedevilere vererek yeni gelen Suriyelilere yönelik ayrımcılık yapmaktadır.

Bu üç devlet, somut olarak halkın akın etmesi karşısında bırakın kaygılanmayı, bunu bilerek kışkırtmaktadırlar. Öte yandan Suriye Arap Cumhuriyeti cihatçıların işgaline direnince, durum giderek değişmeye başlar. Önce, Ürdün'de olanlar hariç sığınmacılar da Devlet Başkanı Beşar Esad'tan yana tavır alırlar. Gerçekten de, Müslüman Kardeşler'in vaazcılar tarafından eğitildikleri devasa bir kampa kapatılmışlardır. Sonra sayıları sürekli olarak arttığı için artık yönetilemez hale gelmişlerdir.

Bu bağlamda, Alman ağır sanayi lideri Ulrich Grillo, hem fabrikalarını geliştirmek hem de aynı zamanda ülkesindeki işçilerin ücret taleplerini kırmak üzere, işveren sendikası adına Almanya'ya 800 000 göçmen işçi getirilmesi düşüncesini geliştirir. Planını Bilderberg Grubunun 2013'teki yıllık toplantısı sırasında, ardından da bir sonraki yıl DPA Ajansında açıklayacaktır. O dönemde düşüncesini fırsatçılık olarak değil ama bir çeşit Avrupa hümanizmi şeklinde sunar.

Avusturya gizli servislerinin (Österreichischen Abwehramts) gözlemlediği gibi ilk mutabakata Obama yönetimiyle Türkiye, Bilderberg'in yöneticilerinden biri olan Peter Sutherland'ın çevresinde bir araya gelen Avrupalı sanayici grupları ve Alman yetkililer arasında varılmıştır. Başlama vuruşunu, Aylan Kürdi'nin bir Türk plajındaki ölümünün fotoğrafını dünya basınında iki gün boyunca « manşetten » yayınlayan NATO gerçekleştirir. Söz konusu çocuk, ailesiyle birlikte Akdeniz'i geçmeye çalışırken yaşamını kaybetmiştir: bu drama bir son vermek ve Suriyeli sığınmacıları Avrupa'ya kabul etmek gerekir. Göç baskısının ciddiyeti Sığınmacılar Yüksek Komiseri Portekizli António Guterres tarafından teyit edilmektedir ki bu ona daha sonra BM genel sekreteri olma imkanı verecektir. Guterres'in biriminin Türkiye'de yaşayan Suriyelilere yaptığı –sadece onlara- yardıma son verdiğini bilen mülteciler, bu ülkede kalamayacaklarını anlayınca kitleler halinde Avrupa'ya göç ederler. Onlara, yanlarında hazır bekletilen Iraklılar ve Afganlar da katılır. Georges Soros'un derneklerinden yardım alan yüzlerce insani yardım görevlisi tarafından çevrelenirler. Birkaç gün içerisinde bir insan dalgası Balkanları aşar ve ellerinde Şansölye Merkel'in resimlerini taşıyarak Berlin'e varırlar. Bir zamanlar Yahudileri süren Almanya, bugün Suriyelilere şans tanıyordu.

Önce kamuoyu tarafından desteklenen bu kitlesel yolculuk, kısa sürede Almanlar için ciddi sorunlara yol açacaktır. Birçok Länders (Almanya'da eyalet-ç.n.), « sığınmacıların entegrasyonunu kolaylaştırmak » için asgari ücret uygulamasına son verir; bu işçi sendikaları için kabul edilemez bir karardır. Berlin'in, yabancı düşmanlığına ilişkin çeşitli gerçeklere aşırı şekilde aleniyet kazandırarak halkının tepkilerini dizginleme girişimlerine karşın öfke giderek kabarr.

Ortaya çıkan yeni duruma yanıt vermek üzere sunulan ilk somut öneri, 17 Eylül 2015'te, Berlin'de kurulan bir düşünce kuruluşu olan European Security Initiative (ESI) tarafından şekillendirilir, ardından da 4 Ekim'de açıklanır. İzleyen on iki ay içerisinde Birliğe 500 000 Suriyeli sığınmacının naklini düzenleyerek, akını durdurmak üzere Avrupa Birliği ve Türkiye arasında bir mutabakata varılması söz konusudur. Bunun dışında Türkiye, Birliğe yasadışı yollardan girmeye devam eden diğer göçmenleri geri kabul etmeyi taahhüt edecek, karşılığında ise tüm vatandaşları için vize muafiyetinden yararlanacaktır.

Rusya'nın Suriye'ye askeri müdahalesine yanıt olarak girişimin Almanya tarafından yapılması gerektiğini belirten ESI « bu, Suriye krizinin gerçekten de eşi benzeri olmayan ve Avrupa'nın İkinci Dünya Savaşından beri karşılaşmadığı ölçekte bir insani kriz olduğunun kabul edilmesidir ».

ESI planının aynı zamanda aşağıdaki hedefleri olduğunu belirtmektedir:

- Avusturya'da aşırı sağın gelişiminin önlenmesi –bu düşünce kuruluşunun müdürü olan Gerald Knaus, Avusturyalıdır-;

- Halen Lübnan'da bulunan ve Kuzey Amerika ve Avustralya'ya gönderilecek olan 1,1 milyon Suriyeli sığınmacı için benzer bir operasyonun hazırlanması.

Öte yandan ESI, göçmenlerin Türkiye'ye geri gönderilmesini önerirken, bu ülkenin sığınmacılar için güvenli bir devlet olmadığını ve 1951'deki Mülteciler Sözleşmesini imzalamayı reddettiğini bilmiyormuş gibi görünmektedir.

Bu önemli değildir, 17 ve 18 Mart 2016'da Avrupa Konseyi aşağıdaki taahhütlerde bulununcaya kadar Türkiye Avrupa'ya geçişlere kolaylık sağlamaya devam eder:

- Yükümlülüklerini yerine getirmesinde yardımcı olmak amacıyla Türkiye'ye yılda 3 milyar Euro ödenmesi, ama bunun bu fonların kullanımının denetlenmesine ilişkin bir mekanizma kurulmaksızın yapılması, dolayısıyla da bu paralar Suriye'ye karşı yürütülen savaşın sürdürülmesi için kullanılacaktır;

- Avrupa Birliğine girişte Türklere vize uygulamasına son verilmesi;

- Türkiye'nin Birliğe giriş müzakerelerinin hızlandırılması.

Almanya'daki ağır sanayi işverenleri aradığını bulmuş, bir milyondan fazla göçmen ülkesine girmiştir. Sığınmacıların üçte ikisi genç erkeklerden oluştuğu için şimdi aile birleşimlerini yönetmek gerekecektir.

Birkaç hafta süre serbest geçiş süresince, birçok Avrupa devleti kendileri için uygun görülen rolü oynadı. Devlet Basımevi 2010 yılına kadar Suriye pasaportlarının basımını gerçekleştiren Fransa, bunlara ait klişeleri saklamıştır. Dolayısıyla gerçek sahte pasaportlar basıp, bunları bir yandan Lübnanlılara, diğer yandan da topraklarında ikamet eden ve kendisine sorun olan Mağriplilere dağıtır. Pasaport sahipleri iki kat daha yüksek sosyal yardımdan yararlanmak üzere Almanya'ya giderler.

Suriye için bu göç dalgası bir felakettir. Güney ülkelerinde her zaman karşılaşıldığı gibi halkının bir bölümü Avrupa'da daha iyi yaşam düzeyi düşü içerisindeydi. Suriye'de yaşayan Suriyeliler, saldırıya uğrayan anavatanlarını savunmasız bırakarak bu büyük göçe kitlesel olarak katıldılar.

## **ABD derin devletinin Suriye'ye karşı planı**

2012 başında, Arap Birliğinin gözlemci heyeti Başkanı Muhammed Ahmet Mustafa el Dabi'nin hatırlatması, ardından 2012 ortasında birlik ve BM müzakerecisi Kofi Annan'ın istifası sonrasında, ABD ikiye bölünür ve « genişletilmiş Ortadoğu »'da birbiriyle çelişen iki ayrı siyaset yürütmeye başlar. Raven Rock Mountain'in « süreklilik hükümeti » bir yandan yönetilmesi için Müslüman Kardeşler ile birlikte bölgenin yeniden şekillendirilmesine yönelik İngiliz-ABD planını sürdürürken, diğer

yandan Obama yönetimi, Dışişleri Bakanı John Kerry ile birlikte katliamın önlenmesi ve bölgenin denetiminin Rusya ile paylaşılması yolunu dener.

Her ne kadar bugüne kadar bu « süreklilik hükümetinin » sorumlularının kimlerden oluştuğunu belirlemek mümkün olamadıysa da, Beyaz Saray'a karşı mücadelesinde birçok şahsiyetin onunla birlikte çalıştığı anlaşılmaktadır.

1 Temmuz 2012'den beri, Hillary Clinton'un genişletilmiş Ortadoğu'dan sorumlu yardımcısı Jeffrey Feltman, BM'nin Siyasi İşler Direktörü olur. Genel Sekreter teskin edici söylevler yapmakla ve Inga-Britt Ahlenius'un ortaya çıkardığı gibi servet edinmekle yetindiği için, uygulamada asıl yöneticisi odur. Kurum içi soruşturma yapmakla görevlendirilen genel sekreter yardımcısı Ahlenius, Ban Ki-Mun'u örgütte yolsuzluğa en çok bulaşan kişi olarak tanımlayan bir rapor hazırlar. Ardından istifa eder.

Jeffery Feltman, Almanya'nın en güçlü düşünce kuruluşu olan Stiftung Wissenschaft und Politik (SWP)'in müdürü Volker Perthes'i kendisine yardımcı olarak seçer. Hatırlarsanız Bay Perthes, 2008 yılında Bilderberg Grubunun yıllık toplantısının katılımcılarına, Arap dünyasını « demokratikleştirmek » için Müslüman Kardeşler'i desteklemenin sağlayacağı yararları ilişkin bir sunum yapmıştı. 2010 yılında İran ekonomisini baltalamak için Condoleezza Rice'a öneride bulunmuştu. 2011'de ülkesinin saldırıya uğradığını iddia eden Devlet Başkanı Esad'la dalga geçmek için *New York Times*'de bir makale yayınlamıştı. Perthes aynı zamanda, rejimin devrilmesine verecekleri destek karşılığında, « Suriye'nin Dostları » üye devletlerine Suriye'deki doğalgazın sömürülmesine yönelik imtiyazlar paylaştıran « Working Group on Economic Recovery and Development »'ı örgütlemiştir. Berlin'deki sürgün Suriyeli muhaliflerle Pentagon'un hukukçuları arasında toplantılar düzenler. Birlikte, daha sonra Suriye « muhalefetinin » programı haline gelecek olan *Sonraki gün. Suriye'de demokratik geçişi desteklemek* başlıklı bir belge yazarlar.

Ancak bu belgenin yanı sıra, Perthes ve Pentagon'un hukukçuları, Jeffrey Feltman'ın uygulamaya koymasına gereken ve ABD derin devletinin planını ortaya koyan elli sayfadan oluşan bir gizli belge daha hazırlarlar. Plan iki öneri, bir açıklamalı memorandum ve dokuz ekten (daha sonra ayrıca iki ek daha eklenecektir) oluşmaktadır. Bu belgeler hiçbir zaman yayınlanmadılar ama 2015 yazında eksiksiz bir şekilde Kremlin'e ulaştırıldılar. Suriye Arap Cumhuriyetine kayıtsız şartsız topyekun bir teslimiyet dayatılmaktadır. İçerdikleri koşullar, İkinci Dünya Savaşı sonunda Almanya'ya ve hatta Japonya'ya dayatılanlardan çok daha ağırdır, oysa bu ülkeler savaşın çıkmasına neden olmuşlardı, Suriye ise saldırıya uğramıştır. Bu belgelerin eline geçmesi Moskova'ya diplomatik ilişkileri ters yüz etme imkanı vermiştir.

Bu belgelerin içeriğini bilmeden savaşın gerekçelerini ve 2012'den beri yaşananları anlamamanın imkansız olacağına inandığım için, size bunların küçük bir özetini sunuyorum:

İlk aşamada Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi, Suriye Arap Cumhuriyeti ve « muhalefeti » arasındaki müzakerelerin gözetimini yapacaktır. Ardından ikinci aşamada, iki taraf arasında geçici mutabakat imzalandığında, bir uluslararası temas grubu denetiminde geçiş rejimi oluşturulacaktır.

Bu geçişin ilkesi basittir. Bir kez geçici mutabakat imzalandıktan sonra:

- Suriye halkının egemenliği ortadan kaldırılacak;
- Anayasa yürürlükten kaldırılacak;
- Devlet Başkanı görevden alınacak (ama bir Başkan Yardımcısı protokol işlerini yürütmeyi sürdürecektir);
- Millet Meclisi feshedilecek;
- en az 120 yönetici suçlu ilan edilecek ve her türlü kamu hizmetinden yasaklanacak (muhtemelen Avrupa Birliğinin yaptırımlar listesinde bulunan kişiler söz konusudur);
- Askeri İstihbarat, Siyasi Güvenlik ve Genel Güvenlik Müdürlükleri dağıtılacak ya da feshedilecek;
- « siyasi tutuklular » serbest bırakılacak ve anti terör mahkemeleri kapatılacak;
- Hizbullah ve Devrim Muhafızları geri çekilecek; bundan böyle terörizme karşı yalnız ve yalnız uluslararası toplum mücadele edecek.

2 ila 3 haftalık süre içerisinde, bir « Geçici Yönetim Organı » oluşturulacak ve tüm siyasi, yürütme, yasama ve yargı erklere sahip olacaktır. Bu yapı aşağıdaki unsurlardan oluşacaktır:

- Rejime bağlı muhalefet temsilcileri de dahil Suriye Arap Cumhuriyeti temsilcilerinin 2/5'i,
- Rejime bağlı olmayan muhalefet temsilcilerinin 2/5'i,
- BM tarafından seçilen sivil toplum temsilcilerinin 1/5'i.

Bu hükümet ve diğer tüm kurumların üyelerinin:

- Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyinin terörist örgütler listesinde bulunan örgütlerde (yani sadece El Nusra Cephesi ve IŞİD) yer almamış olması,
- yasaklanan 120 yönetici listesinde yer almıyor olması gerekmektedir.

Her kurumda kadınlara en az % 30 oranında yer verilmelidir.

BM tarafından (yani bizzat Jeffrey Feltman) seçilecek şahsiyetlerle ilgili olarak, bunların 2/3'ü sivil toplum tarafından aday gösterilecek, kalan üçte biri ise, « Geçici Yönetim Organı »'nın tamamının bileşimini siyasi olarak « yeniden dengeleyecek » şekilde keyfi olarak son anda seçilecektir.

Ardından, « Geçici Yönetim Organı »'na, her ay, bu organın çeşitli bileşenlerini temsil eden kişiler tarafından dönüşümlü olarak başkanlık edilecektir. 2/3 çoğunlukla alınması gereken, halk içerisindeki azınlıklara ait olanlar dışında, kararlar salt çoğunluk yoluyla, yani rejime bağlı olmayan muhalefet temsilcileriyle ortak olarak alınacaktır.

Yeni yönetim ülkenin farklı bölgelerinden, farklı kentlerinden ve farklı siyasi partilerden gelen üst düzey memurları atamalıdır.

« Geçici Yönetim Organı » ilk 5 ay boyunca, eski rejimi ortadan kaldırmaya dikkat edecek, devlet hizmetleri (sosyal hizmetler, elektrik, su) Suriye Arap Cumhuriyetinin memurlarınca sağlanacaktır. Bu dönemin sonunda, bu üst düzey memurlar tasfiye edilebileceklerdir.

« Geçici Yönetim Organı » aynı zamanda 2012 Anayasası tarafından oluşturulmuş olan ama çoğu zaman atıl kalan yerel iktidarları da aktif hale getirmeye dikkat edecektir.

Aynı şekilde, aynı zamanda hem Suriye Arap Ordusuna, hem de rejime bağlı olmayan muhalefet güçlerine de komuta eden, iki taraf arasındaki ateşkesin yürürlüğe konulmasından sorumlu bir « Ortak Askeri Konsey » oluşturulacaktır. Bu konseyi bileşimi ve işleyişi, « Geçici Yönetim Organı » yani salt çoğunlukla rejime bağlı olmayan muhalefet tarafından belirlenecektir. Konseyin üyeleri, Yönetim Organı üyeleriyle aynı kısıtlamalara tabi olacaktır. Konseye bir Ateşkesi İzleme Komisyonu yardımcı olacak ve Konsey Hükümet Organına hesap verecektir. Bu konseyin üyeleri ortak mutabakatla başkanlarını seçemeyeceği için, BM bu yapının başına bir uluslararası üst düzey memur yerleştirecektir. Birleşmiş Milletlere ait bir gözlem gücü ateşkesi denetleyecektir.

« Geçici Yönetim Organı » uluslararası topluma terörizme karşı mücadele konusunda yardım çağrısında bulunduğu, talebini özellikle Güvenlik Konseyine sunmayacak ve bir genel talimatla yetinecektir.

« Geçici Yönetim Organı »nın çağrısına yanıt verecek olan hükümetler onunla ya da doğrudan « Birleşik Askeri Konsey » ile bilgi paylaşımında bulunabilecektir.

Ardından, Anayasa Değişiklik Komisyonunu belirlemek ve Anayasa çalışmalarına temel oluşturacak bir ulusal diyalogu teşvik etmek için bir Suriye Ulusal Kongresi oluşturulacaktır. Bu Kongre « Geçici Yönetim Organı »nıyla aynı yöntemle oluşturulacaktır. Herhangi bir karar alma yetkisi olmayacak ama Yönetim Organı tarafından atanan bir Komisyonun önerdiği metinleri tartışacaktır. Yasama işlevi Yönetim Organına verildiği için aynı şekilde yasama erki de olmayacaktır.

« Geçici Yönetim Organı », anti terör mahkemelerini kapatacak ve bunların elindeki davaları ilgili normal mahkemelere aktaracak ve bşr Adalet geçiş sistemi için bağımsız bir komisyon atayacaktır. Bu komisyon farklı « görüşleri » temsil eden 9 ila 15 üyeden oluşacaktır. Bu komisyon, bir hukuk sistemi reformu ve Yönetim Organı



ya da Kongre tarafından onaylanması gereken, Cumhuriyete karşı işlenen suçları yargılamak için prosedürler önerecektir.

Suriye'de çıkarları bulunan bölgesel ve uluslararası aktörler, Yönetim Organıyla çıkarlarının korumasını teminat altına alan güvenceleri müzakere edecektir.

Egemenliği elinden alındığı için, Suriye halkı hiçbir aşamada söz hakkını kullanamayacaktır. Bütün yönelim tercihleri, « ABD süreklilik hükümeti » tarafından önceden belirlenmiştir.

Bu alçak metin, bir metin açıklamasını hak etmektedir:

- « Geçiş » burada savaştan barışa geçişi değil ama Cumhuriyetin kayıtsız şartsız topyekun teslimiyeti sonrasındaki bir rejim değişikliğini tanımlamaktadır.

- « Karşılıklı mutabakat » yoluyla yapılacak atamalar, adayların iki tarafın onayından geçecek olmasını değil ama sadece ne El Kaide, ne de IŞİD'e üye olamayacakları ve ABD'nin yaptırımlarına konu olmamaları anlamına gelmektedir.

- En güçlü olduğu dönemde 400 000 ila 1 000 000 Suriyeliyi terörize eden « rejime bağlı olmayan muhalefet », BM tarafından atanan sivil toplumun % 20'sini de eklersek bütün bu oluşumlarda oyların % 60'ına sahip olurken, bugün 18 milyondan fazla Suriyeliyi koruyan Suriye Arap Cumhuriyeti, Yönetim Organı, Kongre ve Askeri Konsey içerisinde ancak oyların %40'ına sahip olacaktır. Kararlar salt çoğunlukla alındığından, « rejime bağlı olmayan muhalefet » bütün erklere sahip olacaktır.

- « Sivil toplumu » temsil eden % 20, Fransızca anlamıyla üzere dernek sorumlularını değil ama « üretici güçlerin » temsilcilerini yani şirket yöneticilerini tanımlamaktadır.

- Irak'ın bir özel şirket tarafından yönetilmesi modelinin yeniden oluşturulması tercih edilmese de, çokuluslu şirketler Yönetim Organıyla ayrıcalıkların pazarlığını yapabilecektir. Irak'ta, yürürlükten kaldırılması mümkün olmayan yasalar bir yüzyıl boyunca petrol işletme haklarının yanı sıra köylülere hibrit GDO'lu tohumlar satın alma zorunluluğu da öngörmektedir.

- Yeni oluşturulacak kurumlarda dini azınlıklar tanınmakla birlikte, yönetimde hiçbir zaman yer almıyorlar, dolayısıyla Nusayriler ve Şiiler, Müslüman Kardeşler tarafından her türlü devlet sorumluluğunun dışında bırakılabilirler. Bu dışarıda bırakma sürecinin Hıristiyanlara karşı kısa sürede uygulanması zayıf olasılık olsa da, altı bin yıldır bir arada yaşama ve hoşgörü medeniyetinin sonunu getireceği kesindir.

- Rejime bağlı olmayan muhalefetin işlediği suçlar, mahkemeler tarafından hiçbir zaman suç olarak değerlendirilmeyecek iken, Suriye Arap Cumhuriyetinin 120 yöneticisine isnat edilen suçlar bir yerel mahkeme tarafından olduğu kadar bir Uluslararası Mahkeme tarafından da cezalandırılabilir.

- Asıl iktidar, BM'in, Suriye'deki geçiş kurumlarında ve terörizmle mücadele etmekle yükümlü olacak uluslararası Koalisyonun çalışmalarının gözetimini yapacak olan Uluslararası Temas Grubu'nda olacaktır.

- Bu Uluslararası Temas Grubu, başlangıçta « Suriye'nin Dostları »nın ana grubu tarafından oluşmalıdır (Almanya, Suudi Arabistan, Mısır, Birleşik Arap Emirlikleri, ABD, Fransa, İtalya, Ürdün, Katar, Birleşik Krallık ve Türkiye).

- Terörizme karşı uluslararası koalisyon, Afganistan'da ve son olarak Irak'ta olanlar örnek alınarak NATO olmalıdır. Belgeler bu yüzden, Rusya ve Çin'i veto hakkından mahrum bırakacak şekilde, Yönetim Organının yardım çağrısının Güvenlik Konseyine sunulmayacağını özellikle vurguluyor.

- Bunun dışında, Suriye'de gerçek iktidar Birleşik Askeri Konseye varacağı için, Kosova örneğinden hareketle bu kurumun bir yabancı şahsiyetin yönetimi altına verilmesi öngörüldü. Ayrıca yabancı devletler, özellikle de « Temas Grubu »nda olanlar, « Geçici Yönetim Organı »nı devre dışı bırakarak bu yabancı şahsiyetle bilgilerini paylaşma hakkına sahip olacaklardır. Bir zamanlar Milletler Cemiyetinin bu ülkeyi yönetmek üzere Fransa'ya tanıdığı hak gibi bu 11 devletin Suriye üzerinde manda uygulaması söz konusudur.

Jeffrey Feltman, 2012 yılından itibaren, en azından ne « devrim », ne de « Arap Baharı »ndan söz etmeyen ama terörizm yoluyla Suriye'yi yenmeyi başardığında NATO'nun yapacaklarını öngören bu planı gerçekleştirmeyi dener.

Feltman önce, size daha önce bahsettiğim Cezayirli Lakdar Brahimi'den, ardından da İtalyan dostu Staffan de Mistura'dan destek alır. Suriye, Feltman-Perthes planının bir kopyasını bu dönemde elde eder. Açıklama yapması konusunda zorlanan De Mistura bu metnin geçerliliğini yitirdiğini belirtmiş ve metni uygulamayı reddettiğini taahhüt eden bir mektup imzalamak zorunda kalmıştır. Kerry ve Lavrov inisiyatifi ele alınca müzakerelerin devamında devre dışı kalır.

## **Uluslararası adalet efsanesi**

Feltman Planı sadece Suriye halkının egemenliğini ortadan kaldırmakla yetinmez, « ABD süreklilik hükümeti » kelimesinin antik anlamıyla bir zaferle onurlandırılmayı ummaktadır. Bunun için, İkinci Dünya Savaşı sonunda Nürnberg ve Tokyo'daki gibi çıkarına uygun bir şekilde, kendisine direnen 120 yöneticiyi mahkum eden bir yargı kararı çıkarmak niyetindedir.

Bu saplantı Suriye karşıtı propagandayı fazlasıyla aşmaktadır. Bu yaklaşım zaferini bir tür ifade etme ve düşmanı ezme tarzıdır. Daha henüz Refik Hariri'nin öldürülmesi sırasında –o zamanlar Beyrut Büyükelçisi olan Jeffrey Feltman'ın yetkisi altında- BM genel sekreteri ve Lübnan Başbakanı tarafından bir özel mahkeme kurulmuştu. Özel mahkeme, Devlet Başkanları Emil Lahud ve Beşar Esad'ı mahkum etmek amacına uygun olarak tasarlanmıştı.

Güvenlik Konseyinin denetimde olsa yetkili sayabileceğimiz yepyeni Uluslararası Ceza Mahkemesi saf dışı bırakılır, çünkü ABD henüz işleyişini ele geçirdiğinden emin değildir. Sonuç olarak, aleyhlerinde sahte tanıklık yapıldığı ortaya çıkarılınca, Lübnan ve Suriye devlet başkanlarına yöneltilen suçlamalardan vazgeçilmek zorunda kalınır. Oysa özel mahkeme hala faaliyettedir. Şimdilik sadece iki mahkumiyet kararı vermiştir: *El Akbar* gazetesi ve onun yazışları müdürü İbrahim el Emin yargıçların entrikalarını ortaya çıkarmaktan suçlu bulunur.

Suriye için bir özel mahkeme kurulması düşüncesi, önce İçkerya İslam Emirliği (Çeçenistan)'ni yenmek, ardından da daha yakın zamanda Kiev'deki darbeye karşı çıktığı için Devlet Başkanı Vladimir Putin'i yargılatma girişimini örnek almalıdır. Bu amaçla Washington Ukrayna'da MH 17 sefer sayılı yolcu uçağının yok edilmesi sürecinde ipuçlarını bulandırır, ardından da suçluların « yargılanmasına » yönelik Güvenlik Konseyinden karar çıkartma girişiminde bulunur. Bir resmi komisyon Vladimir Putin'i uçağı düşürme emrini vermek ve yolcuların ölümüne neden olmakla suçlayacak ve bir uluslararası mahkeme onu mahkum edecektir. Moskova, 29 Temmuz 2015'te veto hakkını kullanır.

Lübnan, Suriye ve Rusya için önce mahkumlar belirlenir, ondan sonra da onların neyle suçlanabileceğine bakılır.

Devlet Başkanları Vladimir Putin ve Beşar Esad'a yönelik nefret, Devlet Başkanı Slobodan Milošević'in Hollanda'daki hücrelerinde öldürülmesi, Irak'ta Devlet Başkanı Saddam Hüseyin'in savunma hakkından mahrum bırakılması ve ardından asılması, Libya'da Rehber Muammer Kaddafi'nin işkence edildikten sonra öldürülmesi göz önünde bulundurularak değerlendirilmelidir.

Son yıllarda, « ABD süreklilik hükümeti », özel şirketi olan Geçici Koalisyon Yönetimi aracılığıyla önce kendi yargısını, yani Irak Özel mahkemesini kurmuştur. FBI tarafından, kimsenin ve özellikle de sanığın hiçbir zaman okuyamadığı 36 ton ağırlığında aleyhte belge biriktirilmişdir. Yeterince sert olmamakla suçlanan 4 yargıç, yargılama sürerken görevden alınmış ve sanık avukatlarından üçü de üst üste öldürülmüştür. Duruşmalar televizyondan naklen yayınlanmış ama sanık söz aldığı anda yayının sesi kesilmiştir. Adil bir yargılama yapılmadığı için, sanığın gerçekte tam olarak hangi suçları işlediğini hiçbir zaman bilemeyeceğiz. Beklendiği gibi bu parodinin sonunda ölüme mahkum olmuş ve infaz edilmiştir.

Libya'ya karşı yürütülen hareket sırasında, Uluslararası Ceza Mahkemesi savcısı, hiçbir şekilde ülkesine yaptığı katkıları anlamaya çaba göstermeden, « Diktatörün işlediği suçları » belgelemek için çok büyük imkanları kullanarak soruşturmalar başlattı. Uygulamada, sanığın kurbanı olduğunu değerlendiren kişilerin ifadesini almadı ama çalışmasının tamamını genel olarak MI6'ten esinlenen Anglosakson basınında çıkan makaleleri biriktirerek gerçekleştirdi. Dolayısıyla sadece bu propaganda temelinde sanığın tutuklanmasını talep etti. Muammer Kaddafi öldürülmeden önce adil bir yargılamadan yararlanmadı ve hiçbir zaman hangi suçu işleyebilmiş olduğunu bilemeyeceğiz ama Savcı Luis Moreno Ocampo'nun onu suçladığı hayali suçlar daima aklımızda kalacak.

Uluslararası Ceza Mahkemesi, Trablus savaşının tam ortasında, Moreno Ocampo Seyfülislam Kaddafi'yi tutukladığını iddia ederek NATO'ya yardım etmeye kalkıştığında, kendi kendini itibarsızlaştırdı. Ona yakın devlet Uluslararası Ceza Mahkemesinin yakalama emrini uygulamayı reddetti. Dört ülke mahkemeden geri çekilme niyetini belirtirken, Rusya artık mahkemenin adını dahi duymak istemedi.

Devlet Başkanı Beşar Esad ve gelecekte birlikte suçlanacağı 119 kişiyle ilgili olarak, « ABD süreklilik hükümeti » 1 Nisan 2012'de, « Suriye'nin Dostları » aracılığıyla onları suçlamak üzere kanıtlar üretecek olan bir ajans olan Syria Justice and Accountability Centre (SJAC)'i oluşturdu. Aynı zamanda hem Hollanda'da, hem de ABD'de bir STK olarak kurulan merkez, güç birliği yapan bu devletler tarafından finanse edilmektedir. Bu STK aslında ABD Dışişleri Bakanlığının « Küresel Adalet Ofisi »nin bir uzantısıdır.

İlk büyük operasyonu, Katar ve İngiliz Carter-Ruck Avukatlık Bürosu aracılığıyla Sezar dosyasını hazırlamak oldu: Suriye Savunma Bakanlığının cihatçıların işlediği suçları belgeleyen ama Küresel Adalet Ofisinin Şam'ı suçladığı, toplam 55 000 fotoğraf. Böylece, kurbanlarının kimliğini gizlemeyi unutarak, işledikleri suçların titizlikle fotoğraflarını çeken işkencecilerimiz oldu.

Carter-Ruck, bu suçlamayı az çok güvenilir kılmak üzere üç eski uluslararası yargıçtan yardım istedi. Sorun şu ki bunların her birinin kirli bir geçmişi vardır. Birincisi, Sör Desmond Lorenz de Silva, Liberya eski Devlet Başkanı Charles Taylor'un yargılanması sürecinde savcılık görevini üstlenen bir İngiliz avukatıdır. Ama özellikle polislerin kimliğini gizlediği, MI5 tarafından İrlandalı lider Pat Finucane'in öldürülmesi olayında olduğu gibi, birçok kez el altından David Cameron hükümetine hizmet etti. İkinci uzman Sör Geoffrey Nice, Slobodan Milošević davasında savcı yardımcılığı görevini üstlendi. Eski Yugoslavya Devlet Başkanı hücrelerinde öldürülünceye ve on yıl sonra Uluslararası Ceza Mahkemesi suçsuz bulununcaya kadar, Milošević'i iki yıl süresince insanlığa karşı suç işlemeye azmettirmekle suçladı. Üçüncüye gelince, o bir ABD'lidir. CIA adına çalışmaya başlamadan ve Defense Intelligence Agency'nin hukuk danışmanı olmadan önce, Charles Taylor'a karşı savcı olarak birinciden önce görev yapmıştı. Savaş başlar başlamaz, Syria Justice and Accountability Centre (SJAC)'ı beslemekle görevli Syria Accountability Project (SAP)'ı kurdu.

İkinci operasyon, Uluslararası Af Örgütü aracılığıyla Sednaya'daki « insan mezbahasının » keşfidir. İddiaya göre, Şam yakınlarındaki bu cezaevinde 13 000 isimsiz kişi asılmıştır.

Görgü tanığının olmaması ve karmaşık bir yargı sürecini tanımlayarak üstünkörü infazları ihbar eden rapordaki uyumsuzluklar dikkate alındığında, bu gülünç suçlamanın sadece Uluslararası Af Örgütü gibi itibarlı bir STK tarafından yöneltildiği için dikkate alındığı anlaşılıyor. Yalnız tüm kurucuları, 2010 yılında yeni müdürünün görevlendirilmesinden sonra örgütteki sapmayı teyit ettiler. Kuruluşuna katılan *The Observer*, örgütle ilgili olarak bir « yıkımdan » söz ediyor. 70'li yılların sonunda bu derneğin üyesiydim. Soğuk Savaşın felaketlerinin kurbanı, vicdan mahkumlarını

savunuyordu. Onları bir ABD kurbanı, bir de SSCB kurbanı olmak üzere dengeli bir şekilde seçiyordu. Bütün gecelerimizi şu ya da bu mahkumun serbest bırakılmasını talep etmek için özellikle Latin Amerika ve Doğu Avrupalı liderlere mektup yazmakla geçiriyorduk. Salli Shetty, Amnesty International'e müdür olduğunda, dernekdeki bütün uzmanları kovdu ve bunların yerine reklamcı ve fon toplayıcılarını işe aldı. Derneği karlı bir işe dönüştürdü. Böylece önceline bir buçuk milyon sterlinden fazla kıdem tazminatını armağan edebildi. Bugün İnsan Haklarının gelişmiş ülkelerde marjinal bir sorun olduğunu ve Üçüncü Dünya Ülkelerinde reform yapmak gerektiğini belirtiyor. Bush yönetiminin işkence yaptığı 80 000 kişi, Batılıların savaşlarındaki 3 milyon ölü, onun gözünde bir anlam ifade etmiyor. Ve bir ABD vakfından destek alabilmek için –en ufak bir kanıt kısıntısı olmaksızın ve her türlü mantığa aykırı bir şekilde- « insan mezbahası » suçlamasını imzalamakta tereddüt etmedi.

2014 sonunda Obama yönetimi, bugünkü Suriye'ye karşı yöneltilen suçlamaların, 2005'teki gerekçelerle su katılmamış uydurmacalar olarak değerlendiriyordu. Bu yüzden Syria Justice and Accountability Centre'i finanse etmeyi bırakır. Oysa bu merkez, Jeffrey Feltman'ın yönlendirmesiyle, 6 Ekim 2016'da Hollanda Büyükelçiliğinde düzenlenen bir toplantı dolayısıyla yeniden faaliyete geçer. Toplantıya katılan Almanya, Belçika, Danimarka, İtalya, Norveç, Birleşik Krallık, İsveç, İsviçre ve tabii ki ABD onu yeniden finanse etme sözü verirler.

## **Feltman Planının uygulanması**

Başkan Obama, Feltman planını reddedince, birinci görev süresinin sonunda şiddetli bir iç savaş başlar. Dışişleri Bakanı Hillary Clinton ve CIA Başkanı David Petraeus, « süreklilik hükümetini » temsil eden Feltman'ı desteklediği için, önce soruşturmalara ardından da tuzaklara maruz kalırlar. Bu arada, seçim kampanyası sırasında dışarıya hiçbir bilgi sızmaz.

Dışişleri Bakanı, Başkan Obama'nın yeniden seçilmesinin ertesi günü ciddi olarak « hastalanır » ve Obama I ve II arasındaki geçiş döneminde görevini yürütemeyecek duruma düşer.

FBI, General Petraeus'un yurtdışında görevde olduğu sırada ergin olmayan çocuklarla geliştirdiği ilişkileri aleyhinde kullanmayı başaramaz. Sonuç olarak, seçimin ve Barack Obama'nın yeniden seçilmesinin ertesi günü kelepçelenerek tutuklanır. Varılan anlaşma sonucunda, sadece gizli bilgileri metresi ve yaşamöyküsü yazarı Paula Broadwell'e (yatağına yerleştirilen Kara Kuvvetleri İstihbarat ajanı) iletmekten suçlu bulunur ve 100 000 dolar para cezasına çarptırılır.

Petraeus, Henry Kravis'in KKR yatırım fonuna geçer. Bu milyarder ve eşi ekonomist Marie-Josée Drouin, Bilderberg Grubu içindeki tek çifti oluşturmaktadır. KKR, Kuveyt-Türk Katılım Bankası (KTKB) adlı Türk bankasıyla yürüttüğü ilişkilerle, bir zamanlar Pakistan'ın BCCI bankasına verilen rolü üstlenmeye başlar: cihatçıların mali olarak desteklenmesi. Petraeus artık seyahat etmeye başlar ve muhataplarına «

zenci [yani Başkan Obama] Rusların kışını yalıyor » diyerek, gerçek düşmanın cihatçılar değil ama İran olduğunu ve bundan dolayı El Kaide ve IŞİD'i desteklemek gerektiğini anlatır. Kamuoyu önünde ise, kafasının içindekileri hiçbir zaman açığa vurmadan, bu terörist örgütlerin üyelerini bireysel olarak düşüncelerinden geri döndürmenin mümkün olduğunu vurgulamakla yetinir.

Petraeus'un çevresinde, Suriye'ye karşı yürütülen savaşa zaten bulaşmış olan birçok ulusötesi şirket bulunuyordu. Örneğin cihatçıların yeraltı sığınaklarını inşa eden Lafarge-Holcim. 80'li yıllarda, Alabama'da kirliliğe neden olduğu için aleyhine açılan davada Lafarge'ı ünlü avukat Hillary Rodham-Clinton'un savunduğu göz önünde bulundurulduğunda, bu taahhüt daha da anlaşılır hale geliyor. Avukat hanım, Çevre Ajansının cezasını 1,8 milyon dolara kadar indirmeyi başarır. George Bush Sr.'un görev süresi boyunca Lafarge, gelecekte Uluslararası Koalisyon Kuveyt'i desteklemeye geldiğinde çıkarılacak isyanda kullanılması öngörülen silahları Irak'a yasadışı bir şekilde naklederek CIA'ya hizmet etmişti. Yine aynı dönemde Hillary Clinton çokuluslu şirketin yöneticisi olur ve kocası Beyaz Saray'a seçilince bu görevinden ayrılmak zorunda kalır. Başkan Bill Clinton, eşinin eski şirketi Lafarge'ı ödemekten kurtaramadığı cezayı 600 000 dolara indirir. İyi ilişkiler devam eder, şirket 2015 yılında Clinton Vakfına 100 000 dolar öder ve yeni Yönetim Kurulu Başkanı Eric Olsen, Hillary Clinton ile birlikte poz vermekte sakınca görmez.

« Süreklilik hükümeti » Afganistan savaşından beri cihatçıların büyük uzmanlık konusu olan tünelleri açmak için, Kanadalı TBM (Tunnel Boring Machine-Köstebek tünel açıcı-ç.n.) üreticisi Lovat şirketini satın almış olan Caterpillar'dan destek alır. Tabi ki Caterpillar'ın Suriye'deki savaş için kendilerinden satın alınan makinelerin hangi işte kullanılacağını bilmiyor olması tamamen imkansızdır. Üstelik Obama yönetimi bu ülkeye yönelik olarak, tünellerin nerede kazıldığının belirlenmesine olanak veren sismik algılama cihazlarına ambargo koymuştu. Caterpillar'ın askeri tarihi çok eski zamanlara dayanıyor: ürettiği traktörler Birinci Dünya Savaşı sırasında büyük rol oynamıştır ve bu durum bugün de İsrail'de sürmektedir. Birleşik Krallık'ta askeri kullanıma yönelik bir üretim birimine sahiptir ve bazı NATO üyesi devletlerin ordularına hizmet etmektedir.

Cihatçıları destekleyen çokuluslu şirketler arasında Toyota gibi ABD'li olmayan şirketler de bulunmaktadır. Bu şirket IŞİD'e, ABD özel kuvvetleriyle aynı özelliklere sahip binlerce Hilux (çift kabin pikap) tedarik etmektedir. Motorlarına sıcağa ve kum fırtınalarına karşı koruma özelliği kazandırılarak Ortadoğu'nun koşullarına uyumlu hale getirilmiştir. Bunun dışında IŞİD yöneticileri, onlar için özel olarak Ürdün'de montajı gerçekleştirilen zırhlı Toyota araçlara sahiptirler. Bu pazarın tamamı şirketin bölgedeki tek bayisi olan Suudi Abdülatif Cemal'in denetimindedir. Devasa ticaret karşısında « şaşkına dönen » Cemal, Dışişleri Bakanı John Kerry kendisini tartışma konusu yapınca, Suriye'ye yönelik gerçekleştirdiği teslimatlara son verme kararı verir.

Sonuç olarak Obama yönetimi süreklilik hükümetinin genişletilmiş Ortadoğu ile ilgilenmesine göz yumar ve diğer konular üzerinde yoğunlaşır. General David Petraeus'un ruh ikizi General John Allen FBI'nin elinden kurtulmayı başarmıştır.

Dolayısıyla emekli olur ve IŞİD karşıtı koalisyon içerisinde başkanın özel temsilcisi olarak atanır. Böylece iki adam da cihatçıların lojistiğini yönetmekte herhangi bir zorlukla karşılaşmaz. Bu organizasyonla ilgili olarak, cihatçıların konvoylarının güvenliğini alan ABD'ye ait askeri helikopterlerden, onlarla savaşması gereken Koalisyonun paraşütle silah indirmesine kadar birçok kanıt mevcuttur.

## **Cihatçılar'ın güçlü Kara Kuvveti**

Cihatçılar dünyadaki en güçlü kara kuvvetlerinden birini oluşturmaktadır. Birbiriyle ittifak ve rekabet halinde olan birçok grup şeklinde verdikleri görüntünün aksine, hepsi de aynı lojistiğe ve dolayısıyla da ortak bir komutaya sahiptirler.

Örneğin, bu grupların hiçbiri tek başına kalabalık birliklere sahip olmamasına rağmen, İspanyol *guardia civil*'i Valensiya'da, Suriye'ye sevk edilmek üzere olan 20 000 üniforma ele geçirmiştir. Bunların aynı zamanda birçok gruba yönelik olduğuna kuşku yoktur.

Bu gruplar katibatlar, yani yüz ila iki yüz elli adamdan oluşan birlikler şeklinde örgütlenmişlerdir. Bu birlikler ihtiyaca göre ılımlı ya da aşırılık yanlısı olarak özel bir amaca yönelmişlerdir. Sürekli olarak etiket değiştirmekte ama kendilerine her zaman ayırt edici bir isim ve logo verilmektedir.

Her türlü olasılığa göre, ortak askeri komuta çeşitlilik göstermiştir. Son olarak 2013'te Türkiye'ye nakledilerek, NATO'nun İzmir'deki yeni Kara Kuvvetleri Komutanlığı'na (LandCom) geçmiştir.

Başta El Kaide bünyesinde bir araya getirilmiş olan ve ardından çok sayıda küçük gruba ayrılan cihatçılar, Suriye Arap Cumhuriyetini devirmekle görevli birlikler için Şam'ı Özgürleştirme Heyeti'nde, İpek Yolunu kesmekle görevli olanlar için ise IŞİD içerisinde yeniden bir araya geldiler.

Bunların tümü ya NATO'ya ait AWACS uçaklarından, ya da ABD'ye ait uydulardan, Suriye Arap Ordusunun intikalleri hakkında anlık istihbaratlar almaktadırlar. Oysa Rus Ordusunun sahaya gelişine kadar, Suriyeliler cihatçıların intikallerini izlemek için hava ya da uzay istihbaratına sahip değillerdir. Bugün artık buna ayrıca İranlılara ait insansız hava araçları da eklenmektedir.

Suriyeliler NATO'ya ait askeri haberleşme çantalarını ele geçirdiğinde, bunları incelenmek üzere silahlı kuvvetlerin teknik merkezine götürür. Bunun üzerine İsrail Hava Kuvvetleri bu merkezi savaş uçaklarıyla bombalarken, onlarla koordineli bir şekilde hareket eden cihatçılar buraya karadan saldırırlar. Geri püskürtülürlerse de söz konusu çantalar bombardıman sırasında imha edilir.

Cihatçılar, diğer kara kuvvetlerine göre çok daha üstün bir intikal hızına sahiptir. Yer değiştirirken ağır silahlarını taşımamaktadırlar. Bunlar varış noktalarına önceden taşınmaktadır. IŞİD bu şekilde birkaç gün içerisinde Irak'ın üçte birini fethetmeyi başarmıştır. IŞİD savaşçıları, kendilerine Rakka'da Türk gizli servisleri tarafından teslim edilen binlerce Toyota Hilux çift kabin üzerinde çölü aşmışlardır. Musul'a

varınca burada yine paketlenmiş bir şekilde ABD'nin kendilerine bıraktığı, aralarında tank ve omuzdan atılan füzelerin de yer aldığı silahları buldular.

Cihatçılar, İzmir'deki ortak karargahın dışında, sadece Irak ve Suriye'de değil, ama Lübnan ve Ürdün'de de hareket merkezlerine sahiptirler. Suriye Arap Ordusu Aralık 2016'da Halep'i kurtardığında, içerisinde yabancı üst rütbeli subayların (Suudiler ve ABD'li, İsraili, Ürdünlü, Faslı, Katarlı ve Türk irtibat subayları) olduğu NATO'ya ait bir sığınak buldu.

Cihatçılar sadece kara ordusuna sahiptir, ne hava kuvvetleri, ne de deniz kuvvetleri vardır. Oysa çok sayıda tanka sahipler, buna da imkanları olabilirdi. Musul'u ele geçirdiklerinde, yanlarında helikopter ve savaş uçağı pilotları da vardı ve bunlar sadece bir gün uçabildiler. ABD hemen müdahale ederek, Lübnan Ordusunun güvenilir bir hava kuvvetlerine sahip olmasını engelledikleri gibi, cihatçılara da bu gelişmeyi yasaklar. Doğal olarak bu IŞİD'in kendi bildiğini okuması ve yaratıcılarının kontrolünden kurtulması anlamına gelecekti.

Cihatçıların Kara Ordusu dünyanın en ekonomik ordusudur. Askerleri, birkaç yüz dolar gibi gülünç bir ücrete razı olmaktadır; ortada tedavi edilecek yaralı, ele alınacak psikolojik rahatsızlık, maluliyet maaşı alacak gaziler ne de çatışmada ölüm durumunda tazminat ödenecek aileler yoktur.

İzmir'deki karargah ve yerel hareket merkezleri dışında, bilmediğimiz bir yerde hedefleri belirleyen bir yüksek komutanlık var. Muhtemelen Raven Rock Mountain'de « ABD süreklilik hükümeti »nin bünyesinde yer almaktadır. Ne olursa olsun cihatçılar sadece bir epifenomendir (gölge olaydır-ç.n.). Rusya ve Çin'in temel mantıklarına toslamışlardır.

## **Rusya'nın müdahalesi**

Rusya'nın dış politikası, Çar II. Katerina ve Çar II. Nikola tarafından belirlenmiştir. Fetih yoluyla değil ama inşa aşamasında olan bir Uluslararası Hukuka saygı içerisinde, hem bir Ortodoks alanının yaratılması, hem de sıcak sulara erişimin güvenliğinin sağlanması söz konusudur.

Rusya Doğu Roma İmparatorluğu'nun çöküşünü ve Osmanlı İmparatorluğu'nun kuruluşunu kabul etmedi. Bu yüzden Büyük Katerina başkenti Konstantinopolis – bugünkü İstanbul- olan bir Ortodoks Krallık kurma girişiminde bulundu. Savaş sırasında Kırım'ı ilhak etmeyi (1783) ve Karadeniz'i bir Ortodoks denizine dönüştürmeyi başarır. Bu başarı onu Akdeniz'de bir filo konuşlandırmaya ve kısa sürede Beyrut'u işgal etmeye iter. Böylece Büyük Suriye'nin « Rus Anayurdunun anahtarı » olduğunu açıklar.

Osmanlı-Rus savaşları yılmadan usanmadan birbirini izler. Rusya, Osmanlı topraklarına her seferinde biraz daha fazla girer. 1853'te padişah, Kırım'ı Rusya'dan geri almak için Birleşik Krallık ve Fransa ile ittifak yapar. Ve başarır da. Öte yandan Rusya yenilgiyi kabul etmez. Eğer çatışma devam etseydi, sonunda Sen



Petersburg'un galip geleceğine şüphe yoktu. Birinci Dünya Savaşının sonunda Rusya, Birleşik Krallık ve Fransa ile çatışmaların sonunda dünyanın geleceğini müzakere eder. Sykes-Picot-Sazonov mutabakatı, Konstantinopolis'in ve Karadeniz'in denetimini Rusya'ya bırakılmasını öngörüyordu.

Ekim 1917 devrimi bu projenin uygulanmasını engeller. Mustafa Kemal Atatürk ile aynı destekçiler tarafından finanse edilen Lenin buna karşı çıkar. Sykes-Picot-Sazonov gizli mutabakatları *Pravda*'da yayınlanır ve SSCB geri çekilir. Dünya Savaşından çekilmesine rağmen, Londra ve Paris'in Bolşeviklerin bu mutabakatlardan yararlanmasına izin vermeleri zaten düşük olasılıktır.

Vladimir Putin'in, II. Nikola'nın çizdiği hukuksal çerçeve içerisinde yeniden ele aldığı bu projedir. Çar, barışı korumayı, büyük imparatorlukları silahsızlandırma ve sonuç olarak Birinci Dünya Savaşını engellemeye yönelik Lahey Konferansını toplantıya çağırır. Birbirleriyle boy ölçüşmek isteyen Birleşik Krallık ve Alman İmparatorluğunun muhalefeti karşısında amacına ulaşamaz. Öte yandan, Fransa'daki Radikal Parti Başkanı Léon Bourgeois'nun yardımıyla Rusya uluslararası kamu hukuku ve uluslararası insani hukukun temellerini atar. Özellikle de, bugün BM'nin dahili mahkemesi işlevini gören Lahey Adalet Divanı'nı kurar. Ekim Devrimi Rusya'ya bu eseri geliştirme imkanı vermez, ama bir başka Fransız, Aristide Briand, Birleşmiş Milletler'in atası olan Milletler Cemiyeti'nin kuruluşunu teşvik eder. Léon Bourgeois, ardından da Aristide Briand Nobel Barış Ödülüne layık görülürler.

Tam da bu çizgide, 2005 yılında Brüksel'de, başta Rusya'nın eski genelkurmay başkanı General Leonid İvaşov'un katılımıyla Axis of Peace Konferansını düzenledim.

Soğuk Savaş süresince SSCB, Büyük Katerina'nın düşünüyü yeniden ele almak için genişletilmiş Ortadoğu'da kendine bir müttefik bulmaya çalıştı. Bu amaçla Mısır ve Nasır ile ittifaklar kurdu ama Nasır öldürülünce yerine geçen Enver Sedat Sovyet danışmanlarını sınır dışı etti. BAAS'çı Irak ile bir ittifak kurma girişiminde bulundu ama Saddam Hüseyin bir CIA ajanıydı. Sonuç olarak Hafız Esad'ın sayesinde, sadece Suriye ile gerçek bir ittifak kurabildi.

Beşar Esad iktidara geldiğinde Rusya'yla yakınlaşma girişiminde bulunur. Ama SSCB'nin dağılmasından ve ekonomisinin talan edilmesinden sonra ülke henüz kendine gelememişti. Moskova ancak 2012'de kendini meydan okumaya hazır hisseder. Kremlin ve Beyaz Saray, genişletilmiş Ortadoğu'nun yeniden paylaşılmasının pazarlığını yaparlar. ABD, Uzakdoğu'ya yönelik « eksen » değişikliğini gerçekleştirmek için bölgeden güçlerini geri çekmek arzusundadır. İsrail'in güvenliğini güvence altına alması koşuluyla, Rusya'ya daha geniş bir manevra alanı bırakmaya hazırdılar. Bir milyondan fazla eski Sovyet vatandaşının göç edip İsrail vatandaşlığına geçtiği göz önünde bulundurulduğunda bu, Moskova için sorun değildi. Suriye sorununun çözümünü içeren bölgesel mutabakat 30 Haziran'da Cenevre'de imzalanır.

Cenevre I'den önceki aylarda, General Hasan Turekmani mevkidaşlarıyla Kollektif Güvenlik Anlaşması Örgütü'ne bağlı bir istikrar gücünün bölgede konuşlanması için mevkidaşlarıyla pazarlık yapar. Rusya'nın müttefiki ve çoğunluğu Müslüman olan ülkelerin askerlerinin, topraklarının tamamını elde tutması için Suriye Arap Ordusuna yardım etmesi öngörülmektedir.

Kırım Savaşı sırasındaki koalisyonu yeniden oluşturan Fransa, Birleşik Krallık ve Türkiye Cenevre I mutabakatına karşı çıkarlar. « Süreklilik hükümeti »nin desteğini alan Obama yönetimi içerisindeki bir gruptan destek alan bu koalisyon, dünyanın dört bir yanından getirttikleri cihatçılar aracılığıyla Suriye'ye karşı yeni bir savaş başlatırlar. Oysa Moskova, Güvenlik Konseyinde Washington'a karşı kararlı bir şekilde muhalefet ediyor ve Feltman Planının uygulanmasını engelliyordu.

Bu uzun sessizliğin bir nedeni vardı: Moskova, belki de tarihin akışını değiştirecek yeni silahların hazırlığını yapıyordu. Vladimir Putin, cephaneliği hazır olunca, silahlı kuvvetlerinin Suriye'deki konuşlanmasını duyurdu. Lafarge ve Caterpillar'ın inşa ettiği tesisleri bombalayarak, yeraltı sığınaklarını ve tünelleri nüfuz edici bombalarla imha etti. Başlangıçta öngörülen üç ay yerine altı ay kadar süren, devasa bir işti bu.

Büyük bölümü Leon Troçki taraftarı ve Leo Strauss'un çıraklarından oluşan « ABD süreklilik hükümeti » tarihi gerçeklerden habersizdir. Ulusal kültürlerle kapalı ve dolayısıyla uluslararası ilişkilerden hiçbir şey anlamayan bu yapı, « diktatör » Putin ve Esad'ın arasındaki dayanışmadan dolayı Rusya'nın Suriye'ye müdahale ettiğine ve onları tek başına devirmeyi başarabileceğine ve küresel bir hükümet kurabileceğine inandı. ABD'nin Rusya'ya yönelik körlüğü, Çin'i anlamamasıyla benzeşmektedir.

## **Çin'in müdahalesi**

Çin, dış politikasını herkesten daha uzun vadede tasarlamaktadır. Uluslararası alanda altı yüzyıl süren yokluğundan sonra, 2013 yılında, tarihi « İpek Yolu »nu yeniden açmak ve bir ikincisini de Avrupa'ya doğru inşa etmek göreviyle Xi Jinping'i Devlet Başkanı olarak atamıştır. Çin'de devlet başkanı, prezidyumunun önerisiyle Ulusal Halk Meclisi tarafından seçilmektedir. Bu arada prezidyum adayı birçok yıl öncesinden belirlemekte ve onu eğiterek yönetime hazırlamaktadır. Dolayısıyla Xi bu göreve 2008'den beri hazırlanmıştır.

Antik dönem boyunca, Çin'in Başkenti Xi'an'ı Akdeniz'e bağlayan pazarlardan oluşan ve ipek yolu adını alan bir ağ oluşmuştur. Ancak XIXncü yüzyılda verilen adının aksine, pazarlardan oluşan bu ağda, baharat, pamuk, kağıt ya da barut (o dönemde henüz top icat edilmemesine rağmen) ticareti yapıyordu. Bu yol aynı zamanda birçok entelektüel ve sanatsal değiş tokuşa olanak verdi. Tüccarlar bir pazarı bir sonrakine bağlıyor ve çok nadiren bu yolu baştanbaşa kat ediyorlardı. Çok sayıda halk bu sürece katıldığı için ortak bir ticari dilin kullanımı zorunluluğu ortaya çıkmıştı: Farsça. Sonuç olarak yoğun bir ticaret ağı Çin'i Roma İmparatorluğuna bağlamış ve Doğu'daki ürünler Akdeniz'e yayılmışlardır. Bu iletişim eksenini Doğu Roma İmparatorluğunun yıkılmasıyla darbe almış ve gittikçe önemini yitirmeye

başlasa da, Venedikli Marco Polo XIIIüncü yüzyılda yeniden önem kazanmasına yol açmıştır.

İlk Han hanedanlığı Ming döneminde, « ipek yolu »nun yeniden açılması öngörülür. XVnci yüzyılda İmparator, « üç mücevherli harem ağası » Amiral Zeng He'ye 70 gemi ve 30 000 denizciden oluşan bir donanmanın oluşturulması görevini verir. Mekke'de hacı olur, Kızıldeniz'den Mısır'a kadar çıkar ve Afrika kıyılarından Mozambik'e kadar iner. İç siyasetten kaynaklanan nedenlerden ötürü öldüğünde, seyahatlerinde tuttuğu notlar yakılır. İmparator donanmayı yok eder ve Çin, Deng Xiaoping dönemine kadar içine kapanır.

2009'dan itibaren, geleceğin Devlet Başkanı olarak Xi Jinping'i seçen Ulusal Halk Meclisi prezidyumunun üyeleri, Çin'in eski uluslararası yükselişinin ruhunu yeniden canlandırmak için iletişim kampanyaları başlatırlar. Ulusal televizyon Amiral Zen He'nin destanını konu alan 59 bölümden oluşan masalsi bir dizi gerçekleştirirken, *Dragon Blade* adlı sinema filmi, geçmişte ipek yolu boyunca yer alan İmparatorlukların birbirine pek de düşman olmadıklarını hatırlatır.

Tarihsel olarak bu yol bugünkü İran, Irak ve Büyük Suriye'den geçiyordu. Palmira'yı, ardından Şam'ı aşıyor ve daha sonra biri Sur'a (bugünkü Lübnan), diğeri Antakya'ya (bugünkü Türkiye) olmak üzere ikiye ayrılıyordu.

2011'de Dışişleri Bakanı Hillary Clinton İpek Yolu'nun yeniden açılması projesini desteklemeyi düşünmüş olsa da, Chennai'de (Madras) yaptığı konuşma sırasında, Devlet Başkanı Xi'nin iktidara gelmesiyle birlikte ABD aniden fikir değiştirir. IŞİD'i geliştirmeye ve yolun önünü kesecek yeni bir devlet kurması için ona Irak ve Suriye'nin bir bölümünü toprak olarak vermeye karar verir; bu proje Eylül 2013'te, yani gelişmelerden yaklaşık bir yıl kadar önce Robin Wright tarafından *New York Times*'te haritalarla desteklenerek kamuoyuna açıklanır.

Çin ve Suriye arasındaki ilişkiler çok iz bırakmamıştır. Oysa Şam'daki Büyük Cami'nin bir mozaik duvarında bir pagoda resmi görülebilir.

Çinlilerin bakış açısıyla İpek Yolu Suriye olduğu kadar Mısır ya da Suudi Arabistan üzerinden de geçebilir.

Batılılar 2015'te, Mısır daha kendi halkını doyuramazken, Kahire'nin Süveyş Kanalını çift yönlü hale getirme konusunda gösterdiği Firavunumsu çaba karşısında şaşkına dönmüşlerdi. Bugün, günümüz küresel ticareti anlamında hiçbir anlamı olmayan bu projenin artık orta vadede Çin'e fayda sağlayacağı açıktır.

Kanalın girişinde, Kahire'ye 120 kilometre uzaklıkta geniş bir sanayi bölgesi açıldı. Burada 40 000 Mısırlıya istihdam sağlayacak daha önce benzeri görülmemiş yatırımlar yapılması öngörülüyor. Daha şimdiden Çinliler, taşı iki devlet arasındaki ticaretin eksenine haline getirecek şekilde taş ocaklarına yatırım yaptılar. Bunun dışında Çin, Mısır'ın yeni başkentinin inşasına da katılmaktadır.

Öte yandan Çin, yılda 70 milyar dolarlık petrol ithal ettiği Suudi Arabistan'ın en önemli müşterisidir. Bu arada Çinliler ve Suudiler Pakistan'da rekabet içerisindedirler ve Sincan'da birbirileriyle amansız bir şekilde savaşmaktadır. ABD, en az on yıldan beri Suudilerin gizli servisleri aracılığıyla Hac ziyaretleri sırasında Çinli cihatçıları devşirmektedir. Çoğu Uygur kökenli olan bu cihatçılar daha sonra, önce Çin'in Batısında ve artık ülkenin hemen her yerinde İslam Devleti adına saldırılarda bulunmak üzere Türk gizli servisleri tarafından yönlendirilmektedir.

Ocak 2016'da Kral Salman ve Devlet Başkanı Xi, ülkenin Batı kıyısındaki Yasref-Yanbu rafinerisinin açılışını yaparlar. Bu tesis SINOPEC tarafından yurtdışında inşa edilen ilk rafineridir. 10 milyar dolar değerindeki tesisin üçte ikisi ARAMCO'ya, üçte biri ise Çinli şirkete aittir. Yapımı iki yıl süren bu devasa üretim tesisi, ABD'nin IŞİD karşıtı uluslararası Koalisyonunun Çin'in Irak'taki tüm benzer yatırımlarını bombalayarak imha ettiği bir sırada gerçekleştirilmiştir. Arabistan'ın gelecekte bölünmesi durumunda, rafineri kutsal mekanların çevresinde oluşturulacak olan devletin toprakları içerisinde kalacaktır.

Çin, her durumda Arap Baharları karşısında Güvenlik Konseyinde Rusya ile birlikte hareket etmektedir. Altı kez veto hakkını kullanmış, bu da Suriye konusunu –Çin Denizi'ni değil- Beijing ve NATO arasındaki başlıca anlaşmazlık konusu haline getirmiştir.

Ağustos 2016'da, Amiral Guan Yufei (Çin'in yeni uluslararası askeri işbirliği dairesinin sorumlusu) tüm bölge ülkeleriyle kurulan temaslar kapsamında Şam'ı ziyaret eder. İmzalanan mutabakata göre Çin Ordusu şimdilik sadece Suriyeli sağlıkçı askerlerin Çin'de eğitimini üstlenir. Öte yandan herkes bu mutabakatın gerisinde başka bir şey olduğunu anlar çünkü zaten dört yıldan beri Suriyeli askeri doktorların yarısı Çin'de eğitilmiştir. Tam olarak neyin kararlaştırıldığını bilemesek de, bu mutabakatın varlığı bir stratejik değişikliğe işaret etmektedir.

Ne olursa olsun, halen Çin askeri istihkamına bağlı mimar ve mühendisler, Tartus'taki yeni askeri limanın planlarını çizmektedirler.

Buna paralel olarak Devlet Başkanı Xi Jinping, Sibiryaya üzerinden Almanya Duisburg'a kadar ulaşan yeni bir ipek yolunu açma girişimi içerisindedir; bu amaçla Mart 2014'te Almanya'yı ziyaret eder. Bu yol bu arada ya Ukrayna'dan –halen savaş halinde-, ya da Belarus'tan geçecektir.

NATO, Şubat 2015'ten beri, daha önce « diktatörlükle » suçladığı Belarus Cumhurbaşkanı Aleksandr Lukaşenko'ya yaklaşmaya başlamıştır.

Ukrayna anlaşmazlığında taraf olmayı reddeden Lukaşenko, bu ülkeye giderek her iki taraf saflarında çarpışan gönüllülere hapis cezalarının verilmesi için yargıya talimat verir. Aynı şekilde, Rusya ve Türkiye arasındaki anlaşmazlıkta ve Ermenistan ve Azerbaycan'ı karşı karşıya getiren çatışmada taraf olmayı reddeder.

Avrupa Birliği, Belarus'a yönelik uyguladığı yaptırımları gizlice kaldırır. Bir AB-Belarus alışma grubu oluşturulur. Her ne kadar Washington ile ilişkiler hala düzelme de, Nisan 2016'da Minsk'de bir Pentagon heyeti kabul edilir.

Ardından Cumhurbaşkanı Lukaşenko, İşlam İşbirliği Örgütü zirvesine katılmak üzere Nisan ayında İstanbul'a gider. Pakistan, Katar ve Türk mevkidaşlarıyla sıcak görüntüler verir.

Tarihsel olarak Belarus ve Ukrayna, SSCB içerisinde silah üretiminden sorumluydular. Halen Belarus'taki silah fabrikalarının % 90'ı Ruslara aittir. 2015'teki silah ihracatı % 31'lik ani bir artış göstermiştir. Rus basınına göre Belarus Cumhuriyeti, bunları daha sonra Suriye'de faaliyet gösteren cihazlara aktaran Katar'a silah satmaktadır. Cumhurbaşkanı Lukaşenko yakın zamanda öngörülenin aksine, silah sanayindeki geri kalan hisseleri Rusya'ya satmayacağını duyurur.

in her iki ipek yolunu inşa etmek için Ekim 2014'te, 100 milyar dolarlık dev sermayeye sahip Asya Altyapı Yatırım Bankası (AAYB)'nı kurar. Bu oluşuma tamamen karşı çıkan ABD dışında, başta diğer Avrupa ülkelerini de beraberinde sürükleyen Birleşik Krallık olmak üzere 50 devlet bankaya katılmayı kabul eder. Eski Hazine Bakanı Larry Summers'e göre bu banka ABD'nin « küresel ekonomik sistemin teminatı olma rolünü » kaybetmesine neden olmuştur.

Herkesin beklentisinin aksine Beijing bir parasal savaşa girişmemiştir. AAYB bütün işlemlerini dolar para birimini kullanarak gerçekleştirmektedir.

Rusya, en büyük konvansiyonel askeri güç haline gelmişken, in en büyük küresel yatırımcı olmuştur. ABD gerilemektedir. ABD derin devleti, izlediği siyasetle her yerde ortalığı yıkıp geçmekte ve yerine hiçbir şey inşa etmemektedir. Genişletilmiş Ortadoğu'daki birçok bölge yıkıntı halindedir. Halklar nadir görülen bir cesaretle direniyor ve Rus ve Çinlilerin yardımları sayesinde ayakta kalabiliyor olsalar da, nihai çözüm ancak Atlantik kampının içinden gelebilir.

## **şam ruhu**

Ruslar ve Çinliler, Suriye Arap Cumhuriyetinin kendisine yönelik saldırıya gösterdiği tepkileri anlıyor ve bunu alkışlıyorken, topyekun savaş stratejilerini sürdüren Batılılar ne yapacağını bilemez durumdadırlar. Örneğin el altından Jeffrey Feltman ynlendiriciliğinde şam'ı Cenevre müzakerelerine katılacak duruma getirmiş olmayı zafer olarak kabul etmektedirler. Ve Devlet Başkanı Beşar Esad'ın kendisini uzaklaştırmayı ve ülkesini yok etmeyi hedefleyen toplantılara neden hala heyet yollamaya devam ettiğini pek anlamamaktadırlar.

Medeniyetlerin de bir ömrü vardır. İnsanlık tarihi bugüne kadar, geriye ancak kalıntıları kalan ne parlak medeniyetlere tanık oldu. şam şehir-Krallığı ise dünyanın en eski meskun şehirdir. Çoğu zaman saldırıya uğramış ve kısmen harap edilmiştir ama bugün hala ayakta dır. Kimse onu yenmeyi başaramamıştır.

Şam sakinleri ayakta kalabilmek için binlerce yıl içerisinde bölgede parlayan kendine has bir medeniyet yarattılar. Dönemine göre kimi zaman İspanya'dan Çin sınırına dayanan devasa imparatorluklar yönettiler ya da bugünkü gibi küçük topraklara hükmettiler. Etkinlikleri artabilir ya da azalabilir ama bugün hala buradadırlar.

Halep, Lazkiye ya da Deyr ez Zor gibi büyük şehirlerde bugün çok yaygın olan bu Şam ruhu, ölüm korkusunun olmaması ve en cani düşmanlar da dahil herkese saygı gösterilmesi ilkesi üzerine kuruludur. Bu ruh, ne Kudüs'te, ne de Mekke'de değil ama Şam'da kurulmuş iki evrensel din olan Hıristiyanlık ve İslam aracılığıyla kendini ifade etmiştir.

Suriye toplumu bu ruhu paylaşan kentsel bölgelerle, onu reddeden kırsal bölgeler olarak bölünmüş durumdadır. Ve savaş, kısmen bu sosyolojik bölünme üzerinde gelişmiştir. Şam'ı keşfeden ve kafelere ya da parklara giden bir yolcu, bizzat ailelerin içerisinde hüküm süren uyumdan etkilenir. Dede nine, anababa ve çocuklar arasındaki ilişkiler otorite değil saygı üzerine kuruludur. Herkes ailenin dağılması için içgüdüsel olarak kime boyun eğeceğini iyi bilmektedir.

Şamlılar bin yıllardır hiçbir zaman zafer kazanma peşinde olmadılar. Aksine düşmanlarına kendilerini köleleştirmenin mümkün olmadığını göstermeyi denediler. Ardından işgalcilerini asimile ettiler. Bu teknik çok gayret ister çünkü gerçekleştirmesi çok uzun zaman alır ve bu süreç gelişirken toplumda büyük kayıplara yol açar.

Örneğin Emevi Hanedanı Suriye'ye yerleştiğinde, Şamlılar ordularına ev sahipliği yapmış ve yönetimi ele geçirmesine izin vermişlerdir. Ama kentin ikiye bölünmesi ve o dönem Hıristiyan olan kent sakinlerinin bu bölümlerden birini kendi başlarına yönetmeleri şartını koştular. Vaftizci Yahya Bazilikası Ulu Camii olarak da bilinen Emevi Camii'ne dönüştürülmüş, ama eş zamanlı olarak hem Müslümanlar, hem de Hıristiyanlar tarafından kullanılmıştır. Bir yüzyıl sonra, kullanım kolaylığı nedeniyle Müslümanlar yapıyı kendi başlarına kullanmaya başlamış ve Hıristiyanlar bir kilise sahibi olmuştur. Zamanla Müslümanlar sadece Hıristiyanlarla birlikte yaşamayı kabullenmemiş ama iki din de karşılıklı olarak birbirine destek olmuştur: ötekilerin dönüştürülmesi değil, ama izledikleri yolda onlara yardımcı olunması söz konusudur. Böylece Hıristiyan keşişler Müslümanların ezanını okur ve Müslüman imamlar Hıristiyanların çanlarını çalarlar. Başlangıçta bir çatışma olarak tezahür eden şey bir işbirliği şekline dönüşmüştür. Ve artık Müslümanlar bu « birlikte yaşamayı » Hıristiyanlardan daha çok savunmaktadırlar.

Suriye Arap Cumhuriyeti, kayıtsız şartsız teslim olmasını şart koşan Jeffrey Feltman tarafından düzenleniyor olmasına rağmen Cenevre II, III ve IV müzakerelerine katılmayı kabul eder. « Muhalefeti » temsil ettiği söylenen heyetler sürekli olarak değişir. Bunların büyük bölümünü kendi ülkelerinde hiçbir desteği olmayan ama savaşı finanse eden yabancı güçlerin sözcülüğünü yapan Suriyelilerden oluşmaktadır. Cenevre IV'de bu heyetlerin bünyesine, meşruiyetçi iç muhalefeti temsil eden ve Suriye'nin eski hükümet sözcüsü Cihad Makdisi'nin başkanlığını üstlendiği Kahire

adında bir grup eklenir. Bu grup, hükümetinin kararlarına muhalefet ettiği Cumhuriyeti desteklemektedir.

« Dış muhalifler » sürekli olarak Feltman Planının uygulanmasını şart koşarken, « iç muhalifler » ve BM daimi temsilcisi Büyükelçi Beşar Caferi onlara yeni bir hükümet kurmayı önermektedir. Saldırganlar yurtdışından para, eleman ve silah desteği aldıkları sürece bu savaşı sürdürebilirler. Ama altı yıl süren savaşın sonunda, yıpranmış dahi olsa Suriye'nin hiçbir zaman temsil olmayacağı ortadadır. Durum böyle olunca, geriye iki çözüm yolu kalıyor: bütün Suriyelileri ortadan kaldırmak ya da onlarla anlaşmak.

« İç muhalifler » ve Büyükelçi Beşar Caferi, « dış muhalefetin » kurumların laik niteliğini kabullenmesi koşuluyla her türlü uzlaşmaya açıktırlar. Yani bu, uygulamada Müslüman Kardeşler'i ve onların Batılı müttefiklerini iktidara getirmeyi reddetmektedir. Katılımcılar geleceğin Anayasası konusunu ele alır almaz müzakereler yarıda kesilmektedir: « iç muhalifler » ve Büyükelçi Beşar Caferi, « dış muhaliflerin » Cumhurbaşkanı'nın Müslüman olması şartını getiren maddeden vazgeçmesi ve ülkeyi bölmeye kalkışmayacağını taahhüt etmesi çift koşuluyla cihatçılara bazı bakanlıkları vermeyi önermektedir.

İsa işte bu ruh halini temel alıyor ve Hammurabi Kanunlarının karşısına koyuyordu: « Göze göz, dişe diş' dendiğini duydunuz. Ama ben size diyorum ki, kötüye karşı direnmeyin. Sağ yanağınıza bir tokat atana öbür yanağınızı da çevirin. Size karşı davacı olup mintanınızı almak isteyeneye abanızı da verin... ».

Suriye bu nedenle « topyekun savaş » ilan etmedi. Cumhuriyet hiçbir zaman ordularına zorla asker almadı, ama okullarını ve parklarının her an bakımını sağladı. Askerlik zorunludur ama ondan kaçınmanın birçok yöntemi vardır. Önemli olan kimi insanların verdiği savaş değil ama tüm toplumun direnişidir.

Suriye, savaşın sonunda değil ama savaş sırasında bir Uzlaştırma Bakanlığına sahip tek devlettir. Devlet Başkanı Esad, savaşçıları yeniden Cumhuriyete bağlılık gösteren 1 300 köyü affetti.

Bu yöntem meyvelerini vermeye başladı, zira Kürtlerin YPG'si bağımsız bir devlet yerine Suriye Cumhuriyeti koruması altında daha güvende olacağını kabul etmeye başladı. Böylece IŞİD'ten kurtarılan bazı toprakları Şam'a geri verdi.

Dolayısıyla NATO ve müttefiklerinin saldırısının, Suriye Arap Cumhuriyetinin Batı ve Körfez karşısındaki zaferiyle değil, ama bazı cihatçıların kabul edeceği, bazılarının ise reddedeceği bir uzlaşmayla sonuçlanması bekleniyor. Birinci gruptakiler hükümete uyum gösterecek ve Suriyeli kadınlarla evlenecektir. Zamanla toplumsal doku içerisinde kaybolacaklar ve yirmi yıl içerisinde nereden geldikleri dahi hatırlanmayacaktır. Diğerleri ülkeyi terk edecek –eğer Rusya gitmelerine izin verirse- ve yine Müslüman Kardeşler'in himayesi altında ve bazı Anglosaksonların hesabına daha uzakta savaşmaya gideceklerdir.

## Sonsöz

11 Eylül saldırılarıyla afallayan ABD'liler gerçekleştirilen darbeye tepki göstermezler. Sözcüklerin özgürleşmesi ve « Hakikat Hareketi »nin oluşması için üç yılın geçmesi gerekecektir. Hareket gelişince, « süreklilik hükümeti » demokratik sorunları unutturacak şekilde onu kısır yollara ve teknik tartışmalara (İkiz Kuleler nasıl yıkıldı? Pentagon'a düştüğü iddia edilen uçağa ne oldu? v.s.) sürükler.

Genişletilmiş Ortadoğu'da milyonlarca insanın öldüğünü fark ettiklerinde de çok tepki göstermezler. Onlar için kesin bir şey varsa Washington bir yılan yuvası ve derin devlet uzaklardaki halkları öğüten bir canavardır.

Bununla birlikte iki şey onları içerisinde buldukları uyuşukluktan çekip çıkaracaktır: önce terörizmle savaşmaya giden çocuklarının geri dönüşü. Vatanlarına hizmet etmeyi ve diktatörlerin boyunduruğu altında inleyen halkların yardımına koşmayı hayal ediyorlardı. Oysa sessizleşmiş ve depresyona girmiş bir şekilde geri dönüyorlardı. Hiç kuşku yok ki, orada karşılaştıkları hakikatin kendilerine sunulanla hiçbir ilgisi yoktur.

Sonra bu kapalı fabrikalar, terk edilmiş ve hayalete dönüşmüş şehirler, bakımsız kalan altyapılar, el konulan evler ve nihayetinde yoksulluk var. Başlangıçta tembellige ya da şansızlığa bağlanabilecek bireysel öykülerden ibaret olan bu durum, kitlesel bir fenomen haline gelmiştir. İnsanlar yavaş yavaş devletin rejim değişiklikleri ve uzaklardaki savaşlarla fazla meşgul olduğunu ve kendilerine ayıracak zamanı olmadığını gördüler. Derin devlete karşı mücadele etmeden yaşam düzeylerinin iyileşmeyeceğini anladılar.

2016 yılındaki seçim kampanyası boyunca, bir aykırı tip, emlak girişimcisi Donald Trump, Hillary Clinton'u aday gösteren çok küçük bir grubun devleti ele geçirdiğini duyurdu. Halka hizmet yani Cumhuriyetin onarılıp eski haline getirilmesi çağrısında bulundu ve yaklaşmakta olan korkunç iç hesaplaşmaya karşı herkesi uyardı. Önce tuhaf biri olarak değerlendirilen Trump, Cumhuriyetçi Parti içerisindeki 16 adayı teker teker saf dışı bırakarak adaylık hakkını kazanmış, ardından da seçilmiştir.

Bu zafer karşısında büyük darbe yiyen Hillary Clinton'un destekçileri, onu itibarsızlaştırmak için, özellikle NATO, Avrupa Birliği ve BM'de olmak üzere dünyanın her yerinde hafiyelerini seferber eder. Onu demokrasiyi ortadan kaldırmaya hazırlanan bir homofobik, kadın düşmanı ve ırkçı olarak göstermek üzere uluslararası ölçekte büyük medyaları örgütlerler.

Bu kampanya, derin devletin bir zamanlar ülkesini Yugoslavya 'ya karşı savaşa sokmak için Bill Clinton'a karşı kullandığı Troopergate, (Whitewater ve Lewinsky olayları, agit-prop (ajitasyon ve propaganda) uzmanı David Brock tarafından yönetilmektedir. Bundan böyle « sağın katili, solun katili haline gelmiştir »: Hillary'nin hizmetindedir.



Bir kitle yönlendirme imparatorluğunun başında olan Brock, Donald Trump'ı itibarsızlaştırmak için birkaç hafta içerisinde bir düzenek kurmuştur. Dört örgütten yararlanmaktadır:

- *Media Matters* (« Medyalar önemlidir »), yeni başkanın hatalarını bulup ortaya koymakla yükümlüdür.

- *American Bridge 21st Century* (« 21nci yüzyılın Amerikan köprüsü ») yıllardır Donald Trump'ı gösteren 2 000 saatten fazla ve ayrıca kabine üyelerinin 18 000 saatten fazla video görüntüsünü topladı. Savunma Bakanlığı için tasarlanmış olan –ve prensipte piyasada bulunmayan-, eski beyanatlarla bugünkü tavırları arasındaki çelişkileri araştırma imkanı veren sofistike teknolojik imkanlara sahiptir. Bu yapının çalışmalarını yeni başkanın 1 200 çalışma arkadaşını da kapsayacak şekilde genişletmesi bekleniyor.

- *Citizens for Responsibility and Ethics in Washington — CREW* (« sorumluluk sahibi ve etik yanlısı Washington'lu yurttaşlar ») Trump yönetiminde skandala yol açabilecek her şeyi kovalamakla yükümlü hukukçulardan oluşan bir hukuk bürosudur.

- *Shareblue* (« mavi paylaşım ») ABD'de daha şimdiden 162 milyon internet kullanıcıasına ulaşmayı başarmış bir elektronik ordunun vitrinidir. Önceden belirlenmiş temalar yaymakla görevlidir. Bu temalara göre:

- Trump otoriter ve hırslıdır.
- Trump, Vladimir Putin'in etkisi altındadır.
- Trump zayıf ve çok çabuk öfkelenen bir kişiliğe sahiptir, o bir manik-depresiftir.
- Trump ABD'lilerin çoğunluğu tarafından seçilmemiştir, dolayısıyla da gayrimeşrudur.
- Başkan Yardımcısı Mike Pence bir faşisttir.
- Trump kişisel işleriyle devlet işleri arasında sürekli olarak çıkar çatışması yaşayacak olan bir milyarderdir.
- Trump, aşırı sağın ünlü finansçıları Koch kardeşlerin kuklasıdır.
- Trump azınlıklar için tehdit oluşturan bir beyaz üstünlükçüsüdür.
- Trump karşıtı muhalefet Washington dışında sürekli olarak çoğalmaktadır.
- Demokrasiyi kurtarmak için, Trump'ı hedef alan demokrat parlamenterleri destekleyelim, onunla işbirliği yapanları ortadan kaldıralım.
- Aynı durum gazeteciler için geçerlidir.
- Trump'ı devirmek biraz zaman alacaktır, mücadeleyi zayıflatmayalım.

Bu dernek, *newsletters*'ler ve 30 saniyelik video görüntüleri üretecektir. Bunun için başka iki gruptan destek alacaktır: bir belgesel film şirketi olan *The American Independent* (bağımsız Amerikalı) ve bir istatistik birimi olan *Benchmark Politics* (karşılaştırmalı siyaset). Bu grupların bütçesi geçiş dönemi boyunca 35 milyon dolar kadardı. Kısa sürede 100 milyon dolara yükseltilmiştir.

Her zaman Beyaz Saray'ın bakış açısını yansıtan Batılı medyaların, ABD Başkanını tuhaf bir şekilde daha hiçbir şey yapmaya zaman dahi bulamadan ismen hedef aldığını görmek çok çarpıcıdır.

David Brock'un mesajı bir Uluslararası Medya Antantı tarafından aktarılmaktadır. Son yılların propaganda alanındaki deneyimlerinden güç alan bu ittifak, Bin Ladin efsanesini ve « Arap Baharları » masalını yayan altı televizyon kanalından beşi çevresinde oluşturulmuştur (El Cezire, BBC, CNN, France24, Sky News, ama görüldüğü kadarıyla El Arabiya bunun dışındadır). Bu Antant, hakkında hiçbir şey bilmediğimiz ve hatta Wikipedia'da dahi yer almayan gizemli bir « STK » olan First Draft (kelime anlamıyla ilk müsvedde) tarafından müzakere edilmiş ve Google News Lab'ın hizmetleriyle kolaylaştırılmıştır.

Kırka yakın yıldan beri, medya kuruluşlarının giderek artan bir şekilde uluslararası tröstler bünyesinde gruplaşmasına tanık oluyoruz. Halen 14 grup Batı basınının büyük çoğunluğunu paylaşmaktadır. Artık zaten egemen bir konuma erişmiş olan bu grupların aralarında bağlar dokunmaktadır. Hiç şüphe yok ki, fiyat belirleme amacıyla değil ama ruhların belirlenmesi, zaten egemen olan bir düşüncenin dayatılması hedefiyle düzenlenmiş bir « yasadışı Antant » söz konusudur.

Bu Antantın üyelerinin çoğunluğu, son altı yıl içinde savaflara ve « Arap Baharları »na ilişkin tek anlamlı bir bakış açısı sundular. Oysa bu konuda aralarında önceden mutabakata varmamışlardı ya da belki de biz bilmiyorduk. Artık sadece genişletilmiş Ortadoğu kaynaklı haberleri değil ama ABD, Fransa ve Almanya ile ilgili olan haberleri de ele alarak bu propaganda sisteminin pekiştirilmesi söz konusudur. Bugüne kadar bazı dış politika konuları dışında Batı basını çoğulcuydu. Ama bundan sonra tek parçalı olacaktır.

ABD, Fransa ve Almanya'da First Draft ve ortağı Google, bazı kanıtların gerçekliğini kontrol etmek üzere bu ülkelerdeki ve başka uluslararası üne sahip medya kuruluşlarını bir araya getirdi. Bu görünüşte övgüye değer bir düşüncedydi. Girişim öncesinde, sanki bunlar bugün dünden daha çokmuş ve hiçbir zaman gazeteciler değil de sadece yurttaşlardan kaynaklanıyormuş gibi « Fake News »lerin, yani yanlış haber ya yalan haksız suçlamaların kınanmasına yönelik geniş kapsamlı bir kampanya yürütüldü.

First Draft'ın arkasında kimin gizlendiğini ve bilgi işlem alanında uzmanlaşmış bir ticari şirketi bu girişimi finanse etmeye hangi politik çıkarların ittiğini bilmiyor olmamızın dışında, ortaya çıkan sonucun nesnellığe geri dönüşle pek de fazla bir ilgisinin olmadığı ortadadır.

Çünkü ilk olarak doğrulanan suç isnatları kamuoyunda işgal ettikleri yer için değil ama bu medya Antantının ifşa etme niyetinde olduğu muhalifler tarafından dile getirildiği için seçilmişlerdir. Bu doğrulamaların gerçeğe yaklaşma olanağı sağlayacağına inanılabilir ama durum hiç de öyle değildir: bu medya kuruluşlarının dürüst olduğu, ama ifşa ettiği kişilerin öyle olmadığı izlenimiyle yurttaşı rahatlatmaktadırlar. Bu girişim dünyayı daha iyi anlamayı değil, muhalifleri saf dışı etmeyi hedeflemektedir.

Sonra, bu Medya Antantının yazılı olmayan kuralına göre, sadece Antant dışındaki kaynakların suç isnatlarının doğrulamasının yapılması istenilmektedir. Üyeler kendi aralarında eleştirel yaklaşımı yasaklamışlardır. Dünyanın ikiye bölündüğü düşüncesinin güçlendirilmesi söz konusudur: doğruyu söyleyen « biz » ve yalancı olan « ötekiler ». Bilerek yapılsın ya da yapılsın bu, demokrasinin ön koşulu olan çoğulculuk ilkesini hedef almakta ve bir totaliter topluma kapı aralamaktadır.

Son olarak çünkü « sahte » olarak nitelenecek suç isnatları hiçbir zaman hata olarak değil ama her zaman yalan olarak kabul edileceklerdir. Öncelikli olarak « ötekilere » Makyavelci niyetler yükleyerek onları itibarsızlaştırmış oluyoruz. Bu girişim masumiyet karinesini hedef almaktadır.

Öte yandan yurttaşlar, medya Antantının kendisi bizzat sahte haber yayınladığında artık tepki göstermemektedir. Böylece ABD’de Rus gizli servislerinin elinde Donald Trump’ı zor durumda bırakacak bir dosya olduğunu ve ona şantaj yaptıklarını ya da Wikileaks, kamuoyuna açıkladığı belgelerin hiçbir şekilde Rusya’dan gelmediğini belirtmiş olmasına karşın Putin’in, Hillary Clinton’un seçim kampanyası müdürü John Podesta’nın elektronik postalarını ele geçirdiğini hayal etti. Bu Antant Fransa’da, parlamentodaki bir asistanın hayali olarak işe alınabileceğini uydurdu –ki bu daha önce geçmişte savcılık tarafından iddia edilmiş ama hiçbir zaman mahkemeler tarafından kabul görmemişti- ve François Fillon’u suçladı. Ya da yine aynı şekilde Emmanuel Macron’un internet sitesinin Rus gizli servisleri tarafından hack’lendiğini uydurdu.

Medya Antantı resmi olarak başkanlık seçimi kampanyası sırasında ABD’de yaratıldı ve ardından Cumhurbaşkanlığı kampanyası için Fransa’ya uzandı ve Eylül 2017’de federal seçimer için Almanya’da olması bekleniyor.

Aynı ABD’li ve Fransız medya kuruluşları, Fransa’daki Cumhurbaşkanlığı seçiminde iki adayı hedef almaktadırlar: François Fillon ve Marine Le Pen. Medya Antantının yaşadığı temel soruna, talimatı verenin ABD’li olmasına rağmen, bu hedeflerin bir Fransız komplosunun kurbanı oldukları gibi yanlış bir izlemin de ekleniyor. Fransızlar medya kuruluşlarının hileli olduğu tespitinde bulunup, yanılarak bu kampanyanın sağa karşı yürütüldüğü yorumunu yapıyor ve yine yanılarak bu yönlendirmeyi yapanları kendi ülke sınırları içerisinde arıyorlar.

Bu karşılaşmada Nicolas Sarkozy’nin Başbakanı olan François Fillon’un varlığı şaşırtıcıdır: Fildişi Sahili, Libya ve Suriye halklarına karşı yürütülen savaşların sorumlusu bu hükümetlerdir. Öte yandan ilk durumda tepki göstermemiş gibi görünse

de, sonuç alamamış olsa da Libya'ya karşı yürütülen savaşa karşı çıkmış ve Savunma (Gérard Longuet) ve İçişleri (Claude Guéant) Bakanlarının yardımıyla Fransa'yı Suriye'den vazgeçirmeyi başarmıştı.

Watergate sırasında medya kuruluşları, Yürütme, Yasama ve Yargıdan sonra bir « Dördüncü Erk » oluşturduklarını iddia ettiler. Basının, Hükümetin halk adına denetlenmesi işlevini yerine getirdiğini belirttiler. Başkan Nixon'a isnat edilen eylemin, Başkan Obama'nın son yaptıklarıyla karşılaştırılabileceği olgusuna gelelim: muhalefetin telefonlarını dinletmek. Bugün, Watergate'in kaynağı « Derin Gırtlak »'ın, basit bir « ihbarcı » değil ama FBI Başkanı Mark Felt'in bizzat kendisi olduğunu iyi biliyoruz. Bu olayın temelini, yönetimin bir kesimiyle Beyaz Saray arasındaki bir savaşa dayandığını da biliyoruz ve seçmenler aynı zamanda her iki kamp tarafından da yönlendirildiler.

« Dördüncü Erk » düşüncesi, aynı meşruluğu yurttaşlar yerine Batılı medya kuruluşlarının büyük çoğunluğunu elinde bulunduran 14 tröste de tanınmasını varsaymaktadır. Bu, demokrasi yerine oligarşinin ikamesini savunmaktır.

« Süreklilik hükümeti » iktidar gerçeğini muhafaza etmek ve Başkan Trump'ı görevden almak için, kendi ülkesinde « Wolfowitz Doktrini »ni uygulamaya karar verdi. Saddam Hüseyin'in asılması ve Muammer Kaddafi'nin linç edilmesiyle genel kaosu tecrübe ettikten sonra, Başkan Trump'u ve muhtemel Fransız Cumhurbaşkanı'na ya da Alman Şansölyelerini doğrudan hedef alarak, ABD aynı şekilde, Fransa ve Almanya'yı yıkmak istemektedir.

Donald Trump kendisine mal edilen tüm kusurlara sahiptir: bir televizyon programını sunarak palavracılık yapmış olan bir sonradan görmedir. Ne olmuş peki? Bunun, ne onun yurtseverliğiyle, ne de yetenekleriyle hiçbir ilgisi yoktur. Beyaz Saray'a yerleşir yerleşmez, iki öncelinin hiçbir zaman tam olarak uygulamadığı bir iktidarın dizginlerini gizlice ele aldı.

Bu konudaki haberlerin tümü öylesine kasten dolambaçlı hale getirilmiş durumda ki, Batılı medyaların Başkan Trump'a karşı ortaklığı, yaptıklarının analizini özellikle zorlaştırmaktadır. Ne olursa olsun, birinci ay içerisinde « Wolfowitz Doktrininin » ve iktidarın gasp edilmesinin yeniden sorgulanmasıyla ilgili olarak birçok girişimde bulunuldu:

Donald Trump, daha Beyaz Saray'a girmeden önce General Michaël Flynn'a, bazılarının adını bildiğimiz « süreklilik hükümeti » üyelerinin maskelerini indirme görevini verdi.

Görevi devralır almaz, yurt dışında devlet ya da uluslararası kurumlarda görevde olan büyükelçilerin tamamını görevden aldı ve Pentagon'nun tüm siyasi sorumlularının görevlerine son verdi.

İzleyen günlerde öncelikli olarak bir güvenlik ekibi oluşturdu: Savunma Bakanı, Anayurt Güvenliği Bakanlığı ve Ulusal Güvenlik Danışmanı. Alışıl gelmişin tersine bunların başındakilerin hepsi de asker kökenlidir: bu « süreklilik hükümeti »

tarafından gasp edilen iktidarı geri almak için olmazsa olmaz koşuldur. Bunların tünü 2003'ten beri derin devlete karşı çıkan grubun parçasıdır: General James Mattis, General John Kelly, General Michaël Flynn ve ardından Herbert Raymond McMaster.

H.R. McMaster büyük bir aydındır. Suriye'de konuşlanmalarından sonra Rusların yeni stratejilerinin ve ordularının analizini üstlenmişti. Sunumlarından yapılan alıntılar Rusya'ya yönelik derin bir düşmanlığın varlığına inandırmak için David Brock tarafından kullanılmıştır. Böylece Trump'ın kendi seçmenlerine ihanet ettiği ortaya koyulacaktır.

Donald Trump, Obama yönetiminde yer alan elliye yakın kişiden görevlerini sürdürmelerini istedi. Bunlar arasında;

- IŞİD karşıtı koalisyonun özel temsilcisi Brett McGurk;
- Terörizmin finansmanı ile mücadele eden sorumlu Hazine Müsteşar Yardımcısı Adam Szubin;
- Ulusal Terörle Mücadele Merkezi Direktörü Nicholas J. Rasmussen;
- Beyaz Saray'ın özel Genelkurmay Başkanı Dab Kern yer almaktadır.

Böylece kısa süre içerisinde Müslüman Kardeşler'in cihatçı sisteminin tamamıyla mücadele etmek için topyekun bir ekiple çalışmaya başladı.

Donald Trump Ulusal Güvenlik Konseyinde reforma giderek, CIA başkanı ve genelkurmay başkanının yani Amerikan İmparatorluğunu genişletmekle görevli iki üst düzey memurun koltuklarını ortadan kaldırdı. Ne eksik, ne fazla, Amerikan emperyalizmine son verilmesi söz konusudur. CIA zaman kaybetmeden başkanlık kabinesindeki altı üyenin Secret Defense akreditasyonunu reddetti, ardından ayrıca dört üyeyi *Logan Act*'i ihlal etmekle suçladı. CIA bu gerekçeyle Michaël Flynn'i istifaya zorladı.

*Logan Act*, ABD egemen sınıfının ölümcül silahıdır: 1788'de Pensilvanyalı parlamenter Quaker George Logan, Başkan John Adams'ın Fransa'ya karşı yürüttüğü topyekun savaşta aracılık yapar. ABD, devrimle alaşağı edilen Kral XVI. Louis'den alındığı gerekçesiyle Paris'e olan borcunu ödemeyi reddetmektedir. Logan, Fransızlara ABD halkından destek alma ve hükümetinin kötü niyetine cevap verme yöntemini ustaca telkin eder. Öfkeye kapılan savaş yanlıları, bir yurttaşın ABD ve bir yabancı güç arasındaki anlaşmazlığa müdahil olmasını yasaklayan bir yasayı onaylarlar. Bu yasa hiçbir zaman ama hiçbir zaman uygulanmayacaktır.

*Logan Act*, derin devletin kendini her tehdit altında hissettiğinde yeniden ortaya çıkmaktadır. Örneğin Nikaragua savaşı sırasında da aynı durum yaşanmıştır. Ya da yine 2007'de, Temsilciler Odası Başkanı Nancy Pelosi, 2011'deki savaşı önlemek için Şam ile müzakere yapma girişiminde bulunduğu anda. Ve bu kez de, seçilmiş Başkan Donald Trump'ın konuşmalarında halk önünde açıkça dile getirdiği görüşlerini geçiş dönemi sırasında Rus Büyükelçisine teyit ettiği için General Flynn'a karşı kullanılmaktadır.

Ne olursa olsun Trump yönetimi hedefinden vazgeçmiş görünmüyor. Öte yandan General Flynn'ın ayrılması, uygulama sözü verilen istihbarat örgütleri reformunu engelliyor gibi görünmektedir. Bush ve Obama yönetimleri döneminde, 24 adlı televizyon dizisinde gördüğümüz gibi bu örgütlerin sahadaki ajanlarla analistler arasındaki geleneksel ayrımı işlevsel merkezlerin yararına terk etmişlerdir. Bu merkezler anlık istihbaratların yönetiminde mükemmeldirler. Dünyanın neresinde olursa olsun bir şahsın yerini belirleyebilecek ve gerektiğinde ortadan kaldıracabilecek yetenektedirler. Aslında burada İstihbarat değil ama sadece cinayet işlenmesi söz konusudur. Her ne kadar CIA Beyaz Saray'ın hoşuna gitmeyen rejimleri kolayca değiştirirse ve gizli hapishanelere sahip olsa da, artık siyasi ve hatta askeri gelişmeleri önceden kestirip önleme yeteneğini kaybetmiştir.

Öte yandan sahne önünde, Brock sistemi tarafından göreve çağrılan ve yurtdışından George Soros tarafından mali olarak desteklenen feminist dernekler –basında yer alan Trump karşıtı suçlamalarla dehşete düşürülen-, daha henüz Başkanlığının ikinci gününden itibaren Donald Trump'a karşı geniş kapsamlı bir önleyici gösteri düzenlerler. Trump buna, yurtdışından mali destek almaya devam etmeleri durumunda Federal yardımların kesilmesine yönelik bir kararname imzalayarak karşılık verir. Basın bu adımı Başkanın kürtaj hakkını hedef alması şeklinde yorumlar. Brock daha şimdiden, bu kez bilim insanları için 22 Nisan'da yeni bir gösterinin hazırlıklarını yapmaktadır.

Programını uygulayan Donald Trump, göçmenliği sınırlayan bir kararname imzalar. Bu kararname metninde, cihatçıların ülkeye girişini önlemek amacıyla, yönetimlerinin kimliklerini kontrol edemeyeceği ülkelerden gelen insanlara verilen her türlü vizeleri üç ay askıya aldığı altını çizmektedir. İslam İşbirliği Teşkilatına üye 57 devletten sadece 7'sine yönelik vizeleri askıya almış olmasına rağmen, CREW bundan İslamofob olduğu sonucunu çıkarır ardından da listeyi Suriye'nin (artık büyükelçiliğinin olmadığı ve dolayısıyla hiçbir kontrolde bulunamayacağı) aleyhine ve Suudi Arabistan'ın (ABD'nin her şeyden haberdar olduğu Müslüman ülke) lehine düzenlemiş olmakla suçlar. Washington Eyalet Başsavcısı Bob Ferguson, kararnamenin uygulamasını askıya aldırılmayı başarır.

İyi niyetini ortaya koymak üzere Trump yönetimi el altından cihatçıların Deyrizor'daki yer altı sığınaklarının konumlarına dair bilgileri Rus Ordusuna aktarır. Sığınak bombaları sayesinde kısa sürede imha edilirler. Yeni Savunma Bakanı General James Mattis, müttefiklerinin kaygısını gidermek için olduğu kadar, Suriye üzerinde AWACS uçaklarının uçuşlarını askıya almak için de NATO'ya gider. Bu arada yeni CIA Başkanı Mike Pompeo, örgütün cihatçılara yaptığı tüm yardımı dondurur. Derin devlet buna Irak Kürdistanındaki peşmergelerin, IŞİD'e karşı mücadele eden Suriyeli Kürtlere yönelik saldırısını başlatarak karşılık verir.

Donald Trump Moskova ve Beijing ile yeni iletişim kanalları geliştirir. Dışişleri Bakanı olarak Rex Tillerson'u seçer. ExxonMobil'in Müdürü, Rus mevkidaşlarıyla bir çeşit ortaklık biçimi tasarlamıştır. Önce Gazprom, ardından da Rosneft, başka yerlerde kendileriyle işbirliği yapmalarına izin vermeleri karşılığında ABD'lilere Rusya'ya gelip çalışmalarını için izin verirler. Böylece Ruslar ExxonMobil'in Meksika

Körfezi'ndeki operasyonlarının üçte birine ortak olurken, çokuluslu şirket Kara Denizindeki devasa hidrokarbür sahasının keşfine katılır.

Rex Tillerson bu ortak başarı sayesinde Devlet Başkanı Vladimir Putin'in elinden Dostluk Madalyası alır. Putin'in güvenilir adamı Igor Seçin'in dostudur.

ExxonMobil'in başındayken, şirketin kurucusu Rockefeller Ailesiyle anlaşmazlığa düşmüş ve sonuç olarak görüşlerini kabul ettirmeyi başarmış ve aile şirketten ayrılmak üzere hisselerini satmaya başlamıştır.

Rockefeller'lere göre, petrol ve gaz yakında tükenen doğal kaynaklardır (bu teori 1970'li yıllarda Roma Kulübü tarafından yaygınlaştırılmıştır). Bu kaynakların kullanımı atmosfere karbon salınımına yol açmakta ve böylece küresel ısınmaya neden olmaktadır (bu teori 2000'li yıllarda GIEC ve Al Gore tarafından halka mal edildi). Dolayısıyla yenilenebilir enerji kaynaklarına geçmenin zamanı gelmiştir. Aksine Rex Tillerson'a göre, hidrokarbürlerin biyolojik kalıntılardan oluşan bir tür kompost olduğuna dair hiçbir kanıt yoktur. Ana kayaçların bulunmadığı bölgelerde ve yine her zamanki gibi çok derinlerde sürekli olarak yeni yataklar keşfedilmektedir. Hidrokarbürlerin gelecek yüzyıllarda tükeneceğine ilişkin hiçbir kanıt bulunmamaktadır. Yine ona göre insan faaliyetleri sonucunda atmosfere salınan karbonun, iklim değişikliklerine neden olduğuna ilişkin hiçbir kanıt yoktur. Bu tartışmada her iki taraf da, kesin kanıtlara sahip olmadığı için siyasi karar alıcılarını ikna etmek için yoğun bir lobi faaliyetini finanse etmektedir.

Oysa her iki taraf da, dış politika alanında birbiriyle taban tabana zıt konumlardadırlar. Rockefeller'ler ve Tillerson arasındaki mücadele muhtemelen bu yüzden uluslararası siyaset üzerinde etkili olmuştur. 2005 yılında Rockefeller'ler Katar'a –gelirlerini ExxonMobil'den sağlayan- Müslüman Kardeşler'i desteklemesini, ardından da 2011 yılında Suriye'ye karşı yürütülen savaşa yatırım yapmasını önermiştir. Tillerson ise aksine, emperyal siyaset için gizli savaş daha uygun olsa da, bunun ticaretin gelişmesine katkıda bulunmadığı değerlendirmesinde bulunur. Rockefeller'lerin uğradığı bozgunun beri, Katar giderek savaştan geri çekilir ve harcamalarını Dünya Futbol Şampiyonasının hazırlıklarına ayırır.

Ne olursa olsun, Cumhurbaşkanlığı seçim kampanyası sırasında CIA tarafından gözlemlenen Rus müdahalesine tepki olarak uygulanan yaptırımların kaldırılması dışında, şimdilik Trump yönetimi Rusya'ya yönelik herhangi bir karar almamıştır.

Bu siyaseti engellemek için Clinton ve Victoria Nuland-Kagan'ın dostları Donbass'a karşı savaşı yeniden başlattılar. Başlangıçtan beri verdiği ağır kayıplar Ukrayna Ordusunu geri çekilmek ve yerine cephe hattına Nazi paramiliter milisleri yerleştirmek zorunda bıraktı. Çatışmalar yeni halk cumhuriyetinde ağır sivil kayıplara yol açtı.

Donald Trump, Ukrayna anlaşmazlığını çözmek için, Devlet Başkanı Petro Poroşenko'yu alaşağı etmenin bir yolunu aramaktadır. Dolayısıyla, Devlet Başkanı Poroşenko'nun telefonla görüşme talebini daha henüz kabul etmezken, Beyaz Saray'da Ukrayna muhalefet lideri Yulia Timoşenko'yu bizzat kabul etmiştir.

Başkan Trump, « Tek Çin » ilkesine rağmen, Tayvan Cumhurbaşkanı'nın telefon çağrısını kabul ederek Çin Halk Cumhuriyetinde önce şaşkınlık yarattı. Ardından sıcak bir « Yeni Ateş Horoz Yılımız kutlu olsun » dileğinde bulunarak Xi'den özür diledi.

Eş zamanlı olarak, Transpasifik Anlaşmasını iptal ederek ona muhteşem bir armağan sundu. Henüz imzalanmamış olan bu anlaşma, son on beş yılın küreselleşmesinde olduğu gibi Çin'i karar mekanizmasının dışında bırakmak üzere tasarlanmıştır.

Trump, Beyaz Saray'da kurduğu Stratejik ve Siyasal Forum üyeleri aracılığıyla, Çin'in önde gelen ticari ve mali yetkilileriyle bir müzakere kanalı açtı. Stephen Schwarzman'ın şirketi Blackstone'nun, % 9,3'ü 2007'den beri, bugünkü Maliye Bakanı Lu Civei'in o dönem yöneticisi olduğu Halk Cumhuriyeti'nin kamu fonu China Investment Corp'un elinde bulunmaktadır.

Schwarzman, Tsinghua Üniversitesi Ekonomi ve Yönetim Bilimi Okulunun danışma konseyi üyesidir. Oysa eski Başbakan Zu Rongji'nin başkanlığını üstlendiği bu konsey, bünyesinde önde gelen Çinli ve Batılı şahsiyetlere yer vermektedir. Bunlar arasında aynı zamanda Beyaz Saray'ın yeni Stratejik ve Siyasi Forumunda da yer alan, General Motors'tan Mary Barra, JPMorgan Chase'den Jamie Dimon, Wal-Mart Stores'ten Doug McMillon, Tesla Motors'tan Elon Musk ve PepsiCo'dan Indra K. Nooyi bulunmaktadır.

Son olarak, uluslararası kurumların temizlenmesi süreci de başlatılmıştır. ABD'nin yeni BM temsilcisi Büyükelçi Nikki Haley, 16 « barışı koruma » misyonundan toplantı talebinde bulundu. Etkisiz görünen misyonlara son verme niyetinde olduğunu gösterdi. Bu aslında Birleşmiş Milletler Sözleşmesi dikkate alındığında istisnasız olarak tüm misyonlar için geçerlidir. Aslında, Örgütün kurucuları bu türden bir askeri konuşlandırmayı öngörmemişlerdi (bugün 100 000'den fazla askeri bir araya getirmektedir). BM, devletler arasındaki (ama asla devletlerin içerisindekileri değil) anlaşmazlıkları önlemek ya da çözmek için kurulmuştur. İki taraf ateşkes imzaladığında, örgüt bu anlaşmaya uyulup uyulmadığını kontrol etmek için gözlemciler gönderebilir. Ama aksine « Barışı Koruma » hareketleri, Güvenlik Konseyi tarafından dayatılan ve anlaşmazlığın taraflarından birinin reddettiği bir çözümün zorla dayatılmasını hedeflemektedir; gerçekte sömürgeciliğin sürdürülmesi anlamına gelmektedir.

Uygulamada, bu güçlerin varlığı çatışmanın devam etmesinden başka bir şeye hizmet etmezken, bu güçlerin yokluğu mevcut durumda hiçbir değişikliğe yol açmamaktadır. İsrail ve Lübnan arasındaki sınırdaki ama sadece Lübnan topraklarında konuşlanan FINUL birlikleri, birçok kez tanık olduğumuz üzere, ne İsrail'in, ne de Lübnan Direnişinin askeri hareketlerini önleyebilmiştir. Sadece Lübnanlılar aleyhinde İsraililere casusluk yapmaya, yani çatışmanın devam etmesine hizmet etmektedir. Aynı şekilde Golan sınır hattında konuşlandırılan FNUOD birlikleri buradan, İsrail-Suriye anlaşmazlığında hiçbir şey değiştirmeyecek şekilde El Kaide tarafından kovulmuşlardır. Dolayısıyla bu sisteme son vermek, BM Sözleşmesinin ruhuna ve



metnine geri dönmek, sömürgeci ayrıcalıkları kabul etmemek ve dünyaya barışı getirmek anlamına gelmektedir.

Bu kitabı yazmayı tamamladığım sırada, savaş yanlısı güçlerle barış yanlılarını karşı karşıya getiren büyük hesaplaşma daha henüz yeni başlıyor. Genişletilmiş Ortadoğu ile sınırlı kalan çatışma, henüz farkında olmasalar da Batı dünyasının geneline yayılmış durumdadır. Vladimir Putin ve Mahmut Ahmedinejad, Donald Trump'ın bu sistemi alt edeceğine yönelik umutlarını dile getirdiler ve onu cesaretlendirdiler. Bu işadammın, devlet adamı niteliklerine de sahip olduğunu ve ABD derin devletinin dizginlerini eline alacağını önceden kestirmemizi sağlayacak hiçbir veriye sahip değiliz. Aynı şekilde Fransız ve Almanların da barış yanlısı bir Cumhurbaşkanı ve Şansölyeye sahip olup olmayacaklarını da şimdiden kestiremiyoruz. Ne olursa olsun bu uluslararası felaket, « süreklilik hükümeti »nin gasp ettiği iktidar tasfiye edilinceye, Batı dünyası emperyalist hayallerinden kurtuluncaya ve uluslararası barış yeniden tesis edilinceye kadar gelecek yıllarda da devam edecekmiş gibi görünüyor.